

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

ULUSLARARASI ÇOKSATAN YAZAR

MICHELLE FRANCES

OĞLUNA
ÂŞIĞIM

AMA ASIL İSTEDİĞİM
SENİN HAYATIN

KIZ ARKADAŞ

"Çarpık ilişkilerin özgün ve ürkütücü bir portresi."

—DEBBIE HOWELLS

“Oldukça ilgi çekici bir
gerilimle yoğurulmuş hikâyesi
ve her sayfada sizi daha
da soluksuz bırakacak olay
örgüsüyle bu kitabı mutlaka
okumalısınız.”

—JENNY BLACKHURST

“Uzun zamandır okuduğum
en iyi kitap.”

—LISA JACKSON

KIZ ARKADAS

Kız Arkadaş
Özgün Adı | *The Girlfriend*
Michelle Frances

Yabancı Yayınları | 285

Yayın Sorumlusu | Ece Çavuşlu
Redaksiyon | Erkuş Soyer - Ece Yücesoy
Düzeltili | Ece Çavuşlu
Kapak Tasarımı ve Sayfa Düzeni | Aslıhan Kopuz

1. Baskı, Ekim 2019, İstanbul
ISBN: 978-605-2177-92-1

Türkçe Çeviri © Nurcan Onaran, 2019
© Yabancı Yayınları, 2019
© Michelle Frances, 2017

Sertifika No: 11407

Bu eser Akrak Telif Hakları Ajansı aracılığıyla satın alınmıştır.
Yayınların yazılı izni olmaksızın alıntı yapılamaz.

Yabancı™ Penguen Kitap-Kaset Bas. Yay. Paz. Tic. Ltd. Şti.'nin tescilli markasıdır.
Caferağa Mah. Neşe Sok. 1907 Apt. No: 31 Moda, Kadıköy - İstanbul
Tel: (0216) 348 36 97 - Faks: (0216) 449 98 34
www.yabanci yayinlari.com - info@yabanci yayinlari.com - www.ilknokta.com

Kapak, İç Baskı: Deniz Ofset Matbaacılık
Maltepe Mah. Hastane Yolu Sok. No: 1/6 Zeytinburnu-İstanbul
Tel: (0212) 613 30 06
Sertifika No: 40200

MICHELLE FRANCES

KIZ ARKADAŞ

Çeviren

Nurcan Onaran

Anneme, kitap sevgisi için
ve
Babama, her daim olumlu yorumları için

GİRİŞ

2 Mart Pazartesi

Oğlumu seviyorum. Önemli olan tek şey buydu. İğrenç bir şey yapmak üzere olması önemli değildi. Yıkıcı geçen birkaç ayın sonunda ona, yol gösterici bir ışık gibi gelen bir fırsat sunulmuştu ve Laura bu fırsatı değerlendirmesi gerektiğini biliyordu. Saatlerce bunun üzerine düşünmüştü ama karar ânı geldiğinde söylemesi gereken cümle onu büyük bir dehşete uğrattı. Onu parçalara ayıracak kelimeler... Bu bir ilkti. Bir anlığına prova yapmayı düşündü ama kelimeler, o kelime, aklında doğru dürrüst biçimlenmiyordu. İçinden gelen şey ise bunu şiddetle başından savmaktı.

Hastanede oğlunun özel odasına bağlı banyosundaki lavaboya geçerek aynada kendine baktı. Kısa bir tetkikle, yıpranmış mavi gözlerinin ardında ruhunun hâlâ bozulmamış olduğundan emin olmak özgüvenini tazeledi. Ne parlayan yeşil irisler ne de iğne deliği kadar küçük, şeytani göz delikleri... Buna rağmen yorgun görünüyordu ve ne kadar yaşlandığını gördüğünde şaşırıldı. Gözlerinin ve ağzının etrafında daha fazla kırışıklık vardı. Ayrıca bu yeni hastanede, bulabildiğinin en iyisi doktorlar ve kırılğan umudu ile uzaklaştırmaya çalıştığı bir üzüntü, peşini bırakmayan bir çaresizlik vardı. Bir anlığına ne yapacağını unuttu ve sadece yakında olacak olanı düşündü. Kalp kırıklığı, onu iki büklüm hâlde lavaboya tutunmak zorunda bırakan somut bir güçtü. Birkaç saniye sonra dikleşti. Hiçbir şey değişmemişti.

Cherry bugün dönmüştü. Laura'nın önceden araştırdığına göre Meksika'dan gelen uçaklar genellikle Heathrow havalimanına erken saatlerde varıyordu. Saatine baktı. Cherry belki de Tooting'deki dairesine şimdiden dönmüştü.

Telefonunu eline aldığı anda boğazına bir yumru takıldı ama zorla geri yutkundu. Bu işi doğru düzgün halletmeliydi. Bunu atlatmasına yardımcı bir mantraymış gibi, "Her anne aynısını yapardı," diyerek bunu kendisine defalarca hatırlattı.

Numarayı dikkatlice çevirdi. Önce buz kesildi, sonra ıstırabı onu sarsarken farklı şekillerde yapış yapış hissetti. Hayatı yakında sona erecekti. Anlamı olan hayatı... Ellerinin titremesini durdurmak için telefonu iki eliyle tutarken kulağına gelen zil sesinin sona ermesini bekliyordu.

BÖLÜM BİR

Dokuz ay önce, 7 Haziran Cumartesi

Laura bugün için iyi şeyler hissediyordu. Neşeli, “tatilin başlangıcı” hissi gözlerini açar açmaz onu içine almıştı. Haziranın daha şimdiden sıcak cumartesi gününde saat henüz yedi buçuk olmadan kalkmış ve giyinmişti. Merdiven sahanlığından Daniel’in yatak odasına doğru giderken, onun uyanırken çıkardığı sesleri duymak için kulak kabarttı ancak Daniel tıp okulundayken onun için hazır ve temiz tuttukları oda sessizdi. Hâlâ uyuyordu. Birkaç gecedir Laura yatmaya gittikten çok sonra eve geldiğini düşününce bu hiç şaşırtıcı değildi. Daniel üniversiteden eve geleli tam iki gün olmuştu ama Laura onu hâlâ görememişti. İşin en yoğun günleriydi ve Laura sabah erkenden çıkıyordu, eve geldiğinde de Daniel dışarıda oluyordu. Şüphesiz eski arkadaşları ile buluşuyordu. Bu sohbetleri kıskanıyor ve bir şeyler öğrenmek için sabırsızlanıyordu. Her şeyi duymak, özümsemek, Daniel meslek yaşamına adım atarken onun için hissettiklerinin keyfini çıkarmak ve Hazırlık Programı’na başlamadan onunla yazın tadına varmak istiyordu. Bugün onların günüydü. Gece saat dokuzu kadar onu montaj odasında tutan, ITV için yaptığı dram dizisi yüzünden son dakikada çıkan acil plan değişikliği ya da toplantılar olmayacaktı. Sadece beraber geçirecekleri bir anne-oğul günü olacaktı.

Yüzünde hazır bir gülümseme ile kapıyı hafifçe araladı. Odanın içi gün ışığı ile parlıyordu ve perdeler açılmış, yatak da dü-

zeldilmişti. Bir an kafası karışmış şekilde durdu, sonra Daniel'in kahvaltı hazırlamaya indiğini düşündü. Aynı onun gibi uyanmış olmasına sevinerek Kenginston evinin merdivenlerinden heyecanla indi ve mutfaka koştu. Mutfak boştu. Kaybolmuş bir şekilde, içinde endişeden kaynaklanan bir sızı çarpıntı yaparken etrafa bakındı. Sonra tezgâhın üzerinde bir not gördü. Üzerine bir mesaj karalanmıştı: "Bodrumdayım. ACIKACAĞIM!" Gülmüştü. Daniel annesinin "bodrum" denmesinden hoşlanmadığını biliyordu. Bu kelime sahte bir alçakgönüllülük içeriyordu. Bahsettiği yer yatay yerine dikey duran ve kocasına bir servete mal olan lanet olası bir uzantıydı. Yine de onun dediği şeyden aşağı kalır yanı yoktu. Howard "sığınak" istediğini söylemişti ve Laura bu saçma azımsamaya gülmüştü ama aslında Howard'ın, sığınağı ondan uzaklaşmak için istediğini de biliyordu. Bunu bir gece oldukça rahat bir şekilde önermiş ve "ikimizin de biraz rahat edeceği bir yer" in kullanışlı olabileceğini söylemişti. Laura şaşkınlığını ve kınıklığını gizlemeye çalışmıştı. Zaten birbirlerini pek görmüyorlardı: Howard daima ofiste veya golfteydi ya da çalışmalarına dalıyordu. Howard daha sonra çok yetenekli ve pahalı inşaatçılarla anlaşmıştı ve onlar da evin altını kazarak orayı oyun odası, şarap mahzeni, garaj ve yüzme havuzu ile doldurmuştu. Komşular gürültüden, taşıma bandının yerden moloz çıkarmasından ve genel olarak düzensiz manzaradan rahatsız olmuştu ve özür dilemek Laura'ya kalmıştı. En azından bu geçiciydi ve komşuların ön direklerinin çatlamasına neden olan, yolun aşağısındaki çelik fabrikatörünün dört katlı yeraltı sığınağı gibi değildi.

Havuzla inen asansöre binip motorun hırıltısının durmasını bekledi ve sonra lapis lazuli mavisi alacakaranlığa adım attı. Altan ışıktandırılmış suda köpükten bir kuşak oluşturan Daniel'di ve her zamanki gibi onu görmek Laura'nın kalbini titretti. Daniel turunu bitirip suyun kenarına çölmek üzereyken Laura havuzun en derin kıyısına yürüdü.

Daniel, Laura'yı gördü ve durdu. Kolaylıkla havuzun kenarı-

na doğru kendini iterken kuvvetli omuzlarından sular akıyordu. Laura'ya sarıldı ve gülümseyerek onu sımsıkı tuttu. Daniel'm da böyle olacağını bildiği gibi Laura şaşkınlıkla çılgık attı, sonra daha fazla dayanamayıp o da ona sarıldı.

Islaklığın üzerine geçtiğini hissedince onu itti ve sarı iş elbisesinin üzerindeki koyu lekeleri ovaladı.

"Hiç komik değildi," dedi gülerek.

"Yaşlı annemi kucaklamak istemiştin."

"Ben yaşlı değilim." Laura'ya göre hâlâ yirmi beş yaşındaydı ve kendisi de aynı nesilden olduğunu fark etmeden önce orta yaşa yaklaşan kadınlara hayranlıkla bakardı. Belli bir yaşta takılı kalması onu eğlendiriyordu. Daha da eğlenceli olan ise aynaya attığı bir bakışın, yaşına göre hâlâ iyi görünse de kesinlikle yirmi beş yaşında olmadığını kanıtlamasıydı.

"Yapma, oğlanların hepsi sana bayılıyor ve sen de bunu biliyorsun."

Gülümsedi. Daniel'ın arkadaşlarının flörtöz davranışlarından, ona uğrayıp tembelce kahvaltı masasına dayanmalarından, ona "Bayan C" demelerinden ve onun Fransız tostlarının ne kadar iyi olduğunu söylemelerinden hoşlandığı doğrudu. Onları görmeyeli uzun zaman olmuştu.

"Will ve Jonny nasıl?"

"Bilmiyorum." Daniel, Bayan Moore'un haftada üç kez birisi kullansın ya da kullanmasın değiştirdiği pelüş havlulardan biriyle kendisini kurulamaya başladı.

"Ama dün onları görmedin mi?"

"Çalışıyorlar," dedi arsızca, oyulmuş tahta paravanın yanından yok olurken. "Daha şimdiden dışarıda dünyayı değiştiriyorlar."

"Sigortalılar mı? Ve çalıştıklarını da biliyorum. Akşamları ne yapıyorlar, ondan bahsediyordum. Hem çocuklarla değilsen birkaç gecedir neredeydin?"

Paravanın ardında bir sessizlik oldu ve Laura, Daniel'ın derin düşüncelerle gizlice güldüğünü görmedi. Daniel bunu biraz

daha kendisine saklamak istiyordu ama aniden birisiyle paylaşma arzusu hissetti. Azar azar söyleyecekti, hepsini birden değil ve bunu yaparken de rahatlamaktan haz duyacaktı.

Laura başını ona çevirirken, "Hey!" dedi.

Laura kollarını kavuşturdu ve sorusuna cevap vermesini bekledi. "Çok nazıksın." Böyle yakışıklı bir genç adam doğurduğu için genleri ile gurur duyup Daniel tişörtünü ve şortunu giyerken onu sevgiyle seyretti. Tabii ki Howard'ın da bunda katkısı vardı ama oğulları görünüş olarak annesine benziyordu. Aynı boy, aynı kalın ve dalgalı sarı saçlar ve aynı güçlü kemik yapısı... Annesinin beklediğini bildiği cevabı vermek yerine, asansöre giderken kocaman gülümsedi.

Laura keskin bir nefes aldı. "Sakın o düğmeye basma."

"Geliyor musun?"

Laura arkasından asansöre gitti ve kulak memesini çimdikler gibi yaptı. "Bunu senden öğreneceğim."

Asansör çıkmaya başladı. "Ah! Seni *bruncha* götürebilir miyim?"

Laura kaşlarını kaldırdı. "Sormana gerek var mı?"

Kapılar açıldı ve annesinin elini tutup çıkmasına yardımcı oldu, koridordan geçip çınar ve granitten yapılmış kocaman mutfığa doğru getirdi. "Anneme nazik davranmaya çalışıyorum."

"Çapkın seni! Ama gitmeden önce bana bir ipucu ver. Meraktan çatlayacağım." Laura teslim olmuyordu.

Daniel kendisi için kocaman bir bardağa buzdolabından meyve suyu koydu. "Kendime bir daire arıyordum. Yani Hazırlık Programı'na başladığım zaman için."

Laura iç çekti. "Eve dönmen için seni ikna edemeyeceğime emin misin?"

"Ah, anne... Tatiller dışında, o da hepsinde değil, beş yıldır zaten evde değildim ki." Hovarda bir sosyal hayatı olduğundan değildi. Sadece her yirmi üç yaşındaki genç adam gibi mahremiyetinin tadını çıkarıyordu ve bodrum havuzu olsun ya da olma-

özgüvenle bilgi verebilir.” Güldü. “Girişimcilik diye buna derim. Ve sonra... cesurca bir özgeçmiş uydurmuş. Ya da süslemiş diye-
lim. Kendisini ‘işinin ehli bir kız’ olarak tanıtmış.”

Laura, Cherry’nin bu davranışına biraz şaşırmasına rağmen gülümsedi. Şaşırması aptalcaydı çünkü onun işiyle ilgisi yoktu ve işvereni de değildi. Daniel’ın dizine elinin tersi ile vurdu. “Hadi, beni dışarı çıkaracaksın sanıyordum.”

Daniel yerinden zıpladı ve dirseğini uzattı. “Büyük bir zevkle.” Annesine iyi davranmak, onunla ilgilenmek ve her ne kadar bunu utanarak yapsa da annesinin övünmeyi sevdiğini bildiği oğlu olmak istemişti. Restorana gideceklerdi, Laura ikisinin ortak mizahı sayesinde iyi vakit geçirecekti ve Daniel da eğleneceğini biliyordu. Özellikle, hatırladığı kadarıyla, anne ve babasının ilişkisinde samimiyetin az olduğunu fark ettiğinden beri annesiyle birlikte olmak için daima zaman ayırmıştı. Bu refakat işinde pek de sorun çıkmamıştı. Babası nadiren evdeydi çünkü işi, büyük bir muhasebe şirketinin ortağı olması, onu hep meşgul tutuyordu ve Daniel da annesinin hissettiğini bildiği yalnızlığını biraz gidermek istiyordu. Onu görmeyeli bir süre olmuştu ve bu da iğne gibi batan ve rahatsız edici başka bir sırrın yarattığı suçluluğu artırıyordu. Bu buluşmalarını kısa keseceğini henüz annesine söylememişti. Akşam yine Cherry ile buluşacaktı.

BÖLÜM İKİ

İki gün önce, 5 Haziran Perşembe

Belki de Daniel çocukken her şeyin en iyisine sahip olduğu için hiçbir şeyin özlemini duymamıştı. En azından paranın satın alabileceği hiçbir şeyin... Daniel harika bir eğitim almıştı ve çok da zekiydi ki bu da onun okulu ve okulun da onu sevdiği anlamına gelen şanslı bir birleşimdi. Bilime özel bir ilgisi vardı ve bu, özellikle Cambridge'e tıp eğitimi için kabul edildiğinde, ailesi ve öğretmenlerini çok sevindirmişti. Akademik eğitimini tamamlayıcı olarak zorunlu görülen tatillere gönderilmişti. Kayak yapmayı, dalmayı ve dünyaya değer vermeyi öğrenmişti. Tüm bunları ailesine güven veren ve onları mutlu eden bir heves ve ilgiyle yapmıştı ve etrafı bir oğlanın isteyebileceği her şey ile sarılı olmasına rağmen bir şekilde şımarmadan büyümüştü. Çin Seddi'ne tepkisi samimi hayretten başka bir şey değildi ve eve birinci sınıf uçmanın keyfi için minnettardı ancak Heathrow'a ulaştıklarında onu alması için babasının şoförünü aramak yerine metroya binmişti. Bu rahat davranışları kıyafetlerine de yansımış ve zamanı çoktan geçmiş eşyalara inatla bağlanmıştı. Bir keresinde, üniversiteden eve geldiği zaman, Bayan Moore'un çöpe attığı pantolonunu çöp tenekesinden geri almış ve bavulunun yan cebine saklamıştı. Bu pantolonlar onun eski dostlarıydı ve onlardan ayrılmayacaktı.

Böylece, üzerinde rengi atmış bir tişört ve dikişleri ceplerinde birleşen delik bir kargo şort ile Londra'nın en pahalı caddelerin-

den birindeki, çok özel mülklerin temsilcisi olan bir emlak acen-tesine adım attı.

“Bir daireye ihtiyacım var,” dedi kapıdan içeri girdiğinde na-zikçe yaklaşan kıza gülümseyerek.

“Satın almak için mi yoksa kiralamak mı?”

“Satın almak.” Sonra siyah saçlı birisinin geniş, parlak, ah-şap bir masaya eğilip kâğıtları karıştırdığı arka tarafa yönlen-dirildi.

“Nasıl yardımcı olabilirim?” Kız, Daniel’ı müşteri dostu bir gülümsemeyle karşılayınca onun da aynı karşılığı veresi geldi ve bu ev arama meselesi aniden çok keyifli bir hâl aldı. Kızın yü-zünün etrafında, o hareket ettikçe dans eden kuzguni bir tutam saç vardı.

“Bir daire arıyorum.”

Gözleri de koyu renkti. İnanılmaz bir derinliğe sahip gözler... Daniel o gözlerde, kızın onun şortunu ve tişörtünü incelerken zihninde yaptığı hesaplamaları yakaladı.

“Kaç oda? İstedığınız belirli bir bölge var mı?”

Diğerinin çalışma odası olarak kullanışlı olabileceğini düşü-nerek aniden, “İki oda,” dedi. Henüz o sabah Cambridge’den geldiği için neye ihtiyacı olacağını düşünmeye fırsatı olmamıştı. Çok rahat davranacak olursa ailesinin evinde kalması için anne-sinin yapacağı olası baskının farkına daha evin etrafında dolaşır-ken varmıştı. Bu yüzden acilen harekete geçmesi gerekiyordu. Annesinin çok umutlanmasına izin vermemeliydi.

“Ve bölge?” Bir kere daha neden orada olduğunu sorguladı. Kensington ve Chelsea çevresinde ucuz yer yoktu, hatta bazıları aşırı pahalıydı. Milyonlar harcayacak bir tipte görünmediğini bi-liyordu. Aslında bilmiyordu.

“Cherry Laine?”

Kız dudaklarını iyice gererek gülümsedi. Biraz rahatsız ol-muştu ama profesyonel kalmaya çalışıyordu. “Bu bölgede böyle bir cadde yok.”

“Tanrım, hayır, dalga geçmiyordum.” Pirinç yaka kartının

üzerindeki siyah harfleri işaret etti ve gülümsedi. "Cotswolds'da bir köyde falan emlakçılık yapmalısın."

Cherry uzun ve sert biçimde Daniel'a baktı, sonra iPad'ini görmesi için çevirdi. "Fiyat aralığınıza göre aradığınız türde dört tane mülk mevcut. Bu Knightbridge İstasyonuna sadece iki dakika..."

"Gidip bakarım."

Cherry duraksadı ve ekrana dokundu. "Peki. Bu ev de..."

"Ona da bakarım."

"Ama size oradan bahsetmedim bile."

Onu nasıl idare edeceğinden emin olmayan hâli Daniel'ın hoşuna gitti. Şüphesiz, buraya gelen çoğu kişi mülkün nasıl olması ve ihtiyaçlarına nasıl hitap etmesi gerektiğinin önemini iyi biliyordu. En iyi yeri bulmak için muhtemelen çok fazla enerji ve çaba sarf ediyorlardı lakin Daniel için bu devasa bir zaman kaybıydı. Ne kadar hızlı hallederse, o kadar iyiydi. "Diğerlerinden de."

"Aceleniz mi var?"

"Fiyata göre hepsinin güzel olduğunu hayal ediyorum, haksız mıyım? Ne kadar tutuyorlar bu arada?"

"Bu özel mülkler iki buçuk ila dört milyon arası değişiyor."

"Vay..."

"Ve evet, hepsi çok özel."

"Anlaştık o zaman. Yaşamak için bir yere ihtiyacım var ve eminim sizin seçtiğiniz bir tanesinde yaşamak benim için büyük bir şans olacaktır. Gidip bir bakalım mı?"

Kızın elleri ekranın üzerinde dolandı. "Randevu almak zorundasınız."

"Bugün başka bir saatte o zaman, olur mu?" Gülümsedi. "En kolay müşteriniz olacağımdan eminim. Çay saatine kadar birini seçmiş olurum. Çevreyi bana gezdirecek olan sizsiniz, değil mi?"

Kız bir manyak ile karşı karşıya olmadığından emin olmaya çalışarak gözlerini kırptı. "Evet," dedi sertçe. "Benim."

* İngilizce'de "sokak" anlamına gelen "lane" kelimesi ile Cherry'nin soyadı "Laine" aynı okunuşa sahip. -çn

Bu sefer Daniel'ın daha şık olduğunu fark etti. Sabah ofise geldiği kıyafeti değiştirmişti ve lacivert *chino* ile üzerine de açık mavi bir tişört giymişti. Daniel şimdiye kadar yalnızca küçük bir yorum yaparak birinci kattaki daire boyunca usluca onu izlemişti. Cherry onu oturma odasından çıkardı. "Gördüğünüz gibi tüm yerler tahta kaplı ve bu mülkün yararlı özelliklerinden birisi ise, elbette, bir koridorunun olması."

Daniel bir yukarı bir de aşağı baktı. "Bunun nesi özel ki?"

"Olay çok özel olması değil. Orada olması bir özellik."

Zaten 2.5 milyon sterlin öderken bir koridorun özellik olarak bahsinin geçmesine şaşırdı ancak bunu söyleyip kızı gücendirmek istemedi. Bu işe kendisinin girdiğini fark etti. Ev arayan zaten kendisiydi.

Kapıdan içeriyi göstererek, "Burası da oturma odası," dedi.

Daniel içeriye göz atıp, "Güzel kanepeler. Sarı," dedi.

"Limon sarısı," diye düzeltti Cherry. "Tabii satış yapılırken bu mobilyalar alınacak. Sahibi mülkünü göstermek için bıraktı."

"Yani alıma müsait mi?"

"Evet. Üstelik burada eskiden oturan kişi çoktan taşındı."

"Sahibi oturacağı yerde bu koltuğu istememiş mi?"

Cherry şaşkın bir ifadeyle baktı. "Sanırım öyle..."

"Ne?"

"Yenisini almışlardır."

Gülümsedi ve herkes tarafından çok arzu edilen koridor boyunca bir şey kaçırmadığından emin olmak için çevreye bakınarak Cherry'yi takip etti ama sonra Cherry'ye odaklanmaya karar verdi. Bir amacı olan, sanki gittiği yeri umursayan ve oraya saygısı olan bir tarzda yürümesi hoşuna gitmişti. Bu tarzını hayatının diğer alanlarında da uyguladığını hissetti ve kendisini bunların neler olabileceğini bilmek isterken buldu. O sırada Cherry döndü ve ona olan bakışlarını yakaladı. Durup kollarını kavuşturdu.

"Mutfak burada," diye işaret etti, Daniel'ın önce girmesi kesinlikle şarttı.

"Pardon. Kalçana bakmıyordum."

Bu kadar açık konuşmasına kaşını kaldırarak cevap verdi. "Bu evle gerçekten ilgileniyor musunuz?" Bu adamın bir çekiciliği olduğundan emin olmasına rağmen zamanını boşa harcamalara tahammülü yoktu. Gerçi her ne kadar bir amaca hizmet etmek uğruna olsa da kendisi de öyle birisi olduğu için o tarz kişileri belirlemekte iyiydi.

"Evet," dedi hemen onu rahatlatmak istercesine. "Alacağım!"

"Ama diğerlerini görmedik."

"Bu, elinizde olanların en ucuzu, değil mi?"

"Evet."

"Neden fazla ödeyeyim ki? Hatta bu bile..."

"Evet?"

"İnanılmaz pahalı?"

Cherry ona baktı.

"Affedersiniz, bunu biraz şey buldum... saldırgan. Bu kadar para. Bir daire için."

"Ama almak istiyorsunuz?"

"Evet, lütfen. Mobilyayı da almak istiyorum. Eğer satılıksa tabii." Babası Daniel'a kesin olmayan şartlarda asla kiraya çıkmamasını söylemişti. Aslında babasının parası olsa da kira tamamıyla boşa giden para olarak değerlendiriliyordu çünkü Daniel'ın vakıf fonu vardı. Eğer bu daire babasının incelemesinden geçerse aile yatırımı hâline gelecekti. "Neyse, bir daire az çok diğerleri ile aynıdır, değil mi?"

Cherry konuşmak için ağzını açtı.

"Tabii ki değil! Yoo, yoo, affedersiniz... Cahilliğime verin. Ama... düşünüyordum da... zamanımızı daha iyi değerlendirebiliriz."

Cherry bunun ardından gelecek cümleyi bilerek kendini hazırladı.

"Bu gece boş musun acaba? Akşam yemeğine çıkabilir miyiz?"

Cherry zengin insanların sanki yatılı okuldan henüz ayrılmamış gibi "akşam yemeği" demelerini hep eğlenceli bulurdu.

En azından bu kibar teklifle bu dairenin parasını gerçekten de ödeyebilecek güçte olduğuna biraz daha emin olmuştu. Aslında şu anki randevu bu günlük son işiydi. Daniel'in ilgilendiği diğer evleri sabah görmüş olmaları gerekiyordu. Tek yapması gereken anahtarları ofise teslim etmekti ve sonrasında akşam onundu. Planlarını düşündü. Güney Londra'nın çeşitli yerlerine dağılacak işçilerin bindiği, ter kokulu ve oturacak yerler fazlaştıkça daha da sağlıksız olacak bir metro ile eve yolculuk... Tooting Broadway'e vardıklarında zavallı, kendisini hep sona kalmış hissedirdi ama ürperip en azından daha son durakta olmadığını düşünürdü. Sonrasında koridoru bile olmayan küçük dairesine girmeden önce Sainsbury'de bir yemek molası verirdi. Değerli takım elbisesini diğer takım elbiselerinin, sahip olduğu en kıymetli şeylerin yanına itinayla asardı ve şüphesiz, akşamı internet üzerinden emlak çalışmaları yaparak ve ne zaman buradan kurtulacağını düşünerek geçirirdi.

Müşterisine baktı. Ondan, sakın ve rahat tavrından hoşlanmıştı. Banyo aksesuarları pirinç değil de krom olduğu ve satıştan önce satıcı aksesuarları değiştirmedeği için almaktan vazgeçen müşterilerden sonra bu farklı gelmişti. "Bu adamla neden akşam yemeğine çıkmayayım ki?" diye düşündü. Zaten en başından beri şehrin bu tarafında iş bulabilmek için çok çalışmasının sebebi de buydu.

BÖLÜM ÜÇ

7 Haziran Cumartesi

Laura her zamanki yerine, kocasının sağ yanına oturmuştu ve ızgara tavuklu salatasını almıştı. Geniş ve havadar yemek odasının tüm camları açıktı ama yine de havada basıklık hissi vardı. Daniel, annesinin sorularına güneşten gözleri kapalı cevap verip bir yandan da Cherry hakkındaki meraklı sorularına gülerek bir yastık üzerinde uzanırken Laura da dev bir şemsiyenin altında oturmuş, bahçede tembel bir öğleden sonra geçirmişti. Yemek pişirmek için ayağa kalktığı anda Daniel gözlerini açıp garip bir yüz ifadesi ile oturmuştu.

“Aslında şunu demek istedim...”

Laura dudagında bir gülümseme ile hemen geri dönmüştü.

“Cherry’ye söz verdim... Konsere... Parkta... Özür dilerim. Biliyorum seninle ve babamla evde olacağıma söz verdim...”

Laura hemen hayal kırıklığını yutmuş ve oğlunun af dilemelerini kabullenmişti. Ona, gidip akşamın keyfini çıkarmasını söylemişti.

Laura boş, parlak, on kişilik masalarına baktı ve birden ondan, sanki Howard’la hiç sözünü etmedikleri eski bir geleneği devam ettiriyormuş da batan bir gemidelermiş gibi masanın ucuna sıkışıp oturmalarından çok rahatsız oldu. Howard’a baktı. Masadan, sıcaktan ve birbirleri ile konuşmayı kesmelerinden dolayı pek de rahatsız olmuş görünmüyordu. Gözlüğüne alına yerleştirmiş, bir yandan ağzını salata ve taze patates ile dol-

dururken bir yandan da günlük *Telegraph* gazetesini okuyordu. Laura'nın alışık olduğu şekilde tüm öğleden sonra dışarıdaydı. Ama eve geldiğine göre Laura konuşmak istiyordu. Arka planda çalan Mozart'ın müziği ve Howard'ın porselen tabağa çarpan bıçağının sesinden sonra Laura kendi sesini gariptedi.

"İlginç bir şey var mı?" diye sordu.

Başını kaldırmadan, "Sadece golf," dedi.

Golf. İçinde acı hissetti. Hâlâ heyecan duyduğu birkaç şeyden biriydi. O ve Marianne tabii ki. Cumartesi, pazar ve bazen de ofisten çıkabildiğinde hafta içi öğleden sonraları gerçekten ne yaptığını asla bilemezdi, o her defasında "golf" derdi ama Laura, Howard'ın Marianne ile buluştuğunu eve geldiğinde saklamaya çalıştığı gizli mutluluğundan anlardı. Bu sürpriz değildi. Asıl sürpriz yirmi yıl önce olmuştu. Bayan Moore, Howard'ın takım elbisesini kuru temizlemeye vermeden önce ceplerini boşaltıp faturaları mutfak masasının tezgâhına bırakmıştı. Kahvaltıda Laura onları görmüştü. Howard da çoktan işe gitmişti. Laura o çiçekleri almadığını ya da bir önceki cumartesi öğle yemeğine gitmediklerini biliyordu. Howard tabii ki önce reddetmişti fakat Laura artık biliyordu ve sonra sanki onun suçuymuş gibi kızgınca itiraf etmişti.

"Pekâlâ, doğru. Şimdi mutlu musun?"

Kelime seçimleri yanlıştı. Tabii ki mutlu değildi. Dünyası yerle bir olmuştu. Sonra bu ilişkinin iki yıldır sürdüğünü ve Howard'ın ona âşık olduğunu keşfetti. Kadın da evliydi, küçük çocukları vardı ve boşanmaya hazır değildi. Laura onu terk etmeyi düşündü. Biraz parası vardı, idare ederdi. Ama düşünmesi gereken Daniel vardı. Ve duygusal bir patlama sırasında Howard henüz çocukluktan yeni çıkan oğlunu bırakmak istemediğini söylemişti. Howard böyleyece ilişkisini bitireceğine söz verdi ve Laura da onu affetti. Ama olaylar değişti. Howard haftalarca hep mutsuzdu. Geç saatlere kadar çalışıyor, tek kelime bile etmiyordu. Üstelik işin ironik yanı ise Daniel'ı da görmüyordu bile. Her şey tek düzeleşmişti. O işe gidiyordu, Laura da çocuk büyütüyordu. La-

ura yalnızlığa alışkındı. Annesi partilerde, babası da işte olduğu için çocukluğu da dadılarla geçmişti. Tek çocuktu. Bir tane daha olması rahat olmazdı. Laura annesiyle iyi bir iletişimi olmasını çok istemişti ama olmamıştı ve anne babası öleli de çok olmuştu. Daniel'in kendisi gibi hissetmesini engellemek için Howard'ın bu macerasını sineye çekmiş, aksine onun için iyi şeyler yapmıştı: kulüpler, tatiller, arkadaşlar... Anne oğul ilişkisi kuvvetlendikçe Howard kendini dışlanmış hissetmiş, evde olmak yerine daha uzun saatler çalışmaya başlamıştı ve bu sırada kızgınlığı artmıştı. Dışlanmış hissettiği için Laura'ya karşı gaddar olmaya başlamıştı. Hafta sonları Daniel onu kucağına alan bu adamı tanımayıp ağladığında Laura'nun anneliğini eleştirmeye başlamıştı.

Ardından bir gün Daniel üniversiteye başladıktan sonra Laura evdeyken Howard içmeye gitti.

Çıkmadan önce de "kulüpten birisiyle" buluşacağını söylemişti.

Su ısıtıcısına su doldururken aniden kalbine bir şey saplanmış, nefes almaya çalışırken ısıtıcıyı tezgâha düşürmüştü. Aniden "kulüpten birisi"nin kim olduğunu anlamıştı. Çocukları teker teker büyüdüğüne göre Marianne geri dönmüştü. Sonra Howard'ın geçen hafta da "kulüpten birisiyle" buluştuğunu hatırladı. Kafasını toplamaya çalışırken öncesini hatırlayamadı. Şoku atlattıktan sonra kendini yenik hissetti. Onlar hâlâ birbirlerine âşıktı.

Böylece "golf" tüm hafta sonlarına yayıldı ve artık Howard'ı gittikçe daha az görmeye başladı. Ona boşanma teklifi ile gidecekti ama bunun artık bir şey ifade etmediğini anlamıştı. Yalnızlığının sebebi Howard'dı ama bunu yüzüne vurmak yarayı iyice açıp kanırtacaktı. Laura hep başka konulara ilgisini vermeyi tercih etmişti. Uzun süre hayatının merkezi Daniel olmuştu ama Daniel şimdi öyle özel birini bulmuştu ki Laura da içten içe o kızla dost olabileceğini hissediyordu.

"Daniel bu gece yine dışarıda."

"O kadarını ben de anladım."

“Bu art arda üçüncü gece.”

Başını hâlâ gazeteden kaldırmadan kısa bir kahkaha attı. “O yetişkin bir adam.”

Laura hayal kırıklığını bastırdı. “Evet, tabii ki. Bir kızla birlikte.”

Howard sonunda ona baktı. “Aferin ona.”

Laura gülümsedi. “Sanırım vuruldu. Sadece üç gün önce tanıştılar. O zamandan beri her gece görüşüyorlar.”

“Ne demek istiyorsun?”

“Ah, yapma Howard. Onun ayaklarını yerden kesen kızın kim olduğunu öğrenmek istemiyor musun?”

“Belli ki sen istiyorsun.”

“Belki Daniel’a mesaj atarım.”

“Sakin yapma,” diye haykırdı.

Ağzında çatalla bir an için durdu, “Şaka yapıyorum,” dedi incinmiş bir şekilde.

“Onu rahat bırak. Hayatında ilk defa bir olayın detaylarını da bilmeyiver. Karışma.”

Laura sessizce, “Karışmıyorum,” dedi ve aniden odadan ayrılmak istedi. Peçetesini masanın üzerine koyup kalktı. Tam tabağını mutfağa götürecekken...

Ani ve küstahça, “Saplantılısın,” dedi. “Sahiplenicisin.”

Laura kalakaldı.

Bir an ikisi de bir şey söylemedi. Sonra Howard masadan kalkıp ayrıldı.

Laura elinde tabağıyla öylece kaldı. Gözleri yaşlarla doldu. Sadece suçlanmanın şokuyla değil, ayrılırken ona attığı bakış yüzünden. Derin bir nefret ve kızgınlık bakışıydı. Biraz oturdu, sonra Howard’ın ona uygun bulduğu kelimelerin aklındaki akışını durdurmak için hemen ayağa kalktı ve mutfağa gitti. Onu takip etmeyecekti. Sığınağa gitmişti ama ona karşı koymak istemiyordu. Tartışmaya girecek hâli yoktu.

Tabak tezgâha çarptı ve işte o an Howard’ın söylediklerine karşı hissettiği kızgınlık ile içerleme açığa çıktı. Bunca yıldır

ortada olmayan kendisiydi. Çocuk büyötmekle ilgili ne bilirdi ki? Çok küçöükken verilen dikkatli özen, uykusuzluk; yanakları, elleri, poposunu silmek, masaları, yüksek sandalyeleri, silmek, silmek, silmek... Tuvalet yalnız gidememek, senden gelecek tek bir sarılmanın ağırları gidereceğini, yaraları iyileştireceğini, bir çocukla geçirilecek normal bir günde ters psikoloji, komiklik ve eğlence taktiklerini bilmek... Howard, Daniel anaokuluna gitmek istemediğinde kalp sıkıştıran gözyaşları arasında ona neden gitmesi gerektiğini dört yaşındaki bir çocuğun anlayabileceğini bir dilde açıklamamış, ona arkadaş edinememesinin nedeninin özgüveninin azlığından kaynaklandığını anlatmak zorunda hiç kalmamıştı. Desteklenmediğini hissettirmeden özgürlüğe teşvik ederken, hangi sporu ya da kulübü seçeceği konusunda destek gerekirken veya dedesinin ani bir kalp krizi ile öldüğü gece yaşadığı korkuyu dindirirken o yoktu. Tüm bunlar hakkında ne biliyordu ki? Howard'ın bu kör bakışı Laura'da hakaret etkisi yarattı ve kendine bir kadeh şarap koyduğunda biraz sakinleşti. Bunların hiçbirini anne olmayan anlamazdı.

Şarabını aldı, kitabını da buzdolabının yanında buldu ve karanlık bahçeye doğru çıktı. Hazirana girildiği için açan ve yüzlerce yıldız benzeyen beyaz çiçekleriyle yaseminin keskin kokusu etrafa yayılıyordu. Sitronella mumlarını yaktı ve güveller hemen etrafında belirdi. Sallanan koltuğa oturdu ve hatıralar canlandı. Yıllardır sadece o ve Daniel vardı. Ama şimdi tamamen taşınmak üzereydi. Birden üç yaşındayken dediği bir şey aklına geldi. Yavru köpek gibi davranıp ayağının ucuna gelirdi.

"Hav!" derdi. "Onu sevdin mi?"

"Harika."

"İstersen senin olabilir."

"Öyle mi?"

"Sonsuza dek seninle kalabilir." Daniel da kollarını sıkıca boynuna dolardı.

Kedi miyavlayarak ve kuyruğunu tuvalet fırçası gibi sürüyerek geldi, sonra yerin altındaki havuza açılan pencerenin yanın-

daki çimenleri koklayan bir tilki gördü. Moses miyavlayıp onu kurtarmasını bekleyerek kucağına atladı. Aslında onu dokuz yaşındayken hayvan bakmayı öğretilmiş diye Daniel için almıştı. Küçük, gümüş rengi bir Birmanya kedisiydi ve zamanla onu sevmişti. Bir çakıl taşı alıp tilkinin olduğu yöne doğru attı. Laura tilkileri sevmezdi. Kapasiteleri ve sınır tanımamalarına karşı temkinliydi. Yakın zamanda bir sabah radyo programını bir kaddın arayıp bir tilkinin gün ortasında yüzüstüce arka kapıdan eve ve oradan bebeğinin karyolasının içine nasıl girdiğini anlatmıştı. İçi titredi. Daniel küçükken böyle bir olay olsaydı muhtemelen tilkinin kafasını ezerdi.

Üç gece arka arkaya, diye düşündü gülümseyerek. Kim üç gün üst üste birini gördü ki? Bu kızda bu kadar özel olan şey neydi? Cherry'yi düşünürken birden aklına başka, Daniel'dan biraz daha büyük bir kız geldi. Rose, Laura'nın ilk kızıydı. Daha ilk günden uykusuyla yemesiyle mükemmel bir bebektir. Bu yüzden daha birkaç günlükken emzirmek için onu zor uyandırması Laura'yı şaşırtmıştı. Üç saat sonra da aynı sorunla karşılaşınca Laura onu hemen doktora götürmüştü. Doktor sadece bir kere bakmış ve Laura'ya hemen hastaneye gitmesi söylenmişti. Rose'a doğum kanalında önceden saptanmamış B grubu streptokok taraması konulmuştu. Yirmi dört saat sonra doktorlar Rose'un öleceğini söylediler ve iki saat sonra kollarında öldü. Tam yedi gün-lüktü.

Suçluluk duygusu hem onu hem de evliliğini sarsmıştı. Onu beslerken uyuduğunu ilk gördüğünde doktora götürseydi acaba Rose yaşar mıydı düşüncesi Laura'yı kemiriyordu. İkisini de kurtaran tek şey yeniden hamile kalması olmuştu. On ay sonra Daniel doğduğunda hangi ulu güç onu dinliyorsa bu küçük yaratığa hayatını adayacağına ve onu korumak için her şeyi yapacağına yemin etmişti.

Kedi, tilkinin gitmesinin rahatlığı ile Laura'nın yumuşak bal-dırlarına doğru yattı ve Laura da onun tüylerini sevdi. Yanan gözleri ile güveleri izliyordu ancak ya tembelliğinden ya da yor-

gunluğundan onlara hiç karışmıyordu. Laura nazikçe koltuğu sallarken henüz tanışmadığı bu kızın, yaşasaydı kendi kızıyla akran olacağını düşündü.

BÖLÜM DÖRT

7 Haziran Cumartesi

Cherry, hayatında kimseyle üst üste üç gün çıkmamıştı. Altın Albert Anıtı'nı geçip Serpentine'ın karşısından Hyde Park'a doğru giderlerken Daniel'in elinde piknik sırt çantası vardı. Cherry de kilim taşıyordu. Hava zaten sıcaktı. Bedenine sıcaklık yapmasın diye kilimi biraz kendinden uzaklaştırdı. Günün aşırı sıcaklığı, Akdeniz akşamına dönüşüyordu. Hava hâlâ aydınlıktı ve en az dört saat daha böyle olurdu. Park, neşeleri ve iyimserlikleriyle tatil havasında olan insanlarla doluydu. Cherry eğlenmeye başlamıştı. Birkaç günü aşırı nazik ve beceriksiz tavırları ile geçirmişler ama artık aralarında görünmez bir bağ kurulmaya başlamıştı. Kardiyolog olmayı istediğini, bisiklete binmeyi ve rafting'i sevdiğini, sol eliyle yazıp sağ eliyle yemek yediğini biliyordu. Daniel da Cherry'nin çilek sevdiğini ama çilek reçeli sevmediğini, çok küçükken babasını kaybettiğini, çok çalıştığı için fazla görüşemediği annesi ile aynı evde kaldığını biliyordu.

Evinin Croydon'ın ücra bir mahallesinde olduğunu söylememişti. Sokaklar her zaman çöplük gibiydi: boş bira tenekeleleri, atılmış mobilya parçaları, genel çöp, sanki içinde hâlâ bir şey varmış gibi duran, kirli bez parçaları... Cherry büyürken çok az paraları vardı, babası öldükten sonra paraları daha da azalmıştı. Babası o kadar aptal ve bencildi ki hayat sigortası yaptırmamıştı. Annesi evlerini kaybetmemek için şehrin dışındaki marketteki çalışma saatlerini artırmıştı. Cherry de ucuz kıyafetten bedava

dağıtılan kıyafete düşmüş ve tatilleri de plaja yapılan günübirlik ziyaretlerle geçmişti. Okulda da utanıyordu. Yıllık resminin etrafında arkadaşları kim kimin yanında konuşmaları yaparken Cherry, yıllığı alamadığı için kenarda dışlanmış bir şekilde duruyordu. Fakir olmaktan nefret ediyordu.

Hayır, Cherry tüm bunları kendisine sakladı ve yüzyıllar önce Croydon'ın bağlı olduğu Surrey'den geldiğini söyledi. Daha fazla bilgi karşılıklı olarak verildi, birbirlerine karşı daha fazla sıcaklık hissettiler ve aralarındaki bağ da su yüzüne çıktı. İlk öpüşmeleri de gayet iyi şekilde gerçekleşti. Cherry, Daniel'ı çok çekici buluyordu.

Günün konserinin yer aldığı arenaya geldiler. Son dakikada mucizevi bir şekilde alabildiği biletleri Daniel kapıda görevliye görevliye verdi. Çim zemindeki oturma yerlerine kalabalıkla geldiler. Cherry, sahneyi en iyi gören yeri Daniel'ın seçmesini istedi. Kilimi Daniel serdi ve Cherry de uzun ve hafif bronzlaşmış bacaklarını öne uzatarak oturdu. Birçok kişinin taşınabilir sandalye getirdiğini görünce onların da alması gerektiğini, yoksa birkaç saat sonra altındaki sert toprağı hissedeceğini düşündü. Ama sonra Londra Senfoni Orkestrası ısınmaya başladı ve Cherry de aklından bu fikirleri çıkartmaya çalıştı.

Daniel, "Çocukken buraya her yıl gelirdim," dedi. "Yarımızda çay getirirdik. Annemin beni klasik müzik konusunda eğitme tarzı buydu."

Demek burası Daniel'ın parkıydı. Cherry'nin büyüdüğü ortamdan çok farklıydı: Her zaman üzerinde bir türlü kurtulamadığın rutubet gibi işsiz gençlerin olduğu kasvetli, karanlık ve boyaları sökülmiş tırmanma demiri... Arada bir Classic FM dinlemesine rağmen hiç klasik müzik konserine gitmemişti. Bunu Daniel'a anlattığında vereceği tepkiyi merak etti.

"Benim için bu bir ilk. Klasik müzikte en azından."

Daniel cümlesini kesti. "İnan bana hiçbir şey kaçırmadın. En azından küçükken ben hiç beğenmezdim. 20'lerin başları klasik müzik için en uygun yaşlarmış. Kutsal kitaplar söylüyor."

Daniel'ın konuya yaklaşımından memnun oldu ve gülümse-
di. Yetiştirilişinde eksik kalan kültürel boşluklar yüzünden eleş-
tirilmeyeceğini bilmek onu rahatlatmıştı. Bir şeyde pot kırması ya da
yanlış anlaması durumunda Daniel'ın ondan uzaklaşmayacağını
umuyordu.

Daniel'ın mecburen plastik bardaklara koyduğu buzlu Chab-
lis'i alırken, "Bu, zirvedeyiz demek o zaman," dedi.

"Daha sırada bir sürü randevumuz var. Temmuzun ilk cuma-
sı ne yapıyorsun?"

Hemen Daniel'ın neyi kastettiğini düşündü ve radyoda duy-
duğu haberi hatırladı.

"Royal Albert Hall'da Union Jack mi sallayacağız?"

Daniel gülerek, "O zaman anlaştık," dedi ve gelecek için plan
yaptıkları ve buna istekli oldukları için birbirlerine memnuniyet-
le baktılar. O sırada müzik başladı. Cherry, tek bir ses hâlinde
çalan ve kalplerini ortaya döken kemancılara bakakalmıştı. Tüy-
leri diken diken oldu ve Daniel'ı nefessiz bırakan bir şekilde ona
dönüp gülümsedi.

Yüzünü sahneye tekrar dönmenden önce, "Keşke benim de
böyle bir yeteneğim olsaydı," diye hayranlıkla fısıldadı.

Cherry orkestrayı seyrederken Daniel da ona küçük bakışlar
atıyordu. Bunun Cherry'ye yeni gelmesindeki taze hava çok ho-
şuna gidiyordu. Eski kız arkadaşlarına, arkadaşlarının kız kar-
deşlerine sürpriz yapmak zordu, hatta memnun etmek daha da
zordu ve yanlarında durmaktan bile genelde sıkılıyordu. Cherry
ise patavatsızlıktan uzak olmasına rağmen yürümeye başladı-
ğından beri çıtkırıldım yetiştirilmemişti ve sadece onun yanında
oturarak bile daha önce çok kez dinlediği klasik müzik konse-
rinden daha fazla zevk aldığını hissediyordu. Birdenbire onunla
daha çok şey paylaşmayı istedi: galeriler, konserler, sahil gezi-
leri, belki de yurtdışında bir tatil... Önlerindeki yaz birçok söze
gebeydi.

* İngiltere ve İskoçya bayraklarının birleşimi olan Birleşik Krallık bayrağı.
-çn

Mozart'ın senfonisi onu başka diyarlara götürüp geri getirirken Cherry izlendiğini hissetti ama izin verdi. İlgi hoşuna gidiyordu ve böyle kaliteli birinden ilgi görmek güzeldi çünkü bu, hayatında önceden sadece bir kere hissettiği bir şeydi. Nicolas Brandon'ı görelî altı ay olmuştu ama yüzü sanki o an yanındaymış kadar belirgindi. Arayı kapatmak bahanesiyle eski bir okul arkadaşını bir içki içmek için ikna etmişti ama seçtiği yer her ikisinin evinden de uzakta, küçük, iddiasız bir kokteyl bardı. Arkadaşı yüksek sesle mekânı överken içeri girmişti ve –olacağını bildiği gibi– işte oradaydı. Cüzdanını açtı ve para çıkardı.

“Şunları alır mısın? Ben lavaboya gidiyorum.”

Arkadaşı bara gitti ve Cherry de Nicolas'a doğru yürüdü. Yalnızca birkaç metre uzağındayken Nicolas yüzünü kaldırmış ve şaşırmıştı; yüzündeki utanç Cherry'i hem memnun etmiş hem de canını yakmıştı. İletişim dehalarından birinin en büyük oğluydu ve babasının şirketinde eğitime başlamadan önce hazırlık için okuduğu Oxford'da ekonomi yüksek lisansının son sınıfındaydı. Zamanı geldiğinde aile şirketini devralacaktı. Croydon'ın güney ucunda, milyonlarca sterlin değerindeki konakların bulunduğu kapalı bir alanda, şort giymenin ve bahçede çamaşır asmanın yasak olduğu yüzyıllık kuralların hâlâ geçerli olduğu Webb Malikânesi'nde büyümüşü.

Cherry'yi görmemiş gibi etrafına bakınıyordu ancak Cherry onun kaçmasına izin veremezdi. Onu tanımaktan başka bir şansı olmayana kadar masasının ucuna dek gitti.

“Selam,” dedi şaşırmış gibi yaparak.

“Sana da merhaba. Burada olacağını sanmıyordum.”

“Aziz Michael Yortusu tatili. Okul geçen hafta bitti.”

Üniversite'nin internet sitesinde Noel tatilinin tarihlerine baktığı için bunu da biliyordu.

“Peki... hâlâ buraya geliyor musun?” diye sordu Nicolas.

Burası onların yeri idi, öyle ki ilk çıkmaya başladıklarında Cherry'yi buraya getirmişti ve masada el ele tutuşup Nicolas üniversiteye döneceği zaman nasıl buluşacaklarını planlamışlardı.

Onunla tanıştıkları restoranda hafta sonları çalışmamak için vardiyalarını değiştirecek ve bunun yerine Oxford'a onu ziyarete gidecekti. Tüm planları kendisi yerine Nicolas'a göre ayarladığını o zamanlar fark etmemişti.

"Sanırım son kez. Ben taşınıyorum."

"Öyle mi? Nereye?"

"Kensington'a." Tam olarak doğru değildi ama yeterince doğruluk payı vardı.

"Öyle mi?" Nicolas'ın yüzünü Cherry sanki Kensington'ın neresi olduğunu bilmiyor ya da karıştırmış gibi bir sırıtma sarmıştı.

"Ne? Benim yeterince iyi olduğumu düşünmüyor musun?"

Nicolas kaşlarını çattı ve uzağa baktı. "Ondan değil."

"Öyle mi? Bana ailenin sana baskı yaptığını, senin seçimin olmamasına rağmen baba işini devralmak zorunda kalacağın hakkında bir şeyler söylediğini hatırlıyorum."

Güzel, ipek gibi sarı saçlı bir kız yüzünde afallamış bir ifadeyle tuvaletlerden masaya doğru yaklaştığında başını kaldırıp ona baktı. Dimdik duruyordu, kalbi de küt küt atıyordu. Nicolas zaman kaybetmemişti demek. Bu paralı, eğitilmiş ve güzel bağlantıları olan kız ailesinin onaylayacağı tipte biriydi.

Kız şüpheyle bir Nicolas'a bir Cherry'ye bakarken, "Her şey yolunda mı?" dedi.

Nicolas hemen "İyi," dedi.

"Al bakalım, elmalı martini," dedi Cherry'nin arkadaşı ona kadehi uzatıp. Nicolas'ı ona bakarken gördü. Bu içkiyi Cherry'ye ilk o içirmişti ve Cherry içinden içkiyi almamış olmayı diledi. Keskince dönüp oradan uzaklaşırken sarışın kızın onun ardından kim olduğunu sorduğunu duymuştu. Bara geldiğinde geriye dönüp baktı ve onları toparlanırken gördü. Nicolas, kıza içkisini içip çıkmaları için bir şeyler söylüyordu ve Cherry birdenbire geride kalan olmak istemedi. İçkisini bıraktı, arkadaşının elini tuttu ve gideceklerini söyledi.

İlişkilerini böyle planlamamıştı. Onun etkilenmesini, yaz so-

nunda onu terk ederek büyük bir hata yaptığını anlamasını, belki de onu istediğini fark etmesini istemişti. Cherry, Nicolas'ın onu hep kurtaracağını düşünmüştü. Çalıştığı ünlü şefin restoranından onu çekip çıkaracaktı. Orası başından beri asla çalışması gereken bir yerdi.

Daha iyi yerlerde olması lazımdı. Okulda inanılmaz bir şekilde başarılıydı, öyle ki ortalama bir lisede ona daha fazla ödev verip çalışmasını sağlayan zorlu hocalarına fazla geliyordu. Okulu beş dersinden de A alarak bitirdiğinde beş parası yoktu. Üniversite söz konusu bile değildi. Karşılayamazdı. Sorun sadece okul parası ve harçlık değildi. Cherry, bu fakir yaşamdan kaçmak istiyordu. Araba sürmeyi öğrenmek, evden taşınmak, kendisi için bir yaşam kurmak gibi basit şeyler istiyordu ancak gelecek, onun nesline çok az seçenek sunuyordu. Yirmi beş yaş altındakilerin işsizlik oranı daha önce hiç bu kadar yüksek olmamıştı ve bu yüzden ev alma umudu da yoktu. Hatta ailesinin asıl uzun süreli parasal yükü vergi ödemek olacaktı.

Orada fırsatlar olacağını, birkaç işi deneyebileceğini ve bir gün onun zekâsını ve potansiyelini birilerinin keşfedeceğini düşünerek bu umutsuzlukla, çalıştığı bir tatil gününde cumartesi mesailerinden biriktirdiği az para ile Avustralya'ya kaçmıştı fakat kendini meyve toplama ve garsonluk gibi tekdüze işler yaparken bulmuştu. Daha kötüsü de kendini iyice fakir hissetmişti. Otostop çekmek ona göre değildi. Böylece İngiltere'ye döndü ancak bulabildiği tek iş bir restoranda misafir karşılama işiydi. Garsonluktan bir üst kademe pozisyondu. Geçici olması gereken iş bir yıldan ikincisine kaymış ve stajdaki öğrenciler çarçabuk yönetici pozisyonlarına iyi maaşlarla girerken olanları öfkeyle seyretmişti. Bunlar onun yaşlarında ama onun kadar zeki olmayıp üniversite parası olan ve bu yüzden otomatik olarak bir şans verilen insanlardı.

Tam dibe vurduğunda Nicolas hayatına girmiş ve dünyasını aydınlatmıştı. Onunla olmak kendini iyi, özel ve bir yere ait hissettiriyordu. Ekonomiyi nasıl kurtaracaklarını ve gençlerdeki

işsizliği tartışıkça beyni yeniden çalışmaya başlamıştı. Parayla yaşanan hayatın ne demek olduğunu onunla tatmış ve restoranlarda başı dik yürüyüp en iyi şarabı hiç düşünmeden seçer olmuştu. Ama her şey, o gün planladıkları gibi Cherry'yi buluşmak için almak yerine Nicolas'ın telefon edip ailesinin onun üniversiteye odaklanması gerektiğini ve Cherry'nin de onun "dikkatini dağıttığını" düşündüklerini söylediği bir cumartesi akşamı bitmişti. Onu Cherry ile aile şirketine bir pozisyon arasında seçim yapmaya zorluyorlardı ve o da eğer babasıyla iş yapmazsa gerçekleşebilecek belirsiz bir geleceğe Cherry'yi sürüklemek istemiyordu. Ayrılık Cherry'yi yıkmıştı. Ona karşı mütevazı çocukluğu hakkında hep dürüst olmuştu: yetersiz okullar, işçi sınıfı bir aile... Hepsi acı bir hataydı. Nicolas'ın onu kenara atma şeklinden, kendisi olduğu takdirde başarıyı yakalayamayacağını anladı. Cherry de kendini yeniden şekillendirmeye karar verdi. Ait olmaya hasret kaldığı dünyaya kendini bundan sonra gösterecekti. Ama bu sefer geldiği yeri kimseye söylemeyecekti.

Okul yılları sırasında sürekli onunla olan, onu iyi yerlere getirmek için onunla birlikte savaştan tek bir müttefiki vardı: kitaplar veya daha çok, internet. İnsanın öğrenebileceği şeylerin çokluğu inanılmazdı. Farkına bile varmadan o bağlantıdan bu bağlantıya geçip heyecanla okuyordu ve böylece kendi kendine edindiği bilgilerden karışık bir ağ örmüştü. Tüm bunlara *Guardian*'dan günlük olarak takip ettiği dünya haberleri de eklendi ve başarılı gazetecilerin üslubunu kapıp sesindeki Croydon izlerini dikkatlice sildi.

Highsmith & Brown emlak ofisine iş görüşmesi için gittiğinde kendini güçlü hissediyordu ve Chelsea'li sahte kişiliğiyle ilgili yaptığı araştırmalar ve çok çalışarak yarattığı bilgi ağı ile birlikte özgeçmişinde yaptığı ufak değişiklikler işi almasını sağlamıştı.

İşe gireli neredeyse günü gününe beş ay olmuştu. Günlüğünde kırmızı kalemle işaretlediği için bunu biliyordu. Bunu bir hedef, belki de uyarı olarak işaretlemiş olabilirdi ama şu âna kadar hissettiği tek erkek ilgisi cam temizleyicisinden gelmişti.

Cherry, pencerelerdeki satış detaylarını değiştirirken temizleyici, "Oldu mu, canım?" demişti ve Cherry fark eden biri oldu mu diye çok endişelenmişti. Sileceğini camun üzerinde kaydırırken bakışları hep onun üzerindeydi ve Cherry utançtan deliriyordu. Neden diğer kızlara takılmıyordu? Abigail ya da Emily'ye... Cherry, temizleyici onun değişmek için harcadığı bunca çabanın arkasındaki gerçek kişiliğini görüyormuş, sanki içindeki benzer işçi sınıfı ruhunu fark etmiş gibi hissetti. Bu ilgisinin her şeyi ortaya çıkaracağından korkmuştu.

"Benimle bir daha konuş, bak gör seni nasıl bana asılmaktan attırıyorum," dedi ve sırtını döndü.

Bunun dışında erkekler evliydi, eşcinseldi, ya kız arkadaşlarıyla geliyorlardı ya da burunları o kadar havadaydı ki hiçbiri ona dikkat etmiyordu.

Ama artık hepsi geride kalmıştı çünkü şans kapısını çalmıştı. Orkestra ara vermek için ayağa kalktığında Daniel ona doğru döndü.

"Ne düşünüyorsun?" diye sordu.

Aniden kalp sızlatan bir mutluluk hissetti.

İyi zaman geçirdiğinden emin olmak isteyen bir adamla harika bir yaz akşamında bir klasik müzik konserindeydi.

"Olağanüstü."

Etrafına baktı ve zengin olanları belirleyebileceğini hissetti. Kızlar, saçları fönle parlatılmış, uçları dalgalı, kafalarını sallayınca saçlarının gözlerinin önüne düşeceğini bilerek uçuşturdukları sarışınlardan oluşuyordu. Erkekler yanık tenliydi ve çok pahalı gömlekleri kalçalarına kadar inmiş şortlarının üzerinden sarkıyordu. Aynı annesinin yaşadığı yerdeki (oraya asla "ev" demezdi) oğlanlar gibilerdi ama burası ile Croydon'da yaşadığı yer arasındaki fark külotların fiyatıydı. Bu insanların arasında başı dik dolaşabildiği için kendiyse gurur duydu. Bu insanlardan hiçbir farkı yoktu, aslında onlardan çok daha zekiymiş ve burada olabildiğine göre çok daha yetenekliydi. İnsanın eğer bir konu üzerine düşünüp biraz da çaba harcarsa onu elde edebileceğini ispat

etmiş gibiydi ve uzun zamandan sonra ilk defa çocukluğundan uzaklaşmış gibi hissediyordu.

“Sen bir enstrüman çalıyor musun?” diye sordu.

“On beş yaşına kadar piyano çalmaya zorlandım.”

“Zorlandın mı?”

“Aslında o kadar da kötü değildi.” Daniel ona baktı ve söyleyebileceğini düşündü. “Öğretmenimin benden üç yaş büyük kızı müzik odasının bahçeye bakan penceresinden görünen bir mesafede güneşlenirdi.”

Cherry güldü ve bunları ona anlatacak kadar rahat olması da hoşuna gitti. Bunları duymak onu rahatsız etmedi. Erkeklerin fazla kontrolcü kadınlardan hoşlanmadığını biliyordu ve kıskançlığını gerektiği durumlara, ona ne kadar değer verdiğini göstermek için saklayacaktı. Bu olayı da bir kenara yazmıştı.

“Ya sen?”

Cherry zaten geçmişi hakkında olabildiğince yalan söylemeye karar vermişti. Yalanlar bir şekilde seni ele veriyordu. Ancak ilişkileri hâlâ başlangıç dönemindeydi ve paraları olsa bile piyanoyu koyacak oda olmadığı gerçeğini bütün ağırlıyla ortaya koyamazdı. Annesinin almak için aylarca para biriktirdiği ve DFS’deki indirimi kollayarak aldığı koyu krem rengi deri koltuk için bile zar zor yer ayarlamışlardı. Cherry arkaya yatan bu koltuğu çok zevksiz bulurdu.

“Benim müziğe kabiliyetim olmadı. Yabancı dillere, özellikle de Fransızcaya ilgim oldu.”

“Akıcı mısın?”

“Oui”

“Başka biliyor musun?”

“İspanyolca.”

“Etkilendim.”

“Ve İtalyanca.”

“Gerçekten mi?”

Ağır başlı bir şekilde başını salladı. “Hepsi birbirine benziyor. Sadece düşünmen yeterli.”

“Okulda başarılıydın sanırım.”

“Öyleydim. Ancak sadece Fransızca eğitimi vardı.”

“Peki nasıl?..”

“Kendim öğrendim. Kursları internetten indirdim.”

“Vay.” Cherry’ye daha da bir hayranlıkla baktı. “Vay! Büyük Tur’da* yanımda olmalıymışsın.”

“Büyük Tur’a mı çıktın?”

“Annemin fikriydi. Harikaydı. Olabildiğince Doğu Ekspresi’yle gittik. Bu da annemin fikriydi. Sonra trenle Avrupa’da do-laştık. Harika yerler gördüm.”

Avrupa’nın en iyi yerlerini gezme fikri sadece bir kere yurt-dışına, onda da Avustralya’ya, gidebilmiş Cherry’ye haz vermişti ama orkestra yeniden başladığı için daha fazla konuşamadılar ve yeniden sahneye doğru döndüler. Cherry, kollarını dizleri-ne dolayarak oturup konseri hayranlıkla seyretmeye başladı ve bir enstrümanı bu düzeyde çalmanın ne kadar süre alacağını ve acaba öğrenmeye başlasam mı diye düşünmeye başladı. Büyük ihtimalle internet üzerinde dersler olabilirdi. Bir süre sonra Daniel kolunu hafifçe Cherry’nin sağ bacağına doladı ve bu sahip çıkmaya yönelik ilk dokunuş Cherry’nin hoşuna gitti. Cherry de ona doğru eğildi ve sık sık birbirlerine bakıp gülümsediler.

Konser bittikten sonra parkta yürürken Daniel, “Hâlâ saat er-ken,” dedi.

Hava hâlâ aydınlık, gece uzun ve çekiciydi ve her ikisi de sonra ne olacağını düşünüyordu. İki de evlerine dönmek iste-miyordu.

Şık barların önünden caddelere taşan kalabalığa bakarken Cherry, “İçki içelim mi?” diye sordu.

Daniel ellerindeki piknik eşyalarını göstererek, “Sanırım pek uygun değiliz,” dedi.

“Onları eve götürmek ister misin?”

* Yaklaşık on sekizinci yüzyıldan beri gelenek hâline gelmiş, Avrupalı üst sınıf ailelerin yirmili yaşlarının başındaki çocuklarını çıkardığı Avrupa gezisi. -çn

“Sonra annem de seninle tanışmak için ısrar mı etsin?” diyerek gülümsedi Daniel. “Bunu her ne kadar istesem de kendisi beklemek zorunda.”

Cherry’nin kalbi mutlulukla attı. *Daniel şimdiden onu annesiyle tanıştırmayı düşünüyordu.* İyice düşündü ve sırada başka bir randevularının da olduğunu hatırladı, eğer sabah birlikte uyanırlarsa yarını da tamamen birlikte geçirme olasılıkları vardı. Teklif sundukları daireye taşınana kadar onu bekletebilirdi ama ona daha birkaç hafta vardı. Çok uzun diye düşündü.

“Dolapta harika bir Sancerre şişem var.”

Daniel gülümsedi. “İyi ki ikimizden birinin kendine ait evi var.”

Milyonlarca sterlinlik bir evde oturmasına rağmen Cherry’nin durumu daha iyi iyiymiş gibi konuşmuştu. Nerede yaşadığını söylediğinde, Cherry emlak acentesinde çalıştığı için yaşadığı yerin fiyatlarını biliyordu ve Google Haritadan da ev hakkında bilgi alabilmek için arama yaptığında haritayı netlik gidene kadar büyütmişti.

İlişkilerinin nereye gittiğinin bilinciyle birbirlerine bakıp güldüler. Daniel, sanki ikisi bir çiftmiş gibi metroya kadar onun elini tutarak yürüdü.

BÖLÜM BEŞ

9 Haziran Pazartesi

Laura, klima için minnettar bir hâlde ITV Kuleleri'nin büyük resepsiyon bölümündeki tekli bir koltuğa kuruldu. Yirmi yaşlarının başında drama bölümünde senaryo editörü olarak başladığından beri uzun bir yol kat etmişti. Howard'a bu sıralarda âşık olmuş, Rose ile büyük bir acı yaşamış ve tam tüm ümitlerini kaybetmişken Daniel dünyaya gelmişti. Daniel ancak gençlik dönemine ulaştığı zaman Laura bir anda kendine boş zaman kaldığını ve bu zamanı uzun bir süredir aklının bir köşesinde tuttuğu yeni bir drama dizisi projesini gerçekleştirmek için kullanabileceğini fark etmişti. Kanalların dizi departmanında çalışan birkaç eski iş arkadaşına yolladığı "Beni hatırladın mı?" mesajıyla (piyasada işler tanıdıklar aracılığıyla yürüyordu), kendine önemli toplantılar ayarlamış ve fikrini satmıştı. Yedi yıl önce yayınlanan ilk projesi onun şimdi küçük, gelişen ve sektörde saygı gören bir yapım şirketi sahibi olmasına önayak olmuştu. Tabii Laura, BAFTA ödülüne dahi layık görülmüştü. Ama ödülü alalı birkaç sene olmuştu ve herkes bu tip şeylerin moda tabanlı ve gelip geçici olduğunu biliyordu. Örneğin bir dönem, dizi sektöründe komediden drama dönen kadın oyuncular popüler oluyor, onların yer aldığı tüm projeler kanallardan yeşil ışık alıyordu. Herkes onlarla çalışmak istiyor, tüm ödülleri onların toplayacağı umut ediliyordu. Ama iki yıllık bir süreçte onların yerine bir anda başka bir oyuncu grubunun yıldızı parlayabiliyordu.

Bir mesaj olup olmadığını kontrol etmek için telefonuna baktı. Daniel cumartesi gecesi eve gelmemişti, Laura bunun olabileceğini tahmin etmişti fakat oğlunun pazar günü de eve uğramaması, Daniel'in yokluğunun süreklilik göstermeye başladığını fark etmesine neden olmuştu. Ona öğle yemeği hazırlamıştı ama durum beklentilerinin tersini işaret ettiği için yemeği buzdolabına kaldırmak zorunda kalmıştı. Daha sonra onun geri dönüşünü bekleyerek evin içinde dolanmıştı ama gelmesi için her ne kadar sabırsızlansa da Daniel eve gelmemişti. Saat beşe yaklaştığında Laura, Daniel'in o gece de eve gelmeyeceğini fark etmiş ve ekildiği için yaşadığı his bir an gülmesine neden olmuştu. Kendine oğlunun kocaman bir adam olduğunu hatırlatan bir nutuk çekmiş ve Howard da golfe gittiği için bütün gün ailesinden kimseyi görmeden yatağa gitmişti.

Laura ona seslenildiğini duyarak ayağa kalktı ve dizi departmanının baş editörünün asistanıyla birlikte sekizinci kata çıkan asansöre bindi ve camında Hercule Poirot resminin işli olduğu küçük bir bekleme odasına girdi.

Sanki uzun süredir görmediği bir arkadaşını karşılar gibi Alison, "Laura!" diye bağırdı. Birbirlerinin yanaklarına birer öpücük kondurdular. Alison genelde yüksek perdeden, iyimser ve enerjik bir ses tonuyla konuşurdu Laura ise genelde bu enerjiye nezaketle cevap vermeyi tercih ediyordu.

"Nasılsın?" dedi Alison ve plastik sandalyelerden birine oturdu. Laura karşısına geçti.

"Çok iyiyim!"

"Birinci bölüm bizi gerçekten çok heyecanlandırdı." Alison, cümlelerini genelde güçlü sıfatlarla süslemeyi seven biriydi. "Harika", "sıradışı", "olağanüstü" bu sıfatlardan bazılarıydı ve sanki Alison'ın ifadelerini güçlendirmek için birer ninja gibi saldırı sıralarını bekliyorlardı.

Laura rahatladığını gösterir bir şekilde hafif bir nefes verdi ama acı-tatlı bir ilaç almış gibi hissetti. İlk bölümün final sahnesini Alison'ın "önerdiği" şekilde son anda değiştirmek zorunda

kalmıştı. Alison ona, reddedilip bir kenara itilmiş iyi arkadaşa sevgililer veda etmeden sahnenin bitmemesi gerektiğini söylemişti. Bu Alison'ın markalaşmış pasif agresif stiline daha uygundu.

"Bilmem, bu bana pek *inandırıcı* gelmedi, yanılıyor muyum?" demişti ve Laura, "Hayır bence çok dengeli oldu, altı ay önce senaryoyu okurken sen de benimle aynı şekilde düşünmüştün zaten," diye içinden geçirmişti. Alison'ı ikna etmeye çalışmıştı ama sanki duvarla konuşuyordu ve diziyi ikinci sezona taşımak ve ITV ile gelecekte de çalışmak istiyorsa işleri daha fazla "zorlaştırmayıp" Alison'ın taleplerine boyun eğmek zorundaydı. Doğal olarak işinde yapılan bu büyük son dakika değişikliğine sinirlenen yönetmen çok beklenen gelecek sezon için iki bölümün onaylandığını duyunca rahatlamıştı.

"Bölüm sonu işte şimdi gerçekten çok hoşuma gitti. Bu sabah izledim ve..." Alison, ellerini teatral bir acıyla göğsünün üstüne götürdü. Genç asistan sessiz bir şekilde iki bardak çay getirdi ve bardakları cam masanın üzerine bıraktıktan sonra yine sessiz bir şekilde oradan ayrıldı. Laura, "Teşekkürler," dediği esnada Alison da yüzünü sanki gözyaşlarına boğulacakmış gibi ekşitti.

"Memnun kaldığına sevindim." Alison'ın sektördeki herkes gibi yüksek reyting alacak bir yapıma ihtiyaç duyduğunu biliyordu. Alison'ın ekrana sunduğu son yapımlar istenilen seyirci rakamlarına ulaşamamıştı ve böyle durumlar yaşandığında insanlar hemen huzursuzlanmaya başlıyordu. Televizyon sektöründe kimse başarısız olan insanların yanında olmak istemiyordu ve parmaklar hemen bir suçlu arıyordu. Alison bu parmaktan kaçmakta yetenekliydi ama o bile yeni silahlar bulma ve yanına müttefikler çekme çabası içerisindeydi ve o an egosu onu, haklı ya da haksız, bu çabalarında başarılı olduğuna ve iyi bir diziyi yaptığı değişiklikle mükemmel bir hâle getirdiğine inandırıyordu.

"Sean ile konuştum ve Cavendish Yapım'ın ileride bize neler sunacağını görmek için sabırsızlandığını ifade etti."

İşte Laura'nın peşinde olduğu asıl ödül buydu ve bu sefer gerçekten çok rahatladığını hissetti. Son birkaç yıldır bağımsız yapım sektöründe işler pek de iyi gitmiyordu ve Laura'nın birkaç projeye daha ihtiyacı vardı. Sean, dizinin başındaki kişiydi ve projelere onay verme yetkisine sahipti. Bu sebeple onun kendisiyle yeniden çalışma isteğinde olması gerçekten iyi bir haberdi.

"Bizimle paylaşmak istediğin başka çalışmaların var mı?"

Laura kafasındaki taslakları hızlı bir şekilde taradı. Haliha-zırda ITV'ye sunmak istediği birkaç yeni projesi vardı. "Evet."

"Harika! Bize birkaç taslak gönderebilir misin?"

"Tabii ki."

"Ayrıca üçümüz baş başa bir toplantı yapalım diyoruz."

"Harika." Laura telefonunu çıkardı. Aynı anda Alison da telefonuna sarıldı. Dokunmalar, dokunmalar, kaydırmalar...

"Sean gelecek aya kadar meşgul görünüyor. 18 Temmuz'a ne dersin?"

"Burada mı buluşacağız?"

"Bir yerde öğle yemeği yeriz."

"Harika. Bunun için sabırsızlanıyorum."

Toplantıyı kararlaştırdıklarında Alison telefonunu kaldırdı. Tüm haberler verildi ve buluşma doğal olarak son buldu. Öpücükler ve "Seninle çalışmak büyük bir keyif," gibi cümlelerin ardından Laura kendini sokağa attı. Saatini kontrol etti, üç olmak üzereydi. Covent Garden'daki ofisine kadar yürümenin akıllıca olmadığına karar verdi. Hava çok sıcaktı. Sıcak hava dalgasından sabah haberlerde bahsedilmişti ve Londra'da havanın otuz iki derece olduğunu biliyordu. Son birkaç gündür akşamüstleri durum daha da vahim bir hâl almıştı. Toz ve duman her yana saçılıp insanın derisine işliyordu. Laura telefonunu çıkarıp asistanını aradı ve günün geri kalanında evden çalışacağını bildirdi. Siyah bir taksiye el edip arka koltuğa oturdu.

Kensington'a vardıklarında yol her zamanki gibi okulların da-
ğılma saati yüzünden tıkanmıştı ve taksici Gloucester Yolu'ndan
kestirme bir yola girdi. Laura yolculuk boyunca Alison ile Sean'a
sunabileceği projeleri düşünerek geçirmiş ve bu yüzden tam ola-
rak nereden gittiklerini fark etmemişti. Başını kaldırıp arabanın
camından dışarı baktı ve nerede olduklarını görüp koltuğunda
kendini dikleştirdi. Old Brompton Yolu'nda olduklarını işaret
eden kahverengi ve mavi tabelaları gördü. Taksinin birkaç metre
daha ilerlemesine müsaade etti ve daha sonra "Ben burada ine-
yim, teşekkürler," dedi.

Parayı ödedi ve taksinin uzaklaşmasını bekledi, daha sonra
Highsmith & Brown'a doğru giden kaldırımda yürümeye baş-
ladı.

Laura ofis penceresinin biraz uzağında durdu ve vitrinde ser-
gilenen birinci sınıf ev resimlerini kontrol ediyormuş gibi yapıp
yan açıdan ofise doğru baktı ama asıl yaptığı şey camın arkasın-
daki ofiste bulunan personeli kontrol etmektir. Camdaki yansı-
maların oluşturduğu kombinasyon, pozisyonu ve gözünde gü-
neş gözlüklerinin olması içeriyi tam olarak görmesini zorlaştırdı.
En sonunda pes etti, güneş gözlüğünü başının üstüne doğru itti,
sağa doğru bir iki adım attı ve içeri baktı. Ofistekiler meşguldü
ve bu ona fark edilmeden personele bakıp o kızın kim olduğunu
bulma fırsatı tanıdı fakat çok uğraşması gerekmedi çünkü onun
kim olduğu belliydi. Gerçekten göz alıcı bir kızdı.

Harika hatlara sahip yüzünü çok iyi bir şekilde vurgulayan,
uçlardan kırılmış, ıslık ıslık koyu kahverengi saçları... ve her er-
keğin kalp ritmini hızlandıracak vücudu... Laura kızın güzelli-
ğinden etkilenmiş bir şekilde bir süre onu izledi. Daniel'in ondan
neden bu kadar çok etkilendiğini anlamak pek zor değildi. Da-
niel adına mutlu oldu ama... herhangi birinin Cherry'ye neden
abayı yakabileceğini de görüyordu. Laura gülümsedi. *Memnun-*
du. Cherry bir müşterinin yanına gitti ve Laura onun gülümsedi-
ği gördü. Cherry'nin yüzünü aydınlatan gençlik, azim, saf hayat
gücü korkutucuydu. Laura hemen başka bir tarafa baktı. Casus

gibi davrandığı için bir anda çok utandı ve kendi hâline gülümsedi. Yürümeye başladı ama Cherry'nin görüntüsü onu takip etti.

Laura ana caddenin kargaşasını arkasında bıraktı ve bir konut bölgesine doğru ilerledi. Güneşte parlayan beyaz boyalı evlerin ve evlere eşlik eden eşit boyda, yan yana dizilmiş, insanı serinleten gölgeler bırakan ağaçların önünden geçerken kendini Cherry'nin nasıl biri olduğunu düşünürken buldu. Bugünlerde yirmi dört yaşındaki kızlar nasıl oluyordu? Rose hayatta olsaydı nasıl biri olacaktı? Laura o an ne yapmak istediğine karar verdi. Vücudunu dikleştirdi ve kararlı adımlarla eve doğru ilerledi.

"Onu neden yemeğe davet etmiyorsun?"

"Ne?"

Laura eve döndüğünde Daniel'ı evde uyurken bulmuştu. Daniel uyandıktan sonra büyük yemek masasında bir araya geldiler. Üçü bir arada gemiyi yüzdürmeye çalışıyormuş gibi görünüyorlardı. Ne Laura ne de Howard cumartesi gecesi yaşanan küçük olaydan bahsetmişlerdi. Artık olayın üzerinden bahsi açılmayacak kadar çok zaman geçmişti. Zaten ikisinin de bu konu üzerine konuşmaya pek niyeti yoktu.

"Annen onun hakkında daha çok şey öğrenmeye can atıyor."

Laura onu görmezden geldi. Howard'ın Daniel evdeyken hiç gazete okumadığını fark etti.

"İkimiz de onunla tanışmak istiyoruz. Öyle değil mi, Howard?"

Howard ruhsuz bir şekilde, "Tabii ki," dedi.

Daniel güldü. "Şimdiden mi? Onunla görüşmeye başlayalı daha bir hafta oldu."

"Bu konuda sana baskı yapan kişi ben değilim," dedi Howard.

Laura kızgınlığını dizginlemeye çalıştı. "Howard, eğer oğlunu bu tatil döneminde görmek istiyorsan sana biraz daha hevesli olmanı öneriyorum. Oğlunun bizi zaten bir kez ektiğinin farkındasın, değil mi?"

“Bu yüzden başım belada mı?” diye sordu Daniel.

“Hem de büyük belada,” dedi Laura. “Ve içimde tatil boyunca Cherry ile bol bol görüşeceğine dair bir his var. Ve ikiniz ortadan kaybolmadan ve...” özlem dolu bir şekilde iç çekti “... kendinizi mutluluk balonuna hapsetmeden önce onunla tanışmak iyi olabilir.”

Daniel başıyla onayladı. “Doğru bir noktaya parmak bastın.”

“Onu hemen ara.”

“Şimdi mi? Neden acele ediyorsun?”

“Plan yapmam gerekiyor. Perşembeye ne dersin? Altı buçuk kulağa hoş geliyor mu?”

Laura neden bu kadar ısrar ettiğine dair net bir cevaba sahip değildi. Daniel’ı yaz boyunca umduğu kadar görmesinin pek mümkün olmadığını biliyordu. Tatil dönemini iple çekse de tüm olası aksaklıkları da kabullenmeye hazırdı. Büyümüş çocukların kendilerine has planlarının olması normal bir durumdu. Ama içinde bir şey onlar ortadan kaybolmadan önce onda Cherry’yi tanıma isteğini uyandırıyordu.

Daniel, telefonla konuşmaya başladı. “Perşembe günü müsait değilmiş,” dedi ahizeyi eliyle kapatarak.

Laura hemen cevap verdi. “Cuma nasıl?”

Daniel, annesinin teklifini karşı tarafa ilettili ve olumlu cevap aldı. “Görüşmek üzere,” dedi Daniel yumuşak bir ses tonuyla. Daha sonra telefonu kapadı. “Teklifini büyük bir memnuniyetle karşıladı.”

Laura gülümsedi. Bu buluşmayı büyük bir şevkle beklediği için kendi bile şaşkınlı.

BÖLÜM ALTI

12 Haziran Perşembe

Cherry, annesine gitmeden önce her seferinde kendisine bu sefer daha farklı davranacağına söz veriyordu. Daha açık, daha dostane, daha rahat olacaktı. Bu kez annesiyle sinirlenmeden, panik atak nöbetine girecekmiş gibi hissetmeden ve beş kuruşsuz geçen çocukluğunu hatırlamadan konuşacaktı. O yılları beş kuruşsuz geçirmelerinin sebebi annesi ya da annesinin yaptığı hatalar değildi ama iki yatak odalı küçük eve girdiği an iyi niyetini koruması pek de kolay değildi. Salonda oraya çok büyük gelen geniş ekran televizyon, yere atılmış pofuduk bir halı ve korkunç bir şekilde yana doğru yatmış kanepeler bulunuyordu. Hemen girişte gelen konuklara ikram edilecek bir kavanoz şeker duruyordu. Cherry, Wendy'nin, yani annesinin, bu tip küçük şeyleri markette çalışmanın büyük avantajları olarak gördüğünü biliyordu. İndirimlerden hep ilk o haberdar oluyordu. Bu sayede yıllar içinde büyük bir tasarruf yaptıkları Wendy'nin sıklıkla belirttiği bir ayrıntıydı. Cherry, süpermarketten ve özellikle "indirimlerden" nefret ediyordu. Bu indirimlerle insanlar kandırılarak evlerini çöplerle doldurmaları sağlanıyordu. Süpermarketler insanların cebindeki son kuruşu dahi sıyrıp almak için türlü hilelere başvurmaktan geri kalmıyordu ve sanki onların yanında, onlara destek olan bir dost gibi görünüp varlarını yoklarını çekip almakta üstlerine yoktu – *Biz sizin yanınızdayız. Nasıl hissettiğinizi biliyoruz. Bu zor zamanlarda size uygun fiyatlar sunuyoruz.* Hâlbuki

bu sırada dünya kadar kâr ediyorlardı. Annesinin DVD koleksiyonu parça başı yaklaşık on sterlinden iki bin sterlin değerindeydi. Düzeltme: *Annesine* iki bin sterline *patlamıştı*. Fakat aslında birkaç yüz sterlin değerinde bile değildi. Annesinin bu konuda durup düşünmüyor olması Cherry'nin sinirlerini bozuyordu.

"Ama bu bir klasik," demişti Wendy, *Zoraki Kral* filmini koleksiyonuna eklerken.

"Bu oturma odanda yer kaplayan bir plastik parçasından başka bir şey değil. Bu filmi ne sıklıkla izliyorsun ki?"

Bir klasiğe sahip olmak sizi bir film dâhisi yapmaz, sizi kaliteden anlayan elit biri de yapmaz. Sizi bir enayi yapar, özellikle de aynı filmi televizyondan izleme ya da kütüphaneden kiralama fırsatlarına sahipseniz. Bu düşüncelere sahip Cherry, annesinin o filmleri izlediğinden, onlardan keyif aldığından ve tek başına çalışmadığı zamanlarda çoğu akşamını eşi öldükten sonra yalnız geçirdiği için o filmlerin varlığına minnettar olabileceğinden haberdar bile değildi.

Cherry, annesinin ona sertçe sarılmasını ve yanağında ruj izi bırakmasını önleme çabası içinde çekingen bir şekilde annesini öptü.

"Anne ya!"

"Üzgünüm, son günlerde pek ortalıklarda görünmüyorsun, o yüzden."

Bu doğrudu. Cherry, annesiyle bir süredir görüşmüyordu, açıklama yapmak yerine konuyu değiştirdi. "Nasılsın?"

"İyiyim. Sana içecek bir şeyler getirmemi ister misin? Bir bardak şarap alır mısın? Buluşmamızı kutlamış oluruz?"

Cherry, annesinin sadece beyaz şarap aldığını biliyordu ve o şarabın tatlı aromasından nefret ediyordu fakat annesini kırmamak için şarabın tadına değinmeden, bu teklifi erken saatlerde içki içmeye başlamak istemediği bahanesiyle reddetti ve şarap yerine çayı tercih edeceğini söyledi. Wendy'nin peşinden mutfığa gitti. Annesi üzerinde Daniel Craig'in resminin olduğu bir kupa-pada ona çay koydu. Kupanın üzerindeki Daniel Craig'in boynu

ve gövdesi yoktu. Sadece, beyaz porselen üzerine işlenmiş çapkın bir gülücük atan yakışıklı yüzü vardı. Annesi çaydanlığı su ile doldururken Cherry onu inceleme fırsatı buldu. Saçını yine boyatmıştı. Cherry onu her gördüğünde sanki L'Oréal'in tüm kumral tonlarını saçına uygulamayı kendine görev edinmiş gibi farklı bir saç tonuna sahip oluyordu. (Annesi bir keresinde müşterileri katalogunda gördüğü bilgileri paylaşarak "Toplamda seksen üç tane ton var," demişti.) Annesinin tüm o boyların altına gizlediği saç rengi griydi fakat o da bir zamanlar Cherry gibi parlak koyu kahverengi saçlara sahipti. Cherry, ebeveynlerinin en güzel yönlerini almıştı. Bunun yanında büyükannelerinin birinden gelen çekinik bir genle de beraber, bir araya gelmesi zor görünen düşük olasılıkların hepsi şanslı bir kombinasyonla Cherry'de hayat bulmuştu.

Beraber oturma odasına geçtiler. "İstersen yatık tarafa sen geçebilirsin."

"Hayır, önemli değil, oraya sen otur." Cherry, bir keresinde annesinin tavsiyesine uyarak yatık kanepeye oturduğu ve geriye doğru hızla yatan koltuk arkılığı yüzünden kendini bir dışçı koltuğunda çaresizce yatan bir hasta gibi hissettiği günü hatırlayarak hemen kanepenin diğer tarafına oturdu.

"Şu duvarı kırmızıya boyamayı düşünüyorum." Wendy elindeki bardakla büyük televizyonun asılı olduğu duvarı işaret etti. "Bir mesaj vermiş gibi olurum."

"Ne mesajı vereceksin?" Cherry bunun bir saçmalık olduğunu dair düşüncesini dışı vurmak istemese de başarılı olamamıştı.

"Bilmem. Neden her zaman bu şekilde..." diyerek söze giren Wendy "yargılayıcı" diyecekken kendini tuttu. Gerginlik istemiyordu. İkisi de ellerindeki bardaklara baktı ve ilişkilerini daha iyi bir şekilde yürütmeye gayret edeceklerine dair sessizce yemin etti.

Televizyon açıldı ama sessizdeydi ve ekranda bir yarışma programı dönüyordu. Yarışmacılar televizyona çıkacakları için kıyafet almalarına rağmen ucuz ve saçma bir görüntü sergileye-

rek akılsızca kendilerini rezil ettikleri için Cherry yarışma programlarından nefret ediyordu. Ayrıca insanların bu kadar kalın kafalı olmasına da dayanamıyordu. Kanada'nın başkentini bilmeyen öğretmenler vardı... Rezalet...

"İş nasıl gidiyor?" dedi Cherry.

"Ah, cumartesi yaşanan curcunayı görmek gerekiyordu. Tüm taşınabilir barbeküleri sattık. Onlara *önceden* daha fazla barbeküye ihtiyacımız olduğunu söylemiştim."

"Seni dinlemeleri gerekiyor."

"Evet, aynen öyle," Wendy, kızı ona destek olduğu için mutlu oldu.

"Orada çalışmaya başlayalı ne kadar oldu?"

Wendy, "Paraya ihtiyaç duyduğumuz için sen iki yaşındayken orada çalışmaya başladım," diyerek söze başladı ve bu hikâyeyi defalarca duymuş olan Cherry, vurucu cümle gelene kadar sabırla bekledi. "Başta yarı zamanlı olarak çalışıyordum ve tezgâhları düzeltiyordum. Baban öldükten sonra daha fazla mesai yapmaya başladım ve yükseldim. Güvenilir ve çalışkan biri olduğumu gördüler. Sahip olduğumuz şeyler kaybolmasın ve zorda kalmayalım diye canımı dişime takıp gece gündüz çalıştım. Neyse, bu eylülde yirmi üç yıl olacak." Wendy gururla gülümsedi ve bir anlığına kendi başarısını düşünerek sohbetten soyutlandı. Cherry, büyük alışveriş sepetlerini sürükleyerek dolaşan insanlarla dolu devasa bir depoda senelerce sıkışıp kalmaktan daha kötü bir şey hayal edemedi ve içten içe yirmi üç yıl çalıştıktan sonra kasa müdürü olmanın büyük bir başarı olmadığını düşündü. Annesinin o kadar çalıştıktan sonra bölge müdürü filan olması gerekiyordu. Bunları düşünmek canını sıktığı için kendini durdurdu.

"Çok çalışan insanların başına iyi şeyler gelir. Yükselmenin ve terfi almanın tek yolu azmetmektir."

"Holly nasıl?"

"Mutlu değil. Kızı *X Factor* elemelerine katıldı ama başarılı olamadı. Jüri onu eleştirileriyle adeta doğramış. Bu olay Holly'yi gerçekten çok üzdü." Wendy öne doğru eğildi ve diz kapağına

vurdu. Sonra piyasa üzerinde bilgi sahibiymiş gibi, "Neyse, boş ver bunları. Asıl sen neler yapıyorsun? Güzel kızımın kendine iyi bir iş bulduğuna inanamıyorum! Emlak işinde her zaman iyi para vardır," dedi. Aslında bu düşüncesinin kaynağı kişisel bilgi birikiminden çok duyduğu kulaktan dolma havadislerdi.

Cherry en sonunda gülümsedi ama işiyle ilgili detaylara inemedi. "Her şey iyi gidiyor. Hatta çok iyi gidiyor. İşimden keyif aldığımı söyleyebilirim."

"Bu harika bir haber. Senin başarılı olacağından hiç şüphem yoktu. Sen ailenin en akıllı üyesiydin. Neler yapıyorsun peki? Pahalı evler mi satıyorsun?"

"Evet, genelde pahalı evlerle ilgileniyorum. Satmaktan çok kiralyoruz."

"Uçuk paralar dönüyor, öyle değil mi? Bu günlerde harikalar diyarında bir ev kiralamak ne kadara mal oluyor?"

"Bu boyutlardan bir eve bile aşağı yukarı üç bin sterlin istiyorlar."

"Ayda üç bin sterlin!"

"Haftada."

Wendy yaşadığı şaşkınlığı yüzüne öyle bir yansıttı ki Cherry kendini gülmekten alıkoyamadı. Kötü niyetli olduğu ya da dalga geçtiği için ona gülmedi. Annesinin açık ağzı ve hareketsiz surati gerçekten çok komikti.

Wendy yavaşça ağzını kapattı. "Aman Tanrım." Daha sonra yüzünün ne hâle geldiğinin o da farkına varıp gülerек kızına katıldı ve biraz sakinleştikten sonra birbirlerine tekrar baktıklarında yeniden gülmeye başladılar. Aynı şeye güldükleri ve beraber eğlendikleri durumlara nadir rastlanıyordu.

Beraber iyi anlar yaşadıkları için mutlu olan Wendy'nin aklına bir anda bir fikir geldi. "Hey, haftaya mesai saatlerim değişiyor. Artık salı günleri izinli olacağım. O gün benimle bir öğle yemeği yemek ister misin?"

Cherry hemen bir cevap düşündü ve yüzünü ekşitti. "Öğle aram sadece yarım saat."

"Bu yasalara aykırı!"

"Sorun değil..."

"Hayır, sana bir saat izin vermeleri gerekiyor. Kanunlar böyle söylüyor. Bu konuda patronunla konuşman gerek."

"Boş ver, anne."

"Hayır..."

"Anne, lütfen!"

Wendy sustu. Bir süreliğine. "Sana iyi para veriyorlar mı?"

"Anne!"

"Sen para işlerinde pek iyi değilsin. Para saçmayı seversin."

Cherry'nin çayı boğazında kaldı. Hatta bir bölümünü krem rengi deri kanepeye püskürttü.

"Bana öyle bakma. Tüm birikimini bir Avustralya seyahatine harcamadın mı?"

"Oraya sadece tatil yapmaya gitmedim, çalıştım da. Benim için kültürel bir deneyim oldu." Çayı silmek için bir şeyler aradı ve üzerinde nilüfer resimlerinin olduğu bir Kleenex Collection kutusu gördü. Kutu, mendillerini ev dekorunun bir parçası hâline getirmek isteyen insanlar için tasarlanmış gibi duruyordu. Bir süre duraksadı, sanki peçeteler kendisini mağarasına çekip oraya hapsedmek isteyen cadının sunduğu tatlı hediyesiymişçesine kutunun içinden bir mendil almakta tereddüt etti. Kendisine işini kaybettiği zaman döneceği yerin o daire olduğunu hatırlattı. Tedirginlik bedenine bir korku saldı.

"Yatırım yapabiliyordun," diye devam etti. "Fazladan bono falan alabiliyordun."

"Anne, fazladan bonoların faiz getirisi yok."

"Hayır, ama yine de piyangoya oranla daha güvenli bir yatırım olduğu açık."

Cherry dişlerini gıcırdattı, ayan beyan ortada olan şeyi belirtmemeye karar verdi. Bunun yerine annesine sordu, "Eğer piyangodan para çıksa ne yapardın?"

"Büyük bir tatile çıkardım. Holly'yi de yanımda götürürdüm. Biraz neşelenmeye ihtiyacı var."

“Buradan taşınır mısın?”

“Wandle Nehri’nin yanına yeni evler yaptılar. Oraya taşınabilirim.”

Cherry hayal kırıklığını belirten bir ses çıkardı. “Anne, Croydon’dan başka bir yerde yaşayabileceğini biliyorsun, değil mi?”

“Başka yerde yaşayamam. Ben burada doğdum. Burası artık kanıma işledi. Benim gözümde Croydon’dan daha iyi bir yer yok.”

Cherry bir kez daha tüylerinin ürperdiğini hissetti ve geceyi hızla noktalamak için sabırsızlanmaya başladı. Şimdi düşününce, o geceyi Cavendish ailesinin güzel evinde geçirebilirdi. Laura’nın yemek davetini kabul etmek için can atmıştı ama annesinin davetini geri çevirmek işleri karışık bir hâle getireceği için ona olumsuz cevap vermek zorunda kalmıştı. Zaten kabul etse de bu yalnızca ıstırabını erteleyecekti çünkü o zaman annesiyle buluşmak için başka bir tarih bulması gerekecekti.

Cherry, annesinin yanından kaçmak için bir bahane uydurmuştu bile. Arkadaşlarıyla dışarı çıkıp bir şeyler içeceğini söylemişti. Bu bahanesini de annesine gelmeden önce telefonla arayıp söylemişti. Saatini kontrol ediyormuş gibi yaptı. On dakika içinde kıpırdanmaya başlayabilirdi. Croydon o kadar uzak bir yerdi ki oradan Londra’nın herhangi bir yerine gitmek yıllar alabilirdi. Ama o Londra şehir merkezine gitmeyecekti. Eve gidip Laura’nın yemek davetinde giyeceği şeyleri hazırlayacaktı. Bay ve Bayan Cavendish’in vereceği “akşam yemeğine” uygun bir şeyler bulmak zorundaydı. (“Akşam yemeği” kelimesi artık kulağa o kadar da kötü gelmiyordu.) Daniel ona kıyafeti konusunda endişelenmemesini söylemişti ama tabii ki Cherry’nin ona kulak asmaya niyeti yoktu.

“Neyse, belki o Webb Estate’teki büyük evlerden birini alabilecek kadar kazanabilirim.”

Cherry gerildi.

“Nicolas’tan hiç haber aldın mı?” diye sordu Wendy, yalandan bir umursamazlıkla.

"Hayır."

Wendy sanki şüphelerinde haklı olduğunu görmek onu rahatlatmış gibi, kendinden emin bir ses tonuyla, "Sanırım bu beklenebilir bir durum," dedi. Bu durum Cherry'nin iyice gerilmesine neden oldu.

"Ne demek istiyorsun?"

"Yani, o biraz farklı biri, öyle değil mi?"

Cherry sinirli bir şekilde, "Nasıl farklı?" diye sordu.

"Yani," diye söze başladı Wendy tedirgin bir ses tonuyla. "Zenginlerin bize göre farklı bir yaşam şekli var. Bunlar bizim pek aşina olduğumuz şeyler değil." Wendy, Cherry'yi teselli edip, onu 'aşına olduğu' insan tiplerinin bulunduğu destek grubuna buyur etmek istercesine elinin üstüne vurdu ama destek Cherry'yi mutlu etmedi, aksine sinirlenmesine neden oldu. Öfkesinin ve gururunun onu yuttuğunu hissetti. Öz annesi bile Nicolas'ın onun seviyesinin üstünde biri olduğunu düşünüyordu. İki insanın maddi farklar yüzünden bir arada olamayacaklarını düşünmek ya da bir insanın sırf daha zengin olduğu için diğerinden daha iyi olduğunu düşünmek çok yanlıştı, tamamen saçmaydı.

"Üzgün değilsin, değil mi?"

"Hayır."

"Sadece..."

"Ne?"

"Belki bunu görmemiş olabilirsin..." Wendy, günlük gazeteyi eline aldı ve evlilik ilanlarının yayınlandığı sayfayı açtı. İlanlarından birinde Nicolas'ın gülün yüzü görülüyordu. Hemen yanında duvağı ve beyaz gelinliğiyle bardaki o sarışın kadın vardı. Mutlu mesut bir şekilde birlikteliklerini tüm dünyaya gösteriyorlardı. Cherry öfkeden kudurdu ve ilgisizlik dışında bir duygu göstermemek için büyük bir çaba sarf etti. Nicolas'ın yanındaki kadın yerine aslında onu düşündüğüne dair bazı işaretler yakalamaya çalışarak fotoğrafı inceledi. İlandaki ismi okudu ve o kızla, Gabriella Clara Butler Oswald ile isteğinin dışında evlendirildiğine dair, babasının işini devralmak için böyle bir formalite evliliği

yapmak zorunda kaldığına dair bir kanıt bulmak için çaba sarf etti. Nicolas'ın gülümsemesinde bir şey yakalamış olabileceğini düşündü ama bu, flaşlarını ısrarla patlatan düğün kamerasına verilmiş bir tepki de olabilirdi. Cherry, gazeteyi annesine geri verdi. "İkisine de iyi şanslar," dedi. Ses tonu konuyu kapattığını vurguluyordu.

"Odanı da kontrol etmek ister misin? Yanında götürmek istediğin birkaç şey olabilir diye çocukluğundan kalan oyuncaklarını ve eşyalarını bir kutuya koydum."

Cherry'nin odasını kontrol etmeye ihtiyacı yoktu. O evden ihtiyaç duyduğu her şeyi çoktan yeni evine taşımıştı ve çocukluğundan kalan herhangi bir şeyi yeni hayatına sokmak ona, bulaşabilecek en kötü hastalık gibi geldi. "Zamanım yok, anne. Arkadaşlarla buluşacağım. Bir dahaki sefere, ha?" Cherry ayağa kalktı. "Hemen yola çıksam iyi olacak. Londra'ya geri dönmem gerekiyor."

Wendy hayal kırıklığını gizledi ve ayağa kalktı. "Pekâlâ, öyle olsun, buraya kadar zahmet edip geldiğin için çok teşekkürler, tatlım. Beni çok mutlu ettin."

Kısa bir süreliğine eve sessizlik çöktü. İkisi de tek kelime etmedi. Daha sonra Cherry, annesine gülümsedi. "Tabii," dedi ve kapıya doğru yöneldi.

Annesinin yanağına bir öpücük kondurmasına izin verdi. O esnada eline küçük bir kutunun sıkıştırıldığını fark etti.

"Nice senelere," dedi Wendy. Hevesle kızının göstereceği tepkiyi bekliyordu. Wendy'nin hediyesini kızına vermek için uzun bir süredir sabırsızlandığı yüzünden belliydi. Kutu çiçek desenli, dört yaşındaki bir çocuk tarafından tasarlanıp "tatlı şeyler" kategorisinde satılan türde bir hediye ambalajına sarılmıştı. Yapılacak doğru şey hediye o an, orada açmaktı ama Cherry hayal kırıklığına uğramamış gibi davranmakta güçlük çekebileceğini düşündü. Bunun yerine kutuyu çantasına koydu.

Wendy sesi hafif titreyerek, "Nice güzel seneler yaşaman dileğiyle, aşkım," dedi.

Annesi acı çekiyordu. Cherry, annesinin kızının gitmek için sabırsızlandığını anladığını biliyordu ama bu düşünceyi kafasından attı ve Wendy'nin kederli yüzünü görmemeye çalıştı. Suçluluk duygusu göğsünün üstüne oturdu. Orada olmaktan nefret ediyordu. Oraya gittiği zaman dönüştüğü kişiden nefret ediyordu. "Teşekkürler, anne."

Evden kaçır gibi çıktı ve hızlı adımlarla Doğu Croydon İstasyonu'na doğru ilerledi. Attığı her adımla suçluluk duygusu bir kat daha arttı. Telefonunu çantasından çıkardı ve ruhunu temizlemek için bir mesaj attı. Annesine onunla görüşmenin ne kadar güzel bir şey olduğuna dair neşeli ve olumlu bir mesaj yolladı. Annesi bu mesajına aynı şekilde mutlu bir yorum yollayınca göğsündeki ağırlığın biraz olsun azaldığını hissetti ve rahatlamış bir şekilde önce trene daha sonra da onu eve götürecek metroya bindi.

Tooting'e varması sadece yarım saatini aldı ve güneş kendini saklıyor olmasına rağmen hava hâlâ sıcaktı. Kendine geçen hafta sonu Daniel ile aldıkları şaraptan koydu ve küçük avlu bahçesine çıktı. Bahçe sadece üç adım genişliğinde ve altı adım uzunluğundaydı. Tellerin ötesinden St. George Hastanesi'nin bacalarını ve ona paralel uzanan Viktoryen döneme ait evlerin çatılarını görmek mümkündü ama dış dünyadan bahçeye sızan tek manzara buydu. Küçük bir tilki, çitin altından kazdığı kuyuyu kullanarak onun bahçesinden komşunun bahçesine giderek gözden kayboldu. Cherry, şarabını yudumladı ve tilkinin gidişini izledi. Hayvanın Londra gibi büyük bir şehirde kendine yaşayacak bir ortam bulabilme yeteneğini takdir etti. Birkaç hafta önce bir radyo programında Barnes ve Chelsea gibi semtlerde yaşayan insanların, tilkilerin evlerine girdiğinden şikâyetçi olduğunu duymuştu. Yükselen kira fiyatları kale duvarı gibi karşısına çıkıp daha fazla ilerlemesine engel olduğundan Tooting, Cherry'nin parasının yettiği yerler içinde şehir merkezine en yakın olanıydı. Bu durum ona ertesi gün için bir kıyafet seçmesi gerektiği gerçeğini hatırlattı ve heyecanlı bir şekilde elinde şarap bardağıyla yatak odasına gitti.

Dolabını açtı ve karşısına çıkan elbiseleri eleştirel bir şekilde gözden geçirmeye başladı. Yarın da sıcak bir gün olacaktı, bu yüzden ofisteyken kırışacak ve şekli bozulacak bir şey giymemesi gerekiyordu. Özel dikilmiş kolsuz ipek bir gömlek ve lacivert bir kalem etekte karar kıldı. Diğer tüm kıyafetlerini yana iterek seçtiği bu parçalar için dolabın ortasında bir yer açtı, sonra onları açılan boşluğa astı ve memnun bir şekilde seçimine baktıktan sonra dolabın kapağını kapadı. Yeniden bahçeye çıktı ve heyecanla ertesi günü düşünmeye başladı. Daniel'in ailesiyle tanışacağı yemeği iple çekiyordu. Daniel'la ilişkisi henüz çok yeni olmasına rağmen onu evine davet ettiği için Laura'ya karşı bir yakınlık hissetti. Nicolas ile görüştüğü dönemde böyle bir teklifle karşılaşmamıştı. Ailenin onunla daha en baştan sıkı fıkı olacağını hayal etti ve onlara kısa süre içinde uyum sağlayacağını düşünerek gülümsedi. Daniel, uyumlu ve rahat biriydi ve ebeveynlerinin de aynı tipte insanlar olduğunu düşündü.

Annesinin ona verdiği hediyeği ancak yatağa giderken hatırladı. Hediyeği paketinden çıkarıp açtı. Annesi ona son model bir cep telefonu almıştı. Cherry bunun, annesinin genç neslin ihtiyaçlarını ve taleplerini anladığını gösterme çabası olduğunu biliyordu. Bu hediyeğin annesinin maaşını büyük oranda erittiğini de biliyordu. Ama aynı telefonda kendisinde halihazırda olduğu için elindeki hediye bir anda gözüne çok üzücü geldi. Suçluluk duygusu yeniden alevlendi, hediyeği bir çekmeceye koyup yatağa uzandı ve iç çekti. Annesinin, geleceğinde nasıl yer alacağını bilmiyordu.

BÖLÜM YEDİ

13 Haziran Cuma

Cavendishlerin evi klimalı ofisten sadece on dakikalık bir yürüme mesafesi uzaklıktaydı ama Cherry sıcaqlanmış ve rahatsız olmuştu. Akşamın erken saatlerinde bile hava otuz dereceydi ve Cherry, koltuk altına bakarak ter izi olup olmadığını kontrol etti. Sağ koltuk altındaki zar zor görünen beş peni büyüklüğündeki bir nokta dışında kıyafetini etkileyen bir sorun olmadığını görmek onu mutlu etti.

Cherry gergindi. Beğenilmek istiyordu. Elinde tuttuğu, kahverengi bir kâğıt ile sanatsal bir şekilde sarılmış ve korse gibi kâğıdın etrafında dönen kırmızı kurdeleli pars zambağı buketine baktı. Çiçeği incelerken abartıp abartmadığını merak etti. Bukette çok fazla çiçek vardı ve çiçeklerin hepsi çok büyüktü. Öyle de olmaları gerekiyor, diye düşündü Cherry alaycı bir şekilde, bu buket ona altmış sterline mal olmuştu. Ama yine de zambaklar çok büyüktü. Çiçek saplarını saydı: Yedi tane. Yani pek abartılı sayılmazdı değil mi? Paket elinin teriyle ıslanmasın diye buketi öbür eline aldı ve artık her şey için çok geç olduğuna karar vererek kendini fazla düşünmemesi gerektiği konusunda telkin etti. Önemli olan davete eli boş gitmemektir. Cavendish ailesinin evinin bulunduğu sokağa girdi ve saatini kontrol ettiğinde bir an için erken geldiğinden endişe etti. Tanrı aşkına, çok çaresiz görünmek istemiyordu. Bu yüzden bir yan sokağa doğru döndü. O sokağı takip ederek bir yuvarlak çizdiğinde, bulunduğu sokağın

öbür ucuna çıkacaktı. Cavendishleri tanıyan biriyle karşılaşırsa açık vermemek için sanki kaybolmuş gibi dolanmaya başladı. Böylece hikâye daha sonra Laura'nın kulağına gittiğinde sanki erken gelmiş de zaman geçiriyormuş gibi görünmemiş olacaktı. Bu fikir bile onun utançla tüylerinin ürpermesine neden oldu.

Cavendishlerin evinin bulunduğu yolun öbür ucuna ulaştı, saatine baktı ve adımlarını 38 numaralı demir kapıyı tam altı buçukta çalacak şekilde ayarladı. Dama tahtası şeklinde döşenmiş siyah beyaz parlak mermerlerle çerçevelenmiş, karşısından gelene gözdağı veren büyük kara kapıya doğru ilerledi ve zili çaldı. Kısa bir süre sonra kapı açıldı ve Daniel kollarını açarak onu sıcak bir şekilde karşıladı. Daniel elinden tutup onu kendine çekerek dudaklarına dolu dolu ama kısa bir öpücük kondurdu.

Daniel, "Selam. Seni görmek için sabırsızlanıyorlar," deyip önden küçük bir uyarı vermek istercesine kulağına fısıldadı ve yaklaşan farklı ayak seslerini duydu.

İlk gelen Bay Cavendish'ti. Uzun boylu, geniş omuzlu bir adamdı. Özgüveninin yüksek olduğunu çok belliydi. Bir odaya içeride kimin olup olmadığını umursamadan giren adamlara benziyordu. Üzerinde şortunun içine sokulmuş kısa kollu bir gömlek vardı. Hem yarı resmî hem de spor bir görünüme sahipti. Cherry bir an için Bay Cavendish'in pek nazik bakmayan gözlerinin yaydığı enerjinin altında ezildiğini hissetti. Howard, Cherry'nin boştaki elini özgüvenini, kuvvetini ve erkeksi yönünü göstermek istercesine gereğinden fazla sert bir şekilde sıktı ve gerçekten de Cherry canının acıdığını hissetti.

"Baba, Cherry ile tanış."

"Howard," diyerek kendini tanıttı. "Tanıştığımıza memnun oldum."

"Ben de çok memnun oldum, Howard."

Cherry'nin eli Howard'ın kısılcından kurtulunca kemik yapısı ve kan akışı normale döndüğü için hafifçe titredi. Sıra Laura'ya geldi. Cherry, Laura elini sıkmadan önce onun kendisine beğeniyle baktığını görebiliyordu. Cherry buna çok şaşırdı ve iç-

ten ie mutlu oldu. Laura, Cherry'yi hafifçe kendine doğru çekti ve onu yanağında öptü.

"Seninle tanıştığıma çok sevindim, Cherry."

"Ben de yle." Elindeki buketi Laura'ya uzattı. "Bu sizin için."

Laura, çiçeklere içten bir hoşnutlukla baktı. Cherry çiçeklere bu kadar çok para vermenin doğru bir karar olduğunu görünce mutlu oldu.

"Ah, gerçekten çok güzeller. Çok teşekkür ederim."

Cherry karşısındaki bu gzalı kadının muhtemelen anne-siyle aynı yaşta olduğuna inanamadı. Akran iki insan birbirinden daha farklı grnemezdi. Laura uzundu, çekici havasını tamamlayan göz alıcı sarı saçları vardı. Krem rengi ipek bluzu ve bol paçalı karamel pantolonu düzgün fiziğini ne çıkarmayı kendilerine ayrıcalıklı bir grv edinmiş gibi vücudunu kaplıyordu. Cherry'nin gözüne Laura bir an için altın renkli bir tanrıça gibi gözüktü.

Cherry hayranlıkla, "Bluzuna bayıldım," dedi ve yanaklarının kızarmasını önlemeye çalıştı.

"Ben de seninkine," dedi Laura. "Bu renk sana çok yakışmış."

Cherry'nin yanakları daha da kızardı. Bir an için kendini Laura'yı iyi bir şey söylemek zorunda bırakmış gibi hissetti. Afallamış bir şekilde olduğu yerde durarak boş boş gülümsedi ve şevkle biraz daha sofistike görünmüş ve davranmış olabilmeyi diledi.

"Bir şeyler içmenin zamanı gelmedi mi?" dedi Howard ve grubu, Cherry'nin tahminlerine göre evin içinde birden fazla sayıda bulunan oturma odalarından birine doğru yönlendirdi. Cherry odada bulunan uzun gri kanepenin ucuna oturdu ve şükürler olsun ki Daniel da hemen yanına oturdu. Laura birkaç adım arkalarındaydı. ieği müsait bir yere bırakmış olmalıydı çünkü elleri boştu. Onları o kadar çabuk bir şekilde bir vazoya koymasının imkânı yoktu. Yoksa Cherry'nin çiçekleri bir rafın üzerinde çürümeye mi bırakılmıştı? "Toparlan," dedi kendine içinden sert bir şekilde. "Laura'nın çiçekleri hazırlamak için on

dakika ortadan kaybolacak zamanı olmadı, daha eve yeni adım attın, seni karşılama faslındalar. Çiçekler iyi durumda.”

“Aperatif?” dedi Howard.

“Evet, lütfen.”

“Bellini?” Howard, sorusunun cevabını beklemeden ona dolu bir bardak uzattı. Cherry, bardağından bir yudum alırken baloncukların burnuna kaçmaması için çaba sarf etti.

Howard içki servisine devam ederken, “Bugün çalıştın mı?” diye sordu.

“Evet, Highsmith & Brown’da çalışıyorum.”

Laura, eşinin uzattığı bardağı aldı ve Cherry’nin karşısındaki tekli koltuğa oturdu. “Daniel söylemişti. İşinden memnun musun?”

“Evet, çok memnunum.”

“Ne zamandır orada çalışıyorsun?”

“Başlayalı pek olmadı.” Detaya fazla girmede ve oluşan kısa boşlukta bardağını öbür eline aldı. Rahatlaması gerektiğini biliyordu ama iyi bir ilk izlenim bırakmayı çok istediğinden zihni ne yaptığını ve ne söylediğini düşünerek tam kapasite çalışıyordu. Bu yüzden gerginliğini atmakta güçlük çekiyordu. Bu yüzden de kaba davranma olasılığı artıyordu.

Howard, “Daha önce ne iş yapıyordun?” diye sordu.

“Hizmet sektöründe çalışıyordum.”

Cherry, Daniel’in ebeveynlerinin kibar bir ilgiyle gülümsediğini gördü. Bu durum bir kez daha utanmasına neden oldu. Hizmet sektörü terimini restoranda çalıştığını gizlemek için kullandığını herkes biliyordu. Kendini aptal gibi hissederek hemen söze girdi. “Ondan önce bir süre Avustralya’da yaşadım. Ben, şey... Sınavlarımdan ardından bir süre kendime zaman ayırmak istedim.”

Howard, “Hangi üniversitedeydin?” diye sordu.

Cherry içten içe çok utandı. “Ben... üniversiteye gitmedim... ama mesleki eğitim aldım.”

Onun sorunu neydi? Kendini küçük bir çocuk gibi savunmaya çalışıyordu.

Laura, "Yani geri dönüp kendin bir kariyer yapmaya ve işi işte öğrenmeye karar verdin. Çok akıllıca bir iş yapmışsın..." dedi. "Özellikle günümüzde üniversitelerin ücretini göz önüne alacak olursak..."

Cherry gülümsedi ve onaylar şekilde başını salladı. Laura'nın onu koruduğunu biliyordu. Bardağını yine bir elinden öbürüne aldı ve konuyu değiştirmek için ne demesi gerektiğini düşündü.

Daniel onu elinden tutup ayağa kaldırdı. "Gel, sana evin geri kalanını göstereyim. Hem ev hakkında bize profesyonel fikrini de verebilirsin."

Girdiği ilk testte başarısız olduğunu düşünerek Daniel'ı takip etti. Odanın kapısından çıkar çıkmaz Daniel kalçasına bir çimdik attı. Kendine hâkim olmaya çalışarak kısık sesle viyakladı ve şakayla karışık Daniel'ın koluna vurdu. Ama yaşadıkları bu ufak yakınlaşma hoşuna gitmişti.

Daniel, "Koridor," dedi. "Gördüğün üzere bizim evde de bir tane var."

Cherry, Daniel'ın ebeveynlerinin ikisinin tüm konuştuklarını duyduklarının farkında olarak, "Gerçekten harika bir koridor," dedi. Fakat koridor gerçekten de harikaydı. Yer, üst kalite parkeyle kaplıydı. Koridorun sonunda iki adet beyaz renkli, tahta merdivenden biri aşağı iniyor, ötekiyse yukarı çıkıyordu. Mermerden yapılmış şöminenin önünde elışı bir Türk halısı ve hemen çaprazında büyük bir tek kişilik koltuk vardı. Cherry o koltuğa gerçekten birinin oturup oturmadığını, kullanılıp kullanılmadığını merak etti.

Daniel kısık bir ses tonuyla, "Endişe etmene gerek yok. Seni sevdiler," dedi ama Cherry ona uyarı mahiyetinde bir bakış attı. Laura'nın arkalarından geldiğini duymuştu.

Laura, "Gidip sufleyi tamamlayacağım," dedi ve mutfığa doğru yöneldi.

Daniel, "Oraya girmeyeceğiz, şefi rahatsız etmek istemeyiz," dedi ve Cherry'yi üst kata götürdü. Bir üst kata vardıklarında durmadılar. Daniel, "Burası annemin odası," dedi ve yukarıya

doğru devam ettiler. Cherry, bir kadın sadece bir kişinin yatak odası olarak kullanılmasını şaşkınlıkla karşıladı. Muhtemelen o katta büyük bir banyo ve giyim odası da vardı. Aldığı bu bilgi Bay ve Bayan Cavendish'in birlikte uyumadıkları gerçeğini öğrenmesine de sebep oldu. Bir sonraki kata geldiklerinde Daniel onu yatak odalarından birine soktu. "Burası benim odam," dedi. "Yani, aslında artık resmî olarak benim odam değil. Ama çocukluk ve gençlik yıllarım bu odada geçti." Odanın içinde meşe ağacından iki kişilik bir yatak, bir gardırop ve bir masa vardı ancak odayı diğerlerinden ayıran şey duvardaki resimlerdi. Neredeyse bütün duvar, oda sahibine ithaf edilmiş gibiydi. Her yerde Daniel'in resimleri vardı: Daniel Machu Picchu'dayken, Paskalya Adaları'ndayken, Mısır Piramitleri'ndeyken, bazı ekstrem sporlar yaparken, örneğin dağa tırmanırken ve kayak yaparken, Büyük Kanyon'da rafting yaparken... Resimlere kupalar eşlik ediyordu: tenis, ragbi ve kriket turnuvalarında kazanılan kupalar. Tozlanmaya terk edilmemişlerdi. Pırıl pırıl parlıyorlardı. Oda Daniel'in gençliğinin, başarılarının ve ona verilen bütün imkânların görsel bir sunumuydu.

"Vay canına. Gerçek bir şampiyon."

"Odayı bu hâle getiren kişi ben değilim. Şey, birazını ben yerleştirdim. Demek istediğim, bunu yapmam konusunda annem ısrarcı oldu."

"Seninle çok gurur duyuyor olmalı."

Cherry, pencerenin yanına doğru ilerledi ve Daniel'in Pireneler'de bisiklete binerken çekildiği fotoğrafı eline aldı. Muhtemelen fotoğrafı çekip üzerine tarih atan kişi Laura'ydı. Cherry, fotoğrafı yerine koyup pencereden dışarı baktı ve gözü bahçenin ortasında bulunan mavimsi renkte, üç metreye iki metre boyutlarındaki dikdörtgen şekle takıldı. Cama benziyordu.

"Nedir o?"

Daniel arkasından yaklaştı. "Pencere. Havuz için."

Cherry, arkasına dönerek şaşkın bakışlar attı. "Orada yüzme havuzunuz mu var? Bahçenin altında?"

"Evet. Bahçenin altından başlıyor, evin altına kadar uzanıyor. Ayrıca evin ön tarafının altında bir kiler ve babamın kafa dinlemekten ve film izlemekten keyif aldığı bir oda var. Ayrıca araba garajı da alt tarafta. Havuza girmek ister misin?"

Cherry, pencereye doğru baktı ve alt katın nasıl bir yer olduğunu hayal etmeye çalıştı. "Mayomu getirmedim."

"Önemli değil." Daniel ensesini öpmeye başladı ama Cherry gıdıklanarak kendini çekti.

"Annen alt katta," dedi kısık bir sesle.

Daniel, "Evet," dedi ve onu öpmeye devam etti.

Cherry onu hafifçe itti. "İyi bir ilk izlenim bırakmak istiyorum. Üstümü kırıştırma."

"Bu gece tam anlamıyla göz kamaştırıyorsun. Beş dakikalık bir araya ne dersin?"

"Kesinlikle olmaz."

O sırada bir zil sesi duyuldu. Daniel homurdandı. "Annemin başka fikirleri var."

"Bunun yemek zili olduğunu söyleme."

"Burası büyük bir ev. Beni bir şekilde sofraya çağırması gerekiyor. Bunu ne yapacağım ben şimdi?" Şortunun fermuar bölgesindeki şişkinliği işaret etti.

"Yemek boyunca beni çıplak düşün."

"Çok fenasın." Ama Daniel bundan hoşlanıyordu ve Cherry de bunu biliyordu.

Daniel, elinden tutarak onu yeniden alt kata indirdi ve kordorda Laura ile karşılaştılar. Laura'nın elindeki tepside dumanı tüten dört adet sufle vardı. "Turunuzu kısa kestiğim için üzgünüm ama bunlar soğuyunca bir şeye benzemiyor."

Daniel, Cherry'nin elini bırakarak annesinin elindeki tepsiyi aldı. Bu Cherry'nin bir an için mantıksız bir şekilde kendini terk edilmiş gibi hissetmesine neden oldu ve gerildi.

Akşam yemeği servisi yemek odasında yapıldı. Cherry, Howard'ın, Daniel ise annesinin karşısına geçti. Masadaki her şey parlıyordu. Çatallar, bıçaklar, bardaklar, hatta tabaklar bile.

Parlak ziyafet masasına açık mavi çiçekler eşlik ediyordu. Oda-
nın duvarı boydan boya modern ve büyük bir yağlıboya tablo ile
kaplıydı, bu da tablonun evin geri kalanı gibi pahalı olduğunu
gösteriyordu.

“Ta-da!” dedi Daniel bir tepsi sufleyi masaya bırakırken.

Cherry’nin burnuna bir anda balığı andıran bir koku geldi.
Yengeç... Midesi bulandı. Zamanında annesinin indirimden al-
dığı, satışta sona kalan yengeç kötü anlar yaşamasına neden ol-
muştu ve bütün geceyi lavaboda kusarak geçirmişti. Bu yüzden
yengecin kokusunu almak bile midesinin bulanması için yeter-
liydi ama geceyi kusmadan geçirmeye kararlıydı. Kabarık suf-
le önündeki tabağın üstüne yerleştirildi. Suflenin delikli yüzeyi
parçalanmayı bekliyordu. Cherry kendini zihinsel olarak hazır-
lamak için yemek servisi bitip masadakiler ilk lokmalarını alana
kadar bekledi. Kaşığın ağzına büyük bir lokma koyacağını hesap
ederek küçük çatala yöneldi ve tedirgin bir şekilde sufleden kü-
çük bir parça aldı. Kusmasını engellemek için aklına gelen tek
yol buydu. Cherry, bir rezalete neden olmadan ya da ev sahiple-
rini gücendirmeden bu süreci nasıl tamamlayacağını merak etti.
Bir yudum şarap aldı, daha sonra çatalını bir kez daha sufleye
batırdı ama Laura onun zorlandığını fark etti.

“Her şey yolunda mı?”

Cherry, blöf yapmayı düşündü ama pes edip gerçeği söyledi.
“Üzgünüm. Yengeç sevmiyorum.”

“Aman Tanrım, kendini zorlama lütfen.”

“Affedersiniz,” dedi Cherry utanmış bir şekilde. “Yengeç mi-
deme iyi gelmiyor.”

Daniel, elini başına vurdu. “Hepsi benim hatam. Kusura bak-
ma, Cherry, annem aslında neyin sevip sevmediğini sormamı
istemmişti. Sormayı unuttum.” Daniel’in hissettiği suçluluk duy-
gusu yüzünden belli oluyordu. “Bir sorun olmayacağını düşün-
düm.”

Laura ayağa kalkarak, “Çok özür dilerim,” ve Cherry’nin suf-
lesini aldı.

"Senin için üzüldüm," dedi Howard.

Laura yemeği mutfağa götürdü. "Moses bunu yer."

"Kedi," dedi Daniel.

Laura, odaya geri döndüğünde Howard tabağını sıyrırken, "Keşke yiyebilseydin, sufle gerçekten harika olmuş," dedi.

"Ellerine sağlık, anne," dedi Daniel.

"Beğendiğinize sevindim." Kendi porsiyonunu da yedi. Pişman gözükiyordu. "Affedersin, Cherry."

Laura nazik davranıyordu ama Cherry mahcup görünüyordu. Midesinin guruldadığını hissetti. Ses duyulmasın diye midesini olanca gücüyle kastı.

Howard, "Aç kaldın, böyle olmaz," dedi. "Ona verebileceğimiz bir şeyler yok mu?"

"Zahmet etmeyin, ben iyiyim."

"Emin misin?" diyerek söz girdi Laura. "Kendimi seni zehirlemeye çalışmış gibi hissediyorum. Biraz kavun ister misin? Sanırım buzdolabında biraz pate de var."

"Bir keresinde midye yediğim için zehirlenmişim," dedi Howard. "O günden beri midye yemeye cesaret edemiyorum."

Cherry, içinden hepsinin çenesini kapamasını diledi. Daniel onu rahatlatmak için masanın altından bacağına dokundu.

"Teşekkürler, baba. O yaşadığın rahatsızlığı yeniden hatırlamaya ihtiyacımız olduğunu düşünmüyorum."

Mutfaktan bir miyavlama sesi geldi. Laura ayağa kalktı. "Moses," dedi. "Hâlâ aç mısın?"

"Evde hep bir hayvanımız olmuştur," dedi Howard. "Onları doğal çöp tenekeleri olarak adlandırıyorum. Evde kedimiz olmasına rağmen ben aslında daha çok köpek insanıyım."

"Neden biz hiç köpek almadık?" diye sordu Daniel.

"Annen izin vermedi. Köpekler ona çocukluğunda kaybettiği Spaniel cockerını hatırlatıyormuş."

"Bir arabanın altında kaldı," dedi Laura. "O olay beni paramparça etti. Haftalarca kâbus görüp durdum."

"Yazık," dedi Daniel. "Köpekleri çok severim."

Kedi daha yüksek sesle miyavladı, zarif adımlarla içeri girdi ve Laura'nun bacaklarına süründü. "Sen ona kulak asma!" dedi Laura. "En sevdiğimiz hayvan sensin."

Cherry, kediye yoğun bir hoşnutsuzlukla baktı. Bunun ne kadar mantıksız olduğunu biliyordu ama kedinin bile lanet olası sufleyi sevmesi için ona karşı cephe aldığını düşünüyordu. Neden kendisi de bu insanlar gibi yengeçli sufle seven birisi değildi?

"Ana yemek olarak bonfile ve sote patates yaptım," dedi Laura çekingene bir şekilde. "Senin için bir sakıncası yok, değil mi?"

Cherry, sufle olayını fazlasıyla telafi eder bir şekilde gülümsedi. "Kulağa hoş geliyor."

"Tatlı olarak ne var, anne?" diye sordu Daniel.

"Ben de bu konuyu ne zaman açacağını merak ediyordum," diyerek gülümsedi Laura. "Daniel'in çikolata bağımlılığı konusunda fikir sahibi olduğunu düşünüyorum, Cherry."

Cherry, açılan neşeli sohbeti desteklemek istercesine bir kez daha kocaman bir gülücük attı. Ama Daniel'in çikolata bağımlısı olduğunu bilmiyordu.

"O evde olduğu zaman çikolataları saklamak zorunda kalıyorum," dedi Laura.

"Ah, öyle mi? Ha, ha, ha," dedi Cherry içinden.

"Tatlıyı görünce çok memnun kalacaksın çünkü yemeğin üstüne... çikolata ve *pistachio marquise* yiyeceğiz."

Daniel kollarını annesine doğru uzattı. "Sen harikası."

Cherry "marquise" nedir bilmiyordu.

"Çikolata seversin, değil mi?" diye sordu Laura, Cherry'ye.

"Evet, bayılırım," dedi Cherry.

Daniel, "Bu evden taşınarak büyük bir çılgınlık yaptığımı düşünmeye başladım," dedi ve Cherry bu ifade üzerine biraz gerildi. Daniel'a baktı ve onun şaka yaptığını görünce rahatladı. Daniel'ın annesiyle iyi geçindiği belliydi. Hatta çok iyi geçiniyorlardı. Bu, anneye yakın olma kavramı onun için yabancıydı. Onların bu sıkı fıkı ilişkisi Cherry'yi hazırlıksız yakalamıştı. Annesiyle aynı şekilde yakın olduklarını hayal etti ve karşısında

beliren görüntüden tiksindi. Aslında ilişkileri hep böyle değildi. Cherry gençken annesiyle yakın bir ilişkileri vardı. Hele çocukken Wendy'ye tapıyordu ama büyüdükçe ondan, süpermarkette çalışan ve küçük bir dünyaya sahip annesinden utanmaya başladı. Wendy'nin ona her zaman iyi davranması Cherry'nin onu bırakıp gitmesini zorlaştırıyordu. Wendy küçük bir köpek yavrusu gibiydi. Sürekli onun peşinden gidip onun hayatının bir parçası olmaya çalışıyordu. Bu durum Cherry'nin kendini suçlu hissetmesine neden oluyordu ve bazen, Wendy'nin bir öfkeyle suratına bir tokat patlatıp davranışlarının ne kadar kötü olduğunu ona söylemesinin her şeyi daha kolay bir hâle getireceğini düşünüyordu. Wendy'yi düşünmek Cherry'nin moralini iyice bozdu. Bu düşünceleri başından atmaya, bifeğinin ve süslü bir çikolatalı mus olduğu ortaya çıkan tatlısının keyfini sürmeye çalıştı.

"Pekâlâ, sığınağımı ne zaman geri alacağım?" diye sordu Howard, herkesin şaraplarını tazelerken.

Daniel güldü. "Dün," diyerek konuya girdi. "Babam havuzu kullanmaya geldi ve beni havuzda yüzerken buldu. Orada bizim için de yeteri kadar yer vardı oysaki."

"Darmadağın kulaçlar atıyordu. Havuzun dışında, havuzun içinde olduğundan daha fazla su vardı."

"Seni geçmemi istemedin de ondan böyle diyorsun."

"Sen orada olmadığın zaman ne güzel havuzda kafamı dinliyorum. Cherry, geçen akşam onu oyalayacak bir şeyler bulamadığın için gerçekten çok üzgünüm."

"Cherry'nin başka planları vardı," dedi Daniel.

"Evet," dedi Cherry.

Hepsi ona baktı. Yemek boyunca çok gergindi, çok az konuşmuştu ve hareketlerini kontrol etmeye çalıştığı için masada dönen konuşmalara fazla katılamamıştı. Bu yüzden dikkatler bir anda ona dönünce kendini garip hissetmişti. Tek kelimelik bir cevap vererek ne yaptığına dair bir gizem oluşturmak amacı gütmemişti fakat bir anda bu tek kelimelik cevabın işe yaradığını hissetti.

"Eğlenceli bir plan mıydı?" diye sordu Laura.

Küçük ve alçakgönüllü bir şey yaptığını göstermek için utanmış gibi davrandı. "Dün doğum günümdü. Geceyi annemle birlikte geçirdim."

Daniel şaşkın bir şekilde ona baktı. "Bana doğum günün olduğunu söylememiştin!" Cherry'nin yüzünü ellerinin arasına aldı ve onu öptü. "Mutlu yıllar!"

Cherry utangaç bir şekilde gülümsedi. "Teşekkürler."

"Ne hoş!" dedi Laura. "Nice güzel seneler dilerim."

Cherry masadakilerin gösterdiği tepkiden memnun oldu. Artık kimse onu Daniel'a önceden doğum günü olduğunu söyleyip ona pahalı bir hediye aldıracağı için suçlayamazdı. Hatta Daniel'ın bu büyük günü kaçırdığı için yaşadığı suçluluk duygusundan dolayı ona kısa bir süre içinde şaşaalı bir hediye alacağını düşünmeye başladı. Bu konuşmalar esnasında mutfağa gitmiş olan Howard bir şişe şampanya ve baş aşağı tuttuğu dört kadeh ile geri döndü. Cherry şampanyanın Veuve Clicquot rosé olduğunu görünce memnun oldu.

"Bunu kutlamamız gerekiyor," dedi Howard. Herkese içinde baloncukların kıpır kıpır hareket ettiği birer kadeh verdi ve kendi kadehini kaldırdı. "Cherry'ye!"

Daniel ve Laura da, "Cherry'ye," dedi ve Cherry ilk kez o gece kendini her şeyin bir parçası gibi hissetti.

"Dün annenle neler yaptınız?" diye sordu Laura.

Cherry'nin içine girdiği mutluluk balonu patladı. Cherry yeniden gerildi. Onlara avuç içi büyüklüğündeki daireden, yatık kanepeden ve oradan ayrılmak için uydurduğu bahanelerden bahsedemezdi. Ondaki cevap bekleyen yüzlere baktı ve gülümsedi. "Pek bir şey yapmadık."

O, bu hissi maskeleymeden önce kafası karışık görünen Laura'yı izledi. "Bazen sakın bir kutlama yapmak iyi oluyor."

Cherry kendini bir zavallı gibi hissederek büküldü. O an Daniel da dahil odadaki herkesten fersahlarca uzak olduğunu hissetti. Bir an oradan kaçıp nefeslendikten sonra iple çektiği gecede neyin yanlış gittiğini anlamaya çalışmak istedi.

Ayağa kalktı. "Ben şeye gidecektim..."

Laura koridoru işaret etti. "Soldan ilk kapı."

Cherry kapıyı arkasından kapadı ve yere oturdu. Neden o, bu hayatın bir parçası olamıyordu? Annesinin bir gece önce söylediği sözler kulaklarında çınladı. *Zenginlerin bize göre farklı bir yaşam şekli var. Bunlar bizim pek aşına olduğumuz şeyler değil.*

Annesi haklı mıydı? Şu âna kadar bu akşam gergin ve garip anların bir toplamı olmuştu. Hiç de hayal ettiği gibi değildi. Laura ile dostane bir ilişki kuracaklarını, onunla birkaç ortak konu bulabileceğini, onunla şakalaşabileceğini, hatta mutfakta ona yardımcı olabileceğini hayal etmişti. Cherry, Daniel'in annesini ikinci bir anne figürü olarak hayal etmişti. Laura'nın onu zarif kanatlarının altına alacağını ve onun uzun zamandır istediği anne olacağını düşünmüştü. Bu çocuksu rüyası aklına gelince utançla kızardı. Bütün bir geceyi bu insanlardan aşağıda, değersiz biriymiş gibi geçirmeyi bir şekilde başarmıştı. Yaşadığı bu eziklik duygusu öfkeye dönüştü ve kızgın bir şekilde, belki biri kulak kabartıyordur diye sifonu çekti ve musluğu açtı. Tek isteği eve gitmekti. Yaşadığı başarısızlık hissinin altında eziliyordu. Üst gelir grubuna ait biriyle doğru düzgün konuşmayı başaramazken eski hayatını geride bırakıp yeni bir hayata nasıl adım atacaktı? Derin bir nefes aldı ve lavabonun kapısını açtı. Koridor boştu. Yemek odasına geri döndüğünde herkesin masadan kalktığını gördü. Howard ortadan kaybolmuştu. Laura ve Daniel arkaları ona dönük bir şekilde bilgisayar ekranına bakıyordu. Laura, kolunu samimi bir şekilde Daniel'in omzuna atmıştı. Cherry onları izledi. O kol sanki önüne koyulmuş bir bariyer gibiydi. İçeri girişine dur diyen bir bariyer.

"Cherry sana gerçekten harika bir yer bulmuş," dedi Laura.

Dairenin resimlerine bakıyorlardı. Neydi o, bir çalışan mı, oğluna güzel bir ev bulmak için tutulmuş bir eleman mı? Cherry bunu düşünürken fikirlerinin saçma olduğunu biliyordu ama yine de bunu umursamadı. Onların yanına gidip aralarına katıldı. Bilinçli bir şekilde elini Daniel'in beline atarak belini okşadı.

Daniel arkasını dönüp gülümsedi. Cherry bir an için Laura'nın yüzünde bir şaşkınlık ifadesi gördü ve Laura hızla kolunu çekti.

"Güzel bir ev, değil mi?" dedi Cherry. Elini Daniel'a hâkim-miş gibi onun üzerinde tutmaya devam ederken bir memnuniyet duygusunun vücuduna yayıldığını hissetti ve gözlerini ekrana dikerek hafifçe gülümsedi.

BÖLÜM SEKİZ

13 Haziran Cuma

Mutfak yemekten kalan artıklarla doluydu: tabaklar, musluğun altında üst üste yığılmış bardaklar ve tavalar. Laura, ilk posta bulaşığı birkaç saat önce makineye yerleştirmişti ve bulaşık makinesi de ilk vardiyasını çoktan tamamlamıştı ama Laura ikinci postaya geçecek gücü kendinde bulamadı. Bulaşığın gerisi mesaisi sabah başlayacak olan Bayan Moore'a kalmıştı. Laura bahçedeki büyük salıncağa oturdu ve ayaklarıyla yerden güç alarak kendini ileri geri sallarken gözlerini hafifçe kapadı ve yemeği düşündü. Daniel'in kız arkadaşı iyi biri gibi görünüyordu fakat biraz sessizdi. Laura onun bu durumunu yaşamış olduğu muhtemel heyecana bağladı ama Cherry'nin gece boyunca içine kapalı bir tavır sergilemesi yüzünden onunla diyalog kurmak kolay olmamıştı. Hatta ona annesiyle geçirdiği doğum günü sorulduğunda Cherry kendini onlara iyice kapamıştı. Ve bir de akşamın sonunda yaptığı garip hareket vardı. Şu eliyle yaptığı. Daniel'in üzerinde hak iddia etmeye çalışırcasına ve o an karşı kaleye gol atmışçasına bir hareket yapmıştı. Hayır... Bu düşündüğüm çok aptalca, dedi Laura kendi kendine ve böyle bir şey düşündüğü için kendini suçlu hissetti. Zavallı kız muhtemelen aşırı heyecanlı olduğu için böyle davranmıştı. Yemekten kısa bir süre sonra Daniel, onu eve götürme teklifinde bulunmuştu ve onların baş başa kalmak için yanıp tutuştuğunu gören Laura gülümseyip bu talebi anlayışla karşılamıştı. Daniel, Cherry'yi alıp Tooting'e git-

miş ve evden ayrılırken Laura'ya onu beklememesini söylemişti. Çift ayrıldıktan sonra Howard çalışma odasına geçmişti. Moses bile gece devriyesine çıkmıştı ve Laura da düşünceleriyle yalnız kalmıştı.

Hafif esen meltem, bir anda ağaçların arasından fısıldayarak süzülen sert bir rüzgâra dönüştü ve Laura biraz titredi. Sıcaklık bu hafta ilk kez azalmıştı. Laura daha fazla dışarıda kalmanın ona iyi gelmeyeceğini düşünerek içeri geçti ve katlanır kapıları arkasından kapadı.

Yatağa uzanıp uyumaya çalıştı ama kendini biraz huzursuz hissetti. Odanın perdeleri, açık pencereden süzülen rüzgârla havalandı. Daha sonda bir şimşek odayı aydınlattı. Şimşegi de gök gürültüsü takip etti. Nihayetinde beklenen fırtına çıkmıştı. Yağmur başladı ve saniyeler içinde iri damlalar pencereye vurup doğal bir ritim çıkarırken rüzgâr ise buna ısıklarla eşlik etti. Laura pencereyi kapatmak için ayağa kalktı ve bir kez daha şimşek çaktı. Bahçeye vuran anlık ışıkla alt kattaki donuk, havuz penceresinin üstündeki su damlaları parladı. Laura daha sonra kısık bir miyavlama duydu. Bir sonraki şimşek, katlanır kapılarının önüne sinmiş ve içeri alınmayı bekleyen Moses'ın silüetini gözler önüne serdi.

"Ah, Moses," dedi Laura kederli bir şekilde ve hızla alt kata indi. Kapıyı açar açmaz Moses kendini içeri attı ve minnettar bir hâlde sahibinin bacaklarına süründü. Laura bir süre açık kapıdan fırtınayı izledi ama yüzüne vuran yağmur damlalarında rahatsız olarak kapıyı kapattı. Gözleriyle Moses'ı aradı ama o çoktan bir şeyler atıştırmak için ortadan kaybolmuştu. Laura onu kendi hâline bıraktı ve yatak odasına çıktı.

Yatağa uzanarak tavanı izledi. Bir üst katındaki çalışma odasında işe gömülmüş Howard bulunuyordu ve Laura artık hiçbir şey paylaşmamalarının ne kadar üzücü bir şey olduğunu düşündü. Yana doğru döndü ve bu kez Cherry'yi düşünmeye başladı. Onun için bir şeyler yapmak istedi. Bir dahaki buluşmalarında daha rahat etmesi için bir şeyler... Onu bir yere yeme-

ğey ya da gezmeye götürebilirdi. Evet, bu çok hoş olurdu. Laura ışıkları kapattı ve oda karanlığa gömüldü. Penceresini döven fırtınayı duymamaya çalıştı ve bu gitgeller arasında hafif bir uykuya daldı.

BÖLÜM DOKUZ

14 Haziran Cumartesi

Ertesi sabah hava açık mavi gökyüzüyle çok güzeldi. Geceki yağmurla yıkanan sokakları sabah güneşi kurutmuştu. Laura ön kapıdan çıktığı an Daniel'in üstü açık Mercedes'i ile köşeyi döndüğünü ve eve doğru geldiğini gördü. Laura dış kapıya doğru ilerledi ve ona doğru yaklaşan Daniel'a el salladı. Ön yolcu koltuğunda Cherry oturuyordu.

"Merhaba gençler."

Daniel, arabayı evin hemen dışına çekti, Cherry'nin yanağına bir öpücük kondurdu ve arabadan indi. O esnada Laura'nın şaşkın şaşkın bakarken Cherry yolcu koltuğundan sürücü koltuğuna geçti.

"Dün akşamki harika yemek için bir kez daha teşekkür ederim, Laura," dedi Cherry gülümseyerek. Akşamki gerginliğini üzerinden atmış gibi görünüyordu. Gaza bastı ve arabanın lastiklerinden sesler çıkararak uzaklaştı.

Laura, yaşananlara anlam vermeye çalışıyordu. "O ne yapıyor?"

"İşe gidiyor."

"Ama... ama senin arabanla gidiyor."

Daniel, "Bugünlük arabamı ona verdim. Sabah kalkamadık," diyerek durumu açıkladı. "Ve onun işyerinde sorun yaşamasını istemedim," deyip kendi kendine gülümsedi. Cherry, artık sek-

sin tam olarak nasıl bir şey olduğunu keşfedip sevmiştir ve bu durum Daniel'ı memnun etmiştir.

"Ah, anladım," dedi Laura. İtiraf etmek gerekirse Laura biraz rahatsız olmuştu. O arabayı Daniel'a yirmi birinci yaş günü hediyesi olarak almıştı. Özel bir hediye idi. Laura, doğru seçimi yapmak için uzun bir süre düşünüp araştırma yapmıştı.

"Sorun yok, değil mi?"

"Tabii ki yok. Ama onun iyi bir sürücü olduğuna emin misin?"

Daniel güldü. "Ah, anne, merak etme. Bir sorun çıkmayacağına eminim. Gerçi biraz hızlı bir kalkış yaptığını ben de kabul etmek zorundayım," dedi Daniel, Cherry'nin köşeyi dönerken bir kez daha patinaj yapışını izlerken.

"İkiniz arasında güvene dayalı bir ilişki olduğunu görmek beni sevindirdi."

"Dün akşam gösterdiğin çabadan ötürü bir kez daha teşekkür ederim, anne. Biftek harikaydı."

"Benim için bir zevkti."

"Pekâlâ, ne düşünüyorsun?"

"Efendim?"

"Onu sevdin mi?"

"Çok."

"Biraz gergindi."

"Onu ben de fark ettim. Gerilmesine gerek yok. Onunla uzun süreli bir ilişki düşünüyorsun galiba?"

"Umarım," dedi Daniel ve içeri doğru yöneldi. "Kahve ister misin?"

"Çok isterim ama bir planım var. Biraz alışveriş yapıp öğle yemeğinde Isabella ile buluşacağım."

Daniel, Laura'nın yanağına bir öpücük kondurdu. "Kulağa hoş geliyor. Ona selamlarımı ilet."

"İletirim." Laura evin kapısını kapatan Daniel'a el salladı, daha sonra yönünü ana yola doğru çevirdi ve oradan kendisini King's Road'a götürecek bir taksiye bindi.

“Bayıldım,” dedi Isabella. “Bir ofis toplantısında rahatlıkla kullanabilirsin.”

Laura çizgili gömleği indirdi.

“Kusura bakma, tatlım. Güzel, gerçekten güzel ama pek şatafatlı olduğunu düşünmüyorum.”

“Şatafatlı işte.”

Isabella yüzünü ekşitti.

“Tamamdır, *bu* şatafatlı mı?” dedi Laura ve aldığı mavi kol-suz elbiseyi ortaya çıkardı.

“Fena değil...” dedi Isabella, ikna olmamış bir şekilde. Parlak kıvılcak saçlarıyla ve zümrüt yeşili, sırtı açık, boyundan askılı bluzuyla çok cazibeli görünüyordu. “Yani asıl demek istediğim, en son ne zaman özel bir davet için şöyle canlı, güzel bir şeyler aldık?”

Laura sessiz kaldı. En sevdikleri restorandaydılar. Burası King’s Road yakınlarındaki küçük ve şık bir Fransız restoranıydı. Uzun yıllardır oraya gidiyorlardı ve garsonlar onların en sevdiği masanın hangisi olduğunu ve hangi spesiyellerden hoşlandıklarını biliyordu. Orada nice yeminler etmiş, birbirleriyle nice sırlar paylaşmış, itiraflarda bulunmuşlardı. Yirmi beş yıldır yakın arkadaşlardı ve birbirlerinden gizlileri saklıları yoktu.

“Ne dediğimi anlıyor musun?” dedi Isabella parmağını sallayarak.

“Howard ile artık hiçbir yere gitmiyoruz.”

Isabella, elini Laura’nın elinin üstüne koydu. “Seninle harçayacağı zamanı o kaltağa ayırıyor. Neden bu işe artık bir dur demiyorsun?”

Laura elindeki elbiseyi katladı ve karton torbasının içine koydu. Isabella’ya hemen cevap vermedi.

“Boşa onu.”

“Hayır. Zaten onun istediği şey de bu.”

Isabella bu konuşmayı daha önce pek çok kez yapmış olduklarının farkında olarak iç çekti. “Boşluğu neyle dolduruyorsun?”

"Ne demek istiyorsun?"

"Yani akşam eğlencesi olarak ne yapıyorsun?"

Laura pek bir şey yapmadığını farkındaydı. "Briç oynuyorum."

"O sayılmaz."

"İşten çıkıp eve geldiğimde çok yorgun oluyorum. Cuma akşamları da dinleniyorum."

"Artık bu işi bırakman için bir *sebe*p var." Isabella onun neden çalıştığını anlamıyordu. Laura para için çalışmıyordu. O işi sevdiği için çalışıyordu. Rekabet düzeyi yüksek, zorlu bir sektörde başarılı olmak ona bir kimlik ve tatmin hissi kazandırıyor. Ve hepsinden önemlisi kendi işini yapıyordu. Daniel uzaklarda okurken ve Howard golf oynarken o şirket ona arkadaşlık etmişti. Şirketini kapatıp gitmek aklının ucundan bile geçmezdi.

Isabella'ya gülümsedi. "Aksi takdirde kendimle ne yaparım bilmiyorum."

"Ah, güven bana, tatlım, yakında onu da bileceksin." Yüzünde hınzır bir gülümsemeyle öne doğru eğildi. "Şeyi hiç özlemiyor musun?"

Laura güldü ama Isabella geri adım atmadı ve ondan cevap bekledi.

"Ah, bilmiyorum... Sanırım özledim."

"Tam sana göre birini tanıyorum. Sizi tanıştırmak istiyorum. Öyle büyük bir şey değil. Bana yemeğe gelirsin, birkaç arkadaş bir araya geliriz ve seni onu yanına oturturum."

"Kim o?"

"Onu tanımıyorsun."

Bir yabancıyla konuşma fikri dahi Laura'yı dışı koltuğuna oturmak kadar geren bir şeydi. "Yok, sağ ol. Böyle yaparsam kendimi Howard ile aynı seviyeye indirmiş olurum."

"Ah, yapma ama."

"Hayır, gerçekten istemiyorum," dedi Laura. "Zaten bu aralar romantizm rüzgârlarının etkisinde olan başka biri."

Isabella öne doğru eğildi. "Kim?"

"Mutluluktan ayakları yere basmıyor. Bu sefer gerçekten kör kütük âşık olmuş olabilir."

Izzy gülümseyerek ellerini birbirine vurdu. "Daniel'dan bahsetmiyorsun, değil mi?"

Laura başıyla onayladı.

"Ne! Yani bizim planlar suya mı düştü?"

"Planlar çöp oldu." Çocukları, bebekliklerinden beri birbirlerini tanıyordu. Isabella ve Laura doğum sonrası egzersizleri yaparken, oyun gruplarına katılırken ya da kişisel eğitim dersleri alırken Brigitte ve Daniel da yan yana yattıkları battaniyelerde birbirlerine çingiraklarını sallardı. İki arkadaş daha önce pek çok kez çocuklarının birbirleriyle evlenmelerinin çok güzel bir şey olacağına dair şakalaşmışlardı.

"Onunla dün gece tanıştık," dedi Laura.

"Adı ne?"

"Cherry."

"Bu gerçek adı mı?"

"Şaka yapma lütfen. Çok iyi bir kız."

"Çalışıyor mu?"

"Bir emlak şirketinde çalışıyor. Eğitimde."

"Anladım."

"Hepimiz eğitim almak zorundayız, Izzy."

"Tabii ki."

Laura güldü. "Planlarımız suya düştü diye surat asmıyorsun, değil mi? Brigitte'in harika biriyle tanışacağına eminim."

Isabella iç çekti ve konuyu yeniden Daniel ile Cherry'ye yönlendirdi. "Biliyorum. Bana biraz daha Cherry'den bahsetsene. Nerede yaşıyor?"

"Tooting'de yaşıyor."

"Tooting mi?"

Laura, Isabella'nın sesindeki hoşnutsuzluğu yakaladı. "Isabella Rudd, tam bir züppesin. Duyduğuma göre orada pek çok kaliteli Hint restoranı varmış."

"Tatlım, Goa'da da var ve Tooting'e gitmektense oraya gitmeyi tercih ederim. İlişkileri ne zaman başlamış?"

"Bir hafta önce."

Isabella'nın gözleri açıldı. "Bir hafta mı? Ve şimdiden ona deliler gibi âşık mı?"

"Yani ona deliler gibi âşık olduğunu bana söylemedi ama ondan bir an bile ayrılmak istemiyor. Bu sabah eve bile beraber geldiler. Daha sonra Cherry, Daniel'ın arabasını alıp gitti."

Isabella kaşlarını çatı. "Anlamadım? Şu an şehirde Daniel'ın Mercedes'iyile tur mu atıyor?"

"Arabayı işe gitmek için aldı. Fazla etrafta dolanmadan hemen işe gidip arabayı iyi bir yere park ettiğine eminim."

Isabella endişeli görünüyordu ama Laura gülümsedi. "Ne?"

"Bir şey yok."

"Yapma ama neler demek istediğini gözlerinden okuyabiliyorum."

Isabella omuz silkti. "Yani bilirsin, o Tooting'de yaşıyor, Daniel ise South Ken'de... Farklı dünyalara aitler... Ve görünüşe göre bir hafta gibi çok kısa bir sürede de Daniel'ı kendine bağlamayı bir şekilde başarmış."

Laura'nın şaşkınlıktan ağzı açıldı. "Düşündüğüm şeyi kast ediyor olamazsın... Hayır! Aman Tanrım, Izzy gerçekten harka bir hayal gücüne sahipsin. Seninle birlikte bir dizi senaryosu yazabiliriz."

Isabella güldü. "Tamam, tamam, affedersin. Sadece ne-yazık ki-damadım-olmayacak Daniel için en iyisini istiyorum."

"Haftaya hepimiz giderken Cherry'yi villaya davet etmeyi planlıyorum."

"St. Tropez'e mi?" dedi Isabella afallayarak.

"Evet. Onun kendisini ailenin bir parçasıymış gibi hissetmesini istiyorum."

"O iki hafta senin için çok önemli. Elli iki haftanın sadece iki haftasını kafanı dinleyip rahatlayarak geçirebiliyorsun."

“Biliyorum ama o iki haftanın tamamında orada olmayacak. Onu Daniel’la bana katılması için sadece kısa bir hafta sonu kaçamağına davet etmeyi planlıyorum. Brigitte ile birlikte sen de bize katılırsın. Beraber çok eğlenebiliriz.”

“Kulağı hoş geliyor, tatlım. Ben de onunla tanışmış olurum.”

“Ona iyi davran,” dedi Laura sert sert.

“Tabii ki,” diyerek gülümsedi, Isabella. “Hayal kırıklığına uğradığım için biraz kıskançlık yaptım. Bizimkilerin düğününü bile planlamıştım.”

BÖLÜM ON

16 Haziran Pazartesi

“Affedersin, Neil, biraz konuşabilir miyiz?” Cherry ofise girer girmez soluğu direkt olarak patronunun yanında almıştı.

Neil, tıraşlı başını kaldırdı ve Cherry’nin dertli yüzüne baktı. “Tabii. İstersen arka tarafta konuşalım.”

Cherry, başını salladı ve Neil ile birlikte arkadaki ofise doğru ilerledi. Arka ofis zevkli bir şekilde döşenmişti ve genelde emlak işlerini yürüttükleri özel müşterilerini ağırlamak için kullandıkları küçük bir odaydı. Patronunun peşinden arkaya doğru giderken Emily ve Abigail’in gözleriyle onu takip ettiğini hissetti. İkisi de merakla yanıyorlardı. Bırak baksınlar, dedi Cherry içinden. Onların ne düşündüğü umurunda değildi. İşe başladığı ilk gün onlarla arkadaş olmak istemişti ama aralarından su sızmayan ikili kendilerinden “farklı” olarak gördükleri Cherry’yi dışlamıştı.

“Otur lütfen,” dedi Neil, kahverengi deri koltuğu işaret ederek. Cherry koltuğun ucuna tünedi. Patronunun, Cherry’nin ona söyleyeceği sorunu beklerken endişeyle dolduğunu hissetti. Neil da Cherry’nin hemen yanındaki bir sandalyeye kuruldu. Neil’in parlak ayakkabılarını görmek biraz uyuz olmasına neden oldu. Cherry, Neil’in elinde cappuccino ve *Financial Times*’la yükseltilmiş sandalyede otururken ayakkabılarının parlatılması için para verdiğini ve bu sırada kendisinden aşağıdaki adama hiç dikkat etmediğini biliyordu.

“Her şey yolunda mı?”

Cherry, Neil'a doğru baktı derin bir nefes aldı ve gözyaşlarına hâkim olmaya çalışarak konuşmaya başladı. "Sorun büyükan-nem. O hasta. Hem de çok hasta. Ne kadar zamanı kaldı bilmi-yorum... Birkaç günlüğüne gidip onu görmek istiyorum."

"Tabii ki," dedi Neil. Cherry, patronunun bunun kadınsal bir sorun olmadığından memnun olduğunu fark etti. "Ne zaman gitmen gerekiyor?"

"Bu cuma." Neil'ın tereddüt ettiğini gördü. "Emily ve Abi-gail'in de aynı gün tatile çıktıklarını biliyorum ama..." dedi yar-dıma muhtaçmış gibi görünerek.

Neil kendi içinde çekişme yaşarken milisaniyelik bir durak-sama oldu fakat daha sonra Cherry'nin içini ferahlatan kelimeler duyuldu. "Sorun değil. Geçici bir eleman buluruz. Kaç gün kal-mayı planlıyorsun?"

"Uzun bir süre kalmayı planlamıyorum. Onu birkaç gün gör-sem yeterli. Fakat büyükanem yurtdışında yaşıyor... yani seya-hat faktörünü de hesaba katmak gerek."

"Nerede yaşıyor?"

"Fransa'da. Uçuşlara baktım ve eğer cuma günü ayrılırsam salı sabahı burada olabilirim."

"Uygundur. Sen gelene kadar burayı çekip çevirebiliriz."

Cherry rahatlayarak derin bir nefes verdi. "Teşekkürler. Bu-nun benim için ne kadar önemli olduğunu kelimelerle ifade ede-mem. Büyükanemle birbirimizi çok severiz."

Neil onu anladığını belirtir bir şekilde başını salladı. "Uma-rım iyileşir."

Cherry'nin gözleri doldu. "Benimde umudum bu yönde. Kan-ser. Kısa süre önce teşhis kondu ve hemen kemoterapiye başlandı."

Neil bu soruyu asla sormamış olmayı diler gibi baktı. "Çok üzgünüm."

Cherry'nin yanaklarından bir damla gözyaşı süzüldü. Eliyle bu yaş sildi ve cesur bir şekilde gülümsedi. "Onu belki de son bir kez görebilecek olmam beni çok mutlu ediyor. Onun da bu inceliğinizden dolayı size minnettar kalacağına eminim."

Neil bu teşekkürü alçakgönüllülikle karşıladı. "Lütfen, buna hiç gerek yok."

"Il et un merveilleux patron."

"Anlamadım?"

"Harika bir patronsun demek," Cherry burnunu sildi. Gü-lümsedi. "Büyükanem muhtemelen böyle diyecektir."

Neil, kravatını gevşetti. "Eğer size bir şekilde yardımcı olabiliyorsam, ne mutlu..." Dişlerini sıkı, ayağa kalktı ve başını hafifçe yana yatırarak sordu. "Yalnız kalmak ister misin?"

Cherry minnettar bir şekilde başını salladı.

Neil, elini Cherry'nin omzuna koydu ve sonra arkasını dönerek kapiya doğru yöneldi.

"Bonne chance," dedi ve Cherry yeniden başını salladı.

Neil, odayı terk edene kadar bekledi ve daha sonra Neil'in onu duyabileceğini hesaba katarak yüksek sesle burnunu sildi. Durdu. Dinledi. Hiçbir ses duymadı. Gü-lümsedi. Fransa'ya gidiyordu! Güney Fransa'ya! Davet aldığından sevinçten deliye dönmüştü ama daha sonra ofisteki o iki ineğin de o gün tatile gideceğini ve bu nedenden dolayı Neil'in ona asla izin vermeyeceğini hatırlayıp sevinci kursağında kalmıştı. Bu adil değildi. Daha önce hiç bu tip bir fırsat karşısına çıkmamıştı. Abigail ve Emily Ibiza'da felekten gece çalacak diye Daniel'in bu harika teklifini geri çevirmek zorunda kalması hiç adil değildi.

Güney Fransa'ya gidiyordu! Erkek arkadaşının villasına! Yani aslında ebeveynlerinin villasıydı ama bu ufak bir detaydı. Ne de olsa bir süre sonra Daniel'in villası olacaktı. Uçak biletlerine bile para vermek zorunda kalmamıştı. Daniel son anda alınan bir uçak biletine büyük paralar vermesinin adil bir durum olmadığını söylemiş ve uçak biletinin parasını ödemek için ısrarcı olmuştu. Cherry bu durumu memnuniyetle karşılamıştı. Patrondan izin koparabildiği için kendini tebrik etti ve Fransa'ya gideceği gerçeğinin keyfini sürdürdü.

Daha sonra ayağa kalktı, eteğini düzeltti ve dingin cesur bir poz vererek masasına doğru ilerledi.

BÖLÜM ON BİR

20 Haziran Cuma

Laura, Daniel'in odasındaki –daha doğrusu yakında Cherry ile Daniel'in odası olacaktı– vazoyu çiçeklerle süsledi. Provence* yazın ilk günlerinde açan çiçekleriyle ünlüydü ve gözcü gelincikler yol kenarlarına taşıyordu. Laura, evin etrafından bol bol bal kokulu sarı katırtırnağı ve gelincik toplamıştı. Yatağın üstüne son derece sade ve şık nakış işlemeli beyaz bir örtü serdi ve memnuniyetle odanın son hâle baktı. Buzdolabında yemek ve soğumakta olan şarap vardı ve her şey onların gelişi için hazırdu. Saatine baktı. Aşağı yukarı yirmi dakika içinde orada olacaktı.

Alışlagelmiş Provence mimarisine sahip olan evin içinde bir tura çıktı. Evin düzenli ve yeni konuşunu karşılamaya hazır olduğundan emin oldu. Hiçbir eksiğin olmadığını gören Laura, durumdan tatmin olmuş bir şekilde St. Tropez yarımadası manzaralı ve günlük güneşlik terasa çıktı. Uzakta küçük noktalar gibi görünen, bazıları duran bazıları rüzgârda akan parlak beyaz yatlara baktı. Buradayken kendini farklı hissediyordu. Londra'daki ev Howard'ın, St. Tropez'deki ev ise onun sığındığı limandı ve yıllardır evin duvarları üzerine doğru gelmeye başladığı her an soluğu burada alarak bir nebze olsun kendini mutlu ve rahat hissetmişti. Fakat son yıllarda artan iş yüküyle beraber buraya yılda

* Fransa'nın güneydoğusunda bulunan ve Akdeniz'e kıyısı olan, birçok tatil kentine sahip bir bölge. –çn

sadece birkaç hafta gelme fırsatı oluyordu ama yine de oraya ne zaman dönse sanki eski bir dost ile bir araya gelmiş gibi hissediyordu.

O sene Fransa'ya kaçmak Londra'daki komşuları ev tadilatına başladığı için daha da değerli bir hâl almıştı. Yan evin bodrum katında yapılan genişleme çalışmalarından dolayı ortaya çıkan gürültü ve titreşimler gerçekten rahatsız edici bir boyuta gelmişti. Ara sıra elektrik kesintileri de yaşanmıştı. Yani uçağa atlayıp buraya dönmek ona iyi gelmişti. Pek çok kez Kensington'daki tüm evlerin altı kazılsa anca bu kadar curcuna yaşanır diye düşünmüştü. Gözünün önünde büyük tüneller ve kuyular uçuşmuştu. Pek çok kez bütün Londra'nın çökerek kocaman bir krater hâline geldiğini hayal etmişti. Bir anda aklından bir düşünce geçti. Acaba yaşanan şamata Howard'ı nasıl etkiliyordu? Howard çalışmak zorunda olduğu için Fransa'ya gelmemişti. Laura, aklına gelen soruya cevap bulmakta zorluk çekmedi. Evde değil, muhtemelen Marianne'de kalıyordu.

Bu can yakıcı düşünceyi aklından hızla uzaklaştırdı. İki haftalığına da olsa her şeyden soyutlanma şansı vardı ve Daniel'in da Fransa'da tatil yapmaktan dolayı çok mutlu olduğunu biliyordu. Laura'nın çalışması gerekiyordu ve bunu yan tarafta yer yerinden oynarken yapması pek mümkün değildi. Cherry pazartesi akşamına kadar onlarla birlikte olacaktı ve Laura, Cherry'nin onlarla birlikte kalacağı günlerle ilgili detaylı planlar yapmıştı. Ona etrafı göstermeyi ve onu daha yakından tanımayı gerçekten çok istiyordu. Bu seyahati özel bir anıya dönüştürmek amacındaydı. Cherry'nin kendini rahat hissetmesini istiyordu. Onunla bir bağ kurabileceklerine, arkadaş olabileceklerine inanıyordu. Bu çok güzel olurdu. Taşlı yoldan gelen tekerlek seslerini iştir iştir evin arka tarafına doğru ilerledi ve dış kapıyı sonuna kadar açtı. Daniel, kiralık aracı park etti ve daha sonra valizleri indirmek için arabadan inip bagajı açtı.

Laura kollarını açarak Cherry'nin yanına doğru gitti ve ona sarıldı. "Hoş geldiniz! İzin alabildiğin için çok mutluyum!"

“Ben de,” dedi Cherry.

“İçeri gel. Yorgun musun? Bir şeyler içmek ister misin?”

Akşam güneşi yavaş yavaş çekilmeye başlamıştı. Hava yine de oldukça sıcaktı. Cherry eve doğru baktı. Panjurlar ve pencere-ler açıktı ve pencere pervazlarını beyaz, pamuk perdeler süs-lüyordu. Evi şimdiden beğenmişti. Laura’nın onu içeri alıp etrafı göstermesine izin verdi. Geniş, havadar, büyük şömineli ve gra-nit tezgâhlara sahip, zarif mutfaklı oturma odalarından birine girdiler. Cherry, Laura’nın Sauvignon teklifini kabul etti.

“Yolculuğun nasıl geçti?” diye sordu Laura.

“İyi-ydi. Teşekkür ederim.”

Ev, Cherry’nin dikkatini dağıttı ve Laura’nın nazik diyalogo-na tam olarak kendini verememesine neden oldu. Gözleriyle mutfakı detaylıca inceledi ve hemen önündeki duvarda asılı olan tabloya hayran kaldı. Canlı renklere sahip yağlıboya tablo-da kum rengi bir meydanın etrafına dizilmiş kıvıllı çatılı evler ve arka planda yatların salındığı masmavi bir deniz resmedilmişti.

“Ne kadar güzel bir resim,” dedi Cherry.

“Değil mi?” diyerek onu destekledi Laura. “Yerel bir sanatçı-nın eseri.”

“St. Tropez’i mi resmetmiş?”

“Evet. Şehirde pek çok başarılı ressam var, tabii ki hepsi şa-hane ama bu diğerlerinin arasından sıyrılmayı başarıyor. Evin farklı noktalarında ona ait başka tablolar da var.”

“Benim favorim sahanlıkta asılı olan,” dedi Daniel arkaların-dan onlara yaklaşp kolunu Cherry’nin omzuna atarak. “*Les Pins*.”

“Çamlar. Kulağa çok hoş geliyor.”

Daniel, resme baktı. “Harika bir resim, değil mi? Bu sanat-çıyı ezelden beri sevmişimdir. Cherry zevkli biri, öyle değil mi, anne? Sanatçı ünlendiği için bu resimlerin değeri de yıllar için-de bir hayli arttı. Onları çok seviyorum. Bir gün, eğer satılan bir tablosunu bulursam kendi evime de almak istiyorum. Böyle bir sanatçının tablosunu bulmak pek kolay olmuyor.”

“Dışarıyı görmek ister misin?” diye sordu Laura.

Cherry, evsahibini takip ederek büyük cam bir kapıdan geçti ve dışarı çıktı. Karşılaştığı manzara nefes kesiciydi. Büyük, ısıllı ısıllı parlayan havuzun ötesinde, gökyüzüyle birleşerek insanı hayal dünyasına sürükleyecek kadar güzel gözükten Akdeniz'in mavi suları vardı. Gördüklerinin çekiciliğine kendini kaptıran Cherry, dibinden kırmızı sardunyalardan bittiği bahçe duvarına doğru yürüdü ve önünde beliren bu doğal güzelliğe olabildiğince yaklaşmak için duvarın üzerine doğru eğildi. St. Tropez'in kızıl çatıları tıpkı tabloda gördüğü gibi biraz ileride yan yana dizilmişlerdi. Ve yatlar! Bir sürü yat yan yana sıralanmıştı. Daha önce hiç böyle bir şey görmemişti.

"Beş para etmez bir görüntü, ha?" dedi Daniel onun yanına gelerek.

Cherry ona göz kırptı. Ağzından kelimeler dökülmedi. Ama kahkaha atmayı başardı.

"Daha sonra şehri detaylı bir şekilde keşfe çıkarız," dedi Laura hevesli bir şekilde. "Sana etrafı gösteririm. Bu arada Isabella da bizi akşam yemeğine davet etti."

"Annemin en eski arkadaşıdır," dedi Daniel. "Brigitte de burada mı?"

"Evet," dedi Laura. "Brigitte de Isabella'nın kızı," diye de ekledi.

Cherry nazikçe gülümsedi.

"Umarım yeteri kadar enerjin vardır," dedi Laura. "Seninle birlikte pek çok şey yapmayı planlıyorum. Mesela tepede çok güzel üzüm bağları var, oraya gidebiliriz. Tabii beraber detaylı bir St. Tropez turu da atarız. Burası Fransa'nın '*plus beaux villages*' diye tabir edilen en güzel şehirlerinden biri olarak gösteriliyor. Sahile gidip denize de girebiliriz. İstersen sahilden küçük bir yolculuk yapıp Cannes'a da gidebiliriz? Neyse, yapabileceğimiz pek çok şey var. İstedğin gibi gezeriz."

Cherry gülümsedi ama içten içe bütün hafta sonunu erkek arkadaşının annesiyle geçirmemek için dua etti.

İlk etkinlik, Isabella'nın St. Tropez'in göbeğinde bulunan villa-sında akşam yemeği yemektir. Cherry fazla zaman olmadığı için kısa süre içinde yıkanmış ve üzerine ne giymesi gerektiğine dair kararsız kaldığı stres dolu bir on dakika geçirmişti. Gösterişli bir şey mi giymeliydi yoksa rahat ama pahalı bir şey mi seçmeliydi? Cherry ne yapacağını bilemedi ve en nihayetinde oldukça sade ve ucuz bir pamuklu elbiseyi seçti. Tatilde giyilebilecek şeyler almak için yeterli bütçesi yoktu ve o elbiseyi de Avustralya'ya giderken almıştı. Elbisenin soluk görünmemesini umut ederek üzerine geçirdi.

Cherry evin kaliteli, ağaçtan yapılmış kapısını açan Isabella'nın tanıdığı insanlara selam vermekle meşgul olmasına rağmen gözlerini ilk olarak ona diktiğini fark etti.

Isabella, "Ah, sevgili oğlum," dedi ve Daniel'a sıkıca sarıldı. "Seni aylardır görmüyordum ve bir anda," Cherry'ye doğru dönerek onu selamladı, "böyle güzel bir sürpriz yaparak ortaya çıktın." Isabella ona dostane yaklaştı ama Cherry onun bakışlarında yüksek egolu yargılayıcı bir merakın gizli olduğunu düşündü. "Brigitte gerçekten çok üzülecek, biliyorsun..."

Daniel güldü. "O daha iyilerine layık."

"Saçmalama. Ne yapalım artık olan oldu. Harika bir çift olmuştunuz. Ve sizinle bizzat tanışma fırsatına sahip olduğum için çok mutluyum, Cherry."

"Ben de öyle," dedi Cherry fakat bu neşeli tavrı aslında üstüne geçirdiği bir kılıftı. Bu kadar çok yabancıyla bir anda tanışmak istemiyordu. Hele ki daha önce Daniel ile yakıştırılmış bir kızla tanışmayı hiç istemiyordu. Sahte gülücükler atmak onu daha en baştan yormaya başlamıştı. Hem bu kız da kimdi? Daniel'ın eski kız arkadaşı mıydı? Cherry bu konuda bilgi sahibi olmadığı için kendini savunmasız hissetti.

"Artık içeri girelim mi, Izzy?" diye sordu Laura sert bir şekilde tek kaşını kaldırarak.

Bahçeye doğru ilerlerken Daniel, Cherry'nin elini tuttu. Bu bahçe de konuklarına nefes kesici bir manzara sunuyordu. Bah-

çenin köşesinde kıvrımlı bir sonsuzluk havuzu vardı ve onun ötesindeyse, ara sıra taşlara vuran nazik dalgalardan yükselen damlalarıyla Akdeniz uzanıyordu. Havuzun yanında ince ve zarif yapılı iki kız uzanıyordu.

"Brigitte, bak kim geldi," diye seslendi Isabella ve yanık tenli, kumral kız mutlulukla ciyaklayıp şezlongundan fırladı. Cherry, kızın bikini üstüyle kapanmış küçük ve şuh göğüslerinin sallandığını fark edince gerildi. Brigitte yanlarına geldi ve Daniel'a sarıldı. Göğüsleri onun gömleğine yaslandı. Cherry, Brigitte'ten daha ilk dakikada nefret etti.

"Seni görmek ne güzel. Bu sene Courchevel'de gözlerimiz seni aradı. Nerelerdeydin?"

"O dönemde kendimi kitaplara gömmüştüm," dedi Daniel. "Geçen yıl da ve ondan önceki yıl da." Cherry'nin elini yemiden tuttu. "Cherry ile tanış."

Cherry kendini Daniel'a doğru daha da yaklaşırken buldu ve onun koluna girdi.

"Selam," dedi Brigitte tam o anda. "Beni kafana takmana gerek yok. Kardeş gibiyizdir."

Cherry gülümsedi ve Brigitte'e haksızlık yapmış olabileceğini düşündü.

"Merhaba, Laura Teyze!" diyerek el salladı Brigitte. "Bu arkadaşım Nicole," dedi ve hâlâ şezlongunda olan ve Cherry'nin de fark ettiği üzere tanışma faslını izleyen uzun bacaklı kızı işaret etti.

Nicole ayağa kalktı ve herkesin onu bir süre izlemesine neden olan bir hızla yanlarına doğru yaklaştı. Cherry'yi soğuk bir şekilde yanağından öptü ama Daniel'ı dostane bir şekilde selamladı. "Seninle tanışmak çok güzel," dedi parlak bir gülüşle.

Onunla *flört* mü ediyordu? Cherry bunu fark eden başka biri daha var mı diye etrafına bakındı ama Isabella muhtemelen aşçı olan orta yaşlı Fransız bir kadınla konuşuyordu ve Laura elindeki tepsile eve doğru ilerliyordu. Brigitte karanlık çekmeden önce yere düşen son güneş ışıklarını da toplamak için yeniden şezlonguna döndü.

“Bir şeyler içmek ister misin?” dedi Laura ve Cherry, tepside bir bira aldı. Daniel’ı takip ederek havuzun yanındaki boş şezlonglardan birine oturdu. Daniel’ın yanındaki şezlonga geçtiğini görünce memnun olan Nicole’ün bakışlarını yakalayınca huzursuz oldu. Laura ve Isabella onlardan biraz uzağa yerleştirilmiş bir masada oturuyorlardı. Vücutlarının öne doğru eğik olması onların dedikodu yapmakla meşgul olduklarını işaret ediyordu. Cherry başını eğip elbisesine baktı ve dizkapağının hemen üstünde bir parça ipliğin baş verdiğini gördü. Brigitte ve Nicole’un onu elbisesiyle uğraşırken görmelerini istemediği için iplikle uğraşmadı.

“Neler yapıyorsun?” diye sordu Daniel Brigitte’e. “İş bulabil-din mi?”

Brigitte güneş gözlüğünü kaldırdı ve gülümsedi. “Seni küs-tah,” dedi. Daha sonra güneş gözlüğünü yeniden taktı ve başını batan güneşe doğru eğip şezlonguna iyice gömüldü. Üstüne vuran akşam güneşi saçlarının ve cildinin altın sarısı gibi görünme-sine neden oldu.

“Peki ya sen, Daniel?” Nicole’ün Cherry’nin sinirlerini geren bir aksanı vardı. “Sen ne yapıyorsun?”

“Ben stajyer doktorum.”

“Doktor!” Daniel’a doğru hayran hayran baktı ve Cherry’nin içi kaynamaya başladı. Nasıl bu kadar utanmaz olabiliyordu? Bir yabancıyla üstünde bikini varken tanışmak onu hiç rahatsız etmiyor muydu? Parası olduğunu için mi böyle davranıyordu? Para insanlara böyle ölçsüz bir özgüven mi sağlıyordu? Cherry en nihayetinde ikisinden de hoşlanmadığına karar verdi ama bunu belli etmemesi gerektiğinin de bilincindeydi. En azından Isabella ve Laura’nın önünde...

Daniel hâlâ Brigitte’ten bir cevap bekliyordu. “Evet, bir iş bul-dun mu?”

“Bazı insanlar ağır bir iş yükünün altına girmeden önce seya-hat etmek, ufkunu genişletmek ve dünyayı görmek isteyebilir.”

“Sen sadece kayak tatillerine ve yat gezilerine gittin. Avrupa’dan hiç çıktın mı ki?”

“Malta’ya gittim.”

“Malta Avrupa’da.”

Cherry, Brigitte’nin şaka yapıp yapmadığını merak etti ama hayır, şaka yapmıyordu. Güneş gözlüğünü yeniden kaldırdı ve kafası karışık bir şekilde Daniel’a baktı.

“Öyle mi? Coğrafya konusunda hiçbir zaman iddialı olmamışımdır. Neyse ki dünya çapında iş yapan bir muhabir olmayı falan planlamıyorum. Kesin kaybolurdum.”

“Hangi uçağa bineceğini bilmen yeterli.”

Brigitte oturma pozisyonuna geçti. “Gerçekten mi?”

“Hayır.”

Sanki bu özelliği takdir edilesi bir şeymiş gibi, “Benim işe yaramaz biri olduğumu düşündüğünü biliyorum,” dedi gülümseyerek. “Ama aslında... bir işe girmek üzereyim. Eve yakın bir iş.”

“Öyle mi? Demek sonunda sen de işgücüne katılıyorsun.”

“Vic Amca’dan yayıncılık sektöründe benim için bir iş bulmasını bekliyorum. Kendisi bir aile dostumuz,” diyerek durumu Cherry’ye açıkladı.

“Yani henüz net bir şey yok,” dedi Daniel.

“Yanılıyorsun,” dedi Brigitte muzaffer bir edayla. “Eylül ayında bana bir iş bulacağından son derece emin.”

Ve büyük ihtimal öyle ya da böyle bir iş bulacak, diye düşündü Cherry. Sektörde bir yere gelmek için hiçbir şey yapmamasına, ondan daha kalifiye, daha tutkulu, daha çalışkan insanlar bir iş bulamamasına rağmen sırf bağlantıları olduğu için bir iş bulacaktı. Onun girdiği iş için büyük umutlar besleyenler yitip gidecekti ve o bunu kayda değer bile görmeyecekti.

“Sen ne yapıyorsun, Cherry?” diye sordu Brigitte.

“Emlak şirketinde çalışıyorum.”

“Harika evler gördüğüne eminim.”

“Evet, görüyorum.”

Brigitte durumu değerlendirerek başını salladı. Başka bir şey söylemeye niyetli değildi. Cherry, Brigitte’in Cherry’nin sattığı evlerin direkt olarak güzel ve pahalı evler olduğunu varsaydığını

fark etti. Brigitte muhtemelen büyük ve çirkin apartmanlardaki küçük dairelerin varlığından haberdar değildi.

Nicole, üstüne güneş kremi sürmeye başladı. Eline az bir miktar krem döktü ve sonra kremi yavaş ve tahrik edici hareketlerle vücuduna sürdü. Bunu yaparken kollarını da teninin aldığı renkten memnun bir şekilde kontrol ediyordu. Oturur pozisyona geçti ve omuz başlarını ovalamaya başladı. Daha sonra sırtının ortasına ulaşmak için öne doğru esnedi. Gözleri kapalı bir şekilde uzanan Brigitte'e üstünkörü bir bakış attı, daha sonra Daniel'a döndü.

"Excusez-moi, sırtıma krem sürer misin?" dedi güneş kremi tutarken.

Cherry'nin sinir uçları alarm verdi. Daniel ne yapacağını bilemeden biraz da utangaç bir şekilde bira şişesini kaldırdı. "El-lerim şu an soğuk. Brigitte'e sorsan daha iyi olacak," dedi nazik bir şekilde.

Cherry, onun aynı soruyu Brigitte'e sormadığını fark etti. Kurnaz kaltak. Sadece gülümsedi ve şezlonguna uzandı.

Önlüklü Fransız kadın kapıda göründü. Isabella ona bakarak "Harika!" dedi. "Madam Baudin yemeğin hazır olduğunu söylüyor. Yemeği dışarıda yiyelim mi?"

Brigitte ayağa kalktı ve üzerine ince bir tişört geçirdi. Nicole de ayağa kalktı ve miskin bir şekilde gerindi. Bikinisiyle birlikte salına salına içeri gitti. Brigitte de onu takip etti.

"Kusura bakma," dedi Daniel ve Cherry gülümseyerek aptal bir Fransız kız yüzünden huzursuz olmayacağını gösterir şekilde elini salladı. Daniel, Nicole ve Brigitte'in yeteri kadar uzaklaşmasını bekledikten sonra, "İyi misin?" diye sordu.

"İyiyim," dedi Cherry.

Laura, Madam Baudin ile birlikte ellerinde tabak ve bardaklarla evin içinden çıktı. Daniel onlara yardım etmek için yanlarına koştu. Cherry, nefesini toparlamak ve sakinleşmek için biraz bekledi. Tek isteği Daniel ile baş başa kalıp onunla bir restoran-da sakin bir akşam yemeği yemekti fakat onun yerine bir sürü

insanla yemek yemeye katlanacaktı. Büyük ihtimalle Brigitte ya da Nicole yemekte Daniel'in yanına oturacaklardı. Cherry onlara nasıl tahammül edeceğini merak etti. O esnada esen rüzgâr eteğini kaldırdı ve yanında yelek getirdiğine mutlu oldu. Tam yeleğini üzerine geçirmek üzereyken bir kumaş parçasının daha havalandığını fark etti. Bu kumaş parçası Nicole'e aitti. Muhtemelen bir elbiseydi. Bir parçası rüzgârla Nicole'ün bahçede kalan çantasından dışarı çıkmıştı. Cherry kafasını kaldırdı. Daniel ve Laura, Madam Baudin'e yardımcı olmak için villanın arkasında doğru gitmişlerdi. Kızlar ortada yoktu. Isabella, sırtı ona dönük bir şekilde dikkatle masaya tabakları yerleştiriyordu.

Bir anda sudan hafif bir sıçrama sesi geldi ve suyla temas eden pembe elbisenin rengi karardı. Rüzgâr elbiseyi yavaşça havuzun daha ötesine doğru sürükledi ve elbise suyun üstünde boğulmuş bir ceset gibi hareketsiz bir şekil aldı. Cherry o esnada çoktan büyük masanın yanındaki yerini almıştı.

"Yardım etmemi ister misiniz?" dedi Isabella'ya.

Isabella şaşırdı ve bu yabancıнын bir kenara çekilip çalışmaları dışarıdan izleyen biri olmadığını görmekten dolayı hoşnut kaldı. Cherry'nin eline çatal kaşıkları tutuşturdu. "Teşekkürler," dedi.

Cherry dikkatli bir şekilde çatal ve kaşıkları yerlerine yerleştirmeye başladı ve bir anda içten içe kızının ikinci planda kalmasını istemeyen bu kadınla oynamanın en iyi yolunu anladı. Bu sapkın isteği içine gömdü. Brigitte'i ikinci plana itmek onun için çocuk oyuncağıydı. Kız akılsızın tekiydi. Ama hayır, bunu yapmayacaktı. Nazik, hoş ve neredeyse saf davranmaya devam edecekti.

"Hey!" diye seslendi biri sinirle ve Cherry sakince başını kaldırdı.

"Elbisem havuzda yüzüyor!" dedi Nicole. Öfkeli bir şekilde etrafına bakarak biraz ilerlerdi ve Cherry'nin yanına gelince durdu.

Onun bu gözdağından etkilenmeyen Cherry, onun bakışına bakışla cevap verdi. Elinde tuttuğu çatal kaşıkları sıkarak pozisyonundan taviz vermedi.

“Ne oldu?” diye sordu Brigitte.

“Elbisem! Sırılsıklam oldu!”

“Rüzgâr yüzünden uçmuş olmalı,” dedi Daniel.

Nicole içeri girip Brigitte’in elbiselerinden birini giymek zorunda kaldı. Islak elbisesi de bir limon ağacına asılarak kurutulmaya bırakıldı. Cherry masada kendini Nicole’ün yanında buldu. Daniel karşı tarafta Isabella’nın yanındaydı.

“Çok üzıldüm,” dedi Cherry Nicole’ün kulağına eğilerek. “Umarım elbisen mahvolmamıştır.”

Gecenin ilerleyen saatlerinde Cherry ve Daniel, nakış işlemeli nevresim takımının üstünde birbirlerine sarıldılar. Odaları arka tarafa bakıyordu ve Cherry, perdeleri kapattığı esnada deniz gözüne siyah gözükmüştü. Yarın onları tekrar açıp bu kez mavi bir denizle karşılaşmayı iple çekiyordu. Ne kadar şanslı olduğuna şaşırdı. Villa harikaydı ve bulunduğu yer de mükemmeldi. Hafta sonunun geri kalanını Daniel ile olabildiğince baş başa kalarak geçirme niyetindeydi.

“Bu gece için yeniden özür dilerim,” dedi Daniel uykulu bir sesle Cherry’nin kulağına sokularak.

“Üzgün olmana gerek yok.”

“Göz kamaştırıcıydın.”

Cherry gülümsedi ve parmaklarını Daniel’in göğsünde gezdirdi.

“Onu sen mi?..”

“Ne?”

“Elbiseyi?”

“Tabii ki hayır.”

Daniel gözlerini açtı ve bakışlarını ona masum masum bakan Cherry’ye yöneltti. “Tıpkı dediğin gibi, rüzgâr yüzünden uçtu.”

Daniel gülümsedi ve onu öptü. Cherry daha sonra onun üstüne çıktı ve bu öpücüğe misliyle karşılık verdi.

BÖLÜM ON İKİ

21 Haziran Cumartesi

Cherry ertesi gün uyandı ve Daniel'm hâlâ derin uykuda olduğunu gördü. Bir süre yatakta sessiz bir şekilde uzandı ve evde dolandığını duyduğu Laura onları planlarıyla bombardımana tutmadan önce bir süre daha huzurun ve Daniel ile baş başa olmanın verdiği keyfin tadını çıkardı. Kapalı perdelerin ardından odaya dolmak isteyen gün ışığı yansıdı ve Cherry havanın güneşli olduğunu anladı. Bir yanı bir an önce dışarı çıkmak istiyordu, öbür yanı ise yatak odasının dinginliğinden sıyrılıp oradan oraya sürüklenme niyetinde değildi. Kendini kapana kısılmış gibi hissederek Laura'nın güçlü varlığına sinirlendi.

Daniel en sonunda gözlerini açıp gerindi. "Günaydın. Horladım, değil mi?"

Cherry gülümsedi ve pencereyi işaret etti. "Hayır. Güneşi selamlamaya hazır mısın?"

"Güne bir öpücükle başlamayı tercih ederim," dedi ama Cherry, tıpkı gece uyumadan önce hayal ettiği gibi, çoktan yataktan fırlayıp perdeleri açmıştı bile. Perdeler açılır açılmaz güneşle aydınlanan deniz onu karşıladı. Görüntü muhteşemdi.

Daniel gözlerini kırıştırdı. Cherry yeniden yatağa zıpladı ve onu öptü. "Hadi, sahile gidelim!"

"Bugün yapmak istediğin şey bu mu? Fakat... Annem bizi kapsamlı bir üzüm bağı turuna çıkarmak isteyebilir." Cherry'nin

saklamakta başarısız olduğu asık suratını gördü. "Tamam, hadi sahile gidelim."

"Sen böyle söyleyince kendimi kötü istedim," dedi Cherry. "Eğer annen bu tur için çok zahmete girdiyse..."

Daniel, Cherry'yi yanına doğru çekti ve kollarını vücuduna sardı. "Kendini kötü hissetmene gerek yok. Merak etme, annem bozulmaz."

Seviştikten sonra geç de olsa kahvaltı yapmak için aşağı indiler. Onları gördüğü için mutlu olan Laura, masaya kruvasan ve kahve koydu.

"İyi uyudunuz mu? Umarım yatak sizi rahatsız etmemiştir. Bugün etrafı gezeriz diye düşündüm. Château Minuty'e gitmek ister misiniz? Matton-Farnet ailesi yaklaşık üç yüz yıldır o bölgede şarap üretimi yapıyor." Laura hevesini gizlemekte güçlük çekerek gülümsedi.

"Anne, bu çok güzel bir fikir ama... Sanırım bugün sahile gitsek iyi olacak. Tatilin ilk günlerinde sahile gitmek bir gelenektir."

"Ah, tamam. İyi fikir!"

Cherry bir an Laura'nın üzüm bağı gezisine onu davet edeceğini düşünerek korktu ve hemen lafa girdi. "Ben de deniz kenarında hem biraz kafa dinlerim hem de ders çalışırım."

"Sen de mi yanında iş getirdin?" dedi Daniel.

"Mesleki yeterlilik sınavları yaklaşıyor."

"Ben de benimkileri yanıma alayım bari. Birbirimize sorular sorarız."

Bu Laura'yi saf dışı bırakmak için yeterli olmalı, diye düşündü Cherry ve Laura günün ilerleyen saatlerinde buluşabileceklerine dair bir şeyler geveledi. Daha sonra eline bir kitap alıp havuz kenarına gitti.

Daniel, arabayı beş kilometre uzunluğunda olan kıyı şeridinde, altın sarısı kumsalıyla 1950'lerden beri St. Tropez'in gözde bir tatil beldesine hâline gelmiş Pampelonne'ye sürdü. Daha hazzan ayının ortalarında olmalarına rağmen Daniel plaja gitme-

den önce rezervasyon yaptırmaları gerektiği konusunda ısrarcı olmuştu. Bütün kumsalı boydan boya kat edip bir yer aramaya çalışma niyetinde değildi.

Oraya vardıklarında Cherry, Daniel'ın rezervasyondan kastının masa değil de şezlong olduğunu anladı. Uzun sahilin büyük bir bölümünü kaplayan özel plajlar hınca hınç doluydu.

Daniel, pos makinesine kredi kartı şifresini yazarken Cherry'nin gözü ödenen rakama takıldı. İki şezlong için seksen avro!.. Hem de bir havlu dahi vermiyorlardı. Yanlarında kendi havlularını getirmişlerdi. Daniel bu konuda tecrübeliydi ve Cherry de küçükken Brighton'a yaptığı gezilerden kalan bir alışkanlıkla çantasına bir havlu atmıştı. Brighton'ın gri dalgalarıyla mücadele ettikten sonra soğuk taşların üzerinde oturup titrerken yanında götürdüğü o havlular ona derman olmuştu.

Buranın denizi masmaviydi, dalgalar sahile varmadan yoruluyor ve kendilerini kumların üzerine atarken tatlı bir melodi çıkarıyorlardı. Cherry, Daniel'ın yanındaki şezlonga uzandı. Şezlongunun yanına saplanmış şemsiye ona memnuniyet verici bir gölge sundu çünkü hava şimdiden çok sıcaktı. Başını kaldırdı ve açık, masmavi gökyüzüyle tezatlık oluşturan yuvarlak, turuncu-beyaz şeritli şemsiyeye baktı. Hepsi birer şeker gibi dizilmiş plaj boyunca ilerlediler. Denizde parlak beyaz yatlar zarif bir şekilde suyun üstüne salınıyorlardı. Bazıları ufaktı, bazılarıysa devasaydı.

"Hey, Brigitte de gelmiş," dedi Daniel ve Cherry'nin kalbi kırıldı. Başını kaldırdı ve sahile yanaşmış bir tekneden inen bir grup insan gördü. Kum yapışmış ıslak bacaklarıyla onlara doğru ilerlemeye başladılar ve Brigitte'in yanında Nicole, Cherry'nin tanımadığı başka bir kız ve ayrıca iki de erkek vardı. Hepsi bronzlaşmıştı, güzeldi ve üzerlerinde sadece mayoları vardı. Yanlarına vardılar ve kendilerini kumun üzerine bıraktılar. Kollarını başlarının üstüne doğru gererek uzandılar. Erkeklerden biri elini kaldırarak kendilerine içecek bir şeyler getirmesi için garsonu çağırdı.

Tanışma faslı geçti ve Cherry, Nicole'un onun gözlerinin içine bakamadığını ve hem ondan hem de Daniel'dan uzak durmayı tercih ettiğini görünce mutlu oldu. Yanlarında getirdikleri Nicole'un arkadaşı olan diğer kız da Fransızdı. Erkekler de onların erkek arkadaşıydı ama Cherry kimle kimin sevgili olduğunu ilk başta anlayamadı ve daha sonra güneş kremi sürme ve saç okşama ritüelini izleyerek bir çıkarımda bulundu. Gerçi bu çıkarımından da yüzde yüz emin olduğu söylenemezdi.

Önemsiz konular hakkında konuştular: partiler, birbirleri... Birbirleriyle şakalaştılar, erkekler kızların düz karınlarına kum attı. Cherry, konuşmaları dinlerken günü Nicole'un babasının yatında geçirdiklerini tespit etti fakat denizin üzerinde süzülen süper lüks yatlardan hangisinin ona ait olduğunu anlayamadı. Bir an için bu insanların bütün yazlarını bu şekilde geçirip geçir-mediklerini merak etti ama aslında bu sorunun cevabını biliyordu. Üstelik bu gördükleri muhtemelen bu insanların ayrıcalıklar dolu buzdağının görünen yüzüydü. Cherry, Daniel'ın onlara nazik davranmasına rağmen genelde arkasına yaslanıp anlatılanları pek dinlememeyi tercih ettiğini gördü. Bir süre sonra içecekler tüketildi ve grup ayağa kalktı. Nicole onları yata davet etti.

Cherry kaskatı kesildi. Bu daveti kabul etmek gibi bir niyeti kesinlikle yoktu. Onların yanında olduğu zaman kendini bir çeşit coşkunun parçası olmaya çalışırken buluyordu. Sürekli tetikte oluyor, gülümsüyor ve konuşmanın doğru noktalarında başını sallayarak muhabete katkıda bulunmak zorunda kalıyordu. Halbuki onun istediği tek şey biraz kafa dinleyip kitap okumaktı. Fakat Daniel gidecekse yapacağı bir şey yoktu. Daniel'ın cevap vermesini bekledi ve erkek arkadaşı onları nazik bir şekilde geri çevirip daha sonra görüşebileceklerini söylediği zaman çok mutlu oldu.

Grup yanlarından ayrıldıktan sonra sanki Cherry'nin ortamdan biraz uzaklaştığını fark etmiş gibi, "İyi misin?" diye sordu Daniel.

"İyiyim."

“Çok huzurlu bir ortam, değil mi?”

Cherry kıkırdadı. “Evet.”

“Kitap zamanı mı?”

“Ben de tam onu söyleyecektim.”

Şezlonglarına gömüldüler. Daniel, bisikletler hakkında bir kitap okumaya başladı, Cherry’nin elinde ise bir Persephone klasığı vardı. Kitabın kapağını açmadan önce gökyüzüne baktı. Gökyüzünün sonsuzluğuna, gözleriyle ufka kadar uzanan mavi tavanı takip edince dünyanın kıvrımını görebiliyor olmasına hayran kaldı. Sanki etrafında olan biten her şeyi, tüm dünyayı görebilecekmiş gibi, o an dünyada bir yeri olduğunu hissetti. Bu hissiyatın keyfini çıkardı. Ucu bucağı görünmeyen mavi gökyüzünün verdiği huzur ve güçle kitabını okumaya başladı. Kısa süre sonra göz kapakları ağırlaşmaya başladı.

Cherry birinin baldırlarını okşadığını hissederek uyandı. Başını kaldırıp aşağı baktı ve Daniel’in nazikçe bacaklarına güneş kremi sürdüğü gördü.

“Şemsiyenin yerinin değiştirdim,” dedi parmağıyla gösterek, “ama bacaklarını güneşten korumayı başaramadım.”

“Saat kaç?” diye sordu uykulu bir sesle.

“Bir.”

“Yapma ya.” Yaklaşık bir saat uyumuştı. Güneş iyice tepeye yükselmişti ve hava sıcaklığı iyiden iyiye artmıştı. Dikkatli bir şekilde güneş kremi sürmeye devam eden Daniel’i izlerken gülümserdi. Daniel, ellerini Cherry’nin bacaklarının daha üst bölümlerine doğru götürmeye başladı. Kalçasına doğru geldiğinde durdu, yukarı bakıp ılık çaldı, elinin durduğu yerin farkında değilmiş gibi davrandı. Daha sonra bir süre bekledi, parmakları Cherry’nin bacağının üst bölümünü ovdu ve muzip bir şekilde sırttı.

“Bitti.”

“Teşekkürler.

“Bir şey değil. Öğle yemeğinden önce yüzmek ister misin?”

El ele denize doğru yürüdüler. Suyu vardıklarında Cherry keskin bir serinlik hissedeceğini düşünerek ayak parmaklarını

büktü fakat su son derece ılıktı. Yavaş adımlarla beline kadar suya girdi. Daniel ondan erken davranıp kendini suya bıraktı ve daha sonra ayağa kalkıp Cherry'nin üstüne su attı. Cherry bağırdı. Daha sonra Daniel'ın suratına su fırlatarak intikamını aldı ve ikili arasında bir savaş başladı. Cherry o an Daniel'a âşık olmaya başladığını fark etti. Evet, onun yaşadığı hayatı seviyordu, o hayatı kendisi de yaşamak istiyordu fakat aynı zamanda Daniel'ın yanında olmaktan da mutluluk duyuyordu. Kendine eğlenceli ve aynı zamanda düzgün bir adam seçmişti.

Öğle yemeğinin ardından yeniden denize girdiler ve daha sonra şezlonglarına döndüler. Cherry sahile gitmek için uydurduğu bahanenin altını doldurmak için işbaşı yaptı. Onun çalışmaya başladığı gören Daniel da bir şeyler yapması gerektiğini hissedince ikisi birkaç saat boyunca kendilerini çalışmaya verdiler ve birbirlerini metinlerden alıntılarla etkilemeye çalıştılar. Hava serinlemeye ve güneş etkisini kaybetmeye başlayınca Cherry acıktığını söyledi ve beraber liman boyunca dolanıp yemek yiyecekleri bir yer aramaya başladılar. Daniel, Laura'ya mesaj atarak akşam yemeğini St. Tropez'de yiyeceklerini haber verdi. Deniz manzaralı bir lokantaya oturdular ve *sole meuniere* ile bir şişe Sémillon sipariş ettiler. Garson bardaklarını doldururken Cherry, Sémillon'un Minuty'de yapıldığını gördü. Komik... İşler tam tersi istikamette gitseydi bugün orada olacaktı. Laura'nın günü onunla birlikte geçirmediikleri için sinirlenip sinirlenmediğini merak etti.

Karanlık çöktükten sonra eve vardılar. Laura dışarı çıkmak üzereydi.

"Ah, geldiniz mi?" dedi Laura. "Sizi bayağı bekledim... Gününüz nasıl geçti? Eğlendiniz mi?"

Daniel, plaj çantasını tezgâhın üzerine bıraktı. "Çok eğlendik, anne. Sen ne yaptın?"

"Kendimi sessizliğe bıraktım. Dinlendim," diye cevap verdi Laura.

"Nereye gidiyorsun?"

“Vincent’s. Bir masa rezerve ettim.”

Daniel şaşkın görünüyordu. “Kendin için mi?”

“İmm... şey, üç kişilik rezervasyon yaptırmıştım. Ama sorun değil,” dedi gülümseyerek. “Onlara demin tek başıma geleceğimi bildirdim.”

“Ah, kusura bakma,” dedi Daniel üzgün bir şekilde. “Daha erken gelmeliydik.”

“Üzülme lütfen, sorun değil.”

Cherry özürlerini iletmesi gerektiğini düşündü. “Özür dilerim, Laura. Eğer haberimiz olsaydı...”

Laura’nın yüzünde anlık bir hoşnutsuzluk gördüğünü düşündü. “Önemli değil.”

“Düşüncesizce davrandım,” dedi Daniel buzdolabına doğru ilerlerken ve buzdolabını açıp içine baktı. “Bak ne diyeceğim. Hatamı telafi etmek için sana bir şeyler pişireceğim.”

“Hayır, buna gerçekten gerek yok,” diyerek ayağa kalktı Laura. “Vincent beni bekliyor. Benimle biraz muhabbet etmek istediğini söyledi.”

“Emin misin?”

“Eminim.”

“Tekrardan özür dilerim. Neden seni arayıp akşam yemeğinde ne yapacağını sormadım bilmiyorum. Cherry midesinin kazındığını söyleyince biz de hemen St. Tropez’de bir restoran bulup karnımızı doyurduk.”

Cherry aslında o kadar aç olmadığını hatırladı. Daniel ile annesi olmadan baş başa yemek yemek istediği için böyle bir bahane uydurmuştu. Biraz daha bekleyip akşam yemeğini Laura ile birlikte yemesi daha nazik, daha dostane bir hareket olurdu ama Tanrı aşkına, tek yaptıkları iki sevgili olarak dışarıda akşam yemeği yemektir. Sanki Daniel daha önce hiç ailesini ekip arkadaşlarıyla dışarıda yemek yememişti. Laura *bütün* tatili onunla birlikte geçirmelerini bekliyor olamazdı. Hatta, diye düşündü, Cherry biraz sinir olmuş bir şekilde, onlarla *her an* beraber olmak

gibi bir çaba içine girişmeseydi akşam yemeğini tek başına yemek zorunda kalmayabilirdi.

Laura, Cherry'ye doğru baktı ve gülümsedi. "Pekâlâ, gitsem iyi olacak. Rezervasyonum saat dokuzda."

"Biz de seninle gelelim. Bir şey yemesek de bir şeyler içeriz," dedi Daniel.

Cherry'nin böyle bir niyeti yoktu. Bütün günü güneşin altında geçirip yarım şişe şarap içtikten sonra yorulmuştu ama yine de Daniel'in planı hoşuna gitmiş gibi gülümsedi.

Laura tereddüt etti. "Boş verin, keyfinize bakın. Bütün gün dışarıdaydınız. Çok yorulmuş olmalısınız. Ben kendimi başıma da gayet iyi idare edebilirim." Ceketini üstüne geçirdi ve çantasını eline aldı. Daha sonra Daniel'in yanağına bir öpücük kondurdu. "Daha sonra görüşürüz."

"Özürlerimi kabul et, Laura. Bir dahaki sefere diyelim," dedi Cherry.

Laura başını salladı ve evden ayrıldı.

Kapıyı kapattıktan sonra Cherry yüzünü düşürdü. "Kendimi kötü hissediyorum."

"Evet, ben de," dedi Daniel. "Yarın onunla biraz zaman geçirek iyi olacak."

"Ben de aynı şeyi düşünüyordum. Annen havuz kenarında huzurlu bir gün geçirmekten keyif alır mı? Ona öğle yemeği de yaparız, bugünü telafi ederiz," dedi Cherry ve bu nazik ve hevesli tavrı sıkı bir sarılma ile ödüllendirildi.

Laura, sessiz eve geri döndü. Onun için bir ışık açık bırakılmıştı. Saat neredeyse on birdi. Masaya onun için bir not bırakılmıştı. "Seni bir süre bekledik ama sonra koltukta uyuyakaldık. Umarım güzel bir gece geçirmişindir. Yarın havuz kenarında huzurlu bir güne ne dersin? Öğle yemeği bizden!"

Daniel kendi ve Cherry adına notun altına imza atmıştı. Laura evin içinde bir hareket var mı diye kulak kabarttı fakat hiçbir şey duymadı. Üzerini değiştirdi ve kendini yatağa bıraktı.

BÖLÜM ON ÜÇ

22 Haziran Pazar

Ertesi sabah Laura, Daniel ve Cherry'nin yine geç uyanmalarını beklemişti fakat ikili çoktan uyanmış ve Laura şaşkın bir şekilde kahve kokularının yükseldiği mutfağa yöneldiğinde kahvaltılarını çoktan bitirmişlerdi. Onların dışarıdan gelen gülüşmelerini ve konuşmalarını duyabiliyordu. Gençlik enerjilerinden beslenen coşkulu ve hevesli seslerini dinlemek hoşuna gitti. Hayatta yapmak istediklerini gerçekleştirmelerine imkân tanıyacak sonsuz bir enerjiye sahip gibi görünüyorlardı. Bunun bir gün biteceğini ya da inançlarının değişeceğini hiç hesaba katmıyor gibiydiler. Azmin ve idealizmin bu renkli karışımı heyecan vericiydi. Laura, bir çocuğu olacağı dönemde yaşadığı belirsizliklerden ke-yif almıştı. Bir çocuğun hayatındaki kilometre taşlarında ortaya neler çıkacağına dair bekleyiş ona göre heyecan vericiydi. Kız mı olacak, erkek mi? Nasıl görünecek? Karakteri nasıl olacak? Hangi okula gidecek? Arkadaşları kim olacak? Hangi bölümde okuyacak, ne olmak isteyecek? Bir çocuğa sahip olmak en güzel şanslardan biriydi. Daniel hayatında önemli bir dönüm noktasına vardığı zaman hâlâ meraklı ve acılı bir şekilde Rose yaşasaydı bu durumda acaba o ne yapardı diye düşünüyordu.

Kendine bir bardak kahve doldurdu ve yanındaki paketin içine eline daldırıp taze bir kruvasan alıp tabağa yerleştirdi. Daha sonra tabağını ve bardağını alarak terasa çıktı. Elini Daniel'ın karnının üzerinden gezdiren Cherry'yi gördüğü an durdu. İkili

güneşin altında gözleri kapalı bir şekilde yan yana duran şezlonglarda uzanmış yatıyorlardı. Cherry, elini daha da aşağı doğru götürdü ve parmaklarını Daniel'ın şortunun içine soktu ve... Tanrım... Laura bir hareketlilik gördüğü sandı. Sert ama nazik bir öksürükle atmosferi dağıtmakla hemen içeri girmek arasında kararsız kalınca, yaşadığı tereddüt ânu onun fark edilmesine neden oldu. Cherry gözlerini açtı ve bir süre elini olduğu yerde tutmaya devam edip Laura'ya baktı ve elini yavaşça geri çekti. Utanmış görünüyordu. Laura durumu fark etmemiş gibi yapmanın doğru yol olduğunu düşündü.

"Günaydın," dedi, yanlarından geçip tabağını havuz kenarına götürürken.

Cherry'e kurnaz bir gülücük atarak, "Ah, selam anne," dedi Daniel. "Vincent nasıldı?"

"Çok iyiydi. Senin neler yaptığını en ince detayına kadar öğrenmek istedi. Onu elimden geldiğince bilgilendirmeye çalıştım ama benim de karanlıkta kaldığım bazı noktalar olduğunu düşünüyorum," dedi gülümseyerek. "Seninle de tanışmak istiyor, Cherry ve eğer istersen yarın eve dönmeden önce seni ağırlamaktan ötürü memnuniyet duyacağını söyledi. Kendini sıkma lütfen ama eğer teklifini kabul edersen size en güzel masayı ayıracığına da eminim."

"Ne kadar güzel bir teklif," dedi Cherry.

Laura ona doğru baktı ama Cherry gözlerini kapatmıştı.

Daniel, Cherry'yi elinden tutarak ayağa kaldırdı. "Hadi, yüzme zamanı. Sen de girecek misin, anne?"

Pek yüzmek istemiyordu. Belki onlar havuzdan çıktıktan sonra birkaç kulaç atmayı düşünebilirdi. "Önce kahvaltı yapacağım."

İkisi havuza girdi.

"Su soğuk mu?" diye sordu Laura, gerçi Cherry'nin çıplaklarından bu sorusunun cevabını almıştı. Onlarla bir diyalog kuramamanın biraz zavalıca olduğunu fark etti. Onu duymuyorlardı. Sadece birbirleriyle ilgileniyorlardı. Laura, kruvasanını

yerken bir süre güneş gözlüğünün ardından onları izledi. Pek yüzdükleri söylenemezdi. Dalıp çıkıyorlar, birbirlerini su sıçratıyorlar, sarılıyorlardı. Laura kendisini dışlanmış hissedip uzaklara doğru baktı. Kabul etmekten ne kadar utansa da kendini yalnız ve kıskanç hissediyordu.

Beş dakika sonra havuzdan çıktılar ve kollarını yanlara uzatıp parmaklarını gizlice bir araya getirip şezlonglarına uzandılar.

Laura havuza girmeye karar verdi. Biraz yüzdükten sonra sırtüstü pozisyona geçip kendini suyun akışına bıraktı ve gökyüzüne bıraktı. Kendini hafif hissetti ve kulakları suyun altında olduğu için düşüncelerini daha net duyuyordu. O âna kadar tatil boyunca kendini dışlanmış ve Cherry ile Daniel ile farklı dünyalarda gibi hissetmişti. O havuzdayken oğlu ve kız arkadaşı dışarıda gözleri kapalı bir şekilde uzanıyorlardı. Onlarla akşam yemeği yemek istediği zaman, onlar karınları tok eve gelip odalarına çekilmişlerdi. Onlara bir üzüm bağı turu teklifi yaptığında onlar sahile gitmeyi yeğlemişlerdi. Laura, Cherry'nin ziyaretinin böyle olacağını düşünmemişti. İçten içe gülümsedi. İki sevgilinin yanında yancı olmuştu.

Laura, Cherry'yi biraz tanımayı umut etmişti fakat bunun yerine kendini Cherry'nin neden pek konuşmayı niyeti yokmuş gibi görüldüğünü merak ederken buldu. Biraz daha çaba sarf edebilirdi, ne de olsa o evde bir misafir olarak bulunuyordu. Suyun içinde gerindi. Boşver, bırak ne istiyorlarsa onu yapsınlar, dedi kendi kendine. Cherry ne de olsa ertesi gün gidecekti.

Havuzdan çıktı ve şezlonguna geçti. Cherry, sevgililere özel o kısık, gizli ses tonuyla konuşuyordu. Laura eline kitabını aldı ve okumaya başladı.

Hafif uyumuş olsa gerek, kendine geldiğinde ikisinin de gittiğini gördü. Yarı baygın bir şekilde oturdu ve saatin kaç olduğuna baktı. Öğlen olmuştu. Kafasını yana çevirdi ve evin girişinde durup ona doğru bakan Cherry'yi gördü. Kapının önüne biraz önce mi gelmişti yoksa uzun bir süredir orada durup onu mu izliyordu? Laura havlusunu üzerine aldı ve ayağa kalktı.

"Yemeği hazırladık," dedi Cherry ve tekrar içeri girdi.

Beraber yemek yediler ve Laura, yancı olmaya öğleden sonra da devam edemeyeceğini bilerek günün geri kalanını odasında dinlenerek geçirmeye karar verdi. Odasına doğru çıkarken kendi evinde kendini rahatsız hissettiğini fark etti.

Ertesi gün, yani Cherry'nin son günü, onun hakkında aksi düşüncelere sahip olduğunu için kendini suçlu hisseden Laura konuğunu uğurlamadan önce son bir çaba sarf etmeye karar verdi.

"Bugün uçağın saat kaçta, Cherry? Havaalanına gitmeden önce seni sahil kesiminde bulunan birkaç köye götürmek isterim."

"Ah..." dedi Cherry, onun imdadına yetişmesini ister gözlerle Daniel'a bakarak. "Aslında tatilimi biraz daha uzatacağım. Patronum yazın ortasında herkes izne çıkarken bir daha izne çıkmam yerine iznimi şimdi kullanmamı önerdi. Biraz son dakika da alınmış bir karar olduğunu biliyorum, böyle bir karar alarak biraz küstahlık da yapmış oldum... Sizin için bir sakıncası varsa lütfen söyle..."

Laura, yüzündeki sıcak gülümsemeyi korumaya çalıştı. "Biraz daha kalmak istediğini mi söylüyorsun?"

"Gerçekten beni çok mutlu edersin," dedi Cherry. Yüzü ısıldı. Laura, Cherry'nin ilk defa ona doğru samimiyetle gülümsemiğini hissetti.

"Sorun olmaz, değil mi anne?"

"Tabii ki sorun olmaz," dedi Laura, tereddüte kapılmadan. "Ne kadar kalacaksın? Yeteri kadar iznin var mı?"

"Neyse ki var."

"Anne, şu önerdiğin üzüm bağı turuna çıkmak istiyorduk. Ne dersin?"

Laura hâlâ konuğunun o akşam evden ayrılmayacağı gerçeğini sindirmeye çalışıyordu. Hatta kısa süre içinde de ayrılacağa benzemiyordu. "Siz ikiniz keyfinize bakın. Ben de gidip Isabella ile görüşeyim."

Kısa süre sonra evden ayrıldılar. Laura kendine bir bardak

kahve yaptı ve kupasını alıp bahçeye çıktı. Önündeki birkaç günü pek de iple çekmediğini fark etti.

Isabella konuya farklı bir açıdan yaklaştı. "Tatlım, onun biraz daha kalmak istemesi güzel bir şey. Bu seninle kaynaşmak istediğini gösterir."

"Öyle mi?"

"Tabii ki. Seninle zaman geçirmekten hoşnut olmasa ilk uçakla eve dönmek istemez miydi?" Bir yandan konuşuyor bir yandan da havuzla ilgilenen oğlanın yöntemli bir şekilde suya düşen yaprakları bir ağ ile toplayışını izliyorlardı. "Şu oğlanın insanı rahatlatan bir yapısı var, değil mi?" dedi Isabella. "Hareketleri muhteşem. Sanki t'ai chi yapıyormuş gibi."

"İşe yeni mi başladı?"

"Madam Baudin'in oğlu," dedi Isabella ve yaramaz bir gülücük attı. "Yeni reşit oldu."

Laura güneş gözlüğünü indirdi. Hem korkmuş hem de heyecanlanmıştı. "Isabella, yoksa sen..."

"Ah, tatlım, sakın ol. Ben sadece izlemekten hoşlanıyorum," dedi ve Laura'ya döndü. "Aslında Cherry'yi sevdim. İlk başta bazı şüphelerim vardı ama o çok hoş birine benziyor. Onunla geçinebileceğini düşünüyorum. Ayrıca bu senin istediğin bir şey, öyle değil mi? Büyük, mutlu bir aileye sahip olmak."

"Evet, öyle... Yalnızca, sanki beni o aileye sokmak istemiyormuş gibi hissediyorum. Hatta," Laura siniri bozuk bir şekilde güldü, "belki biraz ileri gitmiş olacağım ama beni hiç görmek istemediğine dair bazı şüphelerim var."

"Gerçekten mi? Neden?"

"Bilmem. Sadece bir his. Benimle çok fazla konuşmuyor. Bana açılmıyor."

"Tatlım, ona biraz şans ver. Seninle daha yeni tanıştı. Muhtemelen senden çekiniyordur."

Laura şaşırmış bir şekilde baktı. "Neden çekiniyor?"

"Sen onun yeni erkek arkadaşının annesisin. Ve ezelden beri Daniel'a karşı korumacı bir tutumun var."

Laura güldü. "Sen neden bahsediyorsun böyle?"

"Yapma ama oyun gruplarında bile oğlunun bölgesini koruma konusunda diğer annelerin arasından sıyrılıyordun. Tam bir kaplan gibiydin. Küçük bir çocuğa çimdik bile atmıştın, hatırladın mı? Çocuk daha iki yaşındaydı."

"Daniel'ın bacağına ısırılmıştı. Çocuğun kanını emecekti neredeyse. Daniel o olayın ardından günlerce dış izleriyle dolaştı."

"Daniel'ın sınıfındaki bir çocukla da bir olay yaşanmıştı galiba. Sanırım çocuk Daniel'a kriket sopasıyla vurmuştu. Sonra Daniel ağlamıştı falan... Başka bir okula yazdırmıştın sonra, değil mi?"

Laura, havuzu temizleyen gence baktı. "Genç olmayı hatırlıyor musun? Yirmili yaşlarının başlarını falan?"

"Pek çok parti hatırlıyorum. En azından pek çok partiye gittiğimi hatırlıyorum ama ilginçtir ki aklımda detaylar pek kalmadı."

"Rose yaşasaydı nasıl biri olacaktı acaba?"

"Muhtemelen güzel ve yetenekli biri olacaktı. Tıpkı annesi gibi."

Laura gülümsedi. "Bir an ummuştum ki belki Cherry..."

"Ah, hayır, tatlım," dedi Isabella. "Sakin böyle bir umut besleme."

"Biliyorum. Bu çok aptalca," dedi Laura. "Çok komik."

Sessizce oturdular ve havuzu temizleyen gencin hesaplı ve yavaş hareketlerini seyre koyuldular. Dalgalandıran havuzun çıkardığı sesi ve suya vuran filenin şapırtılarını dinlediler.

Laura eve döndüğünde Cherry ve Daniel hâlâ dışarıdaydı. Laura kendine bir öğle yemeği hazırlamayı düşündü. Ama en nihayetinde küçük bir şeyler atıştırmakla yetindi. Daniel ile Cherry'nin gelişini beklemeye başladı ama yaşadığını sabırsızlık onun bir şeyi fark etmesine neden oldu. Ev ona kalmıştı ve bu sessizliğin ve huzurun tadını çıkarabilirdi. Kendini yancı gibi hissetmeden havuzda yüzebilirdi.

Odasına gitti ve üstüne bikinisini geçirdi. Aşağı doğru inerken Daniel ve Cherry'nin odasının önünden geçti ve odanın kapısını açık olduğunu fark etti. Durdu, kapıyı kapatmak üzereydi ki konuğuna daha yakın olma arzusu içini kavurmaya başladı ve aralıktan içeri baktı. Tam odayla koridor arasındaki tarafsız topraklardan, kapı kirişinden, odayı inceledi. Duvara düzgün bir şekilde dayalı iki bavul vardı. Dolap kapağının arasından çıkan asi gömlek koluna bakılırsa bir bölümü dolaba asılmıştı. Daniel'in şortlarından ve Cherry'nin bir gece önce üstünde olan tişörtünden oluşan bir grup da sandalyenin üstüne yığılmıştı. Yatak üstünkörü yapılmıştı. Nevresim ve yastıkların üzerine bir pike örtülmüştü o kadar. Komodinin üzerinde fişler, biniş kartı koçanları, pasaportlar ve birkaç kitap vardı. Üst üste duran kitaplardan birinin favori kitaplarından biri olduğunu gören Laura farkında olmadan içeri girip onu elini aldı. Kenarı katlı sayfayı açtı ve o bölümde anlatılan hikâyeyi anımsayarak gülümsedi. Kitap Cherry'nin miydi? Laura bir anda ona karşı bir sıcaklık hissetti. Sevdiği kitabı öğrenmek gibi pek de önemli bir şey olmasa da onun hakkında bir şey öğrenmek onu mutlu etti. En azından ortak bir yönleri vardı! Ve Cherry'nin onun yanında gergin olmasını gerektirecek bir şey de yoktu. Bu hoş ve ufak bilgiyle neşelenen Laura etrafına bakındı. Pasaportlardan birini eline alarak arkasını çevirdi. Pasaport Daniel'a aitti. Laura, Daniel'ın çok ciddi bir ifadeyle objektife bakan on altı yaşındaki hâlini görünce güldü. Bu resmi Burma'ya yapacakları bir okul gezisi için çektiymişti.

Bunu yapmalı mıydı? Ah, kimsenin zarar göreceği bir şey değildi ki! Pasaport resimlerini karşılaştırmak süregelen bir gelenektir. Cherry'nin pasaportuna baktı. Onun resimdeki ifadesi de Daniel'ınki kadar ciddiydi. Laura pasaportun sayfalarını çevirdi, sadece tek bir vize damgası olduğunu gördü. Avustralya vizesi. Pasaport resmi oyununun sınırları dışında bir hareket yaptığını fark ederek pasaportu kapattı. Henüz odadan ayrılmak istemeyerek bir saniye bekledi. Malum, üç gün önce villaya

geldiğinden beri Cherry'ye ilk kez bu kadar yakınlaşma fırsatı bulmuştu ve onu biraz daha tanımak, aralarındaki mesafeyi daraltmak istiyordu. Aynı zamanda, yasaklı bölgelere girdiğinde farkındaydı. Cherry hakkındaki bilgilere Cherry'nin onayı olmadan ulaşılıyordu. Odaya göz gezdirdi, Daniel'ın kalbini çalan bu kız hakkında çok az şey bilmek ve Cherry'nin ona karşı açık olmaması onun canını sıkıyordu.

Kitabın arkasından bir şeyin fırladığını gördü. Kitabın sayfalarını çevirirken dışarı çıkmasına neden olmuş olmalıydı. Baş ve ren kâğıt parçası Cherry'nin biletiydi ve bileti tam geri sokmak üzereyken kaşlarını çatmasına neden olan bir şey gördü.

Sadece gidiş. Laura bileti eline aldı. Bilet bir önceki cuma günü Nice'e yapılmış bir uçuşa aitti. Beş yüz sterlin... Tek yön...

Cherry neden tek yönlü bir bilet almıştı? En başından beri eve döneceği gün belliydi. Laura çıktıyı inceleyerek bir açıklama bulmayı umut etti... O da ne?

Açık pencerenin çok yakınından bir kuş uçtu ve bu beklenmedik hareket Laura'nın irkilmesine neden oldu. Kendini bir anda rahatsız hissetti ve bileti yerine koydu. Hızla dışarı çıkıp kapıyı ilk bulduğu gibi hafif aralık bıraktı.

Havuzun yanındaki şezlonglardan birine uzandı ama huzursuzdu. Bir başkasının eşyalarını karıştırmak hoş bir davranış değildi ve Laura yalnızca bunu yapabilmiş olmasından değil, ne kadar çabuk ve kolay bir şekilde Cherry'nin özel eşyalarını ve özel dokümanlarını karıştırıp etrafı dikizleyebilmesinden rahatsız olmuştu. Bu yaptığı hareket onu çok utandırmıştı. Ama yine de o bileti bir türlü aklından çıkaramıyordu. O bilette yanlış bir şey vardı.

Belki de su ona iyi gelebilirdi. Aklını boşaltmasına yardımcı olurdu. Yüz metre yüzme hedefiyle suya daldı. Fakat altı yedi kulaç attıktan sonra kesildi. Dikkati dağıldı. *Cherry neden dönüş bileti almamıştı?*

Akşamüstü Daniel ve Cherry geri döndükleri esnada Laura mutfakta akşam yemeğini hazırlıyordu. Cherry üstünü değiştir-

mek için dışarı çıktı ve Laura o yukarı çıkıp duşa girene kadar bekledi. Daha sonra bahçeden topladığı kıvrıkcık yapraklarını yıkamaya başladı. Daniel büyük masanın başında oturuyordu ve elindeki bir kadeh şarapla annesine eşlik ediyordu. Bu genelde Laura'nın hoşuna giden bir andı, sadece ikisi, pek fazla bir şey yapmadan zaman öldürüyorlardı. Laura, Daniel üniversiteden döndüğünden beri böyle bir şey yapmamış olduklarını fark etti.

"Gerçekten çok özenlisin," dedi Daniel, annesi her yaprağı tek tek musluğun altına tutup tek tek incelerken.

"Böceklerin nerelere saklandığını bilsen şaşırırsın. Bak! Birini az kalsın kaçıracaktım."

"Birkaç tane böcek yemek bize bir şey yapmaz herhalde?"

"İğrençleşme."

Daniel güldü ve annesinin sallayarak kuruttuğu yaprakları bir kâseye koyuşunu ve domates doğrayışını izledi.

"Domatesler de mi bahçeden?"

"İlk olgunlaşan birkaç taneyi topladım." Bir tanesini ona attı. Daniel elini uzattı ama domatesi tutamadı. Yere düşen domatesi aldı ve ufak bir incelemenin ardından büyük bir ısırik aldı.

"İğrençsin."

Daniel sırttı. "Tadı gayet iyi."

Konuyu açması gerekiyordu yoksa Cherry geri gelecekti. "Cherry'nin bizimle biraz daha kalacak olması çok güzel bir şey."

"I-hı. Bu domateslerden başka var mı?"

Laura ona bir tane daha fırlattı. "Şansı yaver gitti ha? Patronu mu aradı onu? Onun tatiline devam edip etmeyeceğini sormak için falan?"

"Bilmem. Belki."

"Biraz garip bir durum, değil mi? Düşünsene tatildayken patronun senin arıyor ve tatilini biraz daha uzatır mısın diye soruyor." Laura gülümsedi.

"Evet... Aslında şimdi hatırladım da... Cherry, patronuna döndüğü günün ertesi sabahı ilgilenmesi gereken bir müşteri

olup olmadığını sormak için işyerini aradı. Daha sonra da bu konu açıldı. Görünüşe göre bu aralar işler sakinmiş ve patronu da Cherry'ye tatilini biraz daha uzatabileceğini söylemiş."

"Ama aslında... bugün eve gidecekti, değil mi? Asıl plan buydu."

"Evet... Neden sordun?"

"Öylesine."

"Yapma ama bir nedeni olmalı."

Laura gülerek geçiştirmeye çalıştı. "Sadece merak ettiğim için sordum... Yani anlaşılmamız ilk başta buydu."

"Evet... Tabii ki öyleydi."

Laura gülümsedi ama sessizliği çok şey anlatıyordu.

Daniel anlık bir farkındalık ile sordu. "Cherry'nin aklında farklı bir gün olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Öyle mi peki?"

Daniel biraz kızdı. "Saçmalama! Bak, günleri seninle birlikte kararlaştırdık. Cherry bilet ayırttı ve ben de ona altı yüz sterlin yolladım."

Laura'nın şaşkınlığını gizlemesi ve sakinliğini koruması artık efor gerektiren bir eyleme dönüşmüştü. *Altı yüz sterlin mi?*

"Bilet parasını sen mi verdin?" diye sordu.

"Evet. Maalesef bu günlerde emlak şirketinde çalışan stajyerlere fazla para vermiyorlar."

Daniel'in sinirlendiğini fark etti ve yumuşak bir şekilde gülmüştü. "Bunu tahmin edebiliyorum."

Cherry'nin odasının önünden geçen biri onun hareketsiz görünüşünden ve bir noktaya yoğun bir şekilde odaklanmış gözlerini görünce endişelenebilirdi. Eğer o kişi odaya girerse onun baktığını noktanın komodin ya da tam olarak komodinın üzerinde duran kitap olduğunu görebilir ve o kişi bu kitabın bu tip delici bakışları hak etmek için ne yaptığını merak edebilirdi.

Cherry, kitabını komodinın kenarına paralel gelecek şekilde yerleştirmişti. Birinin kitabı yerinden kaldırdığı, ona baktığı ve

içindeki gizli dokümanı çıkardığı belliydi. Ve o gizli doküman-
da bulunan bilgiler o an muhtemelen ölümcül bir bakteri gibi
Laura'nın beyininde yayılmaya başlamıştı. Öfkeden gözü döndü
ama Laura ile yüzleşmenin akıllıca bir şey olmadığıнын farkın-
daydı. Bu işi halletmenin başka yolları da vardı. Şimdilik bunu
kendisine saklayacaktı.

BÖLÜM ON DÖRT

30 Haziran Pazartesi

Cherry gitmeye niyetli gibi görünmüyordu. Güneşli ve tembel pek çok gün geçti ve Laura, onun izninin bittiğini ve artık işbaşı yapması gerektiğini söylemesini bekliyordu fakat Cherry bu konuyu açmadı bile. Beraber yapabilecekleri aktivitelere dair fikirler de tükendi. Laura da ilk başlardaki hevesini kaybetmişti. Bir rutin içinde hareket etmeye başladılar. Kahvaltıda Laura onların gün içinde neler yapacaklarını merak ediyor, onlara denize gidip gitmeyeceklerini soruyordu. Bu sorusuna olumlu cevap aldığı anda kendini rahatlamış hissediyordu çünkü nazik sohbetler etmek zorunda kalmıyorlardı. Artık havuzun yanında tek başına sessizliğin tadını çıkararak şezlongda güneşlenmeyi, beraber yapılan aktivitelerden daha değerli görüyordu. Cherry'nin varlığı onu rahatsız ediyordu. Bu onun da tatiliydi ve tatilinin tamamını oğlunun kız arkadaşıyla birlikte geçirmek hesapları arasında yoktu. Daniel ile baş başa kafa dinlemek, tatilinin bir bölümünü onunla birlikte geçirmek istiyordu.

Cherry'nin normalde gideceği günden bir hafta sonra bu konuyu Daniel'a da açmıştı. Daniel da ondan özür dilemiş ve ona Cherry ve kendisinin St. Tropez'de bir otelde kalabilecekleri önerisinde bulunmuştu. Ama Laura bu kez oğlunu hiç göremeyeceğinin bilincine vararak Daniel'a buna gerek olmadığını söylemişti.

Gerginliğin başka nedenleri de vardı. Cherry, Laura'nın eşyalarını yanlış yerlere koyuyordu. Anahtarları mutfak tezgâhının

üzerinden kaybolmuştu. Dış fırçası lavabonun kenarından düşmüştü ve onu çöp kovasının üzerinde bulmuştu. Ve kiraladığı aracın üzerinde derin bir çizik meydana gelmişti. Muhtemelen bunu kasabada aracı bir yere park ederken yapmıştı. Onu rahatsız eden tek şey Cherry'nin varlığı değildi. Bir de bilet meselesi vardı. Uçak biletinin beş yüz sterlin olduğunu görmüştü, bundan bir şüphesi yoktu. Ama Daniel ona uçak biletine yüz sterlin daha fazla ödediğini söylemişti. Cherry ile Daniel arasındakiengin servet farkının bilincindeydi ve aklının bu yönde çalışmasından da hoşnut değildi.

Laura eve dönüş gününden iki gün önce, o Londra'ya dönmüşken Cherry'nin hâlâ villada olacağını fark etti. Bu durum onu o kadar sinir etti ki Daniel ve Cherry günü St. Tropez'de geçireceklerini söylediklerinde tek bir kelime bile etmedi. Onları sadece el sallayarak yolladı ve daha sonra bir gece önce havuzun yanına kurumaya bıraktığı bikisini almak için dışarı çıktı. Bikini ortalarda yoktu. Laura etrafına bakındı. Bikinisini oraya astığına adı gibi emindi. Daha sonra bikinisini toprağın üzerinde buldu. Onu almaya gitti ve baştan aşağı kirlendiğini gördü. Sanki daha hiç kurumamışken toprağa düşmüş gibi görünüyordu. Bikininin toprağa düşmesi çok garipti çünkü önceki gece neredeyse yaprak kıpırdamamıştı. Laura iç çekerek bikiniyi alıp yıkamak için içeri götürdü. Musluğu açıp temizleme işine koyulduğu an Cherry ile yüzleşip yüzleşemeyeceğini düşündü. Ona biletin ne kadar tuttuğunu sorması pek kolay değildi. Bu kulağa bir suçlama gibi gelebilirdi. Ama ona ne zaman eve döneceğini sorabilirdi. Buna hakkı vardı.

Cherry, tatilini üç gün daha uzatabilirdi. Ne de olsa Fransa'da cenaze töreni organizasyonu kısa sürede yapılan bir şey değildi ve büyükannesinin mülkü hakkında yapılacak onca iş de vardı. Neil'ı arayıp kederli bir sesle ona büyükannesini kaybettiğini söylediğinde patronu onu anlayışla karşılamış ve ona iznini uzatabileceğini söylemişti. Laura'ya tam olarak ne kadar kalacağını söyle-

memes kararını alırken pek zorlanmamıştı. Eşyalarını karıştırarak böyle bir cezayı hak etmişti. O kaltak kendini ne sanıyordu, hangi hakla özel eşyalarını karıştırıyordu? Sürekli varlığını etrafındakilere kabul ettirmeye çalışıyor, sürekli sorular soruyor, her an onların yanında olmak istiyordu. Muhtemelen odalarına girip eşyalarını karıştırma hakkının da Tanrı'dan geldiğini düşünüyordu. Halbuki anlaşılabilirlerdi ne kadar güzel olacaktı. Cherry, erkek arkadaşının annesiyle iyi geçinmesinin çok önemli olduğunu düşünüyordu ve bunu gerçekleştirememek onun canını sıkıyordu.

Omuzlarında çantaları, başlarında onları güneşten koruyan şapkaları ve yerden kum ve toz kaldıran terlikleriyle St. Tropez sokaklarında dolanırken Daniel'ın elini tuttu. İhtiyarların çınar ağaçlarının alacalı gölgeleri altında petank oynadıkları Place Des Lices'den geçtiler, daha sonra yönlerini koca yatların demirlediği limana doğru çevirdiler.

"Bir daha söylesene," dedi Daniel, onun bir daha anlatmasını isteyerek.

"Alt kısmı geniş, kısa, mavi bir etek ve onunla uyumlu mavi-beyaz şeritli pamuklu bir bluz. Tam anlamıyla aynı renk tonlarında," dedi hafifçe ürpererek.

Daniel, Cherry'nin bacaklarına baktı. "Ne kadar kısa?"

Cherry, Daniel'ın şapkasını yüzünün üstüne indirdi.

"Tamam, kusura bakma," diyerek sırtıttı. "Peki, sonra ne oldu?"

"Bir gün bir grup arkadaşla dışarı çıktım ve bana o kıyafetleri veren kızla karşılaştım. Kıyafetler de o an üstümdeydi."

"Ne olmuş yani?"

"Beni anlamıyorsun. Bu çok küçük düşürücü bir şey. O kadar utandım ki kız beni görmesin diye koşarak yolun karşısına geçmeye çalıştım ve bu esnada bir araba bana çarptı."

"Ne!" Korkmuş bir şekilde Cherry'ye baktı.

Cherry, Daniel'ın koluna girdi. "Neyse ki bir şey olmadı. Bi-
leğim burkuldu ve vücudumda da birkaç tane morluk oluştu."

"Hayatını kaybedebilirdin."

“O an, bu utanç dolu hikâyemin okula yayılacak olması beni daha çok endişelendirmişti. Unutma sadece on dört yaşındaydım. Neyse ki kız neden öyle kaçtığımı anlayamadı. Aslına bakarsan,” dedi Cherry bir şeyin farkın vararak, “bu hikâyeyi daha önce kimseye anlatmamıştım.”

Daniel onun elini tutup sıkı ve gülümsedi. Cherry’nin çocukluğunda bir kâbus olarak nitelendirdiği bu hikâyeler ona ara sıra bu şekilde yardımcı oluyordu. Ve söylediği bazı şeylere nazaran çocukluğuna dair anlattığı şeyler gerçektir. Daniel onu sokağın karşısına sürükledi.

“Ne oluyor?” dedi Cherry, gülümseyerek ve başını kaldırdığında Eski Köy’ün dar sokaklarından birine daldıklarını fark etti. Sokakta sağlı sollu butikler vardı ve görünüşe göre direkt olarak Dior’a doğru gidiyorlardı. Kalbi hızla çarpmaya başladı. Daniel bir şey yapmaya niyetliydi ama Cherry bunun tam olarak ne olduğunu anlayamadı. İçeri girdiler. Butik klasik ve hoş bir görüntüye sahipti ve Cherry rafların üstünde duran özenle seçilmiş ürünlerin üstünlüğü karşısında ezildiğini hissederek gerildi. Çocukluğunda yaşadığı talihsiz anıları anlatarak Daniel’i bir alışveriş turuna çıkmaya ikna etmesi iyiydi ama Cherry’nin oradaki ürünlerden birini alması mümkün değildi.

“Dükkâna girmek çok hoş ama...”

“Bendensin,” dedi Daniel kısık sesle.

Cherry gözlerini açarak büyük bir şaşkınlıkla Daniel’a baktı.

“İsteddiğini alabilirsin. Hatta ne duruyoruz, denemeye başlayalım. Şu sarı gömleği çok beğendim. Sen ne düşünüyorsun?”

Daniel’ın işaret ettiği tarafa baktı, daha sonra tekrar ona baktı. Olayı hâlâ idrak edememişti.

“Acele etsen iyi olacak, daha gideceğimiz başka yerler var.”

“Başka yerler mi?” diye sordu şoku atlatamamış bir şekilde.

“Adımlarını sakın sorma çünkü isimlerle aram hiç iyi değil ama güzel kıyafetler satıyorlarmış işte.” Bilgisizliğinden dolayı özür dilermişçesine gülümsedi. Alçakgönüllü bir şekilde, “Yani bana öyle dediler,” dedi.

Cherry duyduklarına inanmakta hâlâ güçlük çekiyordu. "Bunu yapamam," dedi yarım ağızla.

"Bu benim sana doğum günü hediyem," dedi Daniel sert bir şekilde.

Bu kabul edilebilirdi. Kıyafetleri askılardan alıp Cherry'nin üzerine tutmasına, sabırla soyunma odasının önünde bekleyip giyim hakkında bir şeyler bildiğini kanıtlayan yapıcı eleştirilerde bulunmasına bakıldığında Daniel çok ilgili görünüyordu. Ayrıca her şeyin parasını da o ödüyordu. Cherry kendini alışveriş çılgınlığına kaptırmadı. Ağgözlü ve Daniel'ın iyi niyetini suistimal eden biri gibi görünmek istemiyordu. Bu yüzden Daniel'ın alması için ısrarcı olduğu bazı eşyaları, abartıya gerek olmadığını söyleyerek geri çevirdi ama yine de altı parça üst kalite tasarım kıyafete de hayır demedi. Son dükkâna geldiklerinde Daniel pili bitmiş olmasına rağmen hevesli bir şekilde teklifini yineledi.

"Son maceraya hazır mısın?" dedi sokağın karşısındaki butiği işaret ederek.

Cherry onun artık yorulmuş olduğunu fark etti. Dudaklarına bir öpücük kondurdu. "Hayır, teşekkürler. Zaten şimdiden harka bir sabah geçirdim."

Daniel rahatlamış gibi görünüyordu. Cherry o an onun büyük bir fedakârlık yapmış olduğunu fark etti.

"Alışveriş yapmayı sevmiyorsun, değil mi?"

Daniel'ın hissettiği suçluluk duygusu bir anlığına yüzüne vurdu. Bunu gören Cherry gülmeye başladı.

"Nefret ediyorum. Şimdi, sen şuraya otur bakalım." Bu sırada üstüne ağaç gölgesi vuran bir bankı işaret ediyordu. "Ben şu fırına girip öğle yemeği için bir şeyler alacağım."

Cherry dinlenip Daniel'ı izleyebilme fırsatı bulduğu için mutluydu. Keyifle torbalarına baktı. Kıyafetleri karton torbaların içinde dahi ihtişamla parlıyordu. Gardırobunun yeni üyelerine göz gezdirirken yüzüne aptal bir gülümseme oturdu. Aldığı elbiselerden birini bu gece giyebilirdi. Yüzü bir anda asıldı. Laura'nın bu müsriflikle ilgili söyleyecek birkaç sözü olabilirdi.

Son günlerde aralarındaki mesafeyi iyice hissetmeye başlamıştı. Daniel durumun farkında değildi ama Laura ona ilk günlerdeki gibi sıcak ve nazik bir şekilde davranmıyordu. Ama bu elbiselerin hepsinin hediyesi olması bir yana Daniel onları kendi rızasıyla almıştı. Cherry ondan bir talepte bulunmamıştı. Yine de Daniel'ın onun için tek kalemde iki bin avro harcadığı da bir gerçektir.

Cherry gergin bir şekilde ayağa kalktı. Daniel ile neden birlikte olduğuna dair bir şüphe oluşmasını istemiyordu. Bu durum işlerin karışmasına neden olabilirdi. Etrafına bakınırken çaprazındaki bir dükkânın vitrininde ona tanıdık gelen bir tablo vardı. Kısa bir süre sonra tablonun Laura'nın evini süsleyen, birkaç resimde imzası olan sanatçıya ait olduğunu fark etti. Çantasını aldı ve galeriye gidip içeri baktı. Küçük tahta bir resim sehpasına yerleştirilmiş yağlıboya resimde St. Tropez Limanı resmedilmişti. Üzerindeki fiyat etiketinde değerinin üç bin beş yüz avro olduğu yazıyordu.

Cherry, dükkânın kapısını açarak içeri girerken işyeri sahibine bir müşterinin geldiğini haber veren zil çınladı. Fazla zamanı yoktu, Daniel'ın her an geri döneceğini biliyordu. Galeriyi hızlı bir şekilde gözleriyle taradı ve arka tarafta aynı ressama ait birkaç resim daha olduğunu gördü. Satıldı, satıldı, satıldı... Üç resme de ulaşması artık mümkün değildi. Umudu kırılmış bir şekilde göz gezdirmeye devam ederken o an diğerlerinden daha ufak bir resim fark etti: Kumlu yüzeye vuran parçalı gölgeleri ile çeşitli desenler oluşturan çınar ağaçları ile Places des Lices'nin resmedildiği yağlıboya bir tablo... Tablo mucizevi bir şekilde alıcı bekliyordu. Kredi kartı borcunu kapaması aylarını alacaktı ama içgüdüsel olarak buna değeceğini biliyordu. Galerinin sahibi resmi sardı, Cherry ödemeyi yaptı ve hızlı bir şekilde oradan ayrılıp banka geri döndü. Resmi, karton torbaların arasına sakladı. Birkaç dakika sonra Daniel'da geri döndü. Yüzü hafif kızarmıştı, sanki koşmuş gibiydi. Geç kaldığı için özür diledi. Öğle yemeği için bir baget ve *tarte citron* almıştı.

Meydanda oturup petank oynamaya devam edenleri izleyerek karınlarını doyurdular ve daha sonra villaya geri döndüler. Evin önünde Isabella'nın arabası duruyordu ve içeri girdiklerinde farklı kişilere ait sesler duyduklar. Brigitte oradaydı, Nicole'ü de yanında getirmişti.

"İşte geldiler!" dedi, birkaç bardak şarap içtiği belli olan Isabella. "Gününüz iyi geçti mi bakalım?"

"Harikaydı, teşekkürler," dedi Cherry.

Isabella, Cherry'nin elindeki torbalarak bakarak gülümseyip, "Anlaşıyor," dedi.

"Bize bir defile yapar mısın?" diye sordu Brigitte.

Cherry utandı. "Hayır."

"En azından neler aldığını bize göster," dedi ve torbalara doğru atılıp içlerine bakmaya çalıştı. Bu durumdan biraz rahatsız olan Cherry hafifçe geri çekilerek sıkılgan bir edayla torbalarından birine eline daldırıp bir elbise çıkardı. Hayranlık ve kıskançlık dolu nidalar bu hareketi takip etti.

"Başka neler aldın?" diye sordu Brigitte talepkâr bir tavırla. Cherry içinden onun çenesini kapamasını diledi.

"Bir gömlek ve bir bluz."

"Bu kadar torbarın içinde sadece üç parça kıyafet mi var?" dedi onun sözlerine inanmayarak. "Hadi, nedir bu gizemli tavır? Göster onları bize, lütfen."

Laura bu curcuna içinde sessizliğini korudu ama Cherry onun da torbaların içinde ne olduğunu görmeyi çok istediğini hissedebiliyordu. Isabella ve Brigitte ona beklenti dolu bakışlar atmaya devam etti. Kısa bir süre içinde tüm kıyafetler ortaya saçıldı ve hepsi onları inceleyen hanımlar tarafından takdirle karşılandı.

Cherry, Laura'nın ona merakla baktığını fark etti. Onun tüm bunların parasını nasıl ödediğini merak ettiğinin farkındaydı.

"Başarılı bir alışveriş turu yapmış gibi görünüyorsunuz," dedi gülümseyerek.

"Ufak aksaklıklar da yaşadık tabii," dedi Daniel bu işi bir şekilde bitirdiğinden memnun kalmış olarak.

“Alışverişe sen de mi katıldın?” diye sordu Brigitte şaşkın ve etkilenmiş bir şekilde. “Daniel’ı ikna etmeyi nasıl başarabildin.”

“Ona alışverişe çıkmayı teklif eden kişi bendim,” diyerek gülümsedi. Elini Cherry’nin omzuna attı ve onu öptü. “İyi ki doğdun. Biraz geç kaldığım için kusura bakma.”

Laura’nın suratındaki duygusuz ifade değişmemişti. Şimdi tam zamanı, diye düşündü Cherry. Torbaların arasına elini daldırıp sarılı resimi çıkardı ve onu Daniel’a uzattı. “Bu da benim hediyem.”

Daniel büyük bir şaşkınlık yaşadı. “Nedir bu?”

“Aç,” dedi Cherry gülümseyerek.

Daniel paketi yırttı ve yüzü bir anda aydınlandı. “Ama bu...” Büyük bir mutlulukla Cherry’ye doğru baktı.

Cherry kafasını salladı. “Onu gördüm ve sana almak istedim.” Bu resim onun iflas bayrağını çekmesine neden olacak kadar pahalıydı ama ilerisi için atacağı adımlar açısından da önemliydi. Daniel’ın resme bayıldığını ama öte yandan endişelendiğini de gördü. “Bunu yapmamalıydın... Yani...”

Cherry parmağını kaldırdı. “Hayır. Bunu duymak istemiyorum. Sana özel bir şey almak istedim.”

“Ama...”

Parmağıyla Daniel’ın ağzını kapadı. “Konuşma.”

Daniel yeniden resme baktı ve gözleri parladı. Cherry’nin boynuna sıkıca sarıldı ve onu öptü. “Teşekkürler. Gerçekten muhteşem bir hediye.” Daniel çok duygulanmıştı. Cherry içten içe o tabloyu aldığına sevindi. “Beni gerçekten çok mutlu ettin,” dedi Daniel ve sözlerinde son derece samimiydi.

Cherry’yi yeniden öptü. Cherry, Daniel’ın omzunun arkasından kafası karışık bir şekilde bakan Laura’yı gördü. Muhtemelen o resmi alacak parayı nereden bulduğunu düşünüyordu. Düşünsün bakalım.

Laura o gece hiç uyuyamadı. Pek çok şey kafasını kurcalayıp durdu. Daniel büyük bir meblağ ödeyerek Cherry'nin yolculuk masraflarını karşılamıştı ve bunun yanında ona pek çok hediye almıştı. Onun için bir servet harcadığı belliydi ve dürüst olmak gerekirse Cherry'nin ne o hediyeleri ne de o uçak biletini kendisinin alması pek kolay değildi. Peki ya resim? Kendi uçak biletini almakta zorlanan biri iki, üç bin avro değerindeki yağlıboya tabloyu alacak parayı nereden bulmuştu? Gecenin ikisine kadar bunları düşünerek bir o yana bir bu yana döndü, üstüne üstlük sabah da erken kalktı, saat altı sularında. Huzursuzdu, midesini parça parça yiyen bir sıkıntı ile mücadele ediyordu. Yataktan kalktı, bir bardak su içmek için mutfığa indi. Bardağı musluğun altına tuttu ve bardak parmaklarının arasından kayarak evyeye düşüp kırıldı. Bir küfür patlattı. Son zamanlarda bir şeyleri düşürüyor, kaybediyor ve çok sakarlık yapıyordu. Kiralık arabadaki çizdiği hâlâ yaptırmamıştı ve ertesi gün Londra'ya geri döneceği için artık çok geç kalmıştı. Evyede parçalanmış bardağa ait parçaları dikkatli bir şekilde topladı ve eski bir gazete kâğıdının üstüne koydu. Daha sonra başka bir bardak aldı, içini doldurdu ve suyu yavaş yavaş içti. Onu uykusuz bırakan sorular yine tilt makinesindeki küçük bir bilye gibi aklında bir bu yana bir o yana gidip duruyordu ama henüz net cevaplara kavuşma fırsatı bulamamıştı.

Laura ağrıyan, tutuk uzuvlarını gerdi. Dinlendirici olacağını sandığı tatilinin son günü olması rağmen kendini buraya geldiği günden daha stresli ve daha yorgun hissediyordu. Cherry tüm hesaplarını altüst etmişti. Kendini evinde gibi hissetme konusunda bir sıkıntı yaşamamıştı ama o evin gerçek sahibiyle zaman geçirme konusunda tereddütlü davranmıştı. Hatta Laura, Cherry'nin onu orada hiç istemediğine dair bir izlenime kapılmıştı.

Cherry'nin Daniel için aldığı tabloyu eline aldı. Işık, çınar ağaçlarını ve gölgelenmiş kumlu meydanı açığa çıkardı. Gerçekten çok güzel bir resimdi. Daniel'in onu neden bu kadar beğendiğini anlamak zor değildi.

“Resim orijinal.”

Laura arkasını döndü ve kapı girişinde duran Cherry’yi gördü.

“Eğer merak ediyorsan.”

“Ne zamandır oradasın?” dedi Laura, sinirli –suçlu– bir şekilde. Ama sakın olması gerekiyordu. Cherry’nin onun aklından geçenleri okuması pek mümkün değildi.

“Yeni geldim,” Cherry gülümsedi ve Laura’nın yanına gelerek resmi ondan aldı. Göz göze geldiler. “Kontrol etmek istediğin başka bir şey var mı?”

Laura’nın kafası karıştı. Ne demek istemişti? Tanrı aşkına, resme sadece biraz göz atıyordu. Tam sert bir cevap vermek üzereydi ki bulanık bir anı aklında belirdi. Onların odasın girdiği gün. Cherry’nin eşyaları, uçuş detayları... Birinin onlara baktığını anlamış mıydı?

Daniel arkadan belirdi ve Cherry’ye sarıldı. “Plaja gidelim mi?”

Cherry gülümsedi. “Olur. Gidip eşyalarımı alayım,” dedi ve üst kata çıktı.

“Sen ne dersin, anne? Son gününü biraz güneşlenerek geçirmek ister misin?”

“Hayır, teşekkürler.”

“Ne oldu?”

Kaba davranmak istemiyordu ama artık sınıra dayanmıştı. “Cherry güzel bir tatil yaptı, değil mi?”

Daniel kaşlarını çattı. “Evet. Güzel bir tatil oldu. Bir sıkıntı mı var?”

“Ah, yapma, farkında değil misin? Sence de burada biraz fazla kalmadı mı?”

“Bir sorun olmayacağını söylemiştin?”

Laura iç çekti. “Evet ama açıkçası bunu söylerken bu kadar çok kalacağını beklemiyordum.”

“Özür dilerim, tatilimize bir otelde devam edebilirdik. Bunu sana da söyledim ama...”

“Önemli değil,” dedi Laura sert bir şekilde. “Ama gideceği günü neden bir sırmış gibi sakladığını merak etmiyor değilim.”

“Bu bir sır değil.”

“Ona ne zaman gideceğini sorduğumda bana cevap vermedi ama. O andan beri de bana bu konuda bilgi verme ihtiyaçı hissetmedi.” Laura son birkaç gündür içinde biriken gerilimin açığa çıkmaya başladığını hissetti. “Burada daha ne kadar kalmayı planlıyor? Haftalarca mı, aylarca mı, yaz bitene kadar mı?”

“Cumartesi gidiyor.”

Laura uzatmadı. “Cumartesi mi? Ne, yarından sonraki gün mü?”

“Evet, işe dönmesi gerekiyor.”

“Pekâlâ. O zaman neden bu konuda bir şey söylemedi?”

“Söyledi. Ben bunu en başından beri biliyorum.”

“Bana söylemek aklına gelmemiş mi?”

“O... Ben... Muhtemelen unuttum. Özür dilerim, bunu söylemeliydim. Eğer senin alanını işgal ettiğimizi bilseydim tatilimize başka bir yerde devam ederdik. Gerçekten.”

Laura bu duruma inanamıyordu. “Biz.” Daniel sürekli “biz” diyordu. Son birkaç haftadır oğlunu özlemişti. “İstediğim şeyin bu olmadığını biliyorsunuz.”

Odaya sessizlik hâkim oldu. İkisinin de söyleyecek şeyleri vardı ama gerilimin daha fazla artmasını göze alamadılar.

“Eğer bizimle plaja gelersen çok mutlu oluruz, anne. Bu beni gerçekten çok mutlu eder. En azından birkaç saatliğine gel.”

Laura bu teklifi neredeyse kabul edecekti. Neredeyse. “Üzgünüm, Daniel. Ama Izzy’ye onunla buluşacağıma dair söz verdim.”

Daniel, annesinin bu bahaneyi o an uydurduğunu fark etti. Laura da bunu yaptığı için kendini kötü hissetti ama oğluna Cherry ile ilgili birtakım şüpheleri olduğunu nasıl söyleyebilirdi ki? Son günlerde Daniel ile aralarındaki bağın gerildiğini de hissedebiliyordu. Daniel’ın yüzündeki kırgın ifadeden dahi onun Cherry’yi sevmediğini anladığını görebiliyordu.

“Tamam, pekâlâ, daha sonra görüşürüz.”

Daniel da üst kata çıktı, Cherry’yi aldı ve evden ayrıldı.

Izzy ile buluşacağım bahanesinin bir yalan olarak kalmasını istemeyen Laura aracına atlayıp St. Tropez'e gitti. Fakat şanssızlık o ki Isabella evde değildi. Laura bir süre arkadaşının boş villasının önünde bekledikten sonra tekrar eve dönmeye karar verdi. Ertesi sabah yapacağı yolculuk için bavulunu hazırladı ve daha sonra, toplanacak domates ya da biber var mı diye bahçeye çıkmaya karar verdi. Mutfaktan bir süzgeç aldı ve mahsul toplayarak geçirdiği bir saat boyunca her şeyden soyutlandı, öyle ki Cherry'yi bile unuttu. Bu huzur dolu seans mutfaktan gelen seslerle kesildi. Biraz daha dışarıda kalmak istiyordu ama iç çekip bunun kaba bir hareket olduğunu düşünerek süzgecindeki bir kırmızı, bir sarı biber ve dört domatesle birlikte içeri girdi.

"Bu yıl çok güzel mahsul aldık," diyerek söze girdi ama daha sonra karşısındaki asık suratları gördü. "Ne oldu?"

Daniel tabloyu tutuyordu. Tuvalde tam olarak Places des Lices'in ortasından geçen beş santimetrelik bir yırtık vardı.

Laura şoka uğradı. "Ne olmuş böyle?.. Güzelim tablo..."

"İçeri girdiğimizde kırık bir cam parçasının üzerindeydi," dedi Daniel.

Tezgâhın üzerinde sabah kırdığı bardağa ait parçalar vardı ve onları sarıp çöpe atmayı unutmuştu.

"Ama... orada ne işi vardı ki?" İkisine de baktı ama Cherry ona doğru bakmak yerine üzgün bir şekilde yere doğru baktı.

Ne olduğunu anlaması bir dakikasını aldı ama böyle düşündüklerine olanak vermeden güldü. Ama gülüşünü kısa kesti. Şaşkınlık içindeydi. "Ne?"

"Ne olursa olsun bunun bir kaza olduğu belli," dedi Cherry zarif bir şekilde.

Laura afallamıştı. "Sen neden bahsediyorsun... Sizce bunu ben mi yaptım?"

"Hayır, anne. Sadece resmin bu hâle nasıl geldiğinin bilmiyorum. Eve geldiğimizde onu böyle bulduk. Kırık bir cam parçasının üstünde..."

“O parçaları toplayacaktım ama unuttum,” dedi Laura, sonra durdu, sanki suçlu kendisiymiş gibi konuşmuştu. “Resimler kırık cam parçalarının üzerinde durdukları için yırtılmazlar zaten. O kırık cam parçasıyla kesilmeleri gerekir.” Üzgün bir şekilde durdu. “Resminin başına gelenler için üzgünüm,” dedi Daniel’a. “Ama onun bu hâle nasıl geldiğine dair en ufak bir fikrim yok.” Gözlerini kederli bir şekilde yere doğru bakan Cherry’ye çevirdi.

Sessiz bir akşam yemeği yediler. Kimse tablodan bahsetmedi. Laura yorgun olduğunu öne sürerek erkenden yattı.

Ertesi sabah Daniel, Laura’nın valizlerini arabasının bagajına koydu. Cherry kapı girişinde durup ona el salladı. “Beni çok güzel bir şekilde ağırladığın için teşekkürler, Laura,” dedi.

Bunu ilk kez söyledi, diye düşündü Laura ve kendi evinden uğurlanarak yollandığı için yaşadığı kızgınlığı derinlere gömmeye çalıştı.

Daniel, havaalanına giden yol boyunca pek konuşmadı ve Laura tatilin ilk günündeki neşeli atmosferin kaybolduğunu gördüğü için üzgündü. Eve dönmeden önce bu bozuk havayı dağıtmak istedi. “Resmine bırak öyle bir şeyi yapmayı, bunu aklımın ucundan bile geçirmeyeceğimi biliyorsun, öyle değil mi?” dedi, bu cümleyi kurmak zorunda kaldığına inanamayarak.

“Evet, tabii ki.”

“Sesin pek ikna olmuş gibi gelmiyor.”

Gözlerini bir anlığına yoldan ayırdı ve ona bakarak gülümse-di. “Hey, belki bu açıklanamayan durumlardan biridir.”

“Ne gibi?” diye düşündü Laura. Ama konunun kapanmış olduğu belliydi. Ve konuyu ısıtıp ısıtıp masaya koymanın da kimseye yararı yoktu. Resme zarar veren kişinin kendisi olmadığını biliyordu ve bunu yapan kişinin Daniel olması da imkânsızdı. Geriye iki seçenek kalıyordu. Bunu ya Cherry yapmıştı ya da hakikaten bir kaza olmuştu. Böyle bir kazanın nasıl meydana gelebileceğine akıl sır erdiremedi ama aynı şekilde Cherry’nin de böyle bir eylemi yapması için bir neden bulamadı. Resmin nasıl

o hâle geldiğini anlamak pek kolay değildi ama onu asıl rahatsız eden başka bir şey vardı: Cherry hâlâ evindeydi.

Cherry, arabanın çalışmasını ve yavaş yavaş evin bahçesinden dışarı çıkmasını izledi. Ve böylelikle Laura gitmişti. Bu gerçekten çok büyük bir rahatlıktı. Laura bazı şeyler biliyordu, bundan emindi. Dönüş bileti almadığını biliyordu. Muhtemelen, Daniel'in bilet fiyatına normalden biraz daha fazla verdiğini de biliyordu. Cherry'nin yeni bir mayo almaya ihtiyacı vardı ve bunun için yeterli parası yoktu. Yüz sterlin bu noktada işe yaramıştı. Zaten mayoyu Daniel için almıştı. Ona güzel görünmek istemişti. Sonunda, insanı boğan anne gitmişti. Artık özgürdü, keyfine bakabilirdi! O muhteşem evin tadını sonuna kadar çıkarabilirdi.

Cherry, oturma odasında yürürken sandalyelerin arkalıklarına dokundu. Daha sonra mutfığa yöneldi, tezgâhın üstündeki bezleri katladı ve o esnada yanda yırtık bir şekilde duran tabloyu gördü. Ne yazık. Resim kredi kartı faturasını oldukça şişirmişti ve bunu düşünmek midesinin bulanmasına ve ufak çaplı bir panik yaşamasına neden oluyordu. Ama bunu yapmak zorundaydı. Laura'nın annelik gücünü kullanarak sert bir şekilde bağladığı kordonları çözmesi gerekiyordu. Laura her şeye burnunu sokmaya başlamışken Daniel'i yanına çekmesi gerekiyordu.

Cherry, meyve kâsesinden bir elma aldı ve bahçeye çıktı. St. Tropez yarımadasına bakarak elmayı yavaş yavaş yemeye başladı ve Laura'nın bu manzaraya kaç kere baktığını, sahip olduğu bu nimetlerin değerini bilip bilmediğini merak etti. Daniel'dan duyduğu kadarıyla Laura çok çalışan ve uzun mesailer yapan biriydi. Cherry bu kadar güzel bir evin sadece on beş gün kullanılarak heba edildiğini düşünüp homurdandı. Muhtemelen aylar boyunca evde sadece, görevlinin her hafta temizlediği ağlarını yeniden ören örümcekler ve bu güzel bahçede de havuzun kenarına gelerek gagalarını suya daldıran kuşlar sefa sürüyordu. Cherry, bu villanın sahibi o olsa haftalarca, belki aylarca buradan ayrılmayacağını biliyordu. Ünlü yat limanına doğru baktı ve

kendisini inanılmaz derecede iyi, sanki oraya aitmiş ve o yatlar, o plajlar, güneşin ısıttığı o sokaklar ve o yaşam stili dokunabileceği kadar yakınında, ona sahip olmasını bekliyormuş gibi hissetti.

O gece Cherry, Daniel'ın banyodan çıkmasını beklerken yatağa uzanıp eline kitabını aldı. Daniel'ın banyodan çıktığını duydu. Daniel yatağa uzandı ve Cherry'nin elindeki kitabı aldı. Cherry bakışlarını ona çevirdi ve Daniel'ın elinde küçük bir kutu olduğunu gördü.

"Bunun için yalnız kalmamızı bekledim," dedi.

Cherry kutuya büyük bir memnuniyetle baktı. Turkuaz, kadirli bir kutuydu. Böyle kutuların tek bir anlamı vardı. İçinde bir mücevher olmalıydı. Dikkatli bir şekilde kutuyu açtı ve bir an nefesinin kesildiğini hissetti. İpek astarın üzerinde parlak mavi tek bir taşın olduğu, ince, altın bir bilezik vardı.

"Bu bir ay taşı. Genelde doğum günleri için verilen bir hediyeymiş, gerçi itiraf etmem gerekiyor bayağı bir tesadüf oldu. Beğendim ve aldım işte. Sana yakışır diye düşündüm."

Kollarını Daniel'ın boynuna sardı. "Teşekkürler. Bayıldım."

"Bir kez daha doğum günün kutlu olsun," dedi Daniel ve onu öptü, sonra bileziği kutusundan çıkardı, Cherry de ince ve yalın bileğini ona doğru uzattı. Daniel bileziğin kopçasını taktı ve Cherry kolunu sağa sola sallarken parlayan taşı seyre koyuldu. Cherry'nin gördüğü en güzel mücevher bu olmalıydı. O an kararı verdi. Evlenen sadece Nicolas olmayacaktı. O da evlenecekti. Daniel Cavendish onun olacaktı.

BÖLÜM ON BEŞ

4 Temmuz Cuma

Laura eve geldiğinde kulak tırmalayan bir ses ile karşılaştı. Komşularının bodrumunda yürütülen çalışma tüm hızıyla ve olabildiğince sinir bozucu bir şekilde devam ediyordu fakat yaklaşık bir sene önce kendisi de benzer bir sıkıntıya sebep olduğu için bu tip gürültüleri bir süreliğine göz ardı etmek zorundaydı. O akşamüstü evde birkaç hafta içinde ITV'ye sunacağı bir projeye ilgili çalışmayı planlamıştı.

Havaalanından eve döndükten kısa bir süre sonra, önceki yıllarda yaptığı başarılı işler sebebiyle ITV'nin çalışmaktan memnuniyet duyduğu, Laura'nın da çok sevdiği ve beraber çalışmaktan büyük keyif aldığı yazar arkadaşı eve geldi. Laura, kapıyı açarak arkadaşını karşıladı. Kazma makinesinin gürültüsü yüzünden birbirlerine yüksek sesle selam vererek sarıldılar. Beraber, özel bir okulda geçen bir drama hakkında buldukları ortak fikri geliştirmeye başladılar ve tüm gürültüye rağmen ilerleme kaydetmeyi başardılar. Onları durduran tek şey bodrumda çalışan işçilerin neden olduğu elektrik kesintisiydi çünkü bu, internetin gitmesi ve araştırmalarını sekmeye uğratması demekti. Akşamüstüne doğru, yazar arkadaşı diziye giriş yapacak kadar malzemeyi bir araya getirdi. Bu, Laura'nın bedelini ödemesi gereken bir yatırımdı ve hiç de ucuz değildi. Dizi geliştirme sektörü oldukça pahalıydı. Laura bu yatırımı yapmaya degeceğini düşünüyordu. Alison ve Sean'ın bu projeye onay vereceklerine dair inancı yüksekti.

Arkadaşı gittikten sonra işçiler de malzemelerini toplayarak ayrıldılar. Akşam olmak üzereydi ama Laura hafta sonunun herkes için henüz bitmemiş olduğunu biliyordu. Aklında beliren fikri bir süre mantık süzgecinden geçirdi, daha sonra cesaretini kaybederek çantasını alıp evden ayrıldı.

Kısa bir yürüyüşün ardından Highsmith & Brown'a vardı ve ofisin dış camına doğru baktı. Profesyonelce fotoğraflanmış milyonlarca sterlin değerindeki şaşalı evlere ait resimler, üzerlerinde fiyat öğrenmek için küçük bir görüşme yapılması gerektiğine dair uyarılarla vitrini süslüyordu. Laura dışarıda kendince yeterli bir süre bekledikten sonra içeri adım attı. Şık görünümlü, emeklilik yaşına gelmiş bir adam ona doğru baktı. Adam rahatsız olmuş gibi görünüyordu. Muhtemelen bunun nedeni kendinden çok daha genç olan bir kadın çalışanın Laura'ya çekingen bir şekilde yaklaşmasıydı.

"Merhaba. Yardımcı olabilir miyim?"

Laura iyi giyimli beyefendiyle konuşmak istiyordu, kendisine yaklaşan ve adamdan çok daha genç ve tecrübesiz görünen bu kızla değil. Laura şirketin internet sitesinden adamın müdür olduğunu biliyordu. Adamın adını hatırlamaya çalıştı: Neil.

"Sadece şunlara bakmak istiyorum," dedi Laura ve ev detaylarının olduğu standı işaret ederek ilerledi. Kız oradan kaçabildiği için memnun bir şekilde gülümseyerek başını salladı.

Laura, evlerle daha ne kadar süre ilgilenmiyormuş gibi yapmak zorunda kalacağını merak etti. Belki de bir şeyler yazıyormuş, birkaç not alıyormuş gibi yapabiliirdi. Bir kâğıt ve kalem almak için çantasını açtığı esnada, iyi giyimli adamın ona doğru döndüğünü fark etti. Adam kendisine yaklaşırken kalbi hızla atmaya başladı ama kendini toparlayarak ona doğru dönmeyi başardı.

Neil gülümsedi. "Size nasıl yardımcı olabilirim?" Neil'in ses tonu profesyonel ve nazikti. Laura'nın onunla konuşurken dik-katli olması gerekecekti.

"Evet, ben dört odalı bir ev bakıyordum. Güzel bir balkonu da her zaman sevmişim—"

Neil, masasının karşısında duran sandalyeyi işaret etti. "Oturmak ister misiniz?" diye sordu.

Laura oturdu.

"Bana iletişim bilgilerinizi verirseniz size daha rahat yardımcı olabilirim," dedi Neil ve Laura, ona sahte bir isim ve adres vermenin uygun olduğunu düşündü. Fakat bir anlığına telaşlanıp aklına gelen ilk kişi olan Isabella'nın bilgilerini verdi ve bunu yaparken içten içe Isabella'dan af diledi. Sıra telefon numarası ve e-posta adresine geldiğinde rakamlar ve harfler üzerinde biraz değişiklik yaptı.

Neil, tablet bilgisayarından birkaç daire taramaya başladı.

"Çok meşgul görünüyorsunuz," diyerek söze girdi Laura. Zayıf bir başlangıç oldu, diye düşündü.

"Evet. Yılın bu döneminde biraz yoğun oluyoruz." Başını kaldırdı ve sabırsız bir şekilde bekleyen çifti işaret etti. Laura fazla geç kalmadan harekete geçmesi gerektiğini biliyordu.

"Şöyle güzel bir evimiz var," dedi Neil ve tabletinin ekranına birkaç resim yansıttı. "Ev, Lexham Gardens'ta. Şaşıaalı bir balkonu yok ama dört yatak odası ve üç banyosu var."

"Güzel. Bana ev ilanının bir fotokopisini verir misiniz?"

Neil masasının yanında duran kalın bir dosyayı açarak içinden birinci sınıf bir kâğıda basılmış bir ilan çıkardı. Daha sonra yeniden önündeki tableten evleri taramaya başladı.

Düşün, düşün! Tanrım, Laura bu işte çok beceriksizdi. "Biraz daha elemana ihtiyacınız var gibi görünüyor."

Neil profesyonel bir şekilde gülümsedi. "Evet, normalde benim haricimde dört kişi daha var ama işyerinde tatil sezonu bu sene biraz erken başladı."

"Ah, çalışanlarınızın bir bölümü tatilde demek." Adam demin aynı şeyi söyledi seni aptal, dedi Laura içinden. Neil'in gözlerinden işleri hızlandırmak istediğini görebiliyordu.

"Evet, üç kişi tatilde."

"Ah, kötü bir planlama olmuş."

Beklendiği gibi Neil bu soruya cevap vermedi ama Laura, konunun üzerine gitmeye kararlıydı. "Normalde burada siyah saçlı genç bir kız çalışıyordu, öyle değil mi?"

"Cherry'den mi bahsediyorsunuz? Evet, o da izne ayrıldı."

Tatlı ve tecrübesiz kız yanlarına geldi. "Affedersin, Neil ama Victoria Caddesi'ndeki ev hâlâ satışta mı?"

Elini kaldırdı ve kıza beklemesini işaret etti, daha sonra Laura'ya dönerek gülümsedi. "Korkarım elimizde sizin taleplerinize uygun biraz önce gösterdiğimin dışında başka bir ev yok. Fakat elimize size uygun yeni mülkler geçtiği an sizinle mutlaka iletişime geçeceğim."

"Buna çok sevinirim," dedi Laura, kendini bir an için şapşal gibi hissetti. Hiçbir amacı olmayan çocukça bir oyun oynuyor gibiydi. Ayağa kalktı ve Neil'in elini sıktı. Yerinden kalkar kalkmaz onu bekleyen çift Neil'in karşısındaki yerlerini aldılar.

Laura utanmış bir şekilde kapıya doğru ilerledi, hâlâ samimi alıcı rolünü oynamaya çalışıyordu. Oraya ne bulacağını düşünerek gittiğini bir tek Tanrı biliyordu. Öğrenebileceği bir şey yoktu. Aklına yatmayan tek şey Cherry'nin, Neil'in onu arayarak daha uzun bir tatil yapmasını önerdiğini söylemesiydi. Adamın eksik eleman sayısı yüzünden sıkıntı çektiği belliydi.

"Gelecek hafta dönecek," dedi kız, Laura kapıya doğru ilerlerken. Laura arkasını döndü. "Cherry, değil mi? Demin onu sordunuz sanırım. Gelecek hafta pazartesi işbaşı yapacak." Kızın ses tonunda gizlenmiş hafif bir rahatlık sezinlemek mümkündü.

Laura başını salladı. Bunu biliyordu. Bir süre kıza doğru baktı. Gülümsedi. "Son günün ne zaman?"

Kız gülümsedi. "Yarın." Daha sonra profesyonelce davranmadığı için pişman oldu. "Affedersiniz, bunu söylememem gerekiyordu, değil mi?"

"Merak etme kimseye söylemem."

Kız gülümsedi. "Teşekkürler. Bir an asla dönmeyeceğini düşünmeye başlamıştım."

"Geç mi kaldı?" dedi Laura anlayışla ve empati ile yaklaşıp

rak. Konuştuğu kızı haklı görüyordu çünkü Laura, Cherry'nin tatilini haddinden fazla uzattığını biliyordu.

"Onu tanıyor musunuz?"

Laura kendine engel olamadan iç çekti. "Biraz," dedi ve sonrasında hemen gülümseyip dışarı doğru hafif sızıntı yapmasına neden olan vanalarını yeniden sıktı. İç çekmek istememişti. Cherry ile olan ilişkisini başkalarının bilmesini istemiyordu. Ama son günlerde içinde yaşadığı sıkıntıyı paylaşmak ona biraz iyi gelmişti.

"Ama onu da anlıyorum."

Laura duraksadı. Ne hakkında konuştuklarının farkında olmadan yeniden, "Evet," dedi ama bir şey onun alarına geçmesine neden oldu.

"Büyükanne mi kaybettiğin günü hatırlıyorum da, benim için gerçekten çok zor olmuştu. Tabii cenaze töreni Norfolk'ta düzenlenmişti, Güney Fransa'da değil. Oradaki törene katılmak biraz daha kolaydı."

Laura olduğu yere çivilendi. Bir an içinin sarsıldığını hissetti. Sakin kalmaya, konuştuğu kıza karşı anlayışlı davranmaya ve Cherry'nin büyükannesini kaybettiğini *biliyormuş* gibi görünmeye çalıştı fakat beyni öğrendiği gerçeği tüm gücüyle hazmetmeye çalışıyordu. Cherry bunu uydurmuş olmalıydı. Büyükannesinin ölümü hakkında yalan söylemişti. Büyükannesi var mıydı ki zaten? Böylece Güney Fransa'ya, Laura'nın villasına gitme şansını bulmuştu. Bu doğru *olamazdı* çünkü aksi takdirde Cherry bunu Daniel'a söylerdi, Daniel da bunu annesine söylerdi.

Eleman konusunda bu kadar sıkıntı çekerken Neil'in ona neden izin verdiği de böylece anlaşılmıştı. Laura, Neil'a doğru baktı ve Neil'ın ona garip bir şekilde baktığını gördü. Muhtemelen onun neden hâlâ gitmediğini merak ettiği için o şekilde bakıyordu ve bu bakış Laura'nın gitmesi için yeterli oldu. Laura ona ne kadar önemli bir bilgi verdiğinin farkında olmayan kıza teşekkür etti ve onunla vedalaştı, ofisten ayrıldı ve kendi yolunu bulana kadar yavaşlamadan ve arkasına bakmadan ilerledi. Daha sonra

yeniden durumun vahametini fark etti. Kaldırımın ortasında durdu, kollarındaki tüylerinin diken diken olduğunu hissetti.

Cherry her şeyi uydurmuştu.

BÖLÜM ON ALTI

18 Temmuz Cuma

Laura büyük bir şok yaşadı. Fransa'dan ayrılırken Cherry hakkında duyduğu bazı şüpheler vardı fakat bu şüphelerinin biraz yersiz olduğunu da düşünmüyor değildi. Şüphelerinde gayet haklı olduğu ortaya çıkmıştı. Tatile gitmek için patronuna yalan söylemişti. Onlara da yalan söylemişti, en azından gerçeğin işine yarar kısmından bahsetmişti. Laura incindiğini düşündü. Onunla *oynanmıştı*. Cherry'nin işe girebilmek için yaptığı oyunu kendine hatırlattı. Bir de para meselesi vardı. Cherry, Daniel'ı kandırarak cebine yüz sterlin atmıştı. Tüm bunlar onun aklında karanlık ve rahatsız edici bir sorunun belirlemesine neden olmuştu. Cherry bir zengin koca avcısı mıydı?

Bu konu üzerine konuşabileceği kimse yoktu. Bir an için durum hakkında Howard ile fikir alışverişi yapmayı düşündü fakat onunla uzun bir süredir hiçbir şey hakkında konuşmadığı için geri adım attı. Izzy hâlâ Fransa'daydı ve bu, telefon üzerinden konuşulabilecek bir konu değildi. Bu sebeple Laura çareyi içine kapamakta buldu.

O günün ilerleyen saatlerinde Daniel eve gelecekti. Laura onun gelişini daha önce dört gözle bekliyordu ama artık bundan biraz korkuyordu. Birkaç kez telefonda konuşmuşlardı ve aralarındaki gerginlik ufak ufak kaybolmaya başlamıştı fakat elinde *bu* bilgi vardı ve onunla ne yapacağını bilmiyordu. Daniel evde sadece birkaç günlüğüne kalacaktı çünkü bir sonraki hafta yeni

daireesine taşınacaktı. Laura ona veda etmek için aile üyeleri ve yakın arkadaşların bir araya geleceği bir barbekü partisi ayarladı. Tatilden beri Cherry'yi ilk kez orada görecekti. Cherry aklını sürekli meşgul ediyordu, onun etrafında dolaştığını, onu rahatsız ettiğini hissediyordu.

Bir anda kâbusları yeniden hortlamaya, gömmeye çalıştığı karanlık düşünceler yeniden etrafını sarmaya başladı. Bu kâbusları Daniel doğmadan önce görmeye başlamıştı. Sürekli başka bir bebeği olduğuna ama onun hakkında her şeyi unuttuğuna, bebeğin üç gün sonra Moses'ın gardıroptaki sepetlerinden birinden çıktığına dair kâbuslar görüyordu. Panikleyerek onu sepetten çıkarıyor, bakımsız ve aç bırakılmış hâldeki bebek ona neden terk edildiğini sorar gibi bakıyordu. Bebeği o durumda görünce suçluluk duygusu her yanını sarsa da ona son anda ulaşabildiği için bir rahatlık hissediyordu ama aklının bir köşesine aynı hatayı bir kez daha tekrarlayacağına, o bebeği yine göz ardı edeceğine dair çöreklenen düşünce yüzünden kendini hep rahatsız hissediyordu. Ve bu hatayı tekrar yapıyordu çünkü kâbusu tekrar görüp duruyordu.

Daniel doğduktan sonra, gerçekten bir bebeği olduğu zaman, aklında karanlık düşünceler peydahlanmaya başlamıştı. Zaman zaman gardını düşürmesine, savunmasız kalmasına neden olan sanrılar ve "Ya ona bir şey olursa?" korkusunun getirdiği telaş... Bebek arabasına yerleştirdiği Daniel'ı sokakta dolaştırırken onun elinden kaydığına ve bebek arabasının bir arabanın altında kalıp Daniel'ın metal yığınının altında paramparça olduğuna dair sanrılar görmüştü. Duştayken yanlışlıkla açık unuttuğu camdan Daniel'ın düştüğüne ve minik bedeninin cansız bir şekilde kaldırımında yattığına dair korkulara kapılmıştı. Daniel mutlu bir şekilde mama sandalyesinde otururken ona bir şey olur diye metrelerce uzağındaki bir bıçağı tehdit olarak görmüştü. En kötüsü de haberlerde kaçırılan çocuklara ait bir haber duyduğunda günlerce o haberlerin etkisinde kalıp gecelerini oğlunu karanlıklarda aradığı, oğlunun annesinin neden onu arayıp bulmadığını anlamayıp sonunda da kendisinin asla bulunmayacağını düşü-

nerek yıkıldığı kâbuslarla geçirmişti. Oğluna ulaşamadığı bu kâbuslar yüzünden ter içinde titreyerek uykularından uyanmış ve gözünün önünde beliren görüntüleri kafasından atmak için dakikalarca etrafta dolanmak zorunda kalmıştı. Uzun haftalar, aylar, yıllar boyunca bu karanlık fikirlerle mücadele etmek zorunda kalmıştı. Nihayetinde korkuları bir nebze olsun azalmıştı fakat hiç tükenmemişlerdi. Daniel okuldan dönerken geç kaldığında ya da daha üniversiteye gittiği dönemde otobanda bir trafik kazası olduğunda zihni her zaman korkunç fikirler üretmişti ve müthiş bir hızla türeyen bu fikirleri hep zorla durdurmak zorunda kalmıştı. Onun bir arkadaşıyla bir yere gittiği için geç kaldığını düşünmeye çalışmıştı ve gerçekten de çoğunlukla durum buydu ya da kaza olduğu günlerde onun Cambridge'e arabayla gitmediğini kendine telkin etmeye çalışmıştı ki Daniel o günlerde araba kullanmamıştı zaten.

Önünde yaşanan hareketlilik başını kaldırmasına neden oldu. ITV'nin dizi bölümünün başındaki iki ismin, Alison ve Sean'ın öğle yemeği için seçtikleri yer olan La Galette'e vardıklarını gördü. Restoran Upper Ground'da, ITV genel merkezinin yakınlarındaydı ama yine de yaklaşık on beş dakika geç kalmışlardı. Alison'ın asistanı önden arayarak tatlı bir şekilde özür dilemişti. "Geç kaldıkları için *çok* üzgünüz!" Kızın sesi bir şekilde kesinlikle üzgün olmadıklarını ima eder gibiydi.

İlk olarak Sean geldi. Laura ayağa kalkarken Sean uzanıp Laura'nın ellerini eline aldı. "Laura, gerçekten *çok* üzgünüz. Helen son anda bizi biraz tuttuğu için geç kaldık."

Helen ITV'nin denetmeniydi ve söylentilere göre çalışanları bir okul müdürü gibi odasına çağırmaktan haz alıyordu. Farkında mıdır bilinmez ama bu onun ekip içinde popülaritesinin hızla düşmesine neden olan bir durumdu.

"Önemli değil," dedi Laura nazik bir şekilde. Sean ile daha önce birkaç kez buluşmuş ve onu sevmişti. Onun iyi senaryodan anlayan ve fikirlerini dile getirmekten çekinmeyen biri olduğunu düşünüyordu.

"Seni göreceğimizi söyleyerek zar zor elinden kurtulabildik," dedi Alison. Laura onların bağımsız bir yapımcıyla yiyecekleri öğle yemeğinin Helen'in hiç umurunda olmadığından adı gibi emindi ve gereksiz yere egosunun şişirilmesi onu biraz endişelendirdi. Alison'ın sözlerine güvenmemesi gerekiyormuş gibi hissetti. Aslında herkese karşı temkinli olsam iyi olacak, diye düşündü Laura alaycı bir şekilde. Her şey eskisi gibiydi.

Yerlerine geçerlerken Laura onu bir süreliğine endişelendiren şeyin ne olduğunu düşünmeye başladı. Onu sıkıntıya düşüren Alison'ın pohpohlaması değildi. Bu onun dengesini kaybetmesi için yeterli olmazdı. Onu asıl sıkıntıya düşüren şey Cherry konusundaki belirsizliklerdi. Fakat o an önemli bir iş yemeği yemek üzereydi ve aklını Cherry ile doldurma lüksü yoktu. Bu yemek şirketin geleceği için önemli bir dönüm noktası olabilirdi.

Sean, siyah köşeli çerçeveli gözlüğünün arkasından ona baktı. "Geldiğin için çok teşekkür ederiz, Laura ve *Pillow Fight* için de çok teşekkür ederiz. İki bölüm izledim ve ikisinden de büyük keyif aldım."

Laura minnettar olduğunu söyledi. Alison da o esnada kendinden emin bir şekilde, her şeyin arkasında onun olduğunu ve o olmadan Laura'nın diziye o noktaya getiremeyeceğini belirten bir şekilde gülümsedi.

"Evet, gerçekten zevkten dört köşe olduk," dedi Sean. Alison'dan daha gençti ve daha rahat bir şekilde konuşmayı seviyordu. Televizyon sektörü "eğlenceli" olduğu için çalışıyordu.

"Helen izledi mi?" diye sordu Laura.

"Henüz değil. Programına göre gelecek hafta izleyecek. Bunu söylemek için henüz çok erken ama yapım hakkında büyük umutlara sahibiz."

Laura, Sean'ın reytinglerden bahsettiğini biliyordu. Onlara para kazandıracak bir yapımın peşindeydiler.

"Ve Sasha *harika* biri. Bu dizi yayınlanmaya başladığında büyük bir yıldız olacak. Dediğim gibi yine de şu an Helen'in diziye

izlemesini ve ilk birkaç haftada elde edeceğimiz reytingleri beklememiz gerekiyor fakat şunu söyleyebilirim ki Alison ile birlikte dizinin ikinci sezonunu görmek isteriz.”

Laura gülümsedi. Bu harika bir haberdirdi. “Bu gerçekten olağanüstü olur,” dedi.

“Alison bizimle konuşmak istediğin birkaç proje daha olduğunu söyledi?”

Evet, vardı. İlk olarak şu özel okulda geçen dizi projeleri vardı. Laura yemekten önce yazarın hazırladığı ilk özeti onlara göndermişti. Proje hakkındaki görüşlerini aktarmaya başladı fakat karşısındaki ikilinin yüz hatlarında aradığı heyecanı bulamadı. Bir şey hoşlarına gitmemiş gibiydi.

“Bu projeyi beğendik...” dedi Sean. “Çok beğendik. Sorun şu ki şu an gelişme aşamasında olan başka bir projeyle büyük benzerlikler taşıyor.”

İşte bu ölüm öpücüğüydü. Laura, yazar ile birlikte oluşturdıkları tam özeti çantasından çıkarmaktan vazgeçti. Bu tip durumlar işin doğasında vardı. Zamanınızı, bolca paranızı ve emeğinizi harcayıp üzerine hayaller kurduğunuz, sizi heyecanlandıran bir çalışma tek bir cümle ile yerle bir olabilirdi. Sean’ın kurduğu cümle onun normale oranla daha fazla canını yaktı fakat devam etmesi gerektiğini biliyordu. Laura’nın elinde bir de kitap uyarlaması vardı. Bu uyarlama HBO’da oynadığı diziden İngiltere’de kazanacağının on katı fazla para kazanan ve ailesini çok özlediğinden bir an önce İngiltere’de bir iş yapmak için yarıp tutuşan bir İngiliz yıldızın dikkatini çekmişti. İkili bu projeye de mesafeli yaklaştılar. Çekirdek izleyici kitlelerinin, dizinin sunduğu romantizm seviyesine BBC izleyicileri gibi tepki vermeyebileceklerine dair çekinceleri bildirdiler.

“Biraz kasvetli ve depresif görünüyor,” dedi Sean. “Biz *Pillow Fight*’ın sunduğu belirsizliği ve gerilimi seviyoruz. Başkarakterin en iyi arkadaşını kandırarak onun sevgilisini elde etme şeklini çekici buluyoruz.”

Alison ona katıldığını gösterir şekilde başını salladı ve ikisi beraber beklenti içinde Laura'ya doğru baktılar. Laura'nın elinin altında bir proje daha vardı. Bu bir polisiye ve suç dizisiydi. ITV'nin elinde bu türde bulunan diziler son bölümlerini yayınlamak üzereydiler. Laura, ITV'nin bu dizilerin yerine geçecek yeni ve heyecanlı bir diziye şiddetle ihtiyacı olduğunun farkındaydı. Laura bu projeyi seviyordu. Dizinin ana karakteri, kızı çalışmak zorunda kalınca torunlarının yükü altında kalmamak için bıraktığı polislik mesleğine geri dönen başarılı bir kadın dedektifti. Ana karakter torunlarına kendi bakmak yerine bir bakıcıya para vermeyi tercih ettiğinden böyle bir yola başvuruyordu. Laura bu sefer ikilinin dikkatini çekmeyi başardı. Üçü beraber yarım saat boyunca hikâyenin detayları üzerine konuştular ve başrolde kimi oynatmaları gerektiğine dair fikir alışverişinde bulundular.

"Bize hemen bir taslak hazırlayabilir misin?" diye sordu Sean.

"Bana göre bu proje bir yere gidebilir."

Laura bunu yapabileceğini söyledi. Yemekli iş toplantısı birkaç mesaj ve telefonla bölünmesine rağmen keyifli bir şekilde devam etti.

Laura eve vardığında girişte bir sırt çantası ile karşılaştı ve ceketini çıkarmaya fırsat bulamadan Daniel içeriden çıkageldi ve ona sarıldı.

"Hoş geldin!" dedi Laura mutlu bir şekilde.

"Sen de hoş geldin. Tam zamanında geldin. Kiş ve salata hazırladım. Bir şişe de beyaz şarap açtım. Yani anlayacağım akşam yemeği benden."

Laura saçlarını topladı ve lezzetli kokuların geldiği mutfığa doğru ilerledi. Fırının kapağını açtı ve buharın mutfağın içine dolmasına izin verdi. Fırında büyük bir mantarlı kiş vardı. "Bunu sen mi yaptın?"

"Hımm..."

"Yalancı. Bu şüphe uyandırıcı derecede Vincents'ta yapılan kiş benziyor."

"Tamam, yakalandım. Ama yolda hiç bozulmamış, değil mi?"

Daniel, yanmış tenini annesininkiyle karşılaştırdı. Izzy ve Brigitte hakkında birbirlerine son bilgileri verdiler. Daha sonra yemek masasını kurup tabaklarının başına geçtiler.

"Seyahatinin geri kalanı nasıl geçti?" diye sordu Laura. "Çalışma fırsatı bulabildin mi?"

"Evet. Aslında bolca çalışma fırsatı buldum." Gülümsedi. "Sanırım Cherry gittikten sonra kendimi iyice çalışmaya verdim. Gerçi ayrıyken de bol bol Skype üzerinden konuştuk." Bir anda bir şeyin farkına varmış gibi gözlerini kocaman açtı. "Birbirimizle saatlerce konuşmayı bir şekilde becerebiliyoruz."

Ona tamamen âşık olmuş, diye düşündü Laura. Bu durum moralini çok bozmasına rağmen yüzündeki gülümsemeyi korumaya çalıştı.

"Ne kadar güzel."

Daniel sorgular gözlerle ona baktı. Laura cevabının çok pozitif olmadığını farkındaydı.

"O harika bir kız..."

"Ama?.." dedi Daniel keskin bakışlar atarak.

"Yani... daha yeni tanıştınız."

"Ve?.." diyerek bir kez daha sordu, bu sefer daha savunmacıydı.

Eline bir fırsat geçti. Bir şey söylemeli miydi? Buna cüret edebilir miydi? Nasıl etmezdi?

"Bir şey fark ettim... Bu ilişkinin ilk günlerinden beri... Yani daha en başından beri ona yardımcı oluyorsun." Kızarmaya başladığını hissetti. Tanrım, bu çok kötü bir giriş oldu, diye düşündü.

"Yardım mı ettim?"

"Parasal olarak."

Daniel kuşkulu bir yüz ifadesiyle Laura'ya baktı.

"Dur bir saniye, bana onun bir çeşit *zengin koca avcısı* olduğunu mu söylemeye çalışıyorsun?"

Laura'nın yüzü kıpkırmızı oldu.

“Gerçekten mi?”

“Birkaç şey dikkatimi çekti.”

“Ne gibi? Anne, o benden *hiçbir şey* istemedi. Bunu da nereden çıkardın? Uçak biletinin parasını verdim, evet ama kıyafetler... Bütün mesele bu mu? Onları *doğum günü hediyesi* olarak aldım. Ayrıca o benim için benim onun için harcadığımdan daha fazla para harcadı. Bana tablo aldığını unutma,” diye ekledi.

Resmin başına gelen çözülmemiş olayın bahsi ikilinin arasındaki garip gerginliğin daha da yoğunlaşmasına neden oldu.

Laura ellerini kaldırdı. “Kusura bakma ama ona nedense tam olarak güvenemiyorum.”

“Neden? Onu gerçekten tanıımıyorsun bile.”

Buna nasıl bir cevap verebilirdi? Odalarında dolandığını ve amatör bir dedektif gibi Cherry’nin işyerine gittiğini söylemesi akıllıca mıydı?

“Sanırım beraber yaptığımız tatil boyunca onu biraz daha yakından tanıma şansı yakaladım,” dedi tedirgin bir şekilde.

Daniel annesine baktı. Laura dediklerini gülümseyerek desteklemeye çalışıyordu.

“Anne, Cherry’yi seviyor musun?”

Onun bu soruyu doğrudan sorması Laura’yı şaşırttı. Duraksayarak aslında bu soruya cevap vermiş oldu. Daniel durumun farkındaydı.

“Benim için endişelendiğin için sana minnettarım ama bu konuda kendini sıkıntıya sokmana gerek yok. Onunla bir ilişki yaşıyorum ve bu ilişkinin uzun soluklu olmasını umut ediyorum. Benim için mutlu olmanı istiyorum.”

“Tamam.” Bu bir anlığına ağzından çıkan, aslında anlamsız, ufacık bir kelimeydi.

“Şu yarınki barbeküden bahsedelim. Bu kadar zahmete girmene gerçekten hiç gerek yoktu.”

Ona Cherry’yi sevdiğini söylemeli miydi? Onun içine su serpmeli miydi? Ama Cherry’yi sevmiyorken bunu söylemesi doğru olur muydu? Aralarında artık derin bir uçurum oluşmaya başla-

muştı. Aslında Laura ilk başlarda Cherry'den *hoşlanmıştı*. Onunla tanışmak, ona yakın olmak istemişti.

"Sana yardımcı olabileceğim bir konu var mı?"

"Hayır, teşekkür ederim. Tüm ayarlamalar yapıldı."

"Pekâlâ." Boş tabağı işaret etti. "Bitirdin mi?" Laura başıyla onayladı. "Bulaşık makinesini doldurup dışarı çıkacağım," dedi.

Laura onun nereye gittiğini biliyordu, Daniel da onun nereye gittiğini bildiğini biliyordu. Laura başını salladı ve Daniel'ın eksik bilgi paylaşımlarıyla aralarına koyduğu mesafenin oluşturduğu üzüntüyü ondan sakladı. Oğlunun kendinden uzaklaşmasına dayanamıyordu.

Göğsünde dayanılmaz bir sıkışmayla birlikte Daniel'ın tabakları bulaşık makinesine yerleştirmesini izledi. Belki de Cherry konusunda *gerçekten* yanılıyordu. Ne de olsa Daniel akıllı biriydi. Eğer ters giden bir şeyler olsaydı bunu anlayabilirdi. Laura iki hafta boyunca kendi düşünceleri ile baş başa kalmıştı ve paranoyanın olayları olduğundan daha büyük gösterme gibi başa bela bir özelliği vardı. Belki de tüm bu yaşananların mantıklı bir açıklaması vardı ve Laura da berbat, utanç verici bir hatanın kıyısındaydı. Bir anda rahatladı. Belki de her şeyi kolayca çözebilirdi. Cherry ertesi gün barbeküye gelecekti. Onunla barbeküde konuşmaya çalışacaktı. Laura her şeyi daha berrak hâle getirme şansına sahip olabilmeyi dileyerek kendi sakinleştirdi ve partiyi beklemeye koyuldu.

BÖLÜM ON YEDİ

19 Temmuz Cumartesi

Cumartesi günü oldukça puslu ve boğucuydu. Yan komşuda çalışan işçilerin çıkardığı toz ve duman sabit bir şekilde havada asılı duruyordu. Tadilat işi neyse ki öğle yemeğinden önce tamamlanacaktı ama ortaya çıkan parçacıklar Laura'nın cildinde ve ağzında kendilerine yer edinmeyi başarıp acı ve nahoş bir aroma bıraktı. Laura rahatsızdı. Bütün bahçeyi hortumla baştan aşağı yıkadı ve işi bitince taze bir bahar sabahını andıran, yeşil yeşil parlayan çimenlere ve çiçeklere memnuniyetle baktı. Howard etleri almak için kasaba gitmişti. Daniel da sığınaktaki büyük buzdolabına şarap şişelerini dizmekle meşguldü. Daniel dün yaptıkları konuşmadan beri ona biraz mesafeli davranıyordu ama o kendisini olabildiğince neşeli ve güler yüzlü olmaya zorluyordu. Ne de olsa bu Daniel'ın eve veda partisiydi ve Laura bu etkinliği ileride güzel bir anı olarak hatırlamalarını istiyordu.

Eve gelen ilk konuklar kısa bir süre önce Fransa'dan gelen Isabella ve Brigitte'ti.

"Tatilinizin geri kalanı nasıl geçti?" diye sordu Daniel.

"Harikaydı," dedi Isabella iç çekerek. "Richard bizi uzun süredir görmediği için şikâyetçi olmasaydı dönmeye pek niyetimiz yoktu."

"Sevindim," dedi Daniel.

"Ve senin veda barbekünü de kaçırmak istemezdim, sevgili evladım," dedi Isabella ve Daniel'ın yanağına hafifçe vurdu.

Arka bahçe kalabalıklaşmaya başladı: Daniel'ın artık koca adam olmuş okul arkadaşlarından bazıları, onların ebeveynleri, Laura ve Howard'ın arkadaşları... Büyük bir kalabalık yoktu, yaklaşık yirmi kişiydiler ve konukların hepsi birbirini çok iyi tanıyordu. Howard barbekünün altını yaktı. Ortaya çıkan duman ilk etapta herkesin gözlerini yaktı, sonra yavaş yavaş sakinleşen alevler Howard'ın kasaptan aldığı ev yapımı hamburgerlerin ve marine edilmiş tavukların pişmesine imkân sağlayacak bir seviyeye geldi.

Saat altıyı geçtiğinde Laura, Daniel'ın telefonuna baktığını ve daha sonra eve girip gözden kaybolduğunu fark etti. On dakika sonra Daniel, Cherry ile birlikte yeniden ortaya çıktı. Cherry konuklar ile tanıştı ve bahçede dolaşmaya başladı. Laura, arkadaşlarıyla tek tek tanışan Cherry'yi uzaktan seyretti. Herkes ona nazik bir şekilde davranıyor, gülümsüyor ve Daniel'ın açık bir şekilde çok hoşlandığı bu kızla tanıştığı için mutlu görünüyordu. Laura, Cherry ile konuşmak için doğru zamanı kollamaya başladı. Bu işi bir an önce aradan çıkarmak istiyordu. Cherry'den yaşananlarla ilgili mantıklı bir açıklama duyabilmeyi umut ediyordu.

Daniel onu en yakınındaki insanlarla tanıştırdığı için Cherry oldukça mutlu görünüyordu. Daniel onun ismini gururla söylüyordu ve elini bir an olsun onun ellerinden ayırmıyordu. Cherry henüz Laura ile konuşmadığının farkındaydı. Dikkatini çeken diğer bir durum da Daniel ve Laura'nın her zaman olduğu gibi sıkı fıkı olmadıklarıydı.

"Annen ile aranız iyi, değil mi?" diye sordu Cherry.

"Tabii."

Cherry bunun yalan olduğunu net bir şekilde görebiliyordu. Bu durum Cherry'nin hem ilgisini çekti hem de onu mutlu etti. Aralarındaki sorunun kaynağının ne olduğunu merak etti.

Laura, Izzy'nin içkisini tazelemeye gitti.

"Teşekkürler, tatlım. Bu arada sana küçük bir sürpriz hazırladım. Doğum günü sürprizi. Bazaar'da bir yer ayarladım. Hem de 23 Ağustos Cumartesi gününe!"

"Bunu nasıl başardın?"

"Onlara ITV dizi departmanının başındaki kişi olduğunu söyledim."

"Hadi oradan!"

"Bir masa ayarlamamanın tek yolu buydu."

"Senin yüzünden işimden olacağım." Ona sarıldı. "Teşekkür ederim."

Bazaar, Laura'nın uzun bir süredir gitmek için can attığı, Michelin yıldızlı bir İran restoranıydı. Bir masa ayırtmak için her aradığında restoranın altı ay boyunca dolu olduğu cevabını alıyordu. Isabella, restoranın sahibinin arkadaşının arkadaşıydı ve ona bir masa ayarlamak için çalışacağına dair söz vermişti. Oraya gideceği gün doğum günü olmalıydı çünkü Laura, Daniel doğduğu günden beri kendi doğum gününde ailecek yemek yemeyi bir gelenek hâline getirmişti. Laura bu yemeklerden birinde Daniel henüz bir ufaklıkken önündeki makarnayı yemeye gösterdiği çabayı anımsayarak gülümsedi. Kimi zaman bu özel günde Howard çalışmak zorunda olduğu için sadece ikisi olurdu. Daniel'in sevdiğini bildiği için doğum günü pastası da mutlaka hazır oluyordu ve Daniel ile birlikte mumları sırayla tek tek söndürüyorlardı. Laura doğum günlerinde bir günlüğüne de olsa hayatındaki tüm sorunları, özellikle evliliğindeki sorunları, bir köşeye koyuyordu. Bir gün boyunca sadece mutlu olmak için çaba sarf ediyordu ve her zaman doğum günü yemeklerini dışarıda yemeye özen gösteriyordu.

"Onun yuvadan uçuşunu görmek nasıl bir his?"

"Bu ilk kez olmuyor."

"Ah, tamam, cesur görünmeye çalıştığını anlıyorum. Ama evden tam anlamıyla ilk kez ayrılıyor, öyle değil mi?"

Laura gülümsedi. "Şanslıyım. Sadece birkaç sokak öteye taşınıyor."

"Doğru. Ama kendi evine taşınıyor. Artık ne istiyorsa onu yapabilecek. Onu gerçekten çok iyi yetiştirdin, aferin."

Laura, Izzy'nin kendisiyle şaka amaçlı uğraştığını biliyordu

fakat bu sözler onun bir şeyi fark etmesine neden oldu. Cherry artık istediği zaman Daniel ile bir araya gelebilirdi. İsterse günlerce onun yanında kalabilirdi. Bu düşünceler onun şüphelerinin yeniden kabarmasına neden oldu.

"İz.... Tatil esnasında garip bir olay oldu."

"Öyle mi?"

"Ben, şey... Daniel ve Cherry'nin odasını toparlıyordum ve..."

"İyi insan lafın üstüne gelirmiş." Izzy, Cherry ile birlikte yollarından geçen Daniel'in kolunu tuttu. "Hey, dinle, akıllı Izzy teyzen müthiş bir işe imza attı. Bu sene annenin doğum gününü Bazaar'da kutlayacaksınız."

"Nedir o?"

"Ah, seni zavallı, cahil çocuk."

"Selam Laura," dedi Cherry. "Seni yeniden görmek çok güzel."

"Seni de," dedi Laura nazik bir şekilde.

"Bir İran restoranı," dedi Izzy. "23 Ağustos Cumartesi gününe yer ayırttım. O masayı kapabilmek için dizlerimin üstüne çöküp yalvarmadığım kaldı."

"Gidiyoruz, değil mi?" dedi Laura, Daniel'a ve Daniel başını sallayarak onay verince büyük bir rahatlık yaşadı.

"Sabırsızlanıyorum."

"Ah..." dedi Cherry yumuşak bir şekilde ve sözünü yarım bıraktı.

Daniel, Cherry'nin yüzünden yaşadığı hayal kırıklığını fark etti. "Ne oldu?"

"Bir şey yok."

"Hadi ama ne söyleyecektin?"

"Ben..." Çekingen bir şekilde ona baktı. "Ben... sana bir sürpriz hazırlamıştım... ama iptal edebilirim."

Daniel gülümsedi. "Neyi iptal edeceksin?"

Cherry sıkılğan bir şekilde ona baktı. "İkimiz için, senin için, bir rafting gezisi ayarlamıştım. Seni oraya götürmek istiyordum."

Laura'nın ağzı açıldı.

“Sahiden mi?” Daniel, Cherry’yi öptü. “Ama...” Daniel annesine doğru baktı. “O gün annemin doğum günü.”

“Gerçekten mi?” dedi Laura. Yaşadığı şaşkınlığı gizlemekte güçlük çekti. “Aynı hafta sonuna mı ayarladın?”

Daniel hemen güldü. “Cherry’nin bunu bilinçli olarak yaptığını sanmıyorum, anne.”

“Tabii, buna eminim...” Yaşadığı sinir bozukluğunu saklamak için büyük bir çaba sarf etti. Israrlı olmanın çocukluk olabileceğini düşündü. “Sorun değil. Başka bir gün yemek yiyebiliriz.”

“Ama rezervasyon yaptırmışsınız...” dedi Daniel.

Laura omuz silkti. “Başka bir yere gidebiliriz.”

“Emin misin?”

“Tabii ki. Siz ikiniz keyfinize bakın.”

Daniel gülümsedi. Laura önceki gün yaşananları telafi ettiğini biliyordu.

“Hey, tazelememi ister misin?” dedi Daniel, Cherry’nin boş bardağına bakarak. Laura’nın elinde gezdirdiği şişe de boştu.

“Gidip buz kovaşından yeni bir şişe getireceğim,” dedi Daniel ve barbekü malzemelerinin olduğu yere doğru ilerledi.

“Tatlım, Diana ile görüşmem gerekiyor. Bana harika bir yoga hocası ile tanıştığını söyledi,” dedi Isabella ve yanlarından uzaklaştı. Laura ve Cherry baş başa kaldılar.

Bir an için birbirlerine baktılar ve hiçbir şey söylemeden gülmüşediler. Şimdi tam sırası, diye düşündü Laura.

“Kilerden birkaç şişe şarap almama yardımcı olabilir misin?”

Laura, Cherry’nin Daniel’a doğru baktığını gördü ama Daniel o esnada arkadaşı Will ile sohbet dalmıştı ve atıkları kahkahalar konuşmalarının kısa süre içinde tamamlanmayacağını gösteriyordu.

“Tabii ki,” dedi Cherry ve Laura’nın peşinden eve doğru ilerledi.

Asansöre doğru ilerlerken konuşmadılar ve aşağı inerken de ağızlarını bıçak açmadı. Yoğun sessizliği bozan tek şey maka-

raların çıkardığı hırıltıydı. Asansörün kapısı açıldığında Laura eliyle onu içeri buyur etti. Dışarıda güneş tüm gücüyle bahçeyi aydınlatırken bir anda karanlık bir odaya girmek Cherry'nin gözlerinin kamaşmasına neden oldu. Bu yüzden adımlarını dikkatlice attı. İçeriye aydınlatan tek ışık tavadaki küçük camdan geliyordu ve dışarıyı aydınlık olmasına rağmen tavanda bulunan cam opak ve uzakta olduğundan dolayı ışığın tek yaptığı şey havuzun akıcılığını vurgulamaktı. Havuz taşları o kadar koyu lacivertti ki garip bir şekilde, dibini göremediğiniz okyanus kadar derin görünüyordu. Laura kısa bir aranın ardından ışıkları açtı ve çıkan ses geniş boşlukta yankılandı. Cherry derin bir nefes aldı. Alt kat göz kamaştırıcıydı. Havuz alttan aydınlatılmıştı ve etrafa koyu mavi bir renk yayıyor, tıpkı güneşe yakalanmış gözalıci birer safir gibi parlıyordu. Cherry duvara doğru ilerleyen beyaz bir mermerin üzerinde durduğunu fark etti. Duvarlar ve tavan yansımalarla süslü gibi görünüyordu.

Laura, havuz odası boyunca ilerlerdi ve onu takip eden Cherry bir kez daha güneş ışığını perdeleyen opak, tavan camına baktı. Camın etrafında dolaşan insanların gölgelerini görse de üstüne basan kimse yoktu.

"Her zaman aynı şey," dedi Laura gülümseyerek. "Cam ne kadar güçlü olursa olsun kırılır diye üstüne basmaktan çekiniyorlar."

Şarap mahzenine doğru ilerlediler ve Laura buzdolabından birkaç şişe çıkardı. "Birkaç şişe beyaz ve roze şarap," dedi, şişeleri Cherry'ye uzatırken.

Havuz odasına döndüklerinde Cherry bir kez daha tavana doğru baktı ama hiçbir şey duyamıyordu. Alt kata hiçliğin ortasındalarmış gibi yoğun bir sessizlik hâkimdi, sadece ayak sesleri duyuluyordu.

"İşe geri dönmek nasıl bir his?" diye sordu Laura.

"Fena sayılmaz."

"Tatiller her zaman kısa sürüyor, öyle değil mi?"

Cherry bir şey söylemedi, sadece gülümsedi.

"Bak... Bu muhtemelen biraz garip olacak ama... sana sormak istediğim birkaç şey var." Laura, Cherry'ye doğru baktı ama onun ne düşündüğünü yüzünden okuyamadı. "Şu izin aldığın zaman... Gerçekten hiç izin kullanmadığın için mi o kadar uzun bir süre sana müsaade ettiler?" Laura, Cherry'nin ona açılmasını sağlamak için dostane havayı korumaya çalıştı.

"Aynen öyle."

"Fakat... şey... Patronuna büyükanneni kaybettiğini mi söyledin? Ve Fransa'ya onun cenazesi için gittiğini?"

Cherry durdu. "Bunu sana kim söyledi?"

Laura sorudan kurtulmak için gülümsedi ve bu soruya verilebilecek uygun cevabı düşünmeye çalıştı. O esnada duvardaki mermer döşemede oluşan bir çatlak dikkatini dağıttı. Kızgınlıkla çatlağı inceledi. Yan evde yaşanan karmaşa, etkilerini onun evinde de göstermişti. İşçilere çatlağı kontrol ettirmesi gerektiğini aklına not düştü.

"Başka ne var?"

"Anlamadım?"

"Sormak istediğim birkaç şey var dedin. Başka ne soracaksın?"

Laura bakışlarını duvardaki çatlaktan Cherry'ye doğru yönlendirdi. "Ah, evet. Aslında bir soru sormayacağım, senden özür dileyeceğim. Seni davet ettiğimde... geleceğini gerçekten düşünmemiştim. Son dakikada alınan uçak biletlerinin çok pahalıya mal olduklarını biliyorum." Bir süre bekledi ama Cherry hiçbir şey söylemedi. "Düşüncesizce davrandım. Bunu hesaba katmadım. Ve seni temin ederim ki bir dahaki sefere mutlaka bilet fiyatlarını kontrol edeceğim..." Güldü. "Uçuk rakamlar istiyorlar, öyle değil mi? Altı yüz sterline uçak bileti mi olur? Hem de sadece Fransa'ya gidip gelmek için!" Sanki Cherry'yi büyük bir yükün altına sokmuş gibi endişeli görünüyordu. "Ah, Tanrım, umarım sen de o kadar büyük bir ücret ödemek zorunda kalmamışsındır."

Cherry onu izledi. Bilgi almak için izlediği yöntem zavallıcaydı. Laura'nın spot bir ışığın altında durduğunu fark etti, ışık başının üstünde bir hale oluşmasına neden oluyordu. Aynı za-

manda alnını parlatıyor ve elmacık kemiklerinin altına gölge de düşürüyordu. Laura'nın kafatasının şeklini neredeyse görebiliyor olması Cherry'nin dikkatini çekti.

"Ben de bilete tam altı yüz sterlin verdim."

"Ah, anladım."

"Daniel sana söylemedi mi? Biletin parasını o verdi."

"Ah, iyi yapmış."

"Bu konu neden bu kadar çok ilgini çekti?"

Laura şaşkın bir gülücük attı. "Hayır, çekmedi!"

"Bu konuda bana çok fazla soru sorduğunu düşünüyorum. Sanki senden bir şeyler gizliyormuşum gibi davranıyorsun."

"Hayır! Hayır..."

Bir anda karanlığa gömüldüler. Karanlığı bir çığlık ve kırılan bir cam sesi takip etti. Ve en sonunda havuza düşen bir ağırlığın sesi yükseldi. Alt katı güçlü bir şarap kokusu sardı. Havuzdan güçlükle soluk alma ve yutkunma sesleri geldi ve acil durum lambaları yandı.

"Ne olduğunu tam olarak bilmiyorum," dedi Cherry, üstüne bir havlu sarılmış bir şekilde bahçede sınırlı dururken tedirgin bir ses tonuyla. "Bir anda elektrikler kesildi ve ikimiz de tam olarak neler olduğunu göremedik." Laura'ya doğru bir bakış attı. "Sanırım Laura dengesini kaybetti... Karanlıktan nereye bastığını göremedi... ve bana çarptı."

Laura, Cherry için bir bardak şarap doldururken durdu ve şaşkın bir şekilde ona doğru baktı. "Anlamadım, ne dedin? Ben öyle bir şey yapmadım."

Cherry titredi ve Daniel'a doğru yanaştı. "Ne diyeceğimi bilemiyorum..." Üzgün gözlerle Daniel'a baktı, sonra omuz silkti. "Yaptın," dedi kısık bir sesle.

"Cherry, ben senin yanında bile durmuyordum."

"Ah, Tanrım, bu gerçekten çok utanç verici. Durup dururken havuza düşmüş olamam, değil mi?" dedi ağzında gevelediği kelimelerle.

"Sen ne demek istiyorsun..." Laura şaşkın bir şekilde gülümsedi ve başını salladı. "Öyle demeye çalıştığını sanmıyorum."

"Doğum günü yemeğini mahvettiğim için üzgünüm."

"Ah, Tanrı aşkına, bunun konumuzla hiçbir alakası yok," dedi Laura, sinir olmuş bir şekilde.

"Bilmiyordum, tamam mı? Doğum günün olduğunu bilmiyordum. Eğer bilseydim başka bir hafta sonu seçerdim."

"Küçük bir kaza olmuş gibi görünüyor," dedi Daniel araya girerek.

Laura kendi partisinde kendini kötü bir karakter olarak hissetmeye başladı. Aşağıda *gerçekten* neler olmuştu? Aklına gelen tek mantıklı açıklama Cherry'nin kendini bilerek havuza attığıydı ama bu çok aşırı, çok *kurnazca* bir hareketti... Tabii bir de resim olayı vardı, o da kestirilip atılmıştı. Cherry kendisine zarar verecek kadar ileri gidebilir miydi? Laura üzerinde şüphelerin birikmesini sağlamak için böyle bir şey yapabilir miydi?

Laura etrafına baktı ve şaraplarını yudumlayan davetlilerin onları izlediği gördü. Garip ve utangaç bakışları fark etti. İnsanlar neye inanacaklarını şaşırmış gibi görünüyorlardı. Destek için Isabella'ya döndü. Isabella da ona kafası karışık bir şekilde gülümsedi.

"Daniel, seninle bir saniye konuşabilir miyim? Evde?"

"Korkarım o benim bir zengin koca avcısı olduğumu düşünüyor," dedi Cherry bir anda sesi çatlayarak.

"Hayır!" Laura olabildiğince yumuşak bir şekilde bu tepkiyi vermeye çalıştı. Yaşananlara inanamayarak hafifçe gülümsedi.

Cherry büyük kahverengi gözleriyle Daniel'a baktı. Bu bakışı gözyaşları takip etti. "Seninle paran için birlikte olduğumu düşünüyor."

"Daniel lütfen bir saniye içeri gidebilir miyiz?" diyerek ısrar etti Laura.

"Gördün mü? Bunu inkâr etmiyorsun," dedi Cherry kederli bir şekilde.

Herkes ona bakıyordu. Daniel'ın siniri yüzünden belli oluyordu ve Laura yanaklarının üstünde iki küçük, sıcak noktanın belirdiğini hissetti.

"Sanırım bu kadarı yeterli," dedi sessiz bir şekilde. "İçeri geçip kendine çekidüzen vermenin zamanı geldi."

"Cherry'yi evine götürüyorum, anne," dedi Daniel ve Laura'nın kederli yüzüne bakarak ekledi, "Onun burada hiç kıyafeti yok. Onu bir an önce götürmeyelim."

Laura onlar arabaya atlarken Cherry'nin evine gideceğini, Daniel'ı birkaç gün, muhtemelen eşyalarını toplamak için geleceği pazartesi gününe kadar görmeyeceğini biliyordu.

"Sosis isteyen var mı?" diye sordu Howard.

Isabella, Laura'nın yanına sokuldu. "Tatlım, neler oluyor böyle? Onu sevdiğini sanıyordum."

Laura cevap vevap vermedi. Aşırı derecede rahatsız bir hâlde gidişlerini izledi.

BÖLÜM ON SEKİZ

23 Temmuz Çarşamba

Cherry, ofisinin penceresinden dışarı baktı. Üç gündür şiddetli bir yağmur vardı ve yağmur yağdığında ortalık sessizleşiyordu ve sessizlik de Cherry'nin sıkılmasına neden oluyordu. Kendini hayvanat bahçesinde kapalı kalmış bir hayvan gibi hissediyordu fakat o başını ağrıtan sıkıntıdan kurtulmak için ofiste bir o yana bir bu yana gitse başarılı olamıyordu. Masasının üzerinde duran tablet bilgisayarı, sıkıntısını en azından internete girerek dağıtabileceği anlamına geliyordu. Muhtemelen Abigail ve Emily de o an aynı şeyi yapıyordu çünkü bir insanın o kadar uzun bir süre boyunca evlerle ilgilenmesi pek mümkün değildi. Yüzlerindeki odaklanma yoğunluğuna bakarak Cherry onların çanta ya da ayakkabı alışverişi yaptıklarını tahmin etti. Cherry tabletinden ilk önce *Guardian* gazetesini okudu, sonra birkaç TED konuşması dinledi, daha sonra ise hata olduğunu bile kendisini Nicolas'ın ismini arama motoruna yazarken buldu. Ticaret dergilerinden birinde onun genel müdür yardımcılığına atandığına dair bir makale gördü. Hem de yirmi dört yaşında! Dergide bunun çok büyük bir başarı olduğunun altı çizilmişti. *Babası şirketin sahibi*, diye bağırarak istedi Cherry ekrana doğru. Makalede Nicolas'ın diğer başarıları da tek tek sıralanmıştı: kariyeri, kısa süre önce yaptığı evlilik... Ve yazı Nicolas'ın eşiyle birlikte bir yardım etkinliğinde çektiği ama Cherry'nin pek de beğenmediği bir fotoğrafla zenginleştirilmiş ve Nicolas'ın aileye ne zaman yeni

bir veliaht kazandıracağı hakkında küçük bir şaka ile sonlandırılmıştı. Cherry, yüreğinin dağıldığını hissetti.

Büyük bir moral bozukluğuyla sayfayı kapattı, daha sonra kendi çapında meydan okurcasına Güney Fransa'daki satılık villalara ait ilanlara bakmaya başladı. Seyahatten döndüğünden beri kendini iş moduna sokmakta, kendisi için oluşturduğu karaktere ve bir amaç için çalıştığı işine geri dönmekte zaman zaman zorlandığını fark etti. Sabırsızlık tehlikeli bir duyguydu ve kendisine çekidüzen vermeliydi. Hata yapma şansı yoktu, hele de en sonunda onu bu sıkıcı hayattan ve işten sonsuza kadar kurtaracak olanağa sahip birine bu kadar yaklaşmışken.

Beynini canlandırabilecek bir şeyler bulmak amacıyla bir sandalyeye oturup küçük ekrana baktığı için kendini fiziksel olarak rahatsız hissetmeye başlayan Cherry kendisini onu parçalamak için zor tutarak tablet bilgisayarını sert bir şekilde kapadı. Bu düşünce onu bir saniyeliğine eğlendirdi ve gülümsemesine neden oldu. Cherry'nin zihni iyi ve hızlı çalışıyordu. Zihni her zaman yeni bilgilere, planlara ve projelere açıktı ve durgun olmaya zorlandığı durumlara karşı isyankârdı. Böyle durumlarla karşı karşıya kaldığında zihni içten içe kendisini yok ediyordu. Cherry'nin çok fazla zihinsel enerjisi vardı. Her derste birinci olduğu okul yıllarından beri de bunun farkındaydı. Kimi zaman eğer önüne üniversiteye gitme imkânı sunulsaydı ne tip bir işle meşgul olacağını merak ediyordu. Özellikle ezilenlere ve fakirlere yapılan adaletsizlikten nefret ettiği için avukat olabilirdi. Tartışmayı kendi istediği yöne çekme ve gerçeği ortaya çıkarma yanlarının da güçlü olduğunun farkındaydı. Fakat bunları düşünmesinin hiçbir anlamı yoktu. O an Kensington'da bir emlak şirketinde çalışıyordu ve o şirket onu daha büyük başarılarla ulaştıracak sıçrama tahtası olacaktı.

Cama vuran damlaların sesini dinlerken sabit ritmin bir sakinleştirici görevi görüp onu bu sıkıntılı anda biraz olsun dinlendirmesini umut ederek, yağın yağmuru yeniden izlemeye koyuldu. Etrafındaki insanlar Croydon ve Tooting'dekilere

nazaran hava hakkında pek konuşmuyorlardı. Çünkü havadan kaçınma imkânları vardı. Hatta bazıları havalar soğuduğunda haftalarca sıcak iklimlerde kalmayı tercih ediyordu.

Saate baktı. Birkaç dakika sonra, saat gün ortasının geldiğini haber verecekti ve Daniel gelecekti. Evine yeni yeni yerleşmeye başlayan Daniel onu öğle yemeğine götürecekti ve beraber yatak odası eşyalarına bakacaklardı. Daniel pazartesi günü evini teslim almıştı fakat partiden beri Cherry'nin evinde kalıyordu. Partide yaşananlardan dolayı annesine çok sinirlenmişti ve onun bu sinirli hâli Cherry'nin daha önce görmediği bir şeydi.

Cherry, ayarladığı rafting gezisinin detaylarını anlatarak onu neşelendirmeyi başarmıştı. (Bunu partiden hemen bir sonraki gün, Daniel eşyalarını toplamak için eve gideceği zaman yapmıştı.) Daniel eşyalarını toplarken kimseyle karşılaşmamak için eve gideceği zamanı özenle seçmişti. Babasının golf sahasına, annesinin de bir arkadaşını ziyarete gittiği bir saatte eve gitmişti. (Cherry, Daniel'ın babasının çok fazla golf oynamasından biraz şüphelenmişti ve daha sonra bu durumu detaylıca araştırması gerektiğini aklının bir köşesine not almıştı.) Daha sonra eve gidip hızla eşyalarını topladıktan sonra, annesine onu daha sonra arayacağına dair söz verdiği bir not bırakarak evden ayrılmıştı. Cherry, onun annesini henüz aramamış olduğuna emindi. Cherry bu konuda hâlâ kararsızlık yaşıyordu. Onu annesini araması için yüreklendirmeli miydi –böyle olgun ve samimi bir davranış Daniel'ı kendine çekmesine yardımcı olabilirdi– ya da onun annesine karşı olan sinirini daha da mı alevlendirmeliydi? Bu iki seçenek arasında bir seçim yapmak pek kolay değildi.

Daniel yağmurdan korunmak için kapüşonunu kafasına çekti, omuzlarını yukarı kaldırdı ve Cherry'nin ofisine doğru yağmuru ve kaldırımında yürüyen insan selini delerek yürümeye başladı. Alışveriş işini bir an önce aradan çıkarmayı umut etti ve o anda bu işi neden zaten en başından Cherry'ye bırakmadığına hayıflandı. Yatak odası için eşya seçmek zaten pek umurunda değildi.

Ama yine de doğru düzgün bir ev ortamı oluşturmak için bu eşyalara ihtiyacı vardı ve Cherry'nin ona bu konuda yardımcı olmasına da minettardı. Ayrıca Cherry'nin bir şeyler alırken yaşadığı mutluluğu görmek onu çok eğlendiriyordu.

Cherry'e yavaş yavaş âşık olduğunun farkındaydı ve bu onu çok mutlu ediyordu. O ve *ikisi* hakkında her şey Daniel'a çok rahat, çok eğlenceli ve çok kolay geliyordu. İlişkilerindeki tek sorun hem kendisinin hem de Cherry'nin Laura'yla yaşadığı sorunlardı. Annesinin Cherry'yi onu parası için sevdiğini açık açık ima etmesi onu çok sinirlendiriyordu. Annesinin neden böyle düşündüğüne bir türlü anlam veremiyordu. Her şey bunun tam tersini işaret ediyordu. Tanrı aşkına, Cherry ona çok pahalı bir tablo hediye etmişti. Bu ilişki de eliaçık olan taraf kendisi değil, Cherry'ydi. Daniel uçak biletlerini alırken bile Cherry'yi para vermemesi konusunda ikna ederken çok zorlanmıştı. Bunları düşünmek bile onu yeniden sinirlendirdi ve derin bir iç çekti. Bu zıtlasmadan nefret ediyordu. Annesinin Cherry'nin gerçekte nasıl biri olduğunu görmesini ve onlar adına mutlu olmasını diledi.

Evden taşınmak onu biraz olsun rahatlatmıştı. Fransa'daki tatil annesiyle olan görüş ayrılıklarının daha da derinleşmesini istememesi ama aynı zamanda annesinin Cherry'ye karşı artan hoşnutsuzluğundan rahatsız olması yüzünden yeterince kötü geçmişti. Şüphe barındıran sorular, iğneleyici yorumlar ve samimiyet eksikliği son günlerde artmaya başlamıştı ve Daniel, Birleşmiş Milletler barış elçisi gibi taraflar arasında köprü kurmaya çalışmaktan sıkılmıştı. Pembe dizi tadında bir yaşam sürmeye niyeti yoktu. Partide yaşananlar gibi gereksiz sahneler onu utandırıyor.

Partiden bir gün sonra şöyle bir mesaj almıştı. "Umarım bunu biliyorsundur ama bildiğinden bir kez daha emin olmak istedim. Yemin ederim ki onu havuza ben itmedim. Sevgiler, annen, öptüm." Bu olayı daha fazla kurcalamak istemediğinden ve olayın hâlâ geride kalmadığını görmek onu rahatsız ettiğinden annesinin mesajına cevap vermemişti ama onu yakın bir zamanda araması gerektiğini biliyordu. Bu gerginliğin daha fazla tırman-

masına bir şekilde engel olması gerekiyordu. Cherry ile yiyeceği öğle yemeğinin ardından annesini arayıp Cherry ile beraber geleceğe doğru adımlar atarken oğlunun yanında olmak istiyorsa biraz sakin olması ve Cherry'nin onu parası için sevdiğini düşünmeyi bırakması gerektiğini söyleyebilirdi. Arkadaşları da mesaj atmış ve yaşananlarla dalga geçmişlerdi. Will, havuza dalar bir yüzücünün resminin üzerine "Laura'nın Yüzme Okulu" yazarak ona yollamış, altına da "Annen bu aralar başka dersler de verdi mi?" diye yazmayı da ihmal etmemişti.

Aslında, annesinin Cherry'ye karşı olan bu sert tavrı onun Cherry'den uzaklaşmasına değil aksine ona daha da çok bağlanmasına neden olmuştu. Daniel karmaşık olmayan kadınları seviyordu ve Cherry de hiç öyle biri değildi. Kendisine bu kadar kötü davranılmasına rağmen bir kez dahi annesi hakkında şikâyet etmemişti ve Daniel onun bu özelliğine hayran kalmıştı. Daniel'in gözünde Cherry, annesiyle yaşananları kolayca ardında bırakabilen ve hayattan keyif almaya çalışan biriydi. Onu düşünmek Daniel'i neşelendirdi ve adımlarını hızlandırdı. Alışveriş denilen çılgınlığı aradan çıkarmanın zamanı gelmişti. Alışverişini tamamladıktan sonra akşam belki Daniel'in evine gidip aldıkları yeni nevresim takımını denerlerdi.

En sonunda akrep tam olarak birin, yelkovan da tam olarak on ikinin üzerine geldi. Cherry kendini uzun bir tırmanın ardından dağın zirvesine bayrağını diken bir dağcı gibi hissetti. Cherry o gün öğle yemeği arasına birde çıkacaktı. Abigail ve Emily ikilisiye ara vermek için ikiye kadar beklemek zorundaydı. Neil da ofise dönmek üzereydi. Öğle yemeği saatinde gelebilecek müşterileri kaçırmamak için böyle bir sistem oluşturmuşlardı lakin bu havada, birilerinin öğle vakti ev almaya ya da kiralamaya gelmesi pek olası değildi. Neil'in hemen arkasından içeri bir kişi daha girdi ve etraf sessiz olduğu için tüm gözler ona doğru döndü. Cherry gözlerin Daniel'in üzerine çevrilmesinden hoşnut oldu. Onu karşılamak için kapıya doğru baktı ama gülücüğü dudaklarında soldu.

"Selam canım," dedi Wendy ofisin öbür ucundan ve üzerinden sular damlayan şemsiyesini kapadı.

Cherry yerinden kalkamadı. Yaşadığı panik ve korku onu sandalyesine çivilemişti. Neler olduğunu anlamaya çalıştı. *Annesinin orada ne işi vardı?*

Wendy hâlâ kızının onu karşılamasını bekleyerek ofisin içine doğru birkaç adım attı ve Cherry'nin masasına doğru yöneldi. Herkesin ona baktığının bilincindeydi.

"Özür dilerim, canım. Seni şaşırtmak gibi bir amacım yoktu ama evden ayrıldığından beri senden doğru düzgün haber alamadım. Bugün mesaim yoktu... Patron mesaipleri değiştirmiş de... Yapacak başka bir işim de yoktu. Seni çok özlediğimi hissettim ve seni görmek istedim ve..."

Cherry aniden ayağa fırladı. Bu, Wendy'nin *her şeyi* ortaya çıkarabilecek tiradına karşı gösterilmiş savunma amaçlı bir hareketti ve Tanrı'ya şükürler olsun ki Wendy konuşmayı kesti.

Cherry ofisteki herkesin onu izlediği hissetti ve yüzlerindeki sırtışları, onu küçük gören bakışları hayal etti. Annesi çalıştığı süpermarketin kıyafet bölümünden aldığını tahmin ettiği kapri bir kot giymişti ve kotun uçları, ıslak sokaklardan sıçrayan çamur yüzünden lekelenmişti. Kotunun arka tarafında da aynı şekilde lekeler vardı. Cherry, başını bir kademe daha aşağı indirdiğinde annesinin sandalet giydiğini gördü. Böyle bir havada *sandalet* giymişti. Parmaklarında da kotunda olduğu gibi çamurlar vardı. Annesinden daha önce pek çok kez utanç duymuştu ama hiçbir zaman bu seviyede değildi.

"Sırılsıklam oldum. Yağmur iyice şiddetini artırmaya başladı," dedi Wendy kısa bir açıklama yapma ihtiyacı hissederek. Cherry o an kendini suçlu hissetti. Annesi, onun kendini geri çeken bakışlarını yakalamış olmalıydı. "Benimle bir öğle yemeği yemek ister misin, canım?"

Yeni bir korku dalgası Cherry'nin içini kapladı. Daniel kısa bir süre sonra orada olacaktı. Kapıya doğru sert bir bakış attı. Belki annesinden kurtulmanın bir yolunu bulabilirdi. Ona meş-

gul olduğunu, bu yüzden bu teklifini reddetmek zorunda kalacağını söyleyebilir ve en kısa sürede beraber yemeğe çıkma sözü vererek gönlünü alabilirdi. Ama artık çok geçti. Daniel'in yolun karşısına geçip ofisin kapısına doğru yöneldiğini gördü. Kapı açıldı ve tüm kafalar yeniden kapıya doğru döndü.

"Merhaba!" dedi Daniel herkese.

Wendy de başını çevirince Cherry donup kaldı. Bu hiç istemediği bir buluşmaydı. Bir anda kör bir öfke onu esir aldı. Annesi hangi cüretle onu böyle bir duruma düşürüp, böyle bir paniğe ve strese sevk edip tüm geleceğini tehlikeye atabiliyordu? Lanet olsun, neden onu kendi hâline bırakmıyordu? Annesine patlamamak için kendini zor tuttu. Onu kapıya doğru itip bir tekmeyle kapıdan dışarı attığını hayal etti ama sonra kendisini durdurdu. Bu vahşi görüntü onu dehşete düşürdü ve bu düşünceleri kafasından sildi. Kendini kaybedemezdi, *şimdi olmazdı*. Annesine doğru endişeli bir şekilde parmağını uzattı ve ona bakmadan söze girdi.

"Bu," dedi dişlerini hafifçe sıkarak, "benim annem."

Daniel, Wendy'ye yaklaştı ve elini sıktı. Cherry dikkatli bir şekilde Daniel'a baktı ve onun bir tepki vermesini bekledi. Ama Daniel biraz şaşkınlıkla da olsa her zamanki insan canlısı sevimliliğini korudu. "Tanıştığımıza memnun oldum. Affedersiniz, ben buluşacağımız günü falan mı karıştırdım?"

Wendy, bir açıklama yapmasını beklediği kızına döndü. Yüzünde hınzır bir gülümseme vardı. Cherry onun Daniel'ın bir arkadaştan fazlası olduğunu tahmin ettiğini anladı. "Anne," dedi kısık bir sesle. Bu annesine yaptığı bir uyarıydı. *Sakın beni utandıracak bir şey söyleme*. "Bu Daniel."

"Daniel. Seninle sonunda tanışabildiğim için çok mutluyum. Cherry bana senden çok bahsetti."

Bu kocaman bir yalandı. Cherry, annesine Daniel'dan bir kez bile bahsetmemişti. Söylediği bu yalandan dolayı annesine minnettar olmasına rağmen ona karşı tutumu yumuşamadı.

"Cherry ile öğle yemeği yemek için mi geldiniz?" diye sordu Daniel.

Cherry araya girip kontrolü eline alarak annesine başka bir gün buluşmayı teklif edecekti ki Wendy çabuk davranarak araya girdi.

“Ona küçük bir sürpriz yapmak istemiştım,” dedi Wendy. “Fakat bu düşündüğümnden daha da büyük bir sürpriz hâline geldi.”

“O zaman ben ikinizi yalnız...”

“Hayır, hayır,” diyerek araya girdi Cherry. “Anne, biz Daniel ile daha önce bir öğle yemeği planı yapmıştık.”

“Senin için bir sakıncası yoksa başka bir zaman buluşabiliriz,” dedi Daniel ve sessizliği doldurmak için ekledi. “Ya da ikiniz için de uygunsa... beraber yemek yiyebiliriz. Kız arkadaşımın annesini biraz daha yakından tanımak çok hoşuma gider.”

Bu yemek Cherry’nin dayanmak zorunda kaldığı en kötü öğle yemeği idi. Titizlikle sakladığı her şey bir bir ortaya dökülmüştü: Croydon’daki daire, annesinin süpermarketteki işi, Cherry’nin çocukluğuna dair sevimli detaylar... Ve annesi daha önce hiç görmediği şekilde ıslıl parlıyordu. Wendy’nin yüzü mutluluk ve neşeyle doluydu ve Cherry durup düşünseydi bunun Wendy’nin kızıyla gurur duymasından kaynaklandığını anlayacaktı. Uzun süredir saklamaya çalıştığı, derinlere gömdüğü geçmişini annesinin bu kadar büyük bir keyifle anlatması sinirlerini bozuyordu. Annesinin mesaisinin sonunda, Cherry’nin süpermarketteki kasaların başına geçip, onlarla oynayıp büyü-yünce mutlaka o markette çalışacağına dair ısrar ettiği çocukluk hikâyelerinden sonra Cherry, Wendy’ye öyle bir öfkeyle baktı ki Wendy ürkererek hemen konuyu değiştirdi.

O an Cherry annesinden büyük bir tutkuyla nefret etti. Nadi-ren ağzına attığı lokmalardan biri boğazına takıldı. Daniel tabii ki nazikti, hatta birkaç kere anlatılan hikâyelere güldüğü dahi olmuştu ama Cherry onun yavaş yavaş annesinin anlattığı hikâyelerden şaşkına döndüğünü ve mümkün olduğunca çabuk bir şekilde oradan uzaklaşmak istediğini hissetti.

Cherry artık içinde bulunduğu duruma dayanamaz hâle geldi. Tuvalete kaçtı ve elini yüzünü yıkadı, sonra başını kaldırıp aynadaki yansımaya baktı. Ağlamak istiyordu. Acı dolu, öfke dolu yaşlar dökmek istiyordu ama geri dönüp annesinin bir buldozer gibi, kendisinin inşa ettiği her şeyi yerle bir etmesini izlemek dışında bir seçeneği yoktu. Bu onun hayatıydı. Annesinin zorla girmeye çalıştığı şey, *onun* hayatıydı. Ellerini sıkı ve annesinin anlama noksanlığına duyduğu nefreti kısık homurtularla dışavurdu. Annesi onun gerçekten değer verdiği tek şeyi mahvettiğinin, Cherry'nin onu orada istemediğinin farkında değildi. Bir süreliğine beyninin karanlık düşüncelere dalmasına izin verdi. Annesi son on altı yıldır hayatında olmasaydı, babasının hayatını kaybettiği o trafik kazasında annesi de hayatını kaybetseydi nele-
rin daha farklı olabileceğini düşündü. Bir süre koruyucu ailesiyle sorunlar yaşardı ama ne de olsa bu süreç hemen biter, kendi hayatını kurma şansını elbet bulurdu ve yanında şu an olduğu gibi anılarla dolu bir yük taşımak zorunda da kalmazdı. Annesinin bir sigortası olup olmadığını merak etti. Yıllarca görev yaptığı süpermarket ona bir hayat sigortası yapmış olabilirdi. Belki oradan gelen parayla Tooting'den daha iyi bir yerde yaşayabilirdi. Cherry o an uzun bir süredir tuvalette olduğunu fark etti ve fantazi balonu yavaş yavaş söndü. Ellerine bir kez daha su tutup kuruladı ve restorana geri döndü. Masaya doğru ilerlerken annesi ona baktı fakat Cherry bu bakışa karşılık vermedi.

"Her şey yolunda mı, tatlım?"

"Evet."

O tuvaletteyken masadaki tabaklar kaldırılmıştı. Daniel menüyü eline aldı. "Tatlı?"

Cherry, Wendy'nin bu teklifi kabul edeceğini hissetti. Bu yüzden ondan önce davranıp araya girdi. "Benim işe gitmem gerekiyor."

Wendy'nin tüm itirazlarına rağmen hesabı Daniel ödedi ve hep birlikte mekândan ayrılp yağmur altında Cherry'nin ofisine doğru yürüdüler. Cherry ofise varmadan birkaç bina önce durdu.

“Kapıya kadar bana eşlik etmenize gerek yok,” dedi Cherry, kısa ve öz bir şekilde. Bu sözleri işiten annesi incinmiş bir şekilde ona baktı. Daha sonra bir elini boynuna attı ve ona sıkıca sarıldı, diğer eliyle de Cherry’ninkiyle çarpışan şemsiyesini tutmaya devam etti. Cherry, yanağında ruj izi kaldığını hissetti. Bu izi, durumdan tiksindiğini belli eden bir yüz ifadesiyle silmemek için kendini zor tuttu. Üstünde annesinden bir iz kalmasını istemiyordu.

“Seni görmek çok güzeldi,” dedi Wendy, sıcak bir şekilde. Cherry dişlerini sıkarak ona gülümsedi.

“Seni de,” dedi.

Wendy daha sonra Daniel’a döndü ve ona sıkıca sarıldı. Bunu gören Cherry yüzünü ekşitti. Wendy, kendi kızma oranla Daniel ile daha samimi görünüyordu. Bu durum Cherry’nin kendini biraz suçlu hissetmesine neden oldu. Annesine karşı soğuk davrandığını biliyordu ama bu konuda elinden gelen bir şey de yoktu.

“Bu güzel öğle yemeği için çok teşekkür ederim,” dedi Wendy. “Cherry’nin bu kadar uzun bir süredir seni kendine sakladığına inanamıyorum.”

Daniel’dan uzaklaştı ve son bir kez daha kızına baktıktan sonra arkasını dönerek kendi yoluna gitti. Cherry, kirli yağmur suyu Wendy’nin sandaletlerinden bacaklarına sıçrarken onun metroya doğru ilerleyişini izledi. Daniel’ın ona attığı mesafeli bakışları görmek istemediğinden yüzünü Daniel’a doğru çevirmedi. Oluşturduğu kimlik yerle bir olduğu için oradan bir an önce kaçmak istiyordu.

“Nevresim takımı alamadık,” dedi Daniel.

“Evet.”

“Önemli değil. Acelesi yok zaten. Başka bir zaman alırız.”

Daniel asla gerçekleşmeyecek bir buluşmadan belli belirsiz bahsederek onu başından savmaya başlamıştı bile. Cherry kaldırımında perişan hâlde durdu. Hareket edemiyordu. Bu ayrılıkta üzerine düşen rolü oynamak istemiyordu.

“Geri dönmek gerekmiyor mu? Saat ikiyi geçti,” dedi Daniel.

Daniel şimdi de ondan bir an önce kurtulmak istiyordu. Bu görüşmenin son görüşmeleri olacağı artık belliydi. Daniel’in gözlerinin içine baktı.

“Hey, sorun nedir?”

“Bir şey yok.”

“Yapma ama çarşaf alamadık diye üzgünsün, değil mi? Yani, nevresim takımı almak istediğini biliyorum ama annenle zaman geçirmenin birkaç parça yatak odası eşyası almaktan daha önemli olduğunu düşündüğüm için beraber yemeğe çıkmak bana daha iyi bir fikir gibi geldi. Hem seni görmek için ofisine kadar gelen annenin nazik öğle yemeği teklifini geri çeviremezdin, öyle değil mi?”

Cherry ona doğru baktı ve sözlerinin samimi olup olmadığını anlamaya çalıştı.

“Doğru olan şeyi yaptım, değil mi? Sen bu yemekten pek emin değilmiş gibi duruyordun. İkiniz arasında bir sorun yok, değil mi?”

“Hayır, yok,” dedi yumuşak bir ses tonuyla.

“Güzel çünkü annen gerçekten çok iyi birine benziyor. Çok eğlenceli biri,” dedi Daniel ve gülümseyerek devam etti, “ama senin yerinde olsam çocukluğunla ilgili her şeyi anlatmaması konusunda onu uyarırdım.”

Cherry, annesinin eğlenceli biri olduğu konusunda Daniel ile aynı fikirde değildi. Onu eğlenceli değil utanç verici buluyordu. Ama daha da önemlisi kulaklarına inanamıyordu. Daniel, annesi yüzünden ona soğuk davranmıyordu. Annesi üstüne bronzluk spreyi sıkarak, hayatında istakoz görmemiş bir Croydonlydı fakat bu Daniel’in hiç umurunda değildi. Onun bu sözlerini duyduktan sonra yaşadığı rahatlık ve mutluluk başını döndürdü. Ama ne olursa olsun, annesiyle Daniel’in bir daha görüşmesine izin vermeyecekti. Bu konuda kendi kendine yemin etti. Böyle bir görüşme istediğinden daha fazla samimi olmuştu. Cherry eğer Daniel ile nişanlanacaksa Daniel ile annesinin en nihayetinde

tanışacaklarını biliyordu ama her şeyi önceden planlamış olacaktı. Buluşma halka açık bir yerde olacak, maksimum iki üç saat sürecekti ve buluşmadan önce annesine giyecek güzel bir şeyler hediye edip onu ne söyleyip ne söylememesi konusunda uyaracaktı. En azından bu tanışma olayını zararsız bir şekilde atlatmıştı. Cherry böyle bir sürpriz yaptığı için annesini asla affetmeyecekti fakat öyle ya da böyle sonuç oldukça iyiydi.

Daniel'ın son sorusu aklına geldi ve her şeyin iyi gitmesini kutlarcasına onu öptü. "Evet, doğru olan şeyi yaptın." Daha sonra Daniel'ın gözlerinin içine baktı ve mutluluk vücudundan taşıp yağmur sularına karıştı. Daniel harika bir adamdı. Ona mutlaka sahip olması gerekiyordu.

BÖLÜM ON DOKUZ

22 Ağustos Cuma

Laura, Daniel'ı takip edip hayran bir şekilde evi gezdi. Daniel lafın gelişi, "İşte burası banyo," gibi şeyler söylüyor, Laura da ona cevap olarak, "Döşemeler güzelmış," diyordu alelade bir şekilde. Laura'nın ilk başta sahip olduğu "oğlum büyüyor, artık kendi evinde yaşıyor" hissi yavaş yavaş kaybolmaya başlamıştı. Aralarındaki mesafe onu üzüyor, Daniel'ın da bu durumdan pek hoşnut olmadığını görebiliyordu. Daniel yeni evine taşınalı bir ay olmuştu ama Laura onu ilk kez ziyaret ediyordu.

"Önümüzdeki birkaç hafta çok zorlu geçecek," demişti. "Artık hastanede görev alacağım."

Laura bunun doğru olduğunu biliyordu. Stajyer doktorluk çok zaman alan bir işti. Fakat bu Laura'nın bilmediği başka bir şeyi fark etmesine sebep oldu. Barbekü partisinin ardından birkaç kez telefonda görüşmüşlerdi ve bu görüşmeler genelde havadan sudan konuştukları kısa diyaloglardan oluşuyordu ama o gece partide yaşananlar daha derin ve daha rahat bir konuşma yapmalarına engel oluyordu. Laura'nın söylemek zorunda olduğu şeyleri telefonda söylemesi imkânsızdı. Bu yüzden Daniel'la yüz yüze konuşma fırsatının gelmesini beklemişti ve o beklediği fırsat sonunda karşısına çıkmıştı. Daniel'ı özlemesi onu daha da duygusallaştırmıştı ve tek istediği şey oğluna sarılıp her şeyi geride bırakarak onunla barışmaktı ama bunu yapamadı.

İzzy bile neler yaşandığını tam olarak anlamamıştı. Barbe-

küden hemen sonra Laura yaşananları anlatmak için onunla bir kafede buluşmuştu ve ona Cherry hakkında bulduğu şeyleri aktarmaya çalışmıştı: Cherry'nin ortaya uyduruk bir merhum büyükanne hikâyesi atması, Fransa'ya giderken aldıkları uçak biletinin fiyatı konusunda yalan söylemesi... Barbekü partisinden ve Cherry'nin kaçamağından beri de şüphelerinin gözündeki gerçeklik oranını artmıştı. Izzy ona bazı konularda hak vermiş, bazı durumların ise birden çok açıklaması olabileceğini belirtmişti. Ayrıca onu bu konulara fazla karışmaması konusunda uyarmıştı. Paranoya insanların yalnızlaşmasına neden olabilirdi.

Laura evde gezinirken Cherry'ye ait işaretler aradı: kıyafetler, ayakkabılar, banyodaki güzellik malzemeleri... Birkaç saç kremi ve bir diş fırçası dışında görebildiği başka bir şey yoktu. Bu onu biraz rahatlattı. Bu, Cherry'nin sık sık Daniel'ı ziyaret ediyor olduğunu ama taşınmaktan önceki yarı zamanlı birlikte yaşama aşamasına geçmediklerini gösteriyordu. Laura emin olmak için etrafta kondom ya da doğum kontrol hapı olup olmadığına baktı ama hiçbir şey bulamadı.

Daniel öğle yemeği için baget ekmeğinden jambonlu sandviç hazırladı. Annesi mutfak masasına otururken ona doğru bir tabak uzattı. "Ta-da."

Laura gülümsedi. Sandviç kocaman görünüyordu. Ama çok da lezzetliydi. "Çok teşekkür ederim. Evin gerçekten çok güzel." Evi incelemesi bittikten sonra oğlunu inceledi. Yorgun görünüyordu. Uzun saatler çalışan stajyer doktorlar için bu normal bir durumdu. Çantasına uzandı. "Bu senin için. Buna ihtiyacın olup olmadığına emin değilim ama..." Sözüünü yarıda kesti. Onun evini daha önce görmediğini vurgulamak istemedi ama sonrasında, daha önce de yaptığı gibi, birkaç ay önce olsaydı ona taşınmasına yardım edebileceğini hayal edip iç geçirdi.

Daniel, annesinin ona verdiği paketi açtı. Şık paketin içinden birinci kalite bir çalar saat çıktı. Saat, kurulu olduğu zaman geldiğinde uyumakta olan kişiyi bir güneş ışığı ve bu güneş ışığını eşlik eden dalga ve kuş sesleriyle uyandırıyor.

"Güneş ışığının ne kadar süreceğine sen karar verebiliyorsun," dedi Laura. "Artık Hazırlık Programı'na başladığın için gece nöbetleri ve uzun mesailer arasında işine yarayabileceğini düşündüm. Bu saat uyku düzenini ayarlamana yardımcı olabilir."

"Çok hoşuma gitti," dedi Daniel. "Teşekkür ederim. Yağmura elveda, güneşe merhaba." Kutunun yanında yazan yazıyı okuyordu. "Görünüşe göre bu saat insanın ruh hâlini düzeltiyor ve verimliliğini de artırıyor. Artık kötü not tutmak için bir mazere-tim de kalmadı."

"Her şey yolunda mı?" diye sordu Laura.

Daniel gülümsedi. "Zor ama doktorluğu seviyorum. Reçete yazmaya bile alışmaya başladım. İlk seferinde neler yaşadığımı görmem gerekiyordu. Britanya Ulusal İlaç Rehberi'ne iki kez bakmadan ve hasta notlarını üç kez kontrol etmeden bir tane bile reçete yazamıyordum. Beş dakikalık bir işi yapmak yirmi beş dakikamı alıyordu. Bir de beni perişan eden koşuş nöbetleri var tabii! Maalesef benim bir üstüm olan doktor talimatlarını maki-neli tüfek gibi vermesiyle tanınan biri. Onun sayesinde çok hızlı yazmayı öğrendim."

Laura, konuşurken gözlerinin içi parlayan oğluna baktı ve gözünün önüne beş yaşındayken Action Men oyuncaklarına tuvalet kâğıdıyla bandaj yaparkenki hâli ve "büyüdüğünde, yani on yaşında" doktor olacağını söylemesi geldi. Ve sözünde durarak doktor olmuştu. Laura onunla gurur duyuyordu fakat çocukluk anıları canını acıtıp duygulandırdığı için hatıralarını bir köşeye koydu.

"Peki ya sen neler yapıyorsun? *Pillow Fight* dizisi Büyük Britanya halkından takdir gördü mü?"

"Fena değil. Bu gece çok önemli. İkinci bölüm yayınlanacak. Eğer iyi reytingler alırsak ikinci sezon onayı alacağımızı düşünüyorum."

Aslında ilk bölüm güçlü izlenme rakamları ile başlamıştı fakat daha sonra bölümün yarısına doğru izleyicilerin bir kısmı kanal değiştirmişlerdi. Alison ona endişelenecek bir şey olma-

dığını söylemişti. Televizyon eleştirmenleri diziye iyi puan vermişti. Alison'ın Laura'ya verdiği haberler bununla da sınırlı kalmamıştı. Hem kendisinin hem Sean'ın yeni polisiye dizi fikrini çok beğendiklerini söylemişti. "Çok gizemli bir hikâye, başkarakter de gerçekten *mükemmel*," ifadelerini kullanmıştı ve Laura'ya olabildiğince çabuk bir şekilde senaryoyu görmek istediklerini söylemişti. Söylentilere göre kanalın uzun süredir devam eden dizilerinden biri final yapacaktı ve onun yerini dolduracak bir diziye ihtiyaç duyuyorlardı. Laura bu haberi aldıktan sonra hemen bir yazar bulup altmış sayfalık harika bir pilot bölüm ortaya çıkarmıştı. Şansı yaver giderse, Cavendish Pictures birkaç ay boyunca çok meşgul olacaktı.

"Geriye umut edip beklemek kaldı, ha?"

"İzledin mi?"

"Cherry ile birlikte izledik ve ikimizin de çok hoşuna gitti."

Cherry'nin adını duymak Laura'nın sinirlerinin gerilmesine neden oldu. Nasıl başlayacağını bilemeden sandviçiyle oynamaya başladı.

Daniel, annesinin bu hâlini görünce çiğnemesini yarıda bırakarak yutkundu, "Ne oldu?" dedi annesinin kafasındaki şeyi bir an önce öğrenmek isteyerek.

Laura, bildiği şeyi ona anlatmak zorundaydı. Cherry'nin neden onun parasının peşinde olduğunu düşündüğünü ona söylemeliydi. Oğlunun onu dinlemesini bir şekilde sağlamalıydı.

"Bak, son günlerde Cherry konusunda bazı anlaşmazlıklar yaşadığımı biliyorum. Söylediğim bazı şeylerden dolayı üzülmeni ve kızmanı da anlıyorum. Ama benim de bildiğim bazı şeyler var. Bu bildiklerimi öğrendiğim için bazı şeyler yaptım. Bunlarda dolayı da üzgünüm."

"Devam et."

"İlk başlarda çok utandığım için sana bunlardan bahsetmedim." Bu cümle Daniel'in dikkatinin yoğunlaşmasına neden oldu. Laura derin bir nefes aldı. "Fransa'dayken ikinizin dışarıda olduğu bir gün yatak odanıza girdim."

Daniel kızgınlıkla kaşlarını kaldırdı.

“Bunu yapmayı planlamamıştım. Yatak odasının önünden geçiyordum ve kapının açık olduğunu gördüm. Ve... merakıma yenik düşerek içeri girdim. Odada Cherry’nin uçak biletini buldum ve iki şey dikkatimi çekti. Öncelikle bir dönüş bileti ayırtmamıştı. Bunu biraz garip buldum çünkü onun hangi gün eve döneceğini belirlemiştik. İkinci olarak da, uçak biletine sadece beş yüz sterlin ödediğini gördüm. Fakat sen ona uçak bileti alması için altı yüz sterlin vermiştin,” diyerek olayı Daniel’a aktardı.

Daniel hiçbir şey söylemedi, sadece ona baktı ve Laura devam etmenin en iyi seçenek olduğuna karar verdi.

“Hepsi bu değil. Londra’ya döndüğümde Highsmith & Brown’a gittim. Oradaki biri bana Cherry’nin büyükannesinin cenazesine katılmak için Fransa’ya gittiğini söyledi.”

“Ne?”

“Bunun patronundan izin almak için söylediğine eminim. Sanırım eleman eksikliği çektikleri bir dönemde izin almak için bu kadar büyük bir bahaneye ihtiyacı vardı.”

“Onu başka biriyle karıştırmış olmalılar. Anne, anlayışsız bir gibi davranmak istemiyorum ama elindeki kanıtlar sadece bunlar mı? Bu yüzden mi onun bir çeşit zengin koca avcısı olduğunu düşünüyorsun? Bunların ikisi de küçük hatalar olabilir. Cherry uçak bileti için kaç para ödediğini söylemeyi unutmuş olabilir ve bu ofiste konuştuğun kişi... kimdi? Patronu muydu?”

“Hayır.”

“Kimdi o zaman?”

“Bir stajyerdi sanırım.”

“Al işte,” dedi Daniel zafer kazanmış bir ifadeyle. “Muhtemelen yanlışlıkla sana başka biri hakkında bilgi vermiştir. Ve Cherry sadece yüz sterlin için mi benimle birlikte olmak istiyor yani.”

“Hayır, anlamıyorsun...” dedi umutsuz bir şekilde.

“Lütfen, anne.” Daniel sinirlenmeye başladı. Derin bir nefes aldı. “Yarın senin doğum günün. Şimdi bunları konuşmayalım.

Bu konuyu hafta sonu ben döndükten sonraya saklayalım, tamam mı?”

Laura dudağını ısırıldı. Cherry hakkında duyduğu her şey sanki onun sağlam pabuç olmadığına dair tezini tasdikler nitelikteydi. Daniel ona Cherry'nin, doğum günüyle “çakışan” rafting gezisinin tarihini değiştirmek için her şeyi yaptığını söylemişti ama sözümona geziyi düzenleyen şirket Cherry'ye Daniel'in hastane mesaisinin olmadığı günlerde hiç boş yerleri olmadığı cevabını vermişti. Laura duyduklarının hiçbirine inanmamıştı. Ona göre artık iş para meselesinin de ötesine geçmeye başlamıştı. Laura'ya göre, Cherry bu geziyi Daniel'in hayatından kimin daha değerli olduğunu göstermek için organize etmişti. Cherry'nin amacı oğlunu ondan uzaklaştırmaktı. Laura'nın aklına bir anda bir düşünce saplandı. Ya Cherry bir gün Daniel'dan evlenme teklifi almayı başarır mı? Laura bir anda üzerine koca dağların yıkıldığını hissetti. Cherry, Daniel ile evlendiği takdirde Laura bir daha oğluyla asla bir araya gelemeyebilirdi. Görmek için can attığı her şey bir anda erişim alanının dışında kalabilirdi: Daniel'in kariyerindeki yükseliş, aile toplantıları, Noeller, doğum günleri ve tatiller... Torunlarını görmek için izin almak zorunda kalabilirdi.

“Bak, onunla başbaşa kaldığımda bunu ona sorarım. Seninle de haftaya konuşuruz. Anlaştık mı?”

Laura kafasını kaldırdı. Daniel'a baktı ve onu kendinden uzaklaştırmamak için bu teklifi kabul etmek zorunda olduğunu fark etti. Başını salladı.

“Başka bir şey ister misin?” diye sordu Daniel, annesinin bir kaç ısırık aldığı sandviçe bakarak.

“Hayır, hayır, sandviç harika olmuş.” İştahı kapanmıştı ama yine de oğlunu kırmamak için sandviçten bir ısırık daha aldı. “Yarın için heyecanlı mısın?” Birkaç parça bilgi alabilmek için Cherry ile neler yapacaklarını sormaya karar verdi.

“Sabırsızlanıyorum. Çok fazla yağmur yağdığı için nehrin hızı artmış. Heyecan sabah sekizde başlayacak.”

Soğuk su ve hız... Laura'ya hiç uygun şeyler değildi.

“Dikkatli olacaksın... değil mi?” dedi Laura.

Daniel kaşlarını çatı. Annesinin ne kastettiğinden emin değildi. “Turu düzenleyen şirket çok kaliteli...”

“Hayır, onu kastetmemiştim.”

“Neyi kastettin o zaman?”

Laura kaşlarını kaldırdı ve oğluna, *Bunu söylememe gerek var mı?* dercesine baktı.

Daniel’ın ağzı şaşkınlıktan açıkdı. “Anne! Ben bir doktorum. Doğum kontrolü hakkında senden bir ders almama gerek olduğunu sanmıyorum.”

Gölmeye başladı ve gözünden yaş gelene kadar da kendini durduramadı. “Ah, anne,” dedi kahkahalarının arasında, “bazen çok komik olabiliyorsun.”

Laura ruhsuz bir şekilde gülümsedi ama karnı hâlâ ağrıyordu. Ve Cherry hakkındaki soru işaretleri ortadan kalkana kadar da bu ağrının devam edeceğini biliyordu.

BÖLÜM YİRMİ

23 Ağustos Cumartesi

"Arabayı biraz da benim kullanmamı istemediğine emin misin?" diye sordu Birmingham civarlarındaki bir karayolunda yavaşlamaya başladıkları esnada. Yoğa çıkmadan önce de Cherry, Daniel'a yolculuğu düzenlediğı için arabayı kullanan kişi olmayı teklif etmişti, hatta yalvarmıştı ama Daniel bunu kabul etmemişti. Cherry çalışırken Daniel dinlenmişti. Bu sebeple araba kullanma işini Daniel yaparken ona da yön belirleme ve müzik seçme gibi sıkıcı işler kalmıştı. Cherry, Daniel'a posta kodunun tam olarak onları nereye götürdüğünü söylememişti. Bu bir sürpriz olacaktı. Fakat ön ek olarak kullanılan çift L, Galler dağlarına kurulmuş, kendilerine has küçük pansiyonları olan köylerden birine gittiklerini gösteriyordu. Yine de nereye gideceklerinin bir sürpriz olarak kalması yolculuğu daha anlamlı ve hoş kıldığı için önemliydi. Cherry yolculuğun gününü seçerken de çok dikkatli davranmıştı. Cherry'nin bu günü seçmekteki tek amacı yolculuk tarihini Laura'nın doğum günüyle çakıştırmak değildi. Aynı zamanda bu gezinin üç aya yaklaşan ilişkilerinin kilometre taşı olmasını istemişti. Böylece bunu ileride anı olarak saklayabileceklerdi. İlişkilerinde bir sorun yoktu, iyi anlaşıyorlardı fakat Cherry yine de oluşabilecek beklenmedik çatlaklara karşı hep tetikteydi. Cherry'nin bu tip etkinliklerin ilişkileri bir arada tutan bir harç görevi gördüğüne ve ilişkileri yeni seviyelere taşıdığına dair sağlam bir inancı vardı. Ne kadar çok beraber bir şeyler

yaparsanız o kadar çok anı paylaşırsınız, böylece uzun bir süredir bir aradaymış gibi hissedersiniz ve bu da ilişkinizi bir sonraki seviyeye taşımanıza yardımcı olur. Sonсуza kadar birinci seviyede kalamazsınız, ilerlemeniz gerekir. O hafta sonu gezisi de Cherry'nin gözündе bir ilerlemeydi.

Bir gece önce oturma odasında oturup Laura'nın doğum günü hediyelerini sarmışlardı. Daniel uzun saatler çalıştığı için Cherry, hediye alma işini kendisinin üstlenebileceğini Daniel'a söylemiş, Daniel da bunu kabul etmişti. Beraber ipek bir gömlek almaya karar vermişlerdi. Cherry de Daniel'ın kredi kartını alarak kendini King's Road'a atmıştı. Bu güzel ve tehlikeli bir histi. Geleceğin âdeta bir fragmanıydı. Cherry o an yaşadığı mutluluğu, kendi tırnaklarıyla kazıyarak hak ettiğini düşünmüştü. Elindeki kart kendisini güçlü ve dükkân çalışanlarının üstünde hissetmesine neden olmuştu. Başkasının parasını harcamak kadar insana zevk veren bir şey olmadığını düşünmüştü. Daniel onun seçtiği gömleği beğenmişti ve kartla birlikte kâğıt ile kurdele de almayı akıl ettiği için rahatlamıştı. Daha sonra Daniel hediye kartını güzel dileklerle doldururken o da gömleği, aldığı hediye paketi ambalajıyla sarmıştı ve bunu birlikte yaptıkları için Daniel, Cherry'ye kartı imzalamayı isteyip istemeyeceğini sormuştu. Cherry, karşı taraftan gelebilecek muhtemel reddi düşünerek bir süre tereddüt etmişti. Fakat daha sonra büyüklüğün kendisinde kalmasının en doğrusu olduğunda karar kılarak Laura'ya bir zeytin dalı uzatmak için kartı imzalamıştı. İmzasını muntazam bir şekilde kartın üstüne atarken heyecanlanmıştı. Laura'nın doğum günü hediyesine iliş-tirdikleri kart bir çift olarak yazdıkları ilk kart olmuştu.

Yağmur çiseliyordu. Kısa süre içerisinde araba sileceklerinin su damlaları ile olan mücadelesi başladı.

"Sence Galler'de yağmur yağıyor mudur?" diye sordu Daniel, içindeki heyecanı dışa vurarak.

Cherry telefonuna baktı. "Hava durumuna göre yağacak," dedi gülümseyerek. "Fakat çok fazla yağmur yağmazsa iyi olur.

Çünkü aşırı yağmur yağdığı zaman nehre çıkmamıza izin vermezler.”

“Doğru.” Heyecanlandığının ve sabırsızlandığının delaleti olan bir ses çıkardı. “Gerçekten çok heyecanlıyım. Biliyor musun, eski kız arkadaşlarımdan hiçbiri benim için böyle bir şey yapmadı.”

Sanki erkek arkadaşının sevdiği bir şey yapmak için büyük bir hafta sonu organizasyonu hazırlamak sıradan bir şeymişçesine, Cherry şaşırmış gibi davrandı. “Ciddi misin?”

“Evet. Daha önceki ilişkilerimde ön planda olan hep kız arkadaşlarımdı. Yani, onların da aklından bu tip planlar geçmiş olabilir fakat hiçbiri bana hadi gidiyoruz deyip benimle birlikte bu tip bir yolculuğa çıkmadı. Muhtemelen saçları bozulur diye böyle bir maceraya atılma cesareti gösteremediler.” Hafifçe eğilerek Cherry’nin dizini sıktı. “Sen harikasın.”

“Hastanede çok stresli mesailer yaptığın için biraz nefes almanın sana iyi gelebileceğini düşündüm.” Düşünceli hareketinin Daniel’ı gerçekten çok etkilediğini görebiliyordu.

“Teşekkürler.”

“Benim için bir zevktir, Dr. Cavendish.”

Daniel gülümsedi. Cherry’ye göre bu konuşma kendisinin ne kadar düşünceli ve sevgi dolu biri olduğunun altını çizip Daniel’ın ona karşı olan hislerini bir kez daha onayladığı için yolculuğu daha da anlamlı kılmıştı. Snowdonia yolunu yağmur altında katettiler ve bir süre sonra navigasyon onları beyaz duvarlı, küçük ve oldukça şirin bir pansiyona yönlendirdi. İkisi de ön camda oluşan su izlerinin arasından dikkatle ileri doğru baktı. Yağmur ve karanlık önlerine bir perde indirmişken Daniel arabayı park etti ve motoru kapattı.

“İnelim mi?”

Cherry başıyla onayladı. “Hadi!” diye bağırdı ve arabadan atladılar. Daniel çantaları kaptı ve gülerek birlikte bara doğru koştular.

Yaklaşık on metre koşmalarına rağmen hatırı sayılır şekilde ıslandılar.

“Sizler Laine ailesi olmalısınız,” dedi ağır Galli aksanıyla konuşan, kısa ve tıknaz adam. “Ben Ted. Biz de nerede kaldınız diye merak etmiştik. Özellikle de bu havada.”

Cherry kirpiklerinden su damlarken Daniel’a bakıp göz kırptı. Rezervasyonu kendi adıyla yaptırmıştı ve adamın onları evli bir çift olarak görmesine de itiraz etmemişti. Hatta onları evli bir çift olarak gördüğü için memnun olmuştu ve seyahatin ilk bölümünün kusursuz bir şekilde ilerlemesi, Cherry’nin başarılı bir hafta sonu geçireceğine dair inancını artırmıştı.

“Size kalacağınız odayı göstermemi ister misiniz? Gider eşyalarınızı yerleştirirsiniz, daha sonra da aşağı inince bir şeyler yiyip içersiniz, nasıl olur?”

“Kulağa hoş geliyor,” dedi Daniel. Ted bar kapısını açtı ve onları, çoğu kareli yeşil ceket giymiş yaşlı bölge sakinlerinin ve muhtemelen onlar gibi Tyrweryn Nehri’nin köpüklü sularını deneyimlemek için gelmiş birkaç gencin bulunduğu salon bölümünden geçirdi. Salonun en sonunda dar merdivenlere açılan bir kapı vardı. Bu kapıdan giren Ted’i takip ettiler ve yatak odası kapılarını birbirine bağlayan uzun koridora ulaştılar.

“Yolculuğunuz nasıl geçti?” diye sordu Ted. “Londra’dan geldiniz, değil mi?”

Ted, Londra’dan sanki yabancı bir ülkenin şehriymiş gibi bahsetmişti.

“Evet, Londra’dan geliyoruz,” dedi Daniel, Ted üç numaralı odanın kapısını açarken.

“Bu gece kalacağınız yer burası. Odada zaten size detaylı açıklama yapmamı gerektiren bir unsur yok fakat muslukları açarken bir sorun yaşarsanız beni nerede bulabileceğinizi biliyorsunuz.” Ted, Daniel ve Cherry’ye hafifçe başını salladı ve bara doğru yola koyuldu.

Cherry hemen etrafına bakındı. Odanın içinde iki kişilik bir yatak, eski tahta bir gardirop, üstü yerel işletmelere ait broşürlerin

olduğu bir masa ve iki komodin bulunuyordu. Yatak iki kişilik olmasına rağmen Daniel'ın evinde olan devasa iki kişilik yatağın yanında gülünç görünüyordu. Yatak kalın bir nevresimle kaplıydı ve ayak tarafında yeşil benekli, katlanmış bir battaniye duruyordu. Yatak odasının içinde bulunan bir kapıdan banyoya giriliyordu. Neyse ki duş gibi, banyonun içindeki havlular da temiz görünüyordu. Ve Tanrı'ya şükürler olsun ki oda soluk bir pembe veya avokado yeşili değil, beyazdı. Nehre yakın pansiyonlar arasında boş odası olan tek yer orasıydı, aynı zamanda ucuzdu da. Çok fazla borcu olduğu için Cherry bunu öğrenince rahatlamıştı.

Banyodan yatak odasına döndüğünde Daniel'ın yatağın üstünde bir çocuk gibi zıpladığını gördü. "Hadi gel," dedi Daniel, elini uzatarak.

Cherry gülümsedi ve ona katıldı. Yatağın yaylarını test ettiler. Yatak pek rahat değildi ama şükürler olsun ki yaylardan hiç ses çıkmıyordu. Daha sonra yan yana uzandılar ve bir süre sonra Cherry ortaya doğru yuvarlandığını hissetti. Kaşlarını kaldırdı.

"Böyle daha samimi," dedi Daniel.

Cherry gülümsedi ve yataktan kalkıp camdan dışarı baktı. Yağmurun ve karanlığın elverdiği ölçüde etrafı inceledi. Pencerenin ötesinde bir ahır ve ucu bucağı olmayan açık araziler vardı.

"Aç mısın?" dedi Daniel yataktan.

"Açlıktan ölmek üzereyim."

Alt katta hava serinlemeye başladığı için Ted ufak bir ateş yaktı. Sabahlar, sonbahar serinliğine dönmeye başlamıştı, bu da mevsim geçişine delaletti. Koyu yeşil kâğıtlara sarılı çatal bıçaklar ve hemen yanında da üstünde pansiyonun logosunun bulunduğu bardakaltılıkları duran boş bir masaya geçtiler.

"Bu gece sadece kuzu turtası var," dedi Ted, onlara dumanı üstünde tüten iki tabak getirirken. "Eşim biraz nezle olduğu için tavuk yapacak gücü kendinde bulamadı."

"Kuzu yeterli," dedi Daniel, Cherry kara tahtaya yazılmış menüye bakarken. Görünüşe göre pansiyonda sadece turta yapılıyordu. Kuzu turtası ve aşçı hanımefendinin kendini iyi hisset-

tiği günlerde ikinci seçenек olarak da tavuk turtası. Kara tahtaya vurulan tebeşir darbeleri daha önce dana turtası da yapıldığını işaret ediyordu. Cherry dana turtasının neden menüden kaldırıldığını merak etti.

“Buralarda artık dana yetiştirmiyorlar,” dedi Ted, onun bakışını yakalayarak ve ikilinin içeceklerini getirmeye gitti.

Cherry, Daniel’a baktı. Daniel mekândan ve Ted’in açık sözlülüğünden çok etkilenmiş gibi görünüyordu. Arka plandaki Galler ezgisi mekânın ambiyansını tamamlayan bir öğeydi ve turta gerçekten harikaydı. Gerçek ateşin verdiği his ve camları döven yağmur damlaları sayesinde de bar dostane hissettiriyordu. Londra’nın dışında Cherry kendini daha rahat hissediyordu. Burada bir üst sınıftanmış gibi görünen kişi kendisiydi ve bu yüzden sürekli tetikte olmasını ve Kensington standartlarına uyup uymadığını sürekli kontrol etmesini gerektirecek bir durum yoktu. Daniel ile kadeh tokuşturdu.

“Harika bir hafta sonuna,” dedi Daniel, sonra durdu ve Cherry’ye duygu dolu gözlerle sevgiden daha derin ve şefkatten daha anlamlı bir his ile dolu bir bakış attı. “Bize. Seninle tanıştığım için çok mutluyum, Cherry.”

Cherry de onun gözlerinin içine baktı ve gülümsedi. Cherry bu hafta sonunu Daniel ona bu şekilde baksın diye planlamıştı. “Ben de öyle,” dedi yumuşak bir ses tonuyla.

Gece bir ara yağmur durmuştu. Cherry, ortaya doğru çöken yatak sık sık uyanmasına neden olduğu için bunu fark etmişti. Odanın içi kapkaranlıktı ve dışarı da tamamen sessizdi. Dışarıda oluşan sessizlik odanın içinde de kendine bir yer bulup onu izliyor gibiydi. Cherry bir anda evini, parlak sokak ışıklarını ve siren seslerini özledi. Kendini oraya ait değilmiş gibi hissetti. Saatin kaç olduğundan ve yedide onları uyandıracak alarmın çalmasına ne kadar kaldığından haberdar değildi. Ona bir ömürmüş gibi gelen bir süre boyunca karanlığa doğru baktı ve Daniel’ın, yanında yumuşak bir şekilde nefes alıp verişini izledi.

Bir an için kendisini o karanlık odada çok yalnız hissetti ve ne-redeyse Daniel'ı uyandırıp ona doğru sokulmayı ve kollarını bedenine sarmasını istemeyi düşündü. Fakat bunu düşünmek bile çok aptalca ve çocukça geldi. Hem Daniel'ı gecenin köründe uyandırıp ona durumu nasıl izah edeceğini bilmiyordu. Gözlerini kapadı ve kendini yeniden uyumaya zorladı. Bir noktada uyu-yakalmış olmalıydı ki kendini Daniel'ın öten telefonun yüksek sesiyle uyanırken buldu.

Pansiyonun yemek yenilen bölümünde bu kez, sadece geceyi orada geçiren bir düzineye yakın genç müşteri olduğu için kah-valtıda yumurta, kızarmış ekmek ve marmelat vardı. Kahvaltılarını ettikten sonra arabayla yaptıkları kısa bir yolculuğun ardından, rafting şirketinin, ekipmanları koymak için inşa ettirdiği taş dış cepheye sahip bir binası, soyunma odaları ve bir de küçük bir kafesi olan merkezine vardılar. Kayıt yaptırmak ve rehberlerini bulmak için, yağan yağmurun çamurla kapladığı otoparktan binaya doğru yürürken merkezin önünde büyük bir tabela gördüler. "Bugünkü su seviyesi: 4."

"Su bugün gerçekten çok hızlı akıyor," dedi Daniel. Bu bilgi Cherry'nin biraz gerilmesine neden oldu. Colorado'da çılgın sularla boğuşan Daniel'ın aksine Cherry daha önce hiç rafting yapmamıştı.

Binanın hemen önünde, elinde bir dosya tutan, güneş sarısı saçları olan bir adam gelen konukları karşılıyordu. Üzerinde pahalı ve profesyonel görünen bir dalış kıyafeti vardı ve dağınık saçlarıyla, kendisini dinleyen konuklara nehirde geçirdiği aylar ve yaşadığı bazı ilginç olaylar hakkında bilgi verirken Cherry kendi beceriksizliğini düşündü. Cherry belirsizliklerden hoşlanan biri değildi. Kontrolün her zaman kendisinde olmasını isterdi. Daha önce denemediği ve araştırmadığı şeylerden hep çekinirdi. Girişleri onaylandıktan sonra üzerlerine dalış kıyafetleri ve can yeleklerini geçirmek için Daniel ile birlikte soyunma odasına gittiler. Cherry, soyunma odasında kıyafetlerinin içine girmeye çalışırken kıkırdayan kızlarla konuşmadı. Giyindi,

elbiselerini dolaba kitledi, daha sonra kaskı elinde dışarı çıktı. Daniel ondan önce giyinip dışarı çıkmıştı ve elindeki dosyadan kurtulan dağınık saçlı adam ile başka bir çiftin yanında duruyordu. Cherry'nin gelişiyle grupları tamamlanmış oldu. "

"Merhaba," dedi rehberleri. "Artık toparlandığınıza göre bazı talimatlar hakkında konuşabiliriz, sonra da size güvenlikle ilgili bilgiler de verebilirim. Ben Gareth..." Sakalının arasından gülümsedi ve Cherry'den kendisini tanıttmasını rica etti.

"Cherry," dedi ve elini salladı, sıra Daniel'a geldi. Daniel da kendini tanıttıktan sonra Bristol'dan gelen Jane ve Paul çifti de kendilerini tanıttı. Kadın bir muhasebeciye benziyor, diye düşündü Cherry. Kadın biraz rüküş bir görüntüye sahipti ve adam da yerel mecliste çalışan birine benziyordu.

"Pekâlâ," dedi Gareth. "Bilmeniz gereken şey şunlar. Ben arka tarafta duracağım ve botu kontrol edeceğim ama botu güçlü bir şekilde götürebilmemiz ve devrilmememiz için siz de küreklerinizi kullanarak bana yardımcı olacaksınız. Hiçbir şekilde botun içinde ayağa kalkmaya çalışmayın, aksi takdirde hemen düşersiniz. Kürek çekerken kulağınız benim hangi tarafın çalışması gerektiğine dair vereceğim talimatlarda olmalı..." Söylediklerinin etkisini arttırmak için bekledi. "Evet, doğru tahmin ettiniz bunu yapmazsanız düşersiniz."

Aptal, dedi Cherry içinden. Kendini komik falan mı sanıyor? Daniel ile göz göze geldi ve onun gülmemek için kendini zorladığını görünce yanağının içini ısırdı.

"Olur da düşerseniz diye bu kaskları ve can yeleklerini giyiyorsunuz. Kaskınız suyun çabuk tahliye olması için küçük deliklere sahip. Suyu düştüğünüz zaman eğer bota ulaşamıyorsanız, yapacağınız en iyi şey nehir kıyısına doğru yüzmek. Böyle bir durumda kıyıya çıktığınız yer uygunsa sizi bir minibüsle alırsınız, aksi hâlde başlangıç noktasına doğru yürürsünüz. Akıntının sonuna geldiğimizde, aşağı doğru güçlü bir şekilde hareket eden akıntıya kapılmamak için hızla kürek çekeceğimiz için bir noktaya geleceğiz. O akıntıya kapılırsak kendimizi küçük şelalele-

rin arasında buluruz ve bugün su çok hızlı bir şekilde aktığı için şelaler çok tehlikeli bir hâl aldı. Turumuzu tamamladığımızda botu römorka yükleyeceğiz, sonra hep beraber minibüse bineceğiz ve başlangıç noktasına geri döneceğiz. Ve daha sonra aynı parkuru bir kez daha katedeceğiz! Sorusu olan var mı?"

Herkes birbirine baktı ama kimse bir şey söylemedi.

"Güzel. Herkes yüzme biliyor mu?"

Herkes başını salladı ve birlikte nehir kıyısına doğru hareket ettiler. Gareth onlara oturacakları yerleri söyledi: Jane ve Paul öne, Cherry ve Daniel arkaya. Hepsi botun bir tutacağından yakaladı ve Gareth'ın talimatıyla botu suya ittiler. Daha sonra onlar da suya girdi ve Cherry, suni kauçuk botlarının içinden buz gibi soğuk suyu hissetti. Kızlar gergindi, erkeklerse cesaret ve heyecanla dolu bir şekilde bota bindiler. Gareth botun arkasındaki yerini aldı ve herkese kürek çekmelerini söyledi. İlk başta her şey sakindi. Su yarı opak ve yosun yeşiliydi, ağaçlarla çevrili nehir kıyısı dingindi. Hafif, tatlı bir akıntıyla ilerlediler fakat bot aşınmış kayaların üstünden ilerlerken su bir anda hırçınlaşmaya başladı ve köpüren su botu dövmeye, içindekileri ıslatmaya. Ama bot hızla daha sert bir akıntıya doğru ilerleyip kayalara çarpışan araba gibi çarparken yaşadıkları şeye değil, yaşamak üzere oldukları şeye odaklanmaları gerekiyordu. Bir kayaya doğru ilerleyen akıntıya kapılmamak için hızla botu üç yüz altmış derece çevirmeye çalışırken Cherry nefesini tuttu. Sonrasında akıntıya girdiklerinde ise omuz yüksekliğindeki başka dalgalarla boğuşmak zorunda kaldılar. Yüzüne çarpan soğuk su, Cherry'nin önce tükürükler saçmasına, sonra da kahkahalarla gülmesine yol açtı.

"Soldan çark!" diye bağırdı Gareth. Bunu duyan Cherry sol tarafta olduğunu ve kürek çekme sırasının Paul ile kendisine geldiğini ve sıradaki birkaç hızlı akıntıda botu düzgün bir şekilde ilerletmeleri gerektiğini fark etti. Cherry küreğini şiddetli bir şekilde suya daldırdı. Özellikle botun bir kayaya yandan çarpıp sağa doğru yatmasına neden olduktan sonra, bu işte pek başa-

rılı olamadığını düşündü. Bu şekilde heyecan dolu yirmi dakika daha geçirdiler, güldüler, eğlendiler ve aldıkları talimatları doğru bir şekilde uygulamaya çalışarak küreklerini suya daldırıp çıkardılar. Bir anda Gareth talimatlarını aciliyet yüklü bir ses tonuyla vermeye başladı. “Sağ kıyıya doğru dönün! Küreklere asılın!” diye bağırdı Gareth. Cherry, sözü edilen şelaleden kaçınmak için küreklere asılmaları gereken bölüm burası olmalı, diye düşündü. Su diğer noktalara göre daha sakın olmasına rağmen o noktada kürek çekmek daha zordu. Cherry, Gareth’in yüksek sesle ve ısrarlı bir şekilde verdiği talimatlara ayak uydurmaya çalışırken akıntıyla mücadele etmekte zorluk yaşamaya başladı fakat takım tüm zorluklara rağmen botu akıntıdan uzaklaştırarak kıyıya yanaştırmayı başardı.

“Herkes dışarı,” dedi Gareth ve çiftler aşağı inip hep birlikte botu kıyıya çektiler. O noktada onları bekleyen iki görevlinin de yardımıyla karaya çektikleri botu römorka yerleştirdiler. Cherry yardım aldıkları için minnettardı. Ne kollarında ne de bacaklarında enerji kalmıştı. Daniel’m elinden tutarak sudan çıktı.

“Bu muhteşemdi,” dedi Daniel ve Cherry’nin dudağına ıslak, nehir aromalı bir öpücük kondurdu. Cherry ona büyük bir gülümseme ile karşılık verdi.

Hep beraber minibüse bindiler. Minibüsün koltukları ve zemini nehir sularıyla sırlıslam oldu. Herkes yerini aldıktan kısa süre sonra başlangıç noktasına doğru olan yolculukları başladı. Önde oturan Gareth arkasını döndü ve sırlıslam hâldeki dört yolcuya sordu. “Herkes ikinci tura hazır mı?”

“Evet!” diye bağırdı dördü de hep bir ağızdan. Beraber yaşadıkları macera aralarındaki bazı duvarların yok olmasına neden olmuştu.

İkincisi de birincisi kadar eğlenceliydi, üçüncüsü de öyle. Cherry ve Daniel öne geçtikleri zaman daha da çok ıslanıp akıntılara kafa üstü girdikleri için daha da çok eğlendiler. Yolun yarısında onların fotoğraflarını çeken profesyonel fotoğrafçıya poz vermeyi bile ihmal etmediler. Yeterli zaman kaldığı takdirde son

bir tura daha çıkma sözü almışlardı ve Gareth bu sözünü tuttu. Her çift onlara ilk atanan yerlere geçtiler ve hızla akıntıya doğru artık alışık oldukları şekilde yavaş yavaş kürek çektiler. Üç kez arbede esnasında kendini nehirde bulan Cherry yavaş yavaş yorulmaya başladığını hissetti. Hem Gareth'in direktiflerini takip etmek hem de kürek çekmek daha zor gelmeye başladı ama yolculukları daha önceki seferlerde olduğu gibi yine çok cezbedici bir şekilde başlamıştı. Su hırçındı ve akıntılarıyla dalgalarını kulanarak onları üstünden atmaya da kararlıydı.

"Soldan çark!" diye bağırdı Gareth ve Cherry bu komutu duyduğuna pek memnun olmadı. Kolları ağrıyordu ve Gareth'in emirler yağdırması da artık sinirlerine dokunmaya başlamıştı. Bir anlık tereddüt yüzünden bot güçlü bir akıntıya kapıldı ve Cherry, küreğini kaldırdığı an bütün vücudu havaya doğru fırladı ve kolu dışarı doğru açılarak Daniel'in başının ön tarafına çarptı. Cherry korkmuş ve şaşırmış bir şekilde ağzını açtı fakat o an yaşanan kargaşa esnasında Daniel'in bottan aşağı düştüğünü göremedi. Sadece Daniel'in nehir kıyısından fırlamış bir kayaya çarptığında çıkardığı sesi duydu.

Cherry, bot aşağı doğru ilerlemeye devam ederken omzundan arkasına doğru bakmakta güçlük çekti. Arkasına baktığında Daniel'in ona doğru el sallamasını, bottan aşağı düştüğü için gülmesini bekliyordu. Ancak Daniel hareketsizdi. Gareth de arkasına bakmaya çalışıyordu. İkiisi beraber ne olduğunu görebilmek için suyun gücüyle amansız bir mücadele giriştiler.

"Sağdan çark," diye bağırdı Gareth bir anda. Jane ve Paul gruplarından bir kişinin botta olmadıklarını gördükleri an yüzlerindeki gülümsemeyi silip attılar ve küreklerini suya daldırdılar. Cherry, Daniel'i bir an için gözden kaybetti fakat daha sonra onu yeniden gördü. Daniel hareketsiz bir şekilde çarptığı kayanın üstünde yatıyordu. Cherry daha iyi bir bakış açısı yakalamaya çalıştı.

"Otur yerine," diye kükredi Gareth. Cherry ürktü ve daha sonra botu nehir kıyısına götürmek için onun aceleci hareketlerini takip etti.

Gareth kayaların arasından koşarken çoktan radyosundan yardım çağrısında bulunuyordu. Cherry bottan indi ve kıyıya çıkmaya çalışırken iki kez kayarak yere düştü. Paul o esnada ona yardımcı olmak için elini uzattı. En sonunda sert bir zemine ayak basan Cherry, Daniel'in bulunduğu kayaya doğru koştu. Daniel'in neden ayağa kalkmadığını bilmiyordu ve kayaya yaklaştığı an bedeni müthiş bir korkuyla titredi. Daniel sert zeminde hareketsizdi, vücudu yana yatık, başı hafif öne doğru düşüktü ve ayakları hâlâ suyun içindeydi. Yüzü akıntı yönüne doğru dönmüktü ama gözleri kapalıydı. Kaskı arkaya doğru düşmüştü ve Cherry, Daniel'in alnında kırmızı bir şerit görünce, alnına küreğiyle kazara vurduğu an bu kanamaya sebebiyet verdiğini fark ederek dehşete kapıldı. O esnada Gareth da Daniel'in üstüne eğilmiş ve nabzını kontrol ediyordu.

"Aman Tanrım, aman Tanrım," dedi Cherry ve Daniel'a ulaşmak için ıslak kayaya tırmandı. Dizlerinin üzerine çöktü ve Daniel'in nehrin soğuk suyu yüzünden buz kesmiş eline dokundu. "O iyi mi? Daniel, Daniel, konuş benimle." Daniel tepki vermedi. Yüzü beyaz ve mimiksizdi. Vücudunda sadece akıntı yüzünden sağa sola sallanan ayakları hareket ediyordu.

O sırada minibüs süratle geldi ve iki görevli ilkyardım çantalarıyla araçtan inip yanlarına ulaştı. Hemen arkalarındaki kıyıda, Paul ve Jane duruyordu. Kollarını bağlamış, çaresiz gözlerle yaşananları izliyorlardı.

"Nefes alıyor, değil mi?" dedi kızgın bir şekilde. Aksi bir cevabı aklına bile getirmek istemiyordu ama sırf nefes almama ihtimalini silmek için bu soruyu sormuştu.

Gareth başıyla onayladı. "Ambulansa ihtiyacımız var." Görevlilerden biri çoktan telefonla konuşmaya başlamıştı bile.

"Daniel, Daniel," diye haykırdı Cherry kederli bir şekilde. Başparmağıyla Daniel'in yanağını okşadı. Elini sanki onun uyanmasına yardımcı olacakmışçasına sıkıca kavradı. Bu işe yaramayınca bu kez kolunu sıktı.

"Onu hareket ettirme," diye bağırdı Gareth ve Cherry yaşanan-

ların gerçek olduğuna inanmayan gözleriyle ona baktı. Etrafında yaşananlara bir anlam veremiyordu. Bir anda etrafı siren sesleri doldurdu, tepe lambaları yanan bir ambulans hızla nehir kıyısına doğru yaklaşıp sert bir şekilde durdu ve iki görevli taşıdıkları sedyeyle birlikte araçtan indi. Gareth, olayın kontrolünü onlara bıraktı. Daniel'ı dikkatli bir şekilde sedyeye yerleştirirken Cherry'ye önlerinden çekilmesini söylediler. Daniel'ı sedyeye yerleştirdikten sonra son derece dikkatli bir şekilde kaskını çıkardılar ve Cherry o an Daniel'ın şakağında kırmızı, yuvarlak başka bir iz daha gördü. Görevliler Daniel'ı sarsmadan ambulansa doğru götürürken aynı anda olayla ilgili birkaç soru da sordu. Onu hareket ettiren oldu mu? Orada ne kadar zamandır duruyor? En yakın akrabası kim? Daniel'ı ambulansa yerleştirdikleri an, tepelerinde bir helikopter belirdi ve yakınlardaki bir açıklığa iniş yaptı.

Ambulansın kapısını kapamadan önce ambulans görevlilerinden biri Cherry'ye döndü. "Siz kız arkadaşısı mısınız?"

Cherry başını salladı. Konuşamayacak kadar şoktaydı.

"Hava ambulansı onu Wrexham Maelor'a götürecektir."

"Orası bir hastane mi?" diye sordu Cherry ama bu sorusuna bir cevap alamadı. Ya çok meşgullerdi ya da onu duymamışlardı. Sirenler yeniden ötmeye başladı ve ambulans, helikoptere doğru yola çıktı.

Cherry, helikopterin havalandığı âna kadar yerinden kımıldayamadı, orada çok uzun bir süre mi kalmıştı yoksa ambulans mı çok hızlı bir şekilde hareket etmişti, anlayamadı. Daniel'ın alınıp götürülmesi, helikopter pervanesinin havayı keserken çıkardığı ses, şok içinde olmalarından kaynaklanan sessizliği daha da derinleştirdi. Soğuk, Cherry'yi ısırdı, onu iliklerine kadar titretti.

"Orası neresi?" diye sordu, hastaneyi kastederek.

"Seni oraya bırakabiliriz ya da arabanla bizi takip edebilirsiniz," dedi Gareth.

O an üstünü değiştirmesi gerektiğini fark etti ve geciktiği her an, Daniel'dan uzak kaldığı her an onu telaşlandırdı. Tepeye doğru koşmaya başladı.

BÖLÜM YİRMİ BİR

23 Ağustos Cumartesi

Laura, daha sonra o günü doğum günü olarak hatırlamayacaktı (her doğum gününde aynı vahşi korkuyu yaşayacak, aynı şekilde nefesi kesilecek, aynı paniği hissedecekti ve o günü her hatırladığında oğlunu görmek için hayvani bir istekle yanıp tutuşacaktı) ama o günü hatırlarken burnuna hep gül kokusu gelecekti. O çok sevdiği koku, yakında onu derin bir karanlığa gömecek güce sahip olacaktı. Laura o gün bahçenin ucuna doğru ilerlemiş, yere, çitin yanına doğru eğilmiş ve yeni güllerin açması için eskilerini budamaya başlayacakken telefon çalmıştı. Elindeki bahçe makasını bırakmadan kafası dağınık bir şekilde telefonu açtı.

“Merhaba. Bayan Cavendish ile konuşabilir miyim, lütfen?”

Telefon numarasına bir şekilde ulaşan bir pazarlama şirketiyle ya da ona yıllık check-up vaktinin geldiğini hatırlatan dişçiyle konuşmak istemiyordu. Bu yüzden birazcık sinir olmuştu. Fakat yine de cevap verdi.

“Bayan Cavendish ile görüşüyorsunuz.”

Karşısındaki kişinin bir anlık duraksaması Laura’nın dikkatini yoğunlaştırmasına neden oldu.

“Bayan Cavendish, ben Galler’de bulunan Wrexham Maelor Hastanesi’nde görevli bir hemşireyim, Hemşire Hadley. Korkarım size oğlunuzla ilgili bazı kötü haberler vermem gerekiyor.”

BÖLÜM YİRMİ İKİ

23 Ağustos Cumartesi

Galler yolculuğu acı doluydu. Tüm trafik ışıkları, emniyet şeridini işgal eden ve yoldan çekilmeyen her araba... Otobanda ilerlerken onlara hızlarını doksan ya da altmış kilometreye düşürmeleri gerektiğini söyleyen bir tabela gördüğü her an, Laura sinirle ve büyük bir huzursuzlukla koltuğunda kıvranmaya başlıyordu. Daniel'in yanında olma isteği o kadar güçlüydü ki eğer yeterince hızlı gitmiyorlarsa, vücudu arabanın yavaşlığını telafi etmek için kendi kendine hareket ediyordu. Bu esnada yanında oturan ve aracı kullanan Howard yüzünde acı dolu bir ifadeyle önündeki yolu bir an önce katetmeye odaklandı. Laura kötü haberi alır almaz golf sahasında olan Howard'ı aramıştı ve Howard da sanki ne olduğunu biliyormuş gibi hemen telefonu açmıştı. (Howard'ın hayatının o bölümünden uzak tutulduğunu bildiği için Howard golf sahasındayken Laura önemli bir durum olmadığı sürece onu aramıyordu.) Howard golf sahasından eve doğru gelirken Laura da içinde diş macunu ve birkaç kıyafet bulunan bir ihtiyaç çantası hazırlamış ve kapının hemen yanındaki bir sandalyeye oturarak kederli bir şekilde Howard'ın gelişini beklemeye koyulmuştu. Arabanın sesini duyduğu an dışarı fırlamış ve Howard kontağı kapatmadan Galler'e doğru yola çıkmışlardı.

Laura, yolculuğun ilk birkaç dakikasının hemşirenin ona söylediği şeyleri tekrar ederek geçirmişti ki hemşire de ona pek detaylı bilgi vermemişti: "Oğlunuz rafting yaptığı esnada bontan

düşerek yaralandığı için şu an bilinci kapalı.” Bunun yanında hemşire Laura’ya Daniel’in “ameliyata alındığını” söylemişti ancak ameliyat ile ilgili detay vermek yerine onlara “güvenlik kurallarının el verdiği ölçüde çabuk bir şekilde” hastaneye gelmelerini söylemişti. Laura neler olduğunu anlama gayretiyle hemşireye birtakım detaylar almak için baskı yapmıştı fakat Hemşire Hadley aynı şeyleri tekrar edip durmuştu: “Bu konuyu buraya geldiğinizde doktorumuzla konuşmanız daha sağlıklı olacaktır.” Laura neden ona detay verilmediğini anlamasına rağmen olayın bir açıklık kazanmasını büyük bir çaresizlikle istediği için hemşireye çok sinirlenmişti.

“Görünen o ki başını bir yere vurmuş,” demişti Howard.

“Öyle mi düşünüyorsun?” demişti Laura. İçten içe durumun bu olduğunu o da biliyor fakat bunu kabul etmekte güçlük çekiyordu.

Howard başını sallamıştı.

“Peki ya ameliyat?” demişti Laura titreyen sesiyle.

Howard ilk başta bir şey söylememişti çünkü ikisi de durumun her açıdan kötü olduğunu biliyordu. “Henüz durumun ne olduğuna dair bir çıkarım yapamayız,” demişti yumuşak bir ses tonuyla.

Laura, Howard’ın navigasyona baktığını ve zaman hakkındaki endişesini onun da paylaştığını gördü. Önlerinde daha iki saatlik yol vardı ve tahminen 17:07 sularında hastanede olacaklardı. Laura saatine baktı. Saat 15:05’ti. Yani iki saate, 17:05’te, orada olma ihtimalleri vardı. Bu kadar küçük hesaplar yapmanın ne kadar saçma olduğunu fark etmeden önce, Daniel’a iki dakika önce kavuşabilirim, diye düşündü. İki saat, iki saat demekti. Saati yavaş ilerliyordu, o kadar. Kazanın o sabah onu çeyrek gece yaşandığı onlara bildirilmişti. Yani oraya vardıklarında Daniel neredeyse bütün bir günü ailesi yanında olmadan geçirmiş olacaktı. Bunu düşünmek Laura’nın oğlunu ihmal etmiş gibi hissetmesine neden oldu. Ya Daniel onu elinden tutacak birilerini arayıp annesini bekliyorsa? Ya onun veya Howard’ın varlığı Daniel’in ameliyatının

daha iyi geçmesine neden olacaksa? Howard duygusal bir ânın getirdiği bir his ile elini Laura'nın elinin üstüne koydu.

"Daniel şu an olabileceği en iyi yerde ve hastanedeki herkes onu iyileştirmek için büyük bir çaba sarf ediyor. Bir gelişme olduğunda bizi arayacaklardır. Bizi arayacaklardır." Howard, iyi ya da kötü, Daniel ile ilgili herhangi önemli bir gelişmeden haberdar olacaklarını vurguladı.

Laura o an Howard'ın üstünde golf kıyafetlerinin olmadığını fark etti. Olayın aciliyeti düşünülürse bu pek mümkün değildi ama ya onu aradıktan sonra üstünü değiştirmişti ya da golf sahasına hiç gitmemişti. Howard'ın sözlerine cevap vermedi. Sadece başparmağını sıkarak onu duyduğunu gösterdi.

Küçük bir bekleme odasına geçtiler. Laura, o odada daha önce kaç kişinin kötü bir haber aldığını, kaç kişinin zor kararlar verdiğini ve bazen de kaç kişinin sevinçten havalara uçtuğunu merak etti. Oda anılarla doluydu. Howard ile birlikte duvara, hijyenle ve yardım hattı ile ilgili posterlere ve şaşırtıcı bir şekilde masada duran, taze çiçeklerle dolu vazoya baktılar. Sessiz bir şekilde doktorun gelip onlarla konuşmasını beklediler. Bildiklerinden yaptıkları ufak çıkarımlar tükenmişti.

Cherry ortalıkta görünmüyordu.

Bekleme odasının kapısı açılınca Laura ürktü. İçeri iki doktor girdi. Laura bir işaret yakalayabilmek amacıyla hemen içeri ilk giren, nazik ve parlak yüzlü, Asyalı kadın doktorun ifadesini gözden geçirdi.

"Bay ve Bayan Cavendish," dedi doktor ve onlara sandalyeleri işaret etti. "Bu kadar çabuk bir şekilde buraya geldiğiniz için teşekkür ederiz."

İkisi de oturmadı. "Nerede o? Onu görebilir miyiz?" diye sordu Laura.

"Kısa bir süre sonra onu görebileceksiniz. Biliyorum, sabırsızsınız," diyerek yeniden sandalyeleri işaret etti. Bu kez doktorlarla birlikte yavaş yavaş sandalyelere oturdular.

"Ben Dr. Raina. Beyin cerrahiyim ve arkadaşım da anestezi Dr. Kennedy." Yanında duran, kızıl saçlı, gülümseyen adamı işaret etti. "Oğlunuz bugün erken saatlerde hastanemize geldiğinden beri onunla ilgileniyoruz. Daniel bu sabah rafting yaptığı esnada bottan düşerek başından yaralanmış ve yaptığımız tetkiklerin ardından bu yaralanmanın subdural haematomaya, yani beyinde bir kanamaya neden olduğunu tespit ettik. Ona hemen cerrahi müdahalede bulunduk ve beyinde oluşan kanamayı başarılı bir şekilde durdurduk."

Laura odaklanmaya uğraşıyordu ama beyni özellikle bazı kelimelere odaklanıyordu: "kanama", "hemen", "başarılı bir şekilde... Bu parça parça kelimelerden bir anlam çıkarmaya çalıştı. Kendisine söylenen şeylerin ciddiyetini kavrayarak en kötüyü düşünmekten kurtulacağı bir noktaya gelmek istedi.

"Daniel şu an yoğun bakımda gözetim altında."

"Yani iyi?" diyerek araya girdi Laura.

Dr. Raina nazik bir şekilde gülümsedi. "Ameliyat çok başarılı geçti. Durumu şu an sabit fakat iyileşmek için zamana ihtiyacı var. İyileşmesine yardımcı olmak için onu uyutuyoruz ki beyninin daha iyi iyileşme şansı olsun."

"İyileşmek mi? Yani beyinde hasar mı var?"

"Başına darbe almasından ve beyinden bir ameliyat olmasından bahsediyordum. Beyin hasarı konusunda gelirse, yaptığımız taramalarda beyinde bir hasar olduğuna dair işaretlere rastlamadık."

Yaşadığı rahatlık ağlamasına neden olacaktı. "Onu görebilir miyiz?"

"Evet, tabii ki. Birazdan eşinizle sizi onun yanına götüreceğiz. Ama unutmayın, kendisi şu an uyuyor ve onu en son gördüğünüzden biraz daha farklı görünüyor olabilir. Onu ameliyat edebilmek için saçının bir bölümünü tıraş ettik ve ayrıca şu an vücudu, iyileşme sürecini takip etmemize yardımcı olan kablolar vasıtasıyla birkaç makineye bağlı. Bunun yanı sıra nefes alıp vermesinde kolaylık sağlamak için onu solunum cihazına bağladık."

“Nefes alamıyor mu?”

“Kendi başına nefes alamıyor. Onu birkaç gün daha bu şekilde tutacağız, daha sonra kendi başına nefes almasını sağlamak için çalışmalara başlayacağız.”

Laura’nın gözünde korkunç ama yönetilebilir görünen durum bir anda daha da kötüleşti. Kızıl saçlı doktor vücudunu sandalyesinin ucuna doğru kaydırды. “Çok derin bir uyku hâlinde olduğu için kendi kendine nefes alamıyor. Beynin dinlenmesi için de onu bu ağır yatıştırıcılarla uyutmak zorundayız.”

“Sizi yoğun bakım ünitesine götürmeden önce sormak istediğiniz başka bir soru var mı?”

Laura’nın kasvetli yüzünü gören Howard onun elini tuttu. “Hayır, başka bir sorumuz yok. Bir an önce oğlumuzu görmek istiyoruz.”

Dr. Raina gülümsedi. “Şimdi sizi onun yanına götüreceğim.”

Doktorun peşinden alttan alttan şakalar yapan, deneyimli ve durumun ciddiyetine rağmen fazla neşeli ve fazla normal görünen hemşirelerin görev yaptığı yoğun bakım ünitesine geldiler. Doktor onları Daniel’in hemşiresiyle tanıştırdı. Kadın onları sessiz bir şekilde, sanki her gün insanların sevdiklerinin baş yaralanmaları ile uğraşıyormuş gibi yüksek bir özgüvenle karşıladı ki zaten her gün bu işi yapıyordu.

Hemşire, Daniel’in yatağının bulunduğu bölümün beyaz perdesini açmadan önce Laura derin bir nefes aldı. Oğlunun orada olduğuna delalet olan makinelerin seslerini duyabiliyordu ama onu gördüğü an göğüs kafesine balyozla vurulmuş gibi hissetti. Etrafı makinelerle doluydu. Vücuduna giren kablolar ve tüpler sanki uzaylı parazitler vücudunu istila etmiş gibi görünmesine yol açıyordu. Kabloların nerede bittiği ve vücudunun nerede başladığı belli değildi. Büyük bir et ve plastik yumağı gibi görünüyordu. Başının bir bölümü tamamen kazınmıştı ve ortaya çıkan deri ölümcül bir şekilde beyazdı. Yüzünün rengi atmıştı, griye çalıyordu ve sanki bir kavgaya girmiş gibi şişti ama morarmamıştı. Ağzında bir boru vardı ve dilinin kötü bir şekilde

dışarı çıkmasına neden oluyordu. Borunun ağzında durmasını sağlayan plastikler ve bantlar yanaklarında iz bırakmıştı. Alının üstünde kırmızı bir şerit vardı. Hareketsiz bir şekilde, gözleri kapalı yatıyordu. Bir anlık yaşadığı şok yüzünden durakladıktan sonra Laura oğluna doğru koştu ve sanki Daniel kırılgan, yeni doğmuş bir bebekmiş gibi onun cansız elini dikkatlice tuttu. Konuşmaya, ismini söylemeye ve onu teselli etmek için orada olduğunu söylemeye çalıştı fakat sesi çatladığı için durması gerekti. Oğluna aklını kaçırmak üzere olduğunu gösteremezdi. Sessiz bir şekilde ağlamaya başladı.

“Bizi duyabilir mi?” diye sordu Howard, hemşireye.

“Bunun tersine inanmamız için hiçbir neden yok,” dedi hemşire. “Hatta sizinle iletişim kuramasa bile sizden onunla konuşmanızı, onu rahatlatmanızı ve onu cesaretlendirmenizi istiyoruz.”

“Tamam, iyiyim. İyiyim,” dedi Laura, derin nefeslerinin arasından ve Daniel’in elini bırakmadan bir sandalye çekti. Gözlerini oğlunun üzerinden ayırmadan sandalyeye oturdu.

Howard’da bir sandalye alıp yatağın öbür tarafına geçti.

“Sizi bir süre yalnız bırakayım,” dedi hemşire ve Daniel’in yatağını yoğun bakım ünitesinin geri kalanından ayıran beyaz perdeyi demir bir çubuğa bağlayan halkaları gidebildikleri son noktaya kadar sürdü. Üçü kendilerini sınırları beyaz perdeyle çizilmiş özel bir odanın içinde buldular.

Birkaç saniye sonra Laura hıçkırık sesleri duydu ve ağlıyor mu diye Howard’a baktı. Howard bir elini yumruk şeklinde ağzına götürdü ve çıkan sesi bastırmaya çalıştı. Başını salladı ve parmaklarıyla gözlerini ovuşturup gözyaşlarını silmeye çalıştı. Laura, onun en son Daniel’in doğduğu sabah ağladığını görmüştü. Daniel yirmi dört saat süren çok zorlu bir doğumun ardından saat sabah altı sularında dünyaya gelmişti. Normal olarak başlayan doğum Daniel’in kalp atışlarının bir anda düşmesinin ardından acil olarak yapılan sezaryen operasyonu ile sonlanmıştı.

Laura doğumun ardından mutlu ve yorgun bir şekilde yatar-ken hemen yanında, sandalyede oturan Howard küçük Daniel’i

kucağına alıp gözyaşlarına boğulmuştu. “Özür dilerim,” demişti Howard utanmış bir şekilde. Hızla akan gözyaşlarını hızla silmeye çalışmıştı. “Bir an... seni kaybedeceğimi düşündüm ya da o da...”

Laura onun ne kastettiğini anlamıştı. Ama aynı acı bir kez daha yaşanmamıştı.

“Sakin ol, ikimiz de iyiyiz,” demişti Laura ve Howard’ın yaşadığı en samimi anlardan birinde üçlü arasında büyük bir yakınlık yaşanmıştı. O Howard, sadece Laura’nın tanıdığı, gördüğü ve kimselere vermeyeceği Howard’dı.

“Gerçekten çok mutluyum,” demeyi başarabilmişti Howard, gözyaşlarının arasından ve Laura da Howard’a aşk dolu gözlerle bakarak ona gülümsemişti.

“Sen iyi misin?” diye sordu Laura, ikinci kez gözyaşlarına boğulan Howard’a.

Howard başını salladı. “Özür dilerim.”

Laura bir kez daha ona her şeyin yoluna gireceğini söyleyebilmeyle diledi.

Hemşire geri döndü ve Daniel’in vücuduna giren sıvıları kontrol ederken Laura sessiz bir şekilde hemşireyi izledi. Laura ve Howard’a hemşirenin sürekli Daniel’in yanında olduğunu söylemişlerdi ve Laura hemşireye minnettardı. Hemşirenin çalışmasını izledikten sonra Daniel’a döndü ve ona gününden bahsetmeye başladı. İlk başta çekingendi çünkü makinelerden gelen seslere ve Daniel’in sessiz cevaplarına alışamamıştı. Duraksadığı anlarda Howard devreye girdi ve beraber bir ritim yakalayarak uyuyan oğullarıyla, birbirlerini destekleyerek konuşmaya başladılar. Bir süre neşeli bir şekilde ona havadan sudan bahsettikten sonra yorgunlukları ikisini ele geçirmeye başladı. Tam enerjilerinin bittiği esnada hemşire bir kez daha perdeyi çekerek içeri girdi ve Laura’ya beklediği haberi verdi. “Biri dışarıda Daniel ile görüşmek istiyor. Sanırım ismi Cherry?”

Laura gerildi. “Hayır,” dedi kızgınlıkla. “Onun buraya gelmesini istemiyorum.”

Howard ona doğru baktı ama Laura taviz vermedi. "Ben gidip onunla konuşurum," dedi.

"Ona Daniel'in eşyalarını istediğimizi söyle."

Howard başıyla onayladı ve küçük odadan çıktı. Laura, oğlunun elini daha sıkı tuttu ve sessizce Cherry'yi ondan uzak tutmak için bütün gece ve bütün gün yanında kalacağına ve hiç uyumayacağına dair yemin etti. Bunun aslında olanaksız bir şey olduğunu biliyordu ama en yakını olarak, Cherry'nin onu ziyaret etmesini engellemek için başka ne yapabilirdi ki... Cherry'yi ve onun puan almak ve oğlunun gözünde kendini iyi göstermek için düzenlediği gezinin neye neden olduğunu düşündüğü an, içi yoğun bir öfkeyle doldu. Kazanın nasıl meydana geldiğini duymak istiyordu ama Cherry'nin yüzünü görmeye dayanamazdı. Cherry'nin yüzü ne zaman gözünün önüne gelse kör bir öfke hissetti ve o karşısına çıktığı an mantıklı düşünme yetinmesini kaybedip ona saldıracağını düşündü. Kazanın nasıl gerçekleştiğini Howard öğrenecekti.

BÖLÜM YİRMİ ÜÇ

23 Ağustos Cumartesi

Zamanın endişeyi arttırmak gibi garip bir özelliği vardı. Cherry, kafede üçüncü kahvesini yudumluyor, bir yanda da sık sık yaptığı gibi saate bakıyordu ve beş dakikadan uzun bir süre, saatine bakmadığında endişelenip saate tekrar bakıyordu. Laura ve Howard hastaneye gelmeden hemen önce, onlarla görüştüğünde ne söylemesi gerektiğini düşünmek için alt kata inerek hastanenin kafesine sığınmıştı. Uzun ve kâbus gibi bir gün geçirmişti. Rafting merkezinin soyunma odasından çıktığında polis onu karşılamıştı. Bu tip kazalarda ambulans çağırıldığı zaman polis güçleri standart uygulamayı yerine getirmek için olay yerine intikal ederek, kazaya karışan kişilerin ifadelerini alıyorlardı. Polis Cherry'den önce Gareth ile konuşmuştu ama Cherry polislerle yüz yüze geldiği an, anlık bir korku yaşamıştı. Daniel'in başına küreğiyle vurması bir kazaydı. Ve onun bottan düşmesinin nedeni de bu değildi. Sebep dalgalardı. Nehir çok haşın akıyordu, rafting yapmak için aslında çok tehlikeliydi. Cherry bunları aklından geçirdiği an kendini beğenmiş Gareth'a ve onlara tepeden bakan "şakalarına" öfkelenmişti.

Cherry hastaneye, polisi takip ederek Daniel'in arabasıyla gelmişti. Hastaneye vardıklarında hemşireler ona Daniel'in acilen ameliyata alındığını söylemişlerdi fakat durumun ne olduğuna dair herhangi bir detay vermemişlerdi ve bu Cherry'nin

endişelerinin artmasına neden olmuştu. Hiçbir bahanesi olmayan Cherry polislerle konuşmak zorunda kalmıştı. Onlara olayları kendi bakış açısından aktarmış ve kaza aklına geldiğinde de gözyaşlarına boğulmuştu. Onun ifadesini alan polis, onâ destek olması için bir arkadaşını ya da bir yakınını arama teklifinde bulunmuştu ama Cherry bunu reddetmişti ve polisleri iyi olduğuna ikna edince, polisler onunla daha sonra iletişim kuracaklarını söyleyerek hastaneden ayrılmışlardı.

Cherry, kafede düşünceleri ile baş başa kaldı. Yaşadığı suçluluk duygusunun yüzeye çıkmasına izin verdi. Böyle bir duygu yaşamasında haklılık payı olup olmadığını detaylıca inceledi. Gareth ona talimat verdiği an küreğini suya sokmuş olması gerektiğini biliyordu ama bir anlık bitkinlikle onu kaale almayarak talimatı yerine getirmemişti. Bu da botun Gareth'ın istediği gibi hareketlenmemesine ve hızlı bir akıntıya kapılmasına neden olmuştu. Hızlı akıntı da botun savrulmasına ve dengesini yitiren Cherry'nin elindeki küreğin Daniel'in kafasına çarpmasına sebep olmuş olabilirdi. Muhtemelen, bu kürek darbesi de Daniel'in dengesini bozmuş ve dalga bota çarptığında Daniel'in botun dışına düşmesine neden olmuştu. Ve yine muhtemelen kürek darbesi yüzünden Daniel'in kaskı kafasından çıkmış ve kafası kayaya çarparken savunmasız kalmıştı. Muhtemelen... Cherry, Ama bunların hepsi bir varsayım, dedi kendi kendine. Olay serisini başlatan şeyin *gerçekten de* bir kürek darbesi olduğunu kimse bilemezdi. Bunu kimse kanıtlayamazdı. Ve o da polise bu koldan bahsetmemişti. Polisler ona Daniel'in alındaki darbeyi sorduklarında gözyaşları ve kederli bir surat ifadesiyle, elinden fırlayan küreğin Daniel'in kafasına geldiğini söylemişti. Polisler de Daniel'in kaskının çıkmasının nedenini kafasını kayaya çarpması olarak görmüşlerdi. Suçun üstüne atılmadığını fark etmek, Cherry'nin sorgu esnasında biraz olsun rahatlamasına neden olmuştu. Bilinçsiz bir şekilde kayanın üstünde yatan zavallı Daniel'i gözünün önüne gelmişti ve o an tüm kalbiyle ona söylenen şeyleri yapmış olmayı, kendisine söylendiği an küreye asılmış

olmayı dilemişti. Belki şu an Londra'da, Daniel'in evinde, beraber yemek yapıyor olurduk diye düşünmüştü.

Hemşire masasına gitmiş ve bir gelişme olup olmadığını sormuştu ve onunla ilgilenen hemşire ameliyatın çok başarılı geçtiğini ve Daniel'in iyileşme sürecinde olduğunu söylediğinden çok rahatlamıştı. Hemşire ayrıca ona bir doktorun gelip kendisiyle görüşeceğini ve daha sonra Daniel ile görüşmesine izin vereceklerini de söylemişti. Bu esnada, haberdar edilen Laura ve Howard da yola çıkmıştı. Cherry hemen küçük bir plan yapmıştı; Daniel ile kırk beş dakika geçirecekti, daha sonra kafeye gidecek ve onu bir süreliğine ailesi ile başbaşa bırakacaktı.

Onu ilk gördüğünde büyük bir şok yaşamıştı. Daniel gözüne çok kırılğan, çok savunmasız görünmüştü. Daniel'in içinde bulunduğu durum onu beklediğinden daha çok üzmüştü ve Daniel'i gerçekten sevmeye başladığını bir kez daha anlamıştı.

Cherry kahvesini bitirdi. Etrafta oturan insanları "tanıyacak" kadar uzun bir süredir kafedeydi. Hemen yanında hamileliğinin son aylarındaymış gibi görünen yorgun bir kadının bulunduğu genç bir çift vardı. Adam eşi hamile olduğu için büyük bir heyecan yaşıyordu ve ara sıra anne adayının sırtına başparmaklarıyla masaj yapıyordu. Onların hemen ötesindeyse krem rengi palto-su ve kehribar rengi ipek atkısıyla çok şık bir görüntü sergileyen orta yaşlarda bir kadın vardı. Yalnızdı ama bu yalnızlık ona pek yakışmıyordu. Her zaman yanında eşiyle dolaşan bir kadına benziyordu. Cherry, kadının yüzündeki ifadeyi gördü ve acaba hasta eşini görmek için mi buraya geldi, diye düşündü. Onunla beraber uzun süredir orada olan insanları yoldaşı gibi görmeye başlamıştı. Hepsinin hastanede olmalarını gerektiren kendilerine göre bir hikâyeleri ve dertleri vardı. Heyecanlı kocası kahve almaya gittiğin an Cherry hamile kadınla göz göze geldi. Kadın geriye doğru yaslandı ve iç çekerek ellerini devasa karnının üstüne koydu. Orta yaşlı kadın ise ellerini sıcak fincanın etrafına dolamıştı. Birbirlerine gülümsediler. Cherry gerginlikle ayağa kalktı. Koğuşa gitme vakti gelmişti.

Hemşire, Cherry kendisine yaklaşırken başını kaldırıp ona Daniel'in ailesinin onun yanında olduğunu ve onlara Cherry'nin orada olduğunu bildireceğini söyledi. Hemşire koğuşa girdiğinde Cherry içerideki konuşmayı hayal etmeye çalıştı. Onunla konuşmak için içeriden yalnızca Howard çıkınca şaşırmasa da kaygılandı.

"Merhaba Cherry."

"Daniel'ı görebilir miyim?"

Howard, Cherry'nin omzuna elini koydu ve onu koğuştan uzaklaştırdı. "Şu an olmaz. Gidip bir kahve alalım mı?"

Cherry'nin daha beş dakika önce terk ettiği yere gittiler ama nasıl oluyorsa, Cherry koğuşa gittiği sırada bütün kader arkadaşları da gitmişti. Cherry'nin morali bozuldu. Terk edilmiş hissetti ve bu onu eskisinden daha da gerdi. Bugünkü dördüncü kahvesini yudumladı ve müdürden azar bekleyen bir öğrenci edasıyla Howard'ın konuşmasını bekledi.

"Nasılsın?"

Howard'ın onun hâlini hatrını sorması iyi bir şeye işaretti. Bu, Cherry'ye ikisi aynı taraftaymış gibi hissettirdi. "İyiyim. Fena değil. Hâlâ biraz sarsılmış hissediyorum ama asıl endişelendiğim Daniel."

Howard kaba bir şekilde, "Hepimiz onun için endişeliyiz," dedi.

Cherry başını salladı. Daha önce sahip olduğu iyimserlik buharlaşmıştı.

"Bu sabah orada neler oldu?"

Cherry, Howard'a polise anlattığı hikâyesinin aynısını anlattı. Küreğin Daniel'in kafasına çarptığı ânı anlatırken bir kez daha gözyaşlarına boğuldu. O bölümü anlatmak hoşuna gitmiyordu çünkü insanların onu suçlamasından korkuyordu. Howard'a hikâyeyi anlatırken Daniel'in kürek darbesi yüzünden yaralanmadığını vurgulamayı ihmal etmedi. Hikâyesini bitirdikten sonra bazı sorularla karşılaşmayı bekledi ama cesaret kırıcı bir şekilde Howard hiçbir şey söylemeden kahvesini yudumladı. Ona

inanmış mıydı? Bunu ona soramazdı çünkü o zaman Howard'ın aklında onun yalan söylediğine dair şüpheler uyanabilirdi.

Howard ona doğru baktı. "Çantası, eşyaları sende mi?"

Cherry hastanedeki süreçte eşyaları unutmuştu. Kazanın ardından rafting merkezine gittiğinde, onlara tahsis edilen dolapları açarak eşyalarını oraya giderken kullandıkları ortak çantanın içine tıkmıştı ve o eşyaları toparlamanın, onlara göz kulak olmanın kendi sorumluluğu olduğu bilinciyle hareket etmişti. İleride de bu tip işlerle ilgilenen kişinin kendisi olacağını ve sanki Daniel'dan tüm ümidini kesmişcesine eşyalarını geride bırakmanın garip bir durum olacağını düşünmüştü. Cherry bir an duraksadı ama Howard ona bakmaya devam edince bütün gün yanında taşıyıp o an masanın altında ayaklarının arasında muhafaza ettiği çantayı ortaya çıkardı.

"İçinde ikimizin de eşyası var..."

"Çanta sende kalsın."

Cherry, Daniel'ın özel eşyalarını çantadan çıkarıp Howard'ın önüne bıraktı. Howard eşyaları aldı ve yanındaki sandalyenin üzerine yerleştirdi.

"Kalacak bir yer bulmam gerekiyor. Hemşireler onun en az birkaç gün daha burada olacağını söyledi."

"Laura'nın onu görmene izin vereceğini sanmıyorum. En azından bir süreliğine."

Cherry şaşırmış bir şekilde ona doğru baktı. "O beni durduramaz."

"Korkarım o... biz bunu yapabiliriz. Hastanın en yakın akrabası olarak bunu yapmaya hakkımız var."

Cherry'nın acısı derinleşti. "Siz de mi aynı şekilde düşünüyorsunuz?"

"Eşim bu yaşananlar yüzünden oldukça üzgün. Onun stresi ni azaltmak, Daniel'ın iyileşmesine de yardımcı olur."

"Peki ya ben ne olacağım?"

"Ona biraz zaman tanı. En azından Daniel yoğun bakımdan çıkana kadar."

Cherry öfkeyle araya girdi. "Ona âşık olduğumu anlamıyor galiba."

Howard bir süre ona baktı. "Bu hafta sonunu sırf eşimi üz-
mek için mi organize ettin?"

Cherry yere doğru baktı.

"Eğer bu doğruysa... onu o kadar çok sevmiyorsun demektir,
değil mi?"

Cherry ona cevap vermedi. Howard ayağa kalktı.

"Daniel'in arabasını Londra'ya geri götüreceksin mi?"

Cherry, sanırım der gibi omuz silkti.

"Dikkatli git," dedi Howard yumuşak bir ses tonuyla.

Cherry, Howard'ın, oğlunun kıyafetini, cüzdanını, telefonu-
nu ve ev anahtarını kolunun altına sıkıştırarak gidişini izledi.
Hastaneden âdeta kovulmuştu.

BÖLÜM YİRMİ DÖRT

27 Ağustos Çarşamba

“Yaptığımız tetkiklere göre bilinci yerine gelmeye başlamalı,” dedi Dr. Raina. Onu dinleyenlerin haberi sindirebilmeleri için bir süre bekledi.

Bekleme odasına geri dönmüşlerdi. Sabahın erken saatleriydi ve güneş ışıkları büyük pencerelerden içeriye vurup tozları ışık altında dans ettiriyordu. Dr. Raina samimi ama profesyonelci. Karşısındaki insanın duygularını düşünerek hareket etse de gerçekleri söylemekten kaçınmıyordu. Laura ve Howard yorgun ve endişeliydi. Laura, Daniel’ın yatağının yanında üç gece geçirmişti ve doktorlar bir gece önce Daniel’a yatıştırıcı vermeyi kesmişlerdi. Geçen on iki saatlik süreç içinde bir ara uyanması gerekiyordu.

“Peki, neden hâlâ uyanmadı?” dedi Laura, kısık ve kederli bir sesle.

“Henüz bilmiyoruz. Bu sabah bunun nedenini araştırmaya başlayacağız. Onu bir kez daha röntgenden geçirip elektroensefalogram testi ile diğer pek çok teste sokacağız.”

“Bu testler ne kadar sürecek?”

“Bugün ilerleyen saatlerde elimize bazı sonuçlar geçecek ama ihtiyaç duyduğumuz cevapları bize veremeyebilecekleri konusunda sizi uyarmalıyım,” dedi Dr. Raina yumuşak bir ses tonuyla. “Beyin çok karmaşık bir organdır ve bir kişinin komadan neden çıkmadığını tam olarak saptamak biraz zaman alabilir.

Bazen biz sonuç almaya çalışırken hastalarımızın uyandığı bile olmuştur.”

“Peki... peki ne kadar bir süre daha böyle kalabileceğine dair bir tahmininiz var mı?” Laura, Howard’ın elini yumuşak bir şekilde elinin üzerine koyduğunu hissetti.

“Korkarım bu konuda bir tahminde bulunamam. Sadece bilmiyoruz. İyi haber ise artık kendi kendine nefes alabiliyor. Yani solunum cihazına bağlı kalmasına gerek yok.”

Laura başıyla onayladı fakat duyduğu son haberin küçük bir teselliden başka bir şey olmadığını içten içe farkındaydı. Büyükleme problemi daha karanlık bir hâl alırken tutunulacak küçük bir umut ışığından başka bir şey değildi.

Dr. Raina çağrı cihazı ötüncü başını öne eğdi. Başka birinin ona ihtiyaç duyduğu açıktı. Onu biraz daha tutabilirlerdi ama diyecek bir şey kalmamıştı.

“Bizi bilgilendirmeye devam edecek misiniz, doktor?” diye sordu Howard.

“Tabii ki. Sizi tüm gelişmelerden haberdar edeceğim. Birkaç saatliğine de olsa dinlenmeye çalışın. Mekân değişikliği de biraz rahatlatmanıza yardımcı olabilir.”

Howard konuşmayı noktalamak için başını salladı ama ne kendisinin ne de Laura’nın nereye gidebileceklerine dair fikri vardı.

“Daniel, artık uyanma zamanı geldi,” dedi Laura, Daniel’in yatağına doğru eğilerek. Oğlunun elini tuttu ve yüzüne bakıp bir hayat emaresi aradı. “Aç gözlerini.”

Daniel kıpırdamadan yatmaya devam etti. Makinelerden yükselen “bip” sesleri Laura’nın kulağını tırmalıyordu.

“Parmaklarını oynatabiliyor musun? Peki ya ayaklarını?” Laura’nın soruları yine cevapsız kaldı. “Ufak bir kıpırtı bile yeter... Hadi Daniel,” dedi Laura, artan bir çaresizlikle. Kararlı bir şekilde sandalyesine oturdu ve Daniel’in parmaklarını sert bir şekilde sıktı, hatta biraz fazla sert bir şekilde ama tek istediği şey

oğlunun yeniden hayata dönmesiydi. Ondan bir hareket, bir ses, orada olduğuna, komadan çıkmak için çaba gösterdiğine delalet bir işaret yeterdi.

“Lütfen,” diye yalvardı, sesi kırık, sessiz ve korku doluydu. Gözyaşları yanaklarından sel olup aktı.

Ertesi gün de hiçbir şey değişmemişti. Testler, Daniel’ın neden hâlâ uyanmadığına ışık tutacak sağlıklı bilgiler vermemişti ve Daniel yatağında gözleri kapalı, avuçları açık, sessiz bir şekilde uyumaya devam etmişti. Bir sonraki gün de, ondan sonraki gün de bir değişiklik yaşanmamıştı. Laura da kendi çapında soruşturmalara başlamıştı. Arkadaşlarının arkadaşlarıyla dahi konuşmuş, internette araştırma yapmış ve en sonunda bu tip konularda en yetenekli ve en deneyimli doktorların Chelsea & Westminster Hastanesi’nde görev aldıklarını öğrenmişti. Dr. Raina ile yaptığı konuşmanın ardından Daniel’ın başka bir hastaneye sevk edilebileceğini ve istedikleri an bu yöndeki çalışmalara hızla başlayabileceklerine dair bilgi almıştı. Laura bu transferin oğlunun durumunda bir değişikliğe neden olmasını umuyordu ama sonuç yine hüsrana olacaktı. Daniel’a bakan yeni doktorlar da aynı şeyi söylediler: Onun komadan ne zaman çıkacağını söylemek imkânsızdı. Laura yavaş yavaş bu koma hâlinin haftalarca, belki de aylarca sürebileceğini fark etmeye başladı ve bu durum, onu kontrolünü kaybetmeye sürükleyen bir korku ve keder girdabına düşmesine neden oldu. Ama olumlu düşünmesi gerektiğini kendini hatırlattı. “Olumlu” hızla aşırı kullanılan bir kelime hâline gelmeye başlamıştı fakat o an tutunacak tek dalı da o kelimeydi. Oğlunun hayatı birkaç klişeye indirgenmişti. “Her günü iyimserlikle karşıla.” “Onun yanında ol.” “İyileşeceğin dair umudunu kaybetme.”

On günün ardından hayat etkisini göstermeye başladı. Howard birkaç acil toplantı için ofisine gitmek zorunda kaldı. Özel asistanı da Laura’ya hazır olduğunda ilgilenmesi gereken meseleler olduğuna dair bir mesaj bırakmıştı. Asistanı onu bu hâldeyken rahatsız ettiğine göre bu meseleler önemli olmalıydı.

Kendilerine bir sistem kurdular. Laura sabahları ofise gidiyor, öğleden sonraları evden çalışıyor ve günde en az iki saat Daniel'in yanında duruyordu. Howard da akşam işten çıktıktan sonra Daniel'i ziyaret ediyordu. Laura, Cherry'nin de onu görmesine izin vermişti. Daniel'in komadan çıkmasına yardımcı olabilmek için her şeyi yapmaya hazırdı. Cherry onunla konuştuğunda Daniel'in beyinde birtakım tetiklenmeler yaşanabilir ve bu beyin faaliyetleri onun komadan çıkmasına yardımcı olabilirdi. Cherry'nin haftada iki kez, salı ve perşembe günleri akşamüstü saatlerinde Daniel'i görmesine izin verilmişti. Laura, Cherry'ye bu saatler ve günler dışına çıkmaması ve akşamları Howard gelmeden önce hastaneyi terk etmesi gerektiği konusunda katı talimatlar vermişti. Cherry'nin kurallara uyup uymadığını hemşirelere ve onu hiç görmediğini söyleyen Howard'a sorarak sık sık kontrol ediyordu.

Laura işe döndüğünde bazı kötü haberler almıştı: ITV, kademeli bir şekilde düşen reytingler yüzünden Laura'nın yapımcılığını üstlendiği dizinin ikinci sezonuna onay verme konusunda isteksizdi. Ama kanal yeni yayınlanacak polisiye dizi hakkında "büyük umutlara" sahipti ve bir an önce senaryonun son hâlini görmek istiyordu. Bu sırada çalışanların parasını ödemeye devam edebilirdi. Laura iş hayatında yaşadıkları hakkında konuşmak için Howard'ı aramak istemişti fakat telefonu eline aldığı an bu kararından vazgeçmişti. Oğlunun kazasıyla bir araya gelmişlerdi. Kısa bir süreliğine aralarında yeniden bir sıcaklık oluşmuştu ama bu sıcaklık yerini aşına oldukları soğukluğa bırakmıştı. Hastaneden eve döndüklerinde birbirlerine kısa raporlar veriyorlardı. İkisi de o gün Daniel'a neler söylediklerini anlatmak istemiyordu. O kadar uzun süredir birbirlerinden ayrı hayatlar yaşıyorlardı ki Howard neler yaptığını anlatmak istese en baştan başlaması gerekecekti ve Laura için de durum aynıydı.

Laura, Daniel'in bir hastane yatağında yattığı düşüncesine hiç alışamıyordu ve onu her gördüğünde kalbi sıkışıyordu. İnternette ve kitaplardan bu tip komalar hakkında bilgi aldıktan

ve nörolojide çalışan tanıdıklarıyla konuştuktan sonra içine bir umut ışığı doğuyordu. Bu tip komalardan çıkan hastaların, komada oldukları zaman onlara söylenen şeyleri daha sonra hatırladıklarını vurgulayan raporlar okuyordu. Daniel'in komadan her an çıkabileceğini düşünüyordu. En azından tüm kalbiyle buna inanmaya çalışıyordu.

Yılın sonu geldi ve Isabella her yıl olduğu gibi o yıl da canlı müzik, bolca şampanya ve şişeler dolusu şarap ile bir Noel partisi verdi. Isabella, Daniel'in yaşadığı kazanın ardından Laura'ya çok destek vermiş ve Laura'nın konuşmaya ihtiyaç duyduğu her an cesaretlendirici sözler ve mendillerle onun yanında olmuştu. Isabella, Noel'in onun için zor bir dönem olacağını düşünerek Laura'ya gelip gelmeme konusunda rahat olmasını söylemişti ama Laura kalbindeki ağrı her gün artmasına rağmen hayatını olabildiğince normal bir şekilde sürdürmesinin önemli bir şey olduğunu düşünerek parti davetine olumlu cevap vermişti. Fakat partiye adım attığı an kendini bir yabancı gibi hissetti. Bir şey içmek istemiyordu, zaten onun için bu tip kutlama atmosferlerine girmek her zaman zor olmuştu. O ruh hâlindeyken de bu imkânsızdı. Etrafındaki insanların da biraz garip davrandıklarını fark etti. Kimse Daniel hakkında onunla nasıl konuşacağını bilmiyordu ve bu yüzden davetlilerin pek çoğu, "Ona sevgilerimizi ilet," gibi bilindik geçmiş olsun sözlerinden birkaç tanesini söylemekle yetindiler. Bu sözleri Laura'ya üzgün ve acı dolu bir yüz ifadesiyle aktarmayı ihmal etmediler ama onların bu tutumlarını kötümserlik olarak algılayan Laura sinirlendi. *O hâlâ hayatta* diye bağırarak istedi. *O hâlâ yaşıyor, hâlâ hayatımın bir parçası.* Lanet olsun, o daha ölmedi, dedi kendi kendine. Birkaç boş saatin ardından eve geri döndü. Daha sonra Noel'in kendisi geldi. Noel gününü Howard ile birlikte Daniel'in yanında, özel kliniğe taşındıktan sonra yerleştirildiği uzun dönem bakım odasında geçirdiler. Noel gününde oğlunun yanında olmak, onu yalnız bırakmamak Laura'yı rahatlatmıştı.

Yeni yıl neşesiz ve renksiz bir şekilde geldi. Korku, Laura'yı her gün sıradan işlerini yaptığı esnada beklenmedik şekilde kıs-

kacına alıyordu: taytını giyerken, ön kapıyı kilitlerken... Ne zaman? Ne zaman? Bazen yanında kimse olmadığında, ağzından çıktıktan sonra bir duman gibi havaya karışıp iz bırakmadan yok olup geriye ne iz ne de bir cevap bırakan bir kelimeymiş gibi bağıırıyordu. Ne zaman iyileşecek? Bekleyiş büyük bir işkenceydi. Laura kendi içine gömölüp karanlığın en derinlerine bakıyor ama bu karanlığa düşmeyi reddediyordu. Asla pes etmeyecekti.

BÖLÜM YİRMİ BEŞ

12 Şubat Perşembe

Kazanın üzerinden beş ay geçmişti. Bahar küçük işaretlerle gelişini müjdeliyordu. Hyde Park'ta ortaya çıkan kardelenler, ağaçların köklerine doğru sokulmaya başlamıştı. Londra, yapısını oluşturan tüm o binalar ve insanlar nedeniyle kendine has bir mikroiklime sahipti. Bu yüzden şehre mor ve sarı renkleriyle canlılık katan çiğdemler bile çıkmaya başlamıştı. Laura bir taksinin arkasında oturuyor, akşamüstü yaptığı bir iş toptasından dönüyordu. Günün ilerleyen saatlerinde ortaya çıkan güneş, havanın ekim ayından bu yana ilk kez on derecenin üstüne çıkmasını sağlamıştı. Laura bir anda dışarı çıkmak, havayı yüzünde hissetmek istedi. Bu güdüye kendini bırakarak sürücü kabiniyle yolcu kabinini birbirinden ayıran paravana vurdu.

Arabadan indiği an, iyi bir karar verdiğinin bilincine vardı. Güneş çok tatlıydı ve Laura'nın haftalardır görmediği bir şeye tanıklık etmesine neden oldu: Kaldırımında oluşan gölgeler. Uzun bir süredir böyle bir durumla karşılaşmadığı için gözleri gölgelere olan aşinalığını kaybetmişti. Birkaç aydır kederle donmuş vücudu sanki havayla birlikte çözülmeye başlamıştı. ITV'de yaptığı toplantı iyi gitmişti. Yetkililer yeni polisiye dizisinin senaryosunu okumuş ve beğenmişti. Hatta yeni senaryo onların projeye daha çok bağlanmalarına neden olmuştu ve Laura'ya bir an önce senaryonun yeniden düzenlenmiş hâlini okumak istediklerini söylemişlerdi. Kendisinin söylediği her şeyi dikkatle dinleyen ve

tek tek not alan yetenekli yazarını da hesaba katan Laura'nın, projesinin yeşil ışıık alacağına dair inancı artmıştı.

Güneş ve temiz hava onu ne kadar mutlu etse de başındaki ağrı hâlâ devam ediyordu. Laura bu ağrının onu sık sık rahatsız edecek bir migrene dönmesinden endişelendi. Daniel'ın kazasından önce bu şekilde şikâyetleri olmamasına rağmen, son zamanlarda ayda en az bir kez baş ağrısı çekiyordu. Elini çantasına daldırıp hep yanında taşıdığı ağrı kesici kutusunu çıkardı ama şanssızlık o ki kutu boştu. Eğer migreni başlarsa kendi kendine geçmeyeceğini bildiğinden soluğu sokağın biraz ilerisindeki eczanede aldı. Tezgâhın önündeki sıraya girdi ve en nihayetinde aradığı şeyi bulana dek eczane asistanının arkasındaki rafta bulunan ilaçlara odaklanmaya çalıştı. Sonunda sıra ona geldi. O esnada sırada bir önünde duran kız arkasını döndü. Bu kız Cherry'di.

Laura onu aylardır görmemişti. Bu yüzden Cherry hiç beklemediği bir anda karşısında belirince şaşırdı. Onu görünce şaşırmasının bir diğeri nedeni de Cherry'nin görüntüsüydü. Kilo vermiş, rengi atmış, gözlerinin altında mor halkalar meydana gelmişti ve Laura'nın onu ilk kez emlak şirketinin camından dışarı bakarken gördüğünde fark ettiğı ışıltısı kaybolmuştu.

Şoktan ilk kurtulan Cherry oldu. "Merhaba Laura."

"Merhaba Cherry."

Bir süre sessizce durdular. İkisi de aynı erkeğe bağlı olmasına rağmen aralarındaki ilişkiden emin değildi.

"Sanırım konuşmamızın zamanı geldi, değil mi?" dedi Laura.

Sokağın ilerisindeki, insanın dikkat çekmeyeceğı kalabalık bir kafeye girdiler. Kahve alma sırası onlara geldiğinde Laura, Cherry'yi kahve içmeye davet ettiğine pişman odu. Ona ne diyecekti? Ondandır hiç hoşlanmıyordu ama yine de ona Daniel'ı ziyaret ettiğinde ne yaptığını sormak istiyordu. Onunla şüphelerini giderecek kadar konuşacaktı. Daniel, Howard'a ve kendisine tepki vermediğı gibi ona da tepki vermemiştir. Daha sonra da bir bahane uyduracak ve kalkıp gidecekti.

Üzeri toz şeker tanesiyle kaplı bir masa buldular ve Laura, oturmadan önce masayı bir peçete ile sildi. Camdan dışarı bakıp gelen geçeni izleyen Cherry'nin bir konuşma başlatacak ruh hâlinde olmadığı açıktı. Laura bir süre onu inceledi.

"Senin işte olman gerekmiyor?" Bu soru kastettiğinden biraz sert bir şekilde ağzından çıkmıştı. Sanki onu sorguluyor gibi görünmüştü.

Cherry ona sert bir şekilde baktı, daha sonra çayından bir yudum alıp acele etmeden cevap verdi. "Bugün izinliyim. Cumar-tesileri çalışıyorum."

Laura biraz daha yumuşayıp bir şey fark etti. "Ama bugün perşembe. Bugün Daniel ile görüştüğün gün."

"Evet."

"Yani, özellikle onun için mi şehre indin?"

Bu soru Cherry'nin canını iki konuda sıkıyordu: Tooting uzak da olsa yine de şehirdeydi ve tabii ki Daniel için böyle bir planlama yapmıştı. "Evet, Laura. O benim erkek arkadaşım."

Bir süre sessiz kaldılar ve Cherry yeniden dışarı bakmaya başladı.

Laura "Ziyaretler... nasıl geçiyor?" diye sordu.

Cherry omzunu silkti. "Evlerden bahsederek onu sıkıttığımdan endişeleniyorum."

"Seni dinlediğini düşünüyor musun?"

"Bilmem. Bazen."

Laura hemen sordu. "Neden? Bir tepki mi verdi?"

"Vermedi. Yani, sana boşuna umut vermek istemem ama ben bizim sözlerimize kulak verdiğini hissediyorum. O özel, ilgili, insanları dinleyen ve onlara değer veren biri." Gözlerinde yaşlar belirdi ama onlardan hemen kurtuldu. "Ne zaman uyanacağını bilmiyorlar, değil mi?"

"Hayır."

"Onu çok özledim." Sesi o kadar kırılgan çıktı ki Laura'nın bile kalbinin titremesine neden oldu.

Cherry kendini toparladı. "Özür dilerim. Senin de onu çok özlediğini biliyorum." Başını öne eğdi bir süre elindeki çay

kaşığıyla oynadı, sonra yeniden başını kaldırdı. "Ve onu senin doğum gününde yanından uzaklaştırıp Galler'e götürdüğüm için de çok üzgünüm. Eğer zamanı geri alma şansım olsaydı..." Bir anda hıçkıra hıçkıra, dikkat çeken bir şekilde ağlamaya başladı ve Laura ona dehşete düşmüş bir şekilde baktı. Müşteriler de aynı şekilde şaşkın gözlerle bakarken Laura eline bir peçete aldı ve Cherry'ye doğru uzattı.

"Al. Gözlerini sil."

"Özür dilerim. Gerçekten özür dilerim..." dedi ve gözyaşlarını dizginlemeyi başardı. Laura onun daha da berbat hâle geldiğini gördü. "Bazen," diye devam etti Cherry, "bazen parçalara ayrılacakmış ve yere baktığımda her bir parçamı orada bulacakmışım gibi hissediyorum." Acı dolu bir yüz ifadesiyle gülümsemeye çalıştı.

Laura ona baktı. Bu yas tutan, kırılgan, yeni Cherry ona eski şüphelerini unutturmadı. Ona güvenmiyordu. Bu kız yalanlar ve manipülasyonlarla onların hayatına giren kızdı. Kendini bir yüzme havuzuna atıp onu havuza Laura'nın attığını iddia etmişti, bilerek onun doğum gününü mahvetmiş, oğlunu kaza geçirip hastanelik olduğu bir geziye götürmüştü. Bunları yapan kız gerçekten üzgün görünüyordu. Belki de gerçekten bir vicdanı vardı.

"Sanırım, eve gitsen iyi olacak."

"Olmaz. Altıya kadar bekleyeceğim."

Laura'nın Daniel'ı görmesine izin verdiği saati. "Bak, bir akşam onun yanında olmaman sorun olmaz. Howard zaten orada olacak."

"Olmaz. Ben..."

"Sana karşı dürüst olacağım, Cherry. Hiç iyi görünmüyorsun. Eve git, banyo yap ve biraz dinlen. Hatta neden işten biraz izin almıyorsun. En son ne zaman düzgün bir tatil yaptın?"

"Ne demek istiyorsun?"

"Bir haftalığına izin al. Hava değişikliği iyi gelir. Bir süre Daniel'ı düşünmeyeceğin, kendini toparlayabileceğin bir yere git."

"O hiç aklımdan çıkmıyor ki."

Laura sinir olmaya başladı. Ona karşı duyduğu temelsiz hoş-görü yıkılmak üzereydi.

“Tanrı aşkına, git biraz güneşe çık. Bir tatile filan git. Daniel şüphesiz sen döndüğünde de aynı durumda olacak.”

“Öyle mi düşünüyorsun?”

Laura gönülsüzce kafa salladı.

Cherry ona doğru gülümsedi. “Sanırım haklı olabilirsin. Biraz tatil iyi gelebilir.”

Laura yeniden başını salladı, sonra ayağa kalktı. “Güle güle Cherry.”

“Güle güle Laura.”

Cherry onun gidişini izledi ve Laura sokağın sonunda yok olduğu an tezgâhtan çikolatalı bir brownie almaya karar verdi. Malum, bir kutlama sebebi vardı. Gerçekten çok yorgundu. Daniel’ı ziyaret etmekten, beklemekten, durumunu merak etmekten yorulmuştu. Gece gözüne uyku girmiyordu. Doktoru ona uyku ilacı yazmıştı. İlaç ilk kullanımda işe yaramıştı fakat daha sonra Cherry’nin uyuşuklaşmasına neden olmuştu. Her şeyden önce, kazanın hemen ardından Daniel’ı çok özlemişti. O kadar uzun süre beraber zaman geçirmişlerdi ki Daniel hayatının önemli bir parçası hâline gelmişti fakat bir süre sonra özlemi ve üzüntüsü Daniel’ı aşmaya başladı. Yeni hayatını ve geleceklerini –geleceğini– de kaybetmek üzere olduğu için üzgündü. Kazanın ardından her şey çok hızlı bir şekilde değişmişti. Artık güzel restoranlarda yemek yemiyordu. O havalı dairede kalamıyordu. O güzel ve pahalı ev aklına her geldiğinde, evin tadını çıkaracak kimse olmadığı, kendi hâlinde durup ziyan olduğu için üzülmüyordu. Howard, Galler’den döndükten sonra Daniel’ın arabası da elinden gitmişti. Howard ofisinden onu aramış, arabayı evinin önüne park etmesini ve anah-tarları da posta kutusuna bırakmasını söylemişti.

Noel olabildiğince acılı geçmişti. Wendy onu Croydon’daki evine davet etmişti ve ikisi katlanır masaya karşılıklı oturup, yemek yiyip başlarına kâğıt şapkalar takmışlardı. Cherry ilk

fırsatta başındaki kâğıt şapkadan kurtulmuştu. Daniel'ı her gördüğünde onun komadan uyanması için elinden gelen her türlü çabayı göstermeye çalışıyordu. Daniel uyandığı zaman beraber planladıkları hayata kaldıkları yerden devam edebileceklerdi. Ama beş ay geçmesine rağmen hiçbir şey değişmemişti. Cherry hiç sektirmeden her hafta, haftada iki kez, Daniel'ı ziyaret etmişti. Daniel'ın yanında gitmemek için kolayca bahaneler uydurabilecek olmasına rağmen bunu yapmamıştı fakat bu nöbet tutma hâli onu yıpratmaya başlıyordu. Kendisine cevap veremeyecek durumda olan bir erkekle bir kadının ne kadar süre daha sevgili kalabileceklerini düşünmeye başladı. Gençti, planları vardı ve o yatağın yanında durduğu süre boyunca kaçırmakta olduğu fırsatlar olup olmadığına dair merakı katlanarak artıyordu.

Daniel'ın bilinci açıkken dört ay içinde nişanlanmak gibi plan yapmıştı ve bu tanışmalarının ilk yılına tekabül edecekti. Eğer bu beklentisi gerçekleşmeyecekse, gerçekleşmesi zor görünüyordu, baştan bir planlama yapması gerekecekti. Bu durumu her düşündüğünde umutsuzluk girdabına düşüp eğer kaza yaşanmasaydı neler olacağını hayal edip üzüliyordu. Son zamanlarda iş hayatının da pek iyi gittiği söylenemezdi. O iş için çok zekiymiş ve bu yüzden çok sıkılıyordu. Emlak şirketi çalışanı kimliğini devam ettirmek için ekstradan çalışmak zorunda kalıyordu ve kendini orada kapana kısılmış gibi hissediyordu. İşten ayrılamazdı çünkü işini kaybettiği an dairesini de kaybeder ve Croydon'ın kasvetli sokaklarına geri dönmek zorunda kalırdı. Başka bir iş arayabilirdi ama o şirkette çalışmaya başlayalı henüz bir yıl olmuştu ve oradan bu kadar kısa bir süre içinde ayrılması öz geçmişinde iyi görünmeyebilirdi. Onun ihtiyacı olan şey bir ara, bir rahatlama fırsatı, biraz düşünüp olaylara yeni bir açıdan bakmaktı. Biraz para ayırmıştı ve son anda ucuz bir tatile gidebilirdi. Ama iki hafta ortadan kaybolup Meksika'ya giderek rahatlamış ve yanmış bir şekilde geri dönmek istememişti çünkü Laura'nın onu o hâlde görmesi biraz uygunsuz kaçabilirdi. Ama artık cebinde Laura'dan alınmış bir izin vardı. Gülümsedi. Gözyaşlarını doğru anda akıtmıştı.

BÖLÜM YİRMİ ALTI

24 Şubat Salı

Yaklaşık iki hafta sonra Laura özel klinikten bir telefon aldı. Kalbi içine düştüğü virane hapisaneden kurtulmak istencesine hızla çarptı ama doktordan beklediği sözleri duyamadı.

"Bayan Cavendish, korkarım size bazı kötü haberlerim var."

"Ne oldu?"

"Maalesef Daniel artık kendi başına nefes almıyor. Onu yeniden hastanenin yoğun bakım ünitesine aldılar. Şu an solunum cihazına bağlı olarak solunum yapıyor."

Laura'nın dünyası bir kez daha yıkıldı.

Hastaneye ilk varan Laura'ydı. Doktor hemen yanına geldi ve ona durumu izah etti. Sabah saat dokuzu yirmi geçe Daniel'in solunumu kesilmiş ve bunun sonucu olarak da kalbi durmuştu. Bakımından sorumlu ekip, başarılı bir müdahalenin ardından kalbini yeniden çalıştırmıştı. Howard, doktorun açıklamasının tam ortasında yanlarına gelince doktor her şeyi bir kez daha baştan anlattı. Aynı kelimeleri bir kez daha duyan Laura'nın açılan yaraları basılan tuzla dağlandı. Uzun süreli, umutlu bir bekleyişin ardından Daniel avuçlarının içinden kayıp gidiyordu ve Laura bunun nedenini anlayamıyordu.

"Peki, bu neden oldu?" diye sordu doktora, bu değişimi çaresizce anlamlandırmak isteyerek.

“Daniel zatürre olduğu için solunum sıkıntısı çekmeye başladı. Maalesef bu durumdaki hastalarda zatürreye yakalanma riski yüksektir.

Laura üzüntü ve umutsuzlukla patladı. “Daha dün son derece iyiyken bugün nasıl zatürre olup kalp krizi geçirebiliyor, bu hiç mantıklı değil!”

Doktor sabırla durumu izah etmeye devam etti. “Bayan Cavendish, onun durumunu son derece iyi olarak tanımlamak yanlış olur. Daniel komada. Onu yaşadığı durumdan ne zaman çıkacağını öngörmek ya da koma sırasında başına neler gelebileceğine dair tahminde bulunmak genelde çok zor, hatta imkânsızdır.”

Bu açıklama onu tatmin etmedi. Sanki ziyaret edip, bekleyip umut ederken gözünden kaçan bir ihmalden dolayı bu tip bir durum yaşanmış gibi hissetti. *Bir şey yapmış olmalıydı.*

“Ciğerlerini yeniden tam kapasiteyle kullanıp kullanamayacağını görmek için sabırla beklememiz gerekiyor,” diyerek devam etti doktor. “Onu bugün akşama doğru solunum cihazından çıkarmaya çalışacağız ve eğer bunu başaramazsak, makineyi onu kendi başına nefes almaya teşvik edecek şekilde yeniden ayarlayacağız fakat makine onu desteklemeye devam edecek.”

“Peki ya bir kalp krizi daha geçirirse?”

Doktor durdu. “Uzun zamandır komada. Böyle bir olasılık gerçekleştiğinde, onun için en iyisinin ne olduğuna karar vermemiz gerekecek.”

Büyüyen bir korku Laura’yı esir aldı. “Yani, bu olamaz... Onun ölümüne izin vermemiz gerekebileceğini mi söylüyorsunuz?” dedi duyduklarına inanamayarak.

“Böyle bir gerekliliğiniz yok. Eğer dilerseniz son gücümüzle onu hayata döndürmeye çalışacağız.”

“Tabii ki bunu diliyorum!” dedi Laura, gözlerinden akan yaşlarla.

Howard ve Laura yalnız kaldıklarında bir süre sessiz oturdular.

“Ellerinden geleni yapıyorlar,” dedi Howard.

“Öyle mi?”

Howard biraz şaşırdı. “Tabii ki öyle.”

“Ah, Howard, onların ihmalkâr falan olduklarını söylemiyorum ve burada çok başarılı doktorlar olduğunu da biliyorum. Daniel ile ilgilenen doktor koma olaylarında ülkenin en iyisi olarak gösteriliyordu. Ama burada yaşananları dikkatli bir şekilde izlemek varken her şeyi doktorların eline bırakıp bir köşeye çekilmeye gönlüm elvermiyor.” Howard yanına gidip oturdu ve ellerini kucağının üstünde topladı. “Daha öncede bunu yaşadık, hatırla. Ya biz... ben, Rose ilk besinini almadığı an onu bir hastaneye götürseydim...”

“Dur, bekle bir dakika...”

“Ne diyeceğini biliyorum. O,söylemek üzere olduğun sözleri başkalarından da defalarca duydum. Bana elimden geleni yaptığımı, suçun bende olmadığını söylediler. Ama aklımdaki, ‘Ya öyle yapsaydım ne olurdu?’ sorusu ortadan kaybolmuyor. Kendime söz verdim, Howard, Daniel’a gözüm gibi bakacağıma dair kendime söz verdim. Soramadığı soruları onun adına soracağıma dair söz verdim. O benim ikinci şansımdı.”

Howard elini Laura’nın elinin üzerine koydu. “Peki, ne öneriyorsun?”

“Bir doktor daha var. Amerikalı bir doktor. Güvenli ellerde olduğumuzu düşündüğüm için onunla iletişime geçmedim. Hâlâ da güvenli ellerdeyiz ama seçenekleri artırmada da bir sıkınca görmüyorum. Bu doktor şehirdeki bir özel hastanede yeni işe başlamış ve özellikle nörolojik vakalar üzerine uzmanlaşmış birisi. Ah, Howard, dayanamıyorum, ya bir şeyi göz ardı etmişsek? Ya bu konuya yeterince ilgi göstermediyse? Bence o doktoru görmeliyiz, Daniel’ı bir de o muayene etmeli.”

“Bu onu başka bir hastaneye naklettirmemiz anlamına gelmiyor mu?”

“Evet ama o hastanenin de bu hastaneden aşağı kalır yanı yok. Görüşeceğimiz doktorun adı Dr. Bell. Onu hemen arayabili-

rim. Chelsea & Westminster'dan transfer onayı aldığımız an Dr. Bell'in hastanesi gerekli ayarlamaları yapacak."

"O bu kadar hastayken onu başka bir hastaneye nakletmek sorun olmaz mı?"

"Bunu doktorlara danışabiliriz."

Howard, eşinin söylediklerini düşündü. Laura onun bu sessizliğini yanlışlıkla tereddüt olarak algıladı. Sesi çatladı. "Eğer onu... kaybedersek, Howard, elimden gelen her şeyi, onun için en iyi olanı yapmadığımı düşünerek yaşayabileceğimi sanmıyorum. Bu Dr. Bell de bize aynı şeyleri söyleyebilir ama en azından başka bir doktorun daha görüşünü almış oluruz."

Howard, Laura'ya baktı. İkisi de çaresizce bir çözüm yolu arayan kayıp insanlardı. Üzerine düşündükleri çözümün onlara kesin bir sonuç sunma olasılığı az da olsa, elleri kolları bağlı bir şekilde beklemekten daha iyi bir seçenek olduğu da kesindi. "Hadi, gidip hemen işlemlere başlayalım."

Bulundukları hastanedeki doktorlar bunun herhangi bir değişikliğe yol açmayabileceğini söylemesine rağmen bu onları durdurmadı ve iki gün sonra Daniel ambulansla Wellington Hastanesi'ne nakledildi. Laura, oğlunu ziyaret etmek için hastaneye giderken o günün perşembe olduğunu ve Cherry'nin o akşam Daniel'ı ziyaret edeceğini hatırladı. Cherry bu hastane değişikliğinin ardından neler yaşandığını merak etmiş olmalı diye düşündü, Laura. Onun orada olup olmadığını kontrol etmek için hastaneyi aradı. Konuştuğu hemşire, Cherry'nin bir süredir ortalarda görünmediği söylediğinde büyük bir şaşkınlık yaşadı.

"O tatile çıktı," dedi hemşire. "İki haftalığına Cancún'a gitti. Size söylemedi mi?"

Laura kafede yaptıkları konuşmayı hatırladı. "Ah, evet, evet, tabii söyledi. Ne zaman gitti?"

"Geçen pazartesi sanırım."

Laura, Dr. Bell ile yapacağı ilk görüşmeye büyük bir umutla girmişti fakat ne yazık ki Amerikalı doktor da ona pek farklı şeyler söylememişti. Daniel solunum cihazı olmadan nefes ala-

bilecek durumda değildi. Hastaneye kabul edildikten üç gün sonra bir kalp krizi daha geçirmişti. Laura ve Howard hastaneye çağırılmış ve Dr. Bell onları nazik bir şekilde durumun pek de iyi olmadığı konusunda uyarmıştı.

“Korkarım yakın zamanda bir kalp krizi geçirme olasılığı daha var ve eğer durum bu şekilde devam ederse, maalesef hastamızı hayatta tutma şansımız düşer.”

“Bu kalp krizinin ne zaman gerçekleşmesini bekliyorsunuz?”

“Bunu söylemek çok zor ancak yirmi dört ya da kırk sekiz saat gibi kısa bir süre içinde olabilir.”

Laura, Daniel’ın geniş ve güneşli odasına geri döndü ve sessiz bir şekilde yatağının yanına oturdu. Çabalamıştı. Gerçekten elinden gelen her şeyi yapmıştı ama görünüşe göre bu da yeterli olmamıştı. Daniel’ın elini tuttu ve kalbi kırıldı. Aslında uzun bir süredir kırıkta ama bu son aldığı haber, kalbinin milyonlarca küçük parçaya ayrılıp vücuduna dağılmasına neden olmuştu.

Yolun sonuydu. Daniel ile son saatlerini yaşıyordu. Yirmi dört yılın ardından geriye sadece bir gün ya da belki iki gün kalmıştı. Oğlu gözlerinin önünde solgun, tepkisiz ve çaresiz yatıyordu. Laura bir anda ellerinde kalan bu son saatleri kimseyle paylaşmak istemediğini hissetti. Daniel ilk doğduğunda da aynı şeyi hissetmişti. İnsanların onu uzun süre kucağında tutmasına dayanamazdı. Doğumdan sonra Daniel yan odada olmasına rağmen ondan ayrılmak çok ağır gelmişti. Yerinde duramamıştı. Kollarını uzatıp Daniel’ı, parfümüyle oğlunu adeta boğan Howard’ın annesinin kucağından söküp almak istemişti. Oğlunu kollarının arasına almak istiyordu. Saatte artık yeteri kadar kum kalmamasına rağmen onunla kalan son anlarının tadını çıkarmak ve bu anların hiç bitmemesini istiyordu. Ama Cherry ertesi gün şehre dönüp bu haberi aldığı anda Daniel’ı mutlaka görmek isteyecekti. Onu biricik oğlunun yanında görme fikri bile Laura’ya dayanılmaz geldi. Onun Daniel’ı görmek için izin almaya çalıştığını duymak, hastaneye gelip çalışanlara yalvardığını görmek bile istemiyordu. Cherry son zamanlarda, onun

Daniel ile beraber geçirebileceği anlara o kadar taş koymuştu ki oğluyla baş başa geçirmek istediği son saatlerinde onun Daniel'in yanına sokulması fikri Laura'yı öfkeyle doldurdu. Ama ne derse desin Cherry'ye engel olmanın kolay olmayacağını biliyordu. Laura ona durumu ne kadar izah ederse etsin, Daniel ile baş başa kalmaya ihtiyacı olduğunu ne kadar anlatırsa anlatsın, onun yine de gelmek isteyeceğini biliyordu. Bu olay o anda Laura'nın yüzüne bir tokat gibi çarptı ve Daniel'in elini tutup daha önce hiç ağlamadığı bir şekilde ağlamaya başladı.

Laura gece geç saatlerde eve döndü ve onun acı dolu hayatındaki yaşananlardan haberdar olmayan Moses, sahibini bacaklarının arasında dolanarak karşıladı. Aç olduğu belliydi. Zaten Laura da onu beslemek ve birkaç önemli eşya almak için eve dönmüştü. Kapının hemen önünde onu hastaneye geri götürmek için hazır bekleyen bir taksi vardı. Nöbeti kısa bir süreliğine Howard'a devretmişti ama Laura hastaneye geri döndüğünde Howard dinlenmeye çekilecekti ve Laura o geceyi oğlunun yanında geçirecekti.

Bir kutu kedi maması açıp döker dökmez Moses yemeği yalayıp yuttu ve bu esnada mırıldanmaya başladı. Bu işi hallettikten sonra o gecelik eşyalarını almak için üst kata çıktı. Yanına bir pijama, bir diş fırçası ve birkaç hijyen malzemesi aldı. Üstünü de değiştirdi.

O an aklına bir fikir geldi. Elinde tuttuğu temiz tişörtle dolaşırken önünde dururken sırtından soğuk terler boşaldı. Bu işe yarayabilirdi. Soğuk ve acımasız bir fikirdi ama işe yarayabilirdi. Tek çıkış yolu buydu. Titreyen vücudunu odada bir oraya bir buraya sürükledi ve bunu yapıp yapamayacağını merak etti. Fikir yavaş yavaş aklına yatmaya başladı. Ters akıntıya doğru yüzüyordu ve başka bir çaresi yoktu.

Ertesi gün bu fikrini gerçekleştirecekti.

BÖLÜM YİRMİ YEDİ

2 Mart Pazartesi

Oğlumu seviyorum. Önemli olan tek şey buydu. İğrenç bir şey yapmak üzere olması önemli değildi. Yıkıcı geçen birkaç ayın sonunda ona, yol gösterici bir ışık gibi gelen bir fırsat sunulmuştu ve Laura bu fırsatı değerlendirmesi gerektiğini biliyordu. Saatlerce bunun üzerine düşünmüştü ama karar ânı geldiğinde söylemesi gereken cümle onu büyük bir dehşete uğrattı. Onu parçalara ayıracak kelimeler... Bu bir ilkti. Bir anlığına prova yapmayı düşündü ama kelimeler, o kelime, aklında doğru dürüst biçimlenmiyordu. İçinden gelen şey ise bunu şiddetle başından savmaktı.

Hastanede oğlunun özel odasına bağlı banyosundaki lavaboya geçerek aynada kendine baktı. Kısa bir tetkikle, yıpranmış mavi gözlerinin ardında ruhunun hâlâ bozulmamış olduğundan emin olmak özgüvenini tazeledi. Ne parlayan yeşil irisler ne de iğne deliği kadar küçük, şeytani göz delikleri... Buna rağmen yorgun görünüyordu ve ne kadar yaşlandığını gördüğünde şaşırды. Gözlerinin ve ağzının etrafında daha fazla kırışıklık vardı. Ayrıca bu yeni hastanede, bulabildiğinin en iyisi doktorlar ve kırılğan umudu ile uzaklaştırmaya çalıştığı bir üzüntü, peşini bırakmayan bir çaresizlik vardı. Bir anlığına ne yapacağını unuttu ve sadece yakında olacak olanı düşündü. Kalp kırıklığı, onu iki büklüm hâlde lavaboya tutunmak zorunda bırakan somut bir güçtü. Birkaç saniye sonra dikleşti. Hiçbir şey değişmemişti.

Cherry bugün dönmüştü. Laura'nın önceden araştırdığına göre Meksika'dan gelen uçaklar genellikle Heathrow havalimanına erken saatlerde varıyordu. Saatine baktı. Cherry belki de Tooting'deki dairesine şimdiden dönmüştü.

Telefonunu eline aldığı anda boğazına bir yumru takıldı ama zorla geri yutkundü. Bu işi doğru düzgün halletmeliydi. Bunu atlatmasına yardımcı bir mantraymış gibi, "Her anne aynısını yapardı," diyerek bunu kendisine defalarca hatırlattı.

Numarayı dikkatlice çevirdi. Önce buz kesildi, sonra ıstıraplı onu sarsarken farklı şekillerde yapış yapış hissetti. Hayatı yakında sona erecekti. Anlamı olan hayatı... Ellerin titremesini durdurmak için telefonu iki eliyle tutarken kulağına gelen zil sesinin sona ermesini bekliyordu.

En sonunda zil durdu. Meraklı ve şaşkın bir ses telefona cevap verdi. Laura bu durum garip karşılamadı. Cherry'yi daha önce hiç aramamıştı ve numarasının Cherry'nin rehberinde kayıtlı olmadığını emindi.

"Alo?"

"Cherry ile mi görüşüyorum?"

"Buyrun."

"Cherry, benim, Laura Cavendish."

Kısa bir sessizlik oldu. Laura bu sessizliğin, Cherry'nin onu neden aradığını düşünmesinden kaynaklandığını biliyordu.

"Cherry, korkarım seni kötü bir haber vermek için aradım... Daniel birkaç gün önce vefat etti." *Ah, Tanrım, acıyor, acıyor.* Gözlerini sıkıca kapadı ama bu, gözyaşlarının dökülmesine çare olmadı.

Telefonun öbür ucundan şaşkınlığın neden olduğu, yoğun bir sessizlik vardı, daha sonra bu sessizlik bir soruyla kesildi: "Ne?"

"Kalp krizi geçirdi. Aslında birkaç kalp krizi geçirdi. Onu hemen Chelsea & Westminster'ın yoğun bakım ünitesine aldılar. Fakat onu kurtaramadılar."

Yine sessizlik.

"Bunu duymanın çok zor olduğunu biliyorum ama..."

“Beni neden daha önce aramadın?”

“Biraz dinlenmek istediğini biliyordum... ve tatile yeni çıktığın için sana bu kötü haberi vermek istemedim. Özür dilerim, bu çok zor bir karardı fakat herkes için en iyisinin bu olduğunu düşündüm.”

“Anlıyorum.” Bu ne diyeceğini bilemeyen, hâlâ onlara söylenen şeyleri sindirmeye çalışan insanların kullandığı bir ifadeydi.

Laura bir an aynadaki yansımasını gördü. Yüzünde beliren acı gerçektir. Kalbi deliler gibi çarpıyordu ve bu işi bir an önce bitirmek istiyordu.

“Cenaze ne zaman?”

Laura’nın kalbi endişeyle sıkıştı. “Cenaze töreni yapıldı. Aile arasında küçük bir tören düzenledik.”

Laura bu son darbenin, bu son dışlanmanın Cherry’yi ne kadar incittiğini görseydi, yüzündeki suçluluk ifadesi onu eleverebilirdi.

Laura telefonu kapadığı an, bir boşluğa düşmüş gibiydi. Cherry’yi sırtından attığı için kendini rahatlamış hissetmiyordu. Kendini zafer kazanmış gibi de görmüyordu. Fakat biraz huzur hissetti. Şimdi gidip Daniel’a veda edebilirdi. Doktorlar Daniel’ın son ânının ne zaman olacağını bilmiyorlardı ve Laura oğluna düzgün bir şekilde veda etmeden, ona aklındakilere tam söylemeden, kötü haberi duymak istemiyordu.

Kendini toparlamak için bir süre bekledi ve suratına soğuk su çarptı. Daha sonra lavabonun kapısını açtı ve Daniel’ın son birkaç aydır aynı pozisyonda hareketsiz yattığı odasına adım attı. Howard temiz kıyafet almak için eve gittiğinden beri onunla yalnızdı.

Bir sandalye çekerek oturdu ve camdan dışarı baktı. Sanki doğanın nazik ve habersiz bir hediyesiymiş gibi baharın yaklaştığına dair kanıtların görüldüğü günlerden biriydi. Bir anda Daniel’ın da bu havayı hissetmesi gerektiğini düşünerek ayağa kalktı ve camı açtı. İçeri giren hava temiz ve ılıktı, hayat doluydu. Kuşlar şarkılarıyla bu tatlı havaya eşlik ediyordu. Laura sandalyesine geri döndü ve Daniel’ın elini tuttu.

“Dışarıda hava çok güzel.” Devam edemedi ve kendini toparlayabilmek için bir süre susup Daniel’in saçlarını okşadı. Gücünü toplaması gerekiyordu. Oğluna veda etmeden önce söylemesi gereken şeyler vardı. Dağılmanın sırası değildi. Bir k z daha denedi. “Eğer sana bunları daha sonra söyleme imk n m olmazsa, yani eğer...” Yine devam edemedi. “Eğer bir anda gitmek zorunda kalırsan...” diyece i an, bir şey onu durdurdu. Koruyucu annelik mekanizması daha fazla konuşmasına müsaade etmedi. Son birkaç aydır Daniel’in konuştuklarını duyup duymadığını hep merak etmişti ve Daniel’in onların sözlerine kulak verdiğini düşünüyordu. En azından bunu umut ediyordu. Laura ona yaşadıkları güzel tüm anıları anlatmayı ve onun hakkında sevdiği her şeyi dile getirmeyi planlamıştı fakat sözcüklerin a zından çıkmadığı o an, bunun imk nsiz olduğunu anladı. Ya Daniel öldüğünü bilmiyorsa ve onun söylediği şeyleri duyup umudunu kaybederse? Bu düşünce korkuyla titremesine neden oldu. Öyle bir durumda, Daniel kendisini bir kafesin i indeymi  gibi hissedecekti. Hayatının sona ermek üzere olduğunu duyacaktı, iletişim kuramayacaktı ve büyük bir umutsuzluğa s r klenecekti. Diri diri g m lm   gibi olacaktı.

Laura yavaşça Daniel’in yatağına doğru e ildi ve nazik bir şekilde, Daniel’in vücuduna bağlı olan tüplerden ve kablolardan birini yanlışlıkla çıkarmamaya  zen göstererek elini oğlunun yana ına koydu. Daha sonra Daniel’in elini tuttu. Aklında iki hatıra belirdi. Biri doğduktan birkaç gün sonra kollarında hayatını kaybeden, mavi g zli, açık renk saçlı, dünyalar güzeli, ufacık bir kız çocuğuna aitti. Bir diğeri ise, her sabah elinde oyuncak maymunuyla yatağına tırmanan, ona sarılan ve onunla en sevdiği oyuncacı olan bu maymunun en değerli ve en yumuşak yeri olan kulağını paylaşan, o kız çocuğu kadar güzel bir erkek çocuğuna aitti. Orada birlikte uzanıp birbirlerine fısıldayarak sırlar verirlerdi.

“Daniel, umarım hiçbir şeyden korkmuyorsundur çünkü korkmana gerek yok. Ben buradayım. Ne olursa olsun hep yanında olacağım. Ve şeye kadar da buradayım...  eye kadar... hep yanında olacağım.”

BÖLÜM YİRMİ SEKİZ

2 Mart Pazartesi

Cherry telefonu kapadı ve kanepenin üzerine, yanına bıraktı. Daniel ölmüştü. Bunu kabullenemiyordu. O ölmüştü. Varlığı yok olmuştu. Artık yoktu. O tatildeyken, Daniel hasta yatağında son nefesini vermişti. Bir anda Laura'ya tam olarak hangi gün öldüğünü bile sormadığını fark etti. Daniel'ın öldüğü gün o ne yapıyordu? Plajda bir şezlongun üzerine uzanıp güneşin tadını mı çıkarıyordu? Chichen Itza harabelerini mi keşfediyordu? Yoksa Elliot ile yemek mi yiyordu? Bu kısa süreli bir ilişkiydi. Bunu açıkça belirtmişti. O an, Elliot ile biraz zaman geçirip kafasını dağıtmak ona iyi gelmişti. Elliot, otelin barında ona yaklaşmış ve ikisinin de yalnız tatil yaptıklarını öğrenmişti. Tatillerinin dört günü çakışmıştı. O dört günün neredeyse tamamını, gündüzlerini ve gecelerini beraber geçirmişlerdi. Cherry kendini suçlu hissetmemişti. Bu ilişkiyi, onu darmaduman eden kederli ayların ardından kendini toparlama sürecinin bir parçası olarak görmüştü. Beraber geçirdikleri dört günün ardından Elliot gitmiş ve Cherry tatilini yalnız sürdürmüştü.

Daniel'ın hangi gün öldüğünü bilmemek onu rahatsız etti. Hayatını doğrudan etkileyen bu büyük olayın tam olarak ne zaman yaşandığını bilmeliydi. Laura'yı geri aramayı düşündü ama telefonu eline alır almaz bu fikrinden vazgeçti. Kendini henüz sorular sormaya hazır hissetmiyordu. Yaşanan her şey ona hâlâ gerçekdışı geliyordu. Gözü pencerenin ötesindeki hareketliliğe

takıldı. İnsanlar yürüyorlardı. Onun dairesinde yaşananlardan habersiz bir şekilde geçip gidiyorlardı. Hızla ayağa kalktı ve çay yapmak için mutfığa gitti. Su ısıtıcının tuşuna bastığı an, gerçekliğin darbesini yedi. Bir anda gözyaşlarına boğuldu. İç çeke çeke, katıla katıla ağlamaya başladı ve ısıtıcıdaki suyu boşalttı. O sırada, yan evde oturanların arka kapısı açık olduğunda, üst katta oturanların ise belirli bir açıdan aşağı baktığında onu görebileceğini hatırladı. Bu onun öfkelenmesine ve oturduğu evden, Tooting'den, Londra'dan, *fakirlerin yaşadığı* bu Londra çakması yerden, üst üste yaşayan insanlardan nefret etmesine neden oldu. Onu başka insanların göremeyeceği tek yer olan yatak odasına ilerledi ve giyinik bir şekilde yatağa girdi.

Daniel artık hayatta değildi. Daniel hastayken kendini yalnız ve bir köşeye savrulmuş hissetmişti. Fakat o an yaşadığı yalnızlık duygusunu tarif etmesi mümkün değildi. Hep onun iyileşeceğine inanmıştı. Pek çok kitap okumuştı. İnternette pek çok yazı okumuştı. Gazete haberlerini incelemişti. Kendini bir ev doktoru gibi hissetmeye başlayana dek, bu tip rahatsızlıklar üzerinde kendi çapında bazı çalışmalar yapmıştı. Ama Daniel onu bırakıp gitmişti. Ve sahip olmayı planladığı hayatı yerle bir olmuştu. Ona veda bile edememişti. Laura'nın sözlerini hatırlayınca kederi daha da arttı. "Aile arasında." O aileden biri değildi. Onlar için yeteri kadar iyi değil miydi? Değerli değil miydi? Yeteri kadar zengin mi değildi? Yine bir köşeye atılmıştı. Yine bir Nicolas durumuyla karşı karşıya kalmıştı. Ne Laura ne de Howard onu Daniel'in gözünde değeri olan, uygun bir kız arkadaş olarak görmüştü.

Peki, Daniel nereye gömülmüştü? Yoksa yakılmış mıydı? Yakıldıysa külleri neredeydi? Bu sorulardan hiçbirinin cevabını bilmiyordu. Habersiz bırakılmıştı. Bir anda bu bilgileri kendine sakladığından dolayı içinde Laura'ya karşı bir öfke uyandı. Laura, onu Daniel'in hayatından kesip atmıştı. Ve o, Cherry, yavaş yavaş nefret etmeye başladığı ve ufukta kaçış fırsatı da görmediği bir işe tıklıp kalmıştı. Her şeye en baştan başlayacak

gücü yoktu. Daniel'ı kaybettikten sonra, çalıştığı işe onun sayesinde tahammül edebildiğini fark etti. Çünkü Daniel ona sadece en sonunda o işten kurtulabileceği umudunu veren kişi değildi, aynı zamanda sıkıcı iş gününün ardından onu karşılayan kişiydi. Günün sonunda onunla konuşmak, onun yaşadıklarını dinlemek, ona yaşadıklarını anlatmak Cherry'yi çok mutlu ediyordu. Biri stajyer bir doktor, öbürü bir emlak şirketi çalışanıydı. Daniel ona sarıldığında, onu öptüğünde Cherry kendini iyi ve değerli hissediyordu. Fakat artık bunların hepsi mazide kalmıştı. Yine bir hiç olmuştu. Onlar gibi olmaya çalıştığı insanlar, kapıyı onun suratına çarpmıştı. En nihayetinde, kazanan Laura olmuştu.

BÖLÜM YİRMİ DOKUZ

2 Mart Pazartesi

Laura, orada olmadığı bir anda Daniel'in hayatını kaybedeceğinden endişe ederek hastaneden ayrılmadı. Bayan Moore'u arayıp ondan birkaç temiz çamaşır ayarlamasını ve bu eşyaları bir kurye ile hastaneye yollamasını istedi. Geceyi hemşirelerin onun için Daniel'in yatağının yanına yerleştirdiği geçici yatakta geçirdi. Howard da elinden geldiğince çok oraya geldi ama işi gereği günün belirli saatlerini mutlaka ofiste geçirmesi gerekiyordu. Hemşireler bir hastanın "fazla zamanı kalmadığında" bunu genelde anlayabildiklerini ve o zaman geldiğinde Howard'ı arayabilmesi için Laura'ya haber verebileceklerini söyledi. Dört gün geçtikten sonra Laura, çiçeklerden bazılarının solmaya başladığını fark etti. Yatakta yaşananların bir tezahürü olarak gördüğü bu durum onu derinden yaraladı ve yıkılmış bir şekilde solgun çiçekleri kopardı. Onları bir daha görmek istemedi ve bu sebeple çiçekleri odada bulunan çöp kutusuna atmak yerine, dışarıda bulunan çöp konteynırına atmaya karar verdi. Kapıyı arkasından kapayıp dışarı çıktı ve koridorda birkaç adım attıktan sonra bir şes işitti. Bip seslerinin oluşturduğu ritim, artık ona kendi kalp atışının ritmi kadar tanıdık geliyordu.

Bir hemşire hızlı bir şekilde onun yanında geçti. Tanrım, dedi Laura içinden, o öldü. Ben odadan ayrıldığım an öldü, diye düşündü. Ürkütücü bir çılgılık atarak odaya koştu. Çok geç olmadan ona sarılmak için hasta yatağına doğru acele etti.

Laura odaya girdikten birkaç saniye sonra Dr. Bell içeri daldı. "Bayan Cavendish, bize biraz müsade eder misiniz lütfen?" dedi. Daha sonra Dr. Bell, Daniel'ı ve ona ait değerleri gösteren monitörleri incelerken, hemşire nazik bir şekilde Laura'nın dirseğinden tutarak onu odanın köşesine doğru götürdü.

"Nefes almaya çalışıyor."

Laura kuşkulu gözlerle baktı. "Ne yapmaya çalışıyor?"

"Nefes almaya çalışıyor. Kendi başına nefes almaya çalışıyor." Dr. Bell gülümsedi ve ekrandaki verilere baktı. "Son bir dakikada üç kez kendi kendine nefes almış. Pekâlâ, pekâlâ, pekâlâ."

Laura başını salladı. "Anlamıyorum."

"Makineden destek almadan nefes alıyor. Bunu sürekli yapmasa da, kimi zaman yapıyor. Bu iyi bir haber," dedi ihtiyatlı bir şekilde. "Sanırım suni solunum cihazıyla ona bir test uygulamamız faydalı olacak. Bu cihaz onun nefes alıp verme esnasında işini kolaylaştırıyor. Bir kez daha kendi başına nefes alabilecek mi bakalım."

"Aman Tanrım!"

"Önümüzdeki yirmi dört saat boyunca onu sıkı bir şekilde takip ederek ciğerlerinin ne kadar güçlü olduğunu ve bu iş yükünün ne kadarını üstlenmek istediklerini göreceğiz."

"Peki ya daha sonra?"

"Öncelikle önümüzdeki şu birkaç saati geçirelim," dedi Dr. Bell nazik bir şekilde.

Laura bir süreliğine heyecanlamıştı fakat daha sonra yine umutsuzluğa düştü. Bu ona oynanan acımasız bir oyundu. Tıp onun duyguları ile oynuyor, Daniel dünyayı tamamen terk etmeden önce garip bir şekilde onu son kez hayatta tutmaya çalışıyordu. Laura, Daniel'ın yatağının yanından ayrılmadı. Onun göğsüne gözlerini dikerek, aldığı her nefesi dikkatli bir şekilde izliyordu. Laura, hemşireye makinedeki numaraların ne anlama geldiğini tek tek sordu. Bu numaralar Daniel'ın akciğerlerine ait değerlerdi ve Laura onun aldığı her nefese saplantılı hâle geldi. O gece

zar zor uyudu. Daniel'in yatağının hemen yanındaki geçici yatağına uzandı ve belirli aralıklarla gözünü açıp değerlerin yazılı olduğu monitöre baktı.

Ertesi sabah erken saatlerde, Howard ile birlikte sabırsızca, durum hakkındaki görüşlerini açıklaması için Dr. Bell'in gelmesini beklediler.

"Gerçekten çok başarılı bir iş çıkardı. Durumu gayet iyi. Sanırım onu suni solunum cihazından çıkarabiliriz."

Laura, Howard'a doğru baktı. Birbirlerine sevinç dolu, yoğun gülücükler fırlattılar. Yaşananlara inanmakta güçlü çekiyorlardı.

"Ona bağladığımız solunum borusunu çıkaracağım," dedi doktor. Suni solunum cihazını kapatırken Daniel'in ciğerlerini besleyen boruyu nazik bir şekilde çıkardı. Boru çıkar çıkmaz Daniel öksürmeye başladı ve gözleri kocaman açıldı.

"Aman Tanrım," dedi Laura ve yüzünü ellerine gömdü.

"Daniel, beni duyabiliyor musun?" dedi Dr. Bell ve onun yüzüne bir oksijen maskesi yerleştirdi. "Şu an güvendesin. Hastanedesin. Benim adım Dr. Bell, sana yardımcı olmak için buradayım."

Daniel, bir çılgın gibi kafası karışık bir şekilde sağa sola doğru bakındı.

"Panik yapma. Her şey yolunda. Senin elini tutacağım ve eğer beni duyuyorsan, göz kırpmayı istiyorum."

Birkaç saniye boyunca hiçbir şey olmadı. Daha sonra Daniel gözünü kırptı ve bunu gören Laura, yaşadığı mutluluktan zayıf düştüğünü hissetti. Vücudunun içinde mutluluktan âdeta patlamalar yaşıyordu. Yüzünü hâkim olamadığı gözyaşları ıslattı.

"Hastanedesin. Annen ve baban burada."

"Buradayım, buradayım," dedi Laura. Ona yaklaşırken gözyaşlarını sildi ve onun elini tuttu. Daniel ona doğru baktı ama Laura, Daniel'in onu görüp göremediğinden tam emin olamadı.

"Bir kaza geçirdin ama iyileşıyorsun," dedi Dr. Bell.

Daniel'in gözleri bir kez daha kapandı. Bunu gören Laura panikledi. "Ne oldu?"

“Bu son derece normal bir durum. Ondan bir anda kendine gelmesini bekleyemezsiniz. Yavaş yavaş kendini toparlayacaktır. Bilinci zaman içinde yerine gelecek.”

“Yani durumu iyi mi?

“Onun tam olarak ne durumda olduğunu görmek için birkaç gün belki de birkaç hafta geçmesini bekleyebiliriz ama halihazırda gösterdiği gelişim gerçekten çok iyi.”

Daniel’ın iyileşme süreci yavaş yavaş başladı ve Laura ilk başlarda Daniel’ın bazı şeyleri yapmakta ne kadar zorlandığına şahit oldu. Daniel’ın yatakta oturur pozisyona gelmesi iki haftasını aldı. Hâlâ kendi kendine beslenebilecek durumda değildi. Vücudundaki ve dudaklarındaki hasarın iyileşmesi uzun zaman aldı ama Laura, yavaş da olsa emin adımlarla Daniel’ın ona geri döndüğünü fark etti. Ufak bir gülümseme, boğuk bir kelime, sağduyuya dair bir işaret... Laura onun verdiği tüm tepkilerin ardından, gösterdiği gelişimden dolayı büyük bir mutluluk ve şaşkınlık yaşadı.

“Bu gelişimi genç olduğu ve iyileşmek istediği için gösteriyor,” dedi Dr. Bell. Laura bu sözleri duyduktan sonra, yaşamak için büyük çaba gösteren Daniel ile gurur duydu ve gösterdiği gelişimden dolayı hayrete düşmüş bir şekilde, ona hayranlık dolu gözlerle baktı. Doktorlar bu süreç esnasında Laura’ya sık sık daha önlerinde uzun bir yol olduğunu hatırlattı. Beyninde hâlâ birtakım hasarlar olup belleği de bu hasarlardan etkilenmiş olabilirdi. Ama Daniel’ın çabasıyla büyük bir gurur ve mutluluk duyan Laura, bu olumsuz düşünceleri bir kenara itti. İlk başlarda Laura kendini Daniel’ın iyileşme sürecine o kadar kaptırmıştı ki bir an için Cherry’yi aklından çıkarmıştı. Daha sonra bir akşam, mutfakta kendisi ve Howard için yemek hazırlarken anılar, önündeki her şeyi dümdüz eden hızlı, kükreyen bir lokomotif gibi zihninde beliriverdi. *Onun öldüğünü söylemişti.* Bu büyük bir sorundu ama Laura o anda bununla uğraşmak niyetinde değildi. Tüm fiziksel ve zihinsel enerjisini Daniel’ın iyileşmesine ve onun iyileşmesi için yapılması gerekenlere adadı: fizyoterapi, konuşma terapisi,

Daniel ile konuşmak, onu cesaretlendirmek... Laura bu sürecin bölünmesini ya da karmaşık bir hâle gelmesini istemiyordu ve Cherry bu durumun karışık bir hâle gelmesine neden olabilecek bir unsurdu. Laura, Cherry'yi Daniel'in yeni hayat enerjisini ondan alırken, ona yalan söylerken ve amaçları uğruna onu duygusal anlamda manipüle ederken hayal etti. Bu öngörü bile onun vücudunun korkuyla titremesine neden oldu. İyileşme süreci olumlu yönde ilerlemesine rağmen, Daniel azami gücünün çok uzağındaydı ve Laura suçluluk duygusunu bir kenara atarak kararını verdi ve Cherry'nin Daniel'dan uzak olmasının en doğru şey olduğu sonucuna vardı.

Yemekte içecekleri şarabı almak için mahzene doğru giderken, Howard'ın havuzda tur attığını gördü. Laura, Howard'a Cherry'nin ortalıkta olmaması ile ilgili bir şeyler söylemesi gerektiğini fark etti. Tanrı'ya şükürler olsun ki Howard o âna kadar Laura'ya bu konu hakkında bir şey sormamıştı. Howard da Daniel'in durumuyla meşgul olduğu için, muhtemelen bu konuda bir şey sormak aklına gelmemişti. Ona ne diyebilirdi ki? Yaptığı şey, söylediği yalan aklına gelince bir an için panikledi ve hızlı adımlarla havuzdan uzaklaşarak mahzene doğru gidip dolaptan bir şişe soğuk Chablis kaptı. Üst kata doğru çıkarken yerde ıslak bir şey, parlak bir yer döşemesi olduğunu gördü ve ıslaklığı incelemek için eğildi. Su gibi görünüyordu ama bu su havuzdan gelmemişti. Saçına ağır bir damla düştü ve Laura irkilerek yukarı doğru baktı. Opak camın hemen altında duruyordu. Kaşlarını çattı. Damla oradan mı gelmişti? Suyun oradan gelip gelmediğini oradan bakarak görmesi mümkün değildi ama eğer su oradan geliyorsa, bu bir sızıntı olduğu anlamına geliyordu.

"Sorun nedir?" diye seslendi Howard.

"Sanırım bir sızıntı var."

Howard, Laura'nın olduğu yere doğru yüzdü ve tavana doğru baktı. "Ne? Döşemeler daha yeni onarılmıştı. Lanet herifler bir işi tam yapamıyorlar."

"Ben onları ararım."

Daha sonra Howard ile yemek masasında bir araya geldiklerinde, Laura dikkatli bir şekilde konuyu açtı.

"Bu arada, birkaç hafta önce Cherry ile konuştum."

"Öyle mi? Hastaneyi ne zaman ziyaret etti?"

Laura, titreyen ellerini masanın altında gizlemeye çalıştı. "Ziyaret etmedi. O Daniel'dan ayrıldı."

Howard şarap bardağını masanın üstüne koydu. "Ne?"

"Evet, korkarım tatilden döndükten hemen sonra bu kararı aldı."

"Tatilden döneli asırlar oldu ama bundan bahsetmedin."

"Bunun pek önemli olduğunu düşünmedim. Aklım hep Daniel'daydı. Biliyorsun, kötü haberi aldığımızı düşünüyorduk."

"Peki, onun iyileştiğini bilmiyor mu?"

"Hayır, biliyor. Bu yüzden onu aradım." Yine bir yalan söylemişti. Bu onun dördüncü yalanıydı. Bir yalan diğerini doğuruyordu.

"Daniel bunu biliyor mu?"

"Bu konuda henüz onunla konuşmadım. O da Cherry'den hiç bahsetmedi. Ama durumu tahmin etmiş olabilir." Bir süre duraksadı. "Bence onu korumamız gerekiyor. Eğer bu konuda bir şey söylerse, sanırım Cherry'nin birkaç ay önce gittiğini düşünmesi durumu daha rahat kabullenmesini sağlayabilir."

Howard bir süre sessizce durdu. Oğlunun yaşadığı şeylerden dolayı öfkeliydi. Sonra başını salladı.

Bu konuşma Laura'nın beklentilerine oranla çok daha kolay geçmişti. Laura derin bir nefes aldı ve bu konu hakkındaki her şeyi zihninin gerisine attı.

Bilinci yerine geldikten iki ay sonra, Daniel en sonunda fizyoterapi seanslarını tamamladı, sandalyesine döndü ve yorgun bir şekilde oturdu. Acı çekiyordu. Laura bunu gözlerinden okuyabiliyordu. Tam Daniel'ı yüreklendirmek için ona ne kadar iyi gittiğini söyleyecekken, söze ilk o girdi.

"Cherry nerede?"

Laura boğazının düğümlendiğini hissetti. Her şeyi kendi açısından yoluna koymak için bir şans elde etmişti. Cherry'nin ona iyileşmesi için zaman tanıdığını ve onu görmek için sabırsızlandığını söyleyebilirdi. Başka ne söyleyebilirdi? Onun kendini kaybettiğini ve Daniel'ın birkaç gün ömrünün kaldığını zannedip kederden perişan olduğunu mu?

Daniel ona geri döndüğünden beri, hayatı yeni bir neşe, yeni bir amaç kazanmıştı. Sözünü tutmakta başarısız olmasına rağmen sanki bir kişi ya da bir şey son anda, geriye kalan tek çocuğunu ondan almamaya karar vermiş gibiydi. Çünkü Laura başarısız *olmuştu*. Onu koruyacağına ve ona bir şey olmasına asla izin vermeyeceğine söz vermişti. Karşılığında da çocuğuna hiçbir zarar gelmeyecekti. Rose'un durumunda olduğu gibi asla dikkatsizlik yapmayacak, hatalı kararlar vermeyecekti. *Anlaşma buydu*. Ama o bu sözü tutmakta başarısız olmuştu. Cherry'nin aileye girmesine izin vermişti. Evet, Daniel onu seviyordu ama Laura'nın sırf oğlu onu seviyor diye Cherry'nin kim olduğunu tam bilmeden bu ilişkiyi desteklemesi büyük bir hataydı. Cherry'yi Fransa'ya davet etmişti. Hatta bununla yetinmeyip onu adeta kaybettiği kızının bir silueti olarak görmüştü. Laura'nın tüyleri ürperdi. Çok büyük bir hata yapmasına ve başarısız olmasına rağmen ona ikinci bir şans verilmişti. Cherry'nin bir kez daha hayatlarına girmesine izin verirse, kendine nasıl iyi bir anne diyebilirdi ki? Sırtını dikleştirdi. Öfkeli miydi? Daha ne kadar uyarı alması gerekiyordu?

"Bir süredir seni görmeye gelmiyor," dedi pişmanlık ve acı duyarak. Bu bir yalan değildi ama doğru olduğu da söylenemezdi. Daniel'ın yüzündeki ifade ona pek çok şey söylüyordu. Daniel durumu o komadayken Cherry'nin onu terk ettiği şeklinde yorumlamıştı.

Bir süre pencereden dışarı baktı ve Laura kendini çok kötü hissederek bakışlarını kaçırıldı. Bir an için bunun doğru olmadığını ona söylemek istedi. Ama bu istek içinde uyandığı an, duygularını kontrol altına alarak hiçbir şey söylemedi.

Daniel iyileşmeye devam etti ve bir daha Cherry'den bahsetmedi. Ama Laura hâlâ endişeliydi. Daniel, Cherry'ye ulaşmaya çalışırsa ne olacaktı? Daniel ile birlikte hastane bahçesinde yürüyüşe çıktılar. Daniel'in bacakları hâlâ çok bitkin olduğu için hafif bir tempoda yürüyorlardı. Bu esnada, Laura dikkatli bir şekilde konuyu açma zamanının geldiğini düşündü. Daniel'in eski okul arkadaşlarının hafta sonu hastaneye yaptıkları ziyaretten bahsederlerken, Laura doğru zamanın geldiğine karar verdi.

"Cherry ile konuşmayı düşünüyor musun?"

"Hayır."

Ve konu böylece kapandı. Laura, oğlunun önüne baktığını görünce rahatlamasına rağmen, bir telefon konuşmasının her şeyi açığa çıkaracağını düşünmeden de edemiyordu.

Daniel'in telefonu Laura'nın giyinme odasındaki bir kutunun içerisindeydi. O gece eve gittiğinde, Cherry'nin hayatlarından çıktığından emin olmak için onun numarasını oğlunun telefonundan silecekti fakat daha sonra, silinen tek numaranın Cherry'ye ait olmasının biraz garip kaçacağını düşündü. Bu yüzden telefonu evin bahçesine götürdü ve onu parçalarına ayırdı. Telefonun içinden çıkan SIM kartı da parçaladı. Parçalara baktı, sonra hızlı bir şekilde onları topladı ve hepsini plastik bir poşete koydu. Daha sonra, onları çöp kovasının içinde bulunan bir çöp yığınının altına gömdü. Çöpçülerin ertesi gün geleceğini bildiği için mutluydu. Tüm bu yaşananlar onun sürekli rahatsızlık yaşamasına neden oluyordu ve içini rahatlatan tek şey, yalanının bir sonuca varacağına dair düşüncesi idi. Tüm açık uçları bağlamaya başlamıştı. Artık kimse kimsenin numarasını ezbere bilmiyordu. Herkes telefonlarına çok bağımlı bir hâle gelmişti. Telefonlar sahiplerine nereye gideceklerini, havanın nasıl olacağını söylüyor ve iletişim hâlinde oldukları kişilerin numaralarını onlar için saklıyordu. Öyle ki pek çok kişi artık kendi annelerinin numaralarını bile akıllarında tutmuyordu. Daniel da hiç şüphesiz bu yeni neslin bir parçasıydı ve Cherry'nin numarasını sadece telefonuna kaydederken görmüştü. Muhtemelen o numarayı

da oraya, onun telefonundan kendi telefonunu çaldıran Cherry kaydetmişti ve Daniel o numarayı bir kez olsun tek tek yazarak aramamıştı. Bu işi onun yerine telefon yapmıştı. Laura, Daniel'a yeni bir telefon aldı ve ona eski telefonunun tüm bu koşuşturma esnasında kaybolduğunu söyledi. Cherry onu kazara aramasın diye, ona yeni bir telefon hattı da aldı.

Ama geriye kalan hâlâ tek bir şey vardı. Laura'nın midesini kemiren endişeyi uyandıran tek bir şey...

Cherry hâlâ onların evinden sadece on dakika uzaklıkta yaşıyordu. Eğer Daniel bir gün onun ofisinin önünden geçerse... Laura bu olasılığı düşünmek bile istemiyordu. Bu durum onun acı çekmesine, geceleri gözüne tek bir damla uyku girmemesine neden oluyordu. Doktorların sözleri, aklında bir fikrin oluşmasına neden oldu. Bu geçici bir çözümdü fakat hiç değilse Laura'nın sağlıklı bir karar alabilecek zamanı olacaktı. Doktorlar Daniel'ın yakında eve gidebileceğini ama fizyoterapisinin daha haftalarca süreceğini söylemişlerdi. Daha yüzmesi, yürümesi ve vücudunu güçlendirecek pek çok egzersiz yapması gerekiyordu. Laura ne yapması gerektiğini iyi biliyordu. Onunla havanın ılık olduğu Fransa'ya gidecekti. Daniel onun bu fikrine karşı çıkmadı ve Laura sonunda biraz olsun rahatladı. Daniel'ın hastaneden taburcu olacağı güne uçak biletlerini aldı.

BÖLÜM OTUZ

8 Haziran Pazartesi

Daniel havuz kenarına doğru uzandı ama eli boşluğa gitti. Kendini tekrar yüzeye çıkarmadan önce yüzü bir kez daha suyun altına girdi. Daha sonra havuzun ucuna tutunmayı başardı. Yaşadığı acıyı görmezden geldi ve havuzda bir tur daha atmak için döndü. Kıyafetleri hâlâ tam olarak üstüne olmuyordu ve bir sürü yeni kıyafet almak gibi bir niyeti de yoktu. Öncelikle, alışveriş yapma fikri bile onun tüm enerjisini yitirmesine neden oluyordu ve o an en az sahip olduğu şey enerjeydi. Hayır, onun öncelikle yapması gereken şey, kütlesini ve kas yoğunluğunu artırmasıydı. Böylelikle pantolonunu sırtına kadar çekip bir de kemer takmak zorunda kalmazdı.

Hedeflenen yüzme mesafesini katettikten sonra o kadar bitkin bir durumdaydı ki tek yapabildiği kollarını havuzun kenarına koyup başını kollarının üstünde dinlendirmekti. Her zaman olduğu gibi egzersizle dikkatinin dağılmadığı anlarda kafasında onlarca şey dönüyordu. Hâlâ hayatının ne kadar değiştiğini görmek onu şaşırtıyordu ve bu duruma alışmakta kimi zaman sıkıntı çekiyordu. Nerede olduğundan ve fiziksel kimliğinden habersiz bir şekilde komadan uyanmıştı. Kazadan önce, son hatırladığı şey rafting yaptığı ve akıntı boyunca ilerlediği idi. Hem sevdiği işi hem de sevdiği kız arkadaşı ortadan kaybolmuştu. Günlük hayatını sanki bir ihtiyar gibi yaşamaya başlamıştı ve hayatı hızlandırmak istediği anlardaysa, fiziksel durumu buna

izin vermiyordu. Kendi vücudunun içinde kapana kısılmış gibi hissetmek ona acı veriyordu.

İç çekti ve omzuna bir havlu atarak havuzdan çıktı. Güneş parlıyordu ve haziran ayında *Cote d'Azur* göz kamaştırıyordu. Daniel kendini bu sıcak atmosferin içine bıraktı. Bir sandalyeye kuruldu ve yukarıdan, uzaklardaki St. Tropez'e ve güneşte parlayan kıvıllı kahverengi çatılara baktı. Tüm kasaba denize doğru dönmüş gibi görünüyordu. Bu Daniel'ın hem çok çekici hem de çok rahatlatıcı bulduğu bir şeydi. Bir haftadır Gassin'de olmalarına rağmen henüz oraya gitmemişti. Çok duygusal biri olmamasına rağmen bu yolculuk onu duygusal açıdan biraz zorlamıştı. Aklında bir önceki yaza ve Cherry'ye ait anılar belirip duruyordu. Cherry ile birlikte uyudukları odadaydı. St. Tropez'e gittiğinde, ona geçmişini hatırlatan daha fazla anıyla karşı karşıya kalacaktı. Kendini duygusal açıdan yaralı hissetmesinin nedenlerinden biri de, nasıl olduğunu bilmeden terk edilmeyi kabul etmeye zorlanmasıydı. Terk edilirken zihinsel olarak bile kendinde değildi.

Cherry ile ilgili sahip olduğu son anılar, hep aşırı mutlu olanlarından ve sanki hayatının büyük bir bölümü yitip gitmiş gibi hissediyordu ki işin doğrusu da buydu. Bazen sanki yaşanların hepsi büyük bir hataymış gibi düşünüyor ve onu aramak istiyordu ama bu anlarda kendine ondan artık vazgeçtiğini hatırlatıyordu. Daniel, Cherry'nin onu böyle terk edip gidecek biri olduğunu hiç düşünmemişti. Ona göre ilişkileri henüz yeni olmasına rağmen oldukça güçlüydü. Cherry ile bir gelecek kurabileceklerini düşünmüştü. Daniel sık sık farklı bir durum yaşansa neler olabileceğini aklından geçirmişti. Kazayı geçiren kişi kendisi değil de Cherry olsa ona uzun süre nasıl destek olacağını düşünmüştü. Peki Cherry'nin onu terk etmesine neden olan şey ne olmuştu? Evet, komadaydı ama annesi Cherry'nin Noel'den önce ortadan kaybolduğunu söylemişti. Hatta kasım ayının başlarında. Yani Cherry, Daniel komaya gireli henüz birkaç ay olmuşken onu terk etmişti. Daniel onun bu karara nasıl vardığını

merak etti. Bu kararı verirken zorlanmış mıydı? Ona bağlı kalmak mı istememişti? Ve tabii Cherry'nin bilmediği bir şey daha vardı. Daniel komadan çıkmıştı. Ama Daniel, Cherry'yi arayıp bunu ona söylemezdi. Cherry ona geri dönerse bunu gerçekten istediği için mi yoksa bir görev olarak gördüğü için mi yaptığını asla bilemezdi. Ayrıca rafting merkezinin soyunma odasından çıkıp birkaç hastane dolaşan telefonu kayborduğu ve Cherry'nin numarasının bilmediği için onu arayamamıştı.

Karnı guruldayınca ayağa kalktı ve yiyecek bir şeyler bulmaya gitti. Ne kadar çok yediğini görmek onu çok şaşırtıyordu. Bu, harap olmuş bedeninin toparlanması için doğanın verdiği bir tepki olmalıydı. İçi yağ ve peynir dolu ekmekleri kurt gibi yiyordu. Mutfağa doğru giderken masanın başında oturup bilgisayarı bir şeyler okuyan annesini gördü. Çatık kaşlarıyla biraz endişeli görünüyordu. Laura onu gördüğünde suratına bir gülümseme yerleştirdi ve dizüstü bilgisayarının ekranını kapadı.

"Anne, işe geri dönmek zorunda mısın?"

Laura bir saniye için duraksadı, daha sonra söze girdi ama kelimeler ağzından dökülürken Daniel onun yalan söylediğini anladı. "Saçmalama. Burada da çalışabilirim."

Daniel onun karşısına oturdu. "Bana bakmak için çok fazla zaman harcıyorsun." Laura ona karşı çıkmak istedi ama Daniel elini onun koluna koydu. "Sana minnettar olmadığımı sanma. Eğer sen yanımda olmasaydın burada olamazdım ama... Hastanede geçirdiğimiz o aylar, sonra apar topar buraya gelmemiz... Artık kendini birinci sıraya koymanın zamanı geldi."

Laura'nın içi rahatladı ve bunu gizlemekte güçlü çekti. Durumdan memnun olan Laura'nın şansına, polisiye dramasının televizyonda yayınlanmasına izin verilmişti ve çekimlere bu yılın sonunda başlayacaklardı. Bu büyük bir çalışma başlatılması anlamına geliyordu: birçok bölümün okunması, yayına hazırlanması, oyuncuların bulunması, yönetmenlerle konuşulması, önemli ekip elemanlarının tutulması, çekimlerde kullanılacak yerlerin seçilmesi... Öte yandan bahçe camının onarılması için

hâlâ bir usta ile konuşmamıştı ve bu işlerin hepsini Güney Fransa'dan halletmesi de mümkün değildi. Ama onun dikkatini dağıtan tek şey iş değildi. Cherry hâlâ bir noktada hayatlarına girebilirdi. Evlerinin çok yakınında çalışıyordu ve bu durum hâlâ Laura'nın uykularını kaçıırıyordu.

"Bundan tam anlamıyla emin misin?"

"Tam olarak eminim."

Ellerinin oğlunun başına koydu ve onu öptü. "Hafta sonları burada olacağım."

"Buna gerek yo—"

"Sus. Sen benim işime karışma."

Laura o gece eve uçtu. Anne oğul birbirlerine duygusal bir şekilde veda ettiler ve ikisinin de gözlerinden yaşlar süzüldü. "Her şey için çok teşekkürler," dedi Daniel, birbirlerine sıkıca sarılırken. "Sen olmasan bunları yapamazdım."

"Seni arayacağım," dedi Laura. "Egzersizlerini yapıp yapmadığını kontrol etmek için seni her gün arayacağım."

Daniel yalnız kaldığında, annesini tahmin ettiğinden daha çok özlediğini fark etti. Yatağına uzandığındaysa düşüncelerinin ana konusu yeniden Cherry oldu. Ondandır ve nasıl ayrıldığını anlamaya çalışıyordu. Daha sonra aklında bir fikir oluştu. Ofisini arayıp onunla iş telefonundan konuşabilirdi. Ve eğer halk arasında konuşmak Cherry için zor olursa, cep telefonu numarasını yeniden alarak onunla iş çıkışında konuşabilirdi.

Bunu yapmaya karar verdiğinde kadere bir huzur hissetti fakat yine de Cherry ile yapacağı konuşmayı iple çektiği söylemezdi. Aynı kadın tarafından ikinci kez reddedilmenin, her erkeğin karnına ağırlar sokacağından emindi.

Ertesi sabah hava sıcak, gökyüzü bulutsuzdu. Daniel erkenden kalktı ve taze bir baget almak için fırına gitti. Daha sonra dışarıda kahvaltı yaptı. Gece fena uyumamıştı ama Cherry'yi arayacağı an yaklaştıkça kendisini biraz gergin hissetmeye başladı. Telefonunu açtı ve arama motorunda emlak şirketi Highsmith &

Brown'u tarattı. İnternet sayfasında emlak şirketine ait bir resim gördüğünde gerginliği iyice arttı. Onu hemen aramak istemedi. Saat Londra'da daha sabahın yedisiydi ve Cherry o saatte işte olmuyordu. Biraz zaman geçirmek ve kendi kendine kalıp sürekli prova yapmamak için St. Tropez'e gitmeye karar verdi.

Oraya arabayla gitmek çok kolaydı ve sabahın erken saatleri olduğundan tatilciler dışarıda olmadıkları için trafik de son derece sakindi. St. Tropez'de semt pazarının kurulduğu gündü ve Daniel kendini St. Tropez'e gittiğinde, Place des Lices'e sıra sıra dizilmiş tezgâhları dolduran rengârenk sebzelerin ortasında bulundu. Bu renkli yaz sebzelerine bakliyatlar, meyvelerden yapılmış kuleler ve güzel kokulu çiçekler eşlik ediyordu. Birkaç taze meyve aldı ve fazla dolaşmadan enerjisinin tükendiğini hissedince, biraz daha ilerledikten sonra kendini pazarın hemen yakınlarındaki banklardan birinin üstüne bıraktı. Bir süre gün ışığının altında dinlendikten sonra, saatine baktı. Onu çeyrek geçiyordu. Cherry on beş dakika içinde işte olacaktı. Daniel kalbinin daha güçlü atmaya başladığını hissetti ve aklını, onu bekleyen telefon konuşmasından uzaklaştırmak için etrafına bakınmaya başladı. Etrafına bakarken Daniel tam olarak nerede olduğunu fark etti. Oturduğu yerin hemen karşısında, alışveriş turları esnasında Cherry'nin girmeye gerek görmediği, tasarımcı ürünlerinin satıldığı dükkân vardı. Tam o bankta otururken Daniel, Cherry'yi arkasında bırakıp ona öğle yemeği ve altın bir bilezik almaya gitmişti. Daniel bankta sırtını dikleştirdi. Oturduğu tahtadan bank ona daha bir sıcak ve rahatsız geldi. O an ne yapacağına karar veremeyen Daniel, etrafa doğru boş bakışlar attı, daha sonra gözleri sokağın karşısındaki galeriye doğru kayd. Vitrinde en sevdiği sanatçıya ait olan bir resim gördü. Cherry'nin ona hediye aldığı galeri muhtemelen orasıydı. O an galerinin, oturdukları bankın hemen karşısında olduğunu görmek ona biraz garip geldi. Cherry o hediyeyi anlık bir kararla almış olabilir, diye düşündü. Sonra kendisine, Anlıksa da ne var ki bunda, diye sordu.

Bir an harekete geçmek, o banktan uzaklaşmak istedi ve galerinin içine girmeye karar verdi. İçeri girdiğinde kapının zili arkasından çaldı ve sanatçının koleksiyonuna doğru ilerledi. Resimlere doğru baktı. Tuvallerde genelde sahil, şehir meydanı ve ağaçlarla kaplı alanlar resmedilmişti. Kendisine ait olan resmi aylardır görmemişti ve onun şu an, terk edilmiş olan dairelerinde asılı olduğunu düşündü. Resmin üzerindeki yırtık tamir edilmişti ama hâlâ görülebiliyordu. Cherry ona resmi verdiğinde, Daniel içindeki aşkın kabardığını hissetmişti. Bu hediyenin çok düşünceli ve cömert bir jest olduğunu düşünmüştü. Cherry nasıl oldu da bu kadar değişmişti? Değiştiği çok açıktı. Daniel komaya girdikten sadece on hafta sonra onu terk etmişti. *On hafta*. Ama zaten kazadan önce on haftadan daha uzun bir süre birlikte oldukları söylenemezdi.

Etrafındaki resimleri süsleyen canlı renkler Akdeniz'in göz alıcı ışıklarıyla parlayınca, Daniel o resimleri ilk gördüğünde yaşadığı mutluluğu tekrar hissetti. Bu yaşadığı mutluluk onun beklenmedik bir enerjiyle dolmasına neden oldu ve kısa bir süre sonra yapacağı konuşmayı düşündü. Cherry'nin ne kadar şaşıracağını merak etti ve kendisine, Acaba Cherry böyle bir konuşma için hazır mıdır, diye sordu. Büyük ihtimalle hazırды. Ona kendisini niye terk ettiğini sorduğunda Cherry muhtemelen daha önce hazırlanmış bazı cevaplarla karşılık verecekti. Bunun ne kadar zor bir karar olduğunu ama başka bir çaresi olmadığını söyleyecekti. Daniel kendi aptallığını düşününce başını salladı. Onun ne söylemesini bekliyordu? Komadaki biriyle sevgili olmakla hiç ilgilenmediğini söylemesini mi? Cherry artık başka biriyle ilişkisi yaşıyor da olabilirdi. Ne olursa olsun, sonuç olarak sevdiği kız yedi aydır ortalarda yoktu. *Yedi ay*. Muhtemelen Cherry onu çoktan unutmuştu bile. Daniel ihtimalleri düşününce acı bir şekilde gülümsedi. Cherry için ayrılık uzun bir süre önce gerçekleşmiş bir şeydi. Kendini toparlayıp önüne bakacak kadar yeterli zamanı olmuştu. Belki de artık Daniel'in da önüne bakması gerekiyordu. Bir anda Daniel aslında bir açıklamaya ihtiyacı olma-

dığını fark etti. Bu konuşmanın iyi bir şekilde sonuçlanmasını düşünmek hayalperestlikti. Daha sonra Cherry'nin temkinli ve çekingen bir şekilde buluşmalarını talep edebileceğini düşündü ve bu fikir ürkmesine neden oldu. Cherry'nin Fransa'ya geldiğini, onunla konuştuğunu düşündü. Kendini zayıf hissetmekten ve insanların ona acımasından artık bıkmıştı. Resimler ise onu şaşırtmaya devam ediyordu. Sanki resimdeki objeler onu kucaklıyor, renkler damarlarına doluyordu. Ona acıdan çok keyif veriyorlardı ve Daniel o anda Cherry'den vazgeçmeye başladığı fark etti. İçinde onu ayağa kaldıran yeni bir enerji keşfetti. Galeriden ayrılırken hafiflemiş gibiydi.

BÖLÜM OTUZ BİR

16 Haziran Salı

Ne yapacaktı? Daniel günden güne güçleniyordu. Yakın bir zamanda Fransa'dan ayrılarak eve dönecekti ve döndüğü zaman da Cherry ile karşılaşması ve söylediği tüm yalanların ortaya dökülmesi an meselesi olacaktı. Laura yürürken kıvranmaya başladı. Midesi o kadar düğüm düğüm olmuştu ki bir süre duraklamak zorunda kaldı. Bu söylediği yalanlardan sıyrılabilceğini nasıl düşünmüştü ki? *Delirmiş* olmalıydı. Yaşadığı endişe tüm hayatını etkiliyordu. Doğru düzgün çalışmıyor, yemek yiyemiyordu. Uykuları, yaşadığı panik ataklarla bölünüyordu. Daniel'in binasının önünde durdu, derin bir nefes aldı, daha sonra bir tane daha ve bir tane daha aldı. Yanaklarını şişirerek pofladı. Midesindeki bulantı hissinden kurtulmaya çalıştı. Bir süre kendini toparlamak için bekledi, daha sonra hazır olduğunu hissederek binaya girdi. Daniel Fransa'dan döndükten sonra aile evine yerleşmek istediğini söylemişti. En azından bir süreliğine yalnız kalmak istemiyordu. Laura da bu fikirden hoşnut kalmıştı. Oğlunun yanında olması hoşuna gidiyordu. Daniel'in evine de onun kıyafetlerini almak amacıyla gelmişti. Laura binaya girdi ve onu karşılayan bina görevlisine selam verdi. Daha sonra Daniel'in posta kutusunu kontrol etti. Kutuda sadece birkaç indirim kuponu vardı. Pek çoğunun da son kullanma tarihi geçmişti. Daniel annesinden ayrıca dairesindeki dizüstü bilgisayarını da getirmesini istemişti.

Laura üst kata çıktı ve dairenin kapısını açtı. Yaz güneşinde fazla pişen odaya küflü ve bayat bir koku hâkimdi. Öncelikle yatak odasına gitti. Daniel'in ona verdiği talimatları hatırlamaya çalışarak onun en sevdiği tişörtleri, şortları, iç çamaşırlarını ve favori ceketini bulmaya çalıştı. Odaya garip bir *Marie Celeste* havası hâkimdi: Yatağının yanında geçen yazdan kalma bir bardak su vardı, bardağın üstü bir toz örtüsüyle kaplıydı ve yerde bir çift kirli çorap vardı. Kazadan birkaç hafta sonra eve bir temizlikçi gelmişti fakat Laura ondan sadece çöpleri atmasını ve buzdolabını boşaltmasını istemişti. O günlerde Daniel'in uzun bir süre hastanede kalmayacağını umut eden Laura evdeki diğer şeylere dokunulmasını istememişti.

Laura, Daniel'in eşyalarını gardiobun üst kısmına sıkıştırılmış büyük bir torbaya koydu. Bir yıllık aksamanın ardından tıp Hazırlık Programı'nda eğitimine başlayacağı için Daniel çalışma kitaplarından bazılarını da istemişti. Ama daha sonra annesine ne de olsa iki hafta sonra döneceği için kitapları kendisinin alabileceğini söylemişti. *Sadece iki hafta.* Laura ne yapacaktı? Yine sırtından soğuk terler boşalmaya başladı ve hızlı adımlarla mutfağa doğru ilerledi. Tıp kitapları ve makaleleri mutfaktaki yemek masasının üstünde duruyordu. Bazılarının sayfaları açıktı. Bir önceki ağustos ayından kalan ve sayfaları güneşten sararmış bir gazete onlara eşlik ediyordu. Daniel'in dizüstü bilgisayarı da oradaydı ve fişe takılıydı. Laura bilgisayarı tam alacakken bekleme ışığının yanıp söndüğünü gördü. Galler'e yaptıkları hafta sonu yolculuğundan önce Daniel bilgisayarının tamamen kapatmamış olmalıydı. Sadece ekranı indirilmişti. Laura bilgisayarı evden çıkarmadan önce onu tamamen kapamanın iyi bir fikir olacağını düşündü.

Laura, bilgisayarın ekranını kaldırdı ve cihaz hayat buldu. Daniel'in aylar önceki hayatına dair görsel hatırlatıcılar ekrana yansdı. Laura ekranda beliren pencereleri tek tek kapadı: *Guardian* gazetesi, pahalı dağ bisikletleri satan bir alışveriş sitesi, Galler'e ait hava durumu... Zaman boşluğunda donup kalan,

hâlâ parıltılı, bir ömür öncesine ait fakat unutulmuş kareleri görmek, Laura'nın kendini garip hissetmesine neden oldu. Karşısında duran görseller sanki geçen yaza değil, bir ömür öncesine ait gibiydi. Laura penceleri kapamaya devam etti. Bir tıp sitesi, onu takiben başkan bir site daha... Bir Twitter hesabı çıktı. Bu çok garip, diye düşündü Laura. Daniel'in Twitter hesabı yoktu. Laura hesaba bir kez daha baktığında onun Cherry'ye ait olduğunu gördü. Midesinde gene asidik baloncuklar patlamaya başladı. Cherry bir şekilde yeniden oğlunun karşısına çıkacaktı, Laura bunu biliyordu. Onunla yeniden birlikte olacaktı ve bu sefer onu durdurmanın bir yolu yoktu. Laura'nın her şeyini alacaktı. Cherry'den aylardır haber alamadığı için endişe Laura'nın bedenini doldurdu. Neredeydi? Ne yapıyordu? Laura, düşmanına karşı olan merakının oluşturduğu çekim alanına karşı koyamadı. Onun hakkında bir şeyler bilmesi gerekiyordu. Bu, son mücadeleye girişmeden önce düşmanın pozisyonu ve durumu hakkında bilgi sahibi olmaya ihtiyaç duyan, savaş yorgunu birisinin ihtiyacıydı.

Laura Twitter hesabına bir kez daha baktı ve daha önce fark etmediği bir şey gördü. *Şifre kutucuğu "x" işaretleriyle doluyordu.* Yani yapması gereken tek şey, "giriş yap" butonuna tıklamaktı.

Hesabın içinde gezinerek Laura istediği tüm bilgilere ulaşabiliirdi. Parmakları klavyenin üzerinde gezindi. Yaptığı şey *yanlıştı*, özel hayatın gizliliğin ihlaliydi ve büyük ihtimalle yasadışıydı.

O anda aklına bir fikir geldi. Derin bir nefes aldı. Adrenalin vücuduna hücum etti. Yaptığı şey vahşice ve mide bulandırıcıydı ama böylelikle bu sorundan da kurtulabilirdi. Bir süre oturdu, çabuk ve kısa nefesler alıp verdi. Yaptıklarına inanamıyordu. Kutucuğa tıkladı. Hesapta yazan kısa girdileri okumakla zaman harcamadı. Bunu yapmak yerine yazmaya başladı.

BÖLÜM OTUZ İKİ

16 Haziran Salı

Cherry, masasına oturdu ve sessiz bir şekilde gözleriyle ofisi inceledi. Abigail ve Emily yan yana durmuş, yoğun bakışlarla önlerindeki ekrana odaklanmışlardı. Önlerindeki ekranda satacakları yeni bir eve ait resimler vardı. Cherry onlarla gerçek anlamda neden bir bağ kuramadığını merak etti. Birbirlerinin geçmişinde ortak bazı noktalar olduğunu fark ettikleri için mi kaynaşmışlardı? Bunun nedenini bilmiyordu ve artık umursamıyordu. Ekrandaki evin cam merdivenlerini ve Hyde Park'a bakan terasını gördüklerinde ağızlarının suyu akan ikili, Cherry'nin içinde nefret duygusunun kabarmasına neden oldu. Kuş kadar maaş alarak Londra'nın en pahalı evlerini alıp satmayı acınası bir durum olarak görüyordu. Bu bir hakaretti. Satış süreci esnasında o pahalı evlere girmek, oraların havasını içine çekmekse işin "ikramiyesiydi". Elişi halıların, parlak, birinci sınıf ağaçtan yapılmış döşemelerin üzerinde yürüme şansını buluyorlardı ama evsahiplerinin onda dokuzu, onlardan eve girmeden önce ayakkabılarını çıkarmalarını istiyordu. Cherry zaten bunu kendisi yapardı ama birinin sanki o bir köleymiş ve değerli bir şeyden anlayamazmış gibi ondan bunu istemesi, sinirlerinin kabarmasına neden oluyordu. Bankada milyonları olan zenginler onlara kahkahalarla gülüyordu. "Bak ama elleme!" mottolarıyla onlara talimatlar veriyorlardı. Emlakçılar da onların karışısında el pençe divan duruyor, onları süslü süslü kelimelerle pohpohluyor ve işlerini kaybetmemek için uğradıkları her

türlü hakarete ve aşağılamaya sessiz kalıyorlardı. Cherry'ye göre bu rezillikti. Aynı zamanda aşırı derecede de can sıkıcıydı. Cherry o ofiste bir buçuk yıldır çalışıyordu. Kendini oraya kapalı kalmış, sanki hayatı ve değerli zamanı ondan çalınıyormuş ve gençliği toprağa akıp orada kayboluyormuş gibi hissediyordu. Bu durum onu çok korkutuyor, ne yapması gerektiğine dair saplantılı ve huzursuz düşüncelere dalmasına neden oluyordu.

Hayatı böyle olmamalıydı. Daniel onun bu hayattan kaçış yoluydu ve her şey son derece yolunda gidiyordu. Daniel'in ölümü ona hâlâ acı veriyordu ve onun ölümünden bir şekilde kendini sorumlu hissettiği için acısı daha da derinleşiyordu. Yaşamındaki değişikliğin onu sürüklediği çöküntünün sorumluluğunu alması gerekiyordu. Bunu kendi kendine yapmıştı. Keşke bota biraz daha odaklansaydı. Eğer Daniel'a çarpmasaydı muhtemelen ölmeyecekti, beraber yaşayacaklardı, hatta belki de nişanlanmış olacaklardı ve Cherry de özgür bir hayata yelken açacaktı. Özgürlük! İşinden, kaygılarından, acılarından kurtulacaktı. Gerçekliğin acı tadı ağzına dolmadan önce, bir süre sürekli para sahibi olmanın nasıl bir şey olduğunu hayal etti.

Cherry kötü bir noktada olduğunu fark etti. Müşterilerinin bazılarına sabırsız, hatta kaba davrandığı olmuştu. Bunu duyan Neil, ona kendine çekidüzen vermesi gerektiğiyle ilgili bir konuşma yapmıştı. Neil onunla konuşurken Cherry sinirlenmişti ama çaresizce onun sözlerine boyun eğmişti. Croydon'ın yılın büyük bir bölümünde bulutlarla kaplı olan gökyüzü yeniden kararmaya ve Cherry'yi engellerle dolu, umut vaat etmeyen hayatına geri çekip yok etmeye hazır sarmaşıklar uzamaya başladı. Cherry kendine başka birini, yeni bir erkek arkadaş bulmaya çalıştı ama hayatına giren tüm bekâr erkekler ya da bekâr olmaya hazır erkekler onu sinir etti. Bu tanıştığı erkeklerin hayatında ilk sırada hep kendileri vardı. Ona bakmıyorlardı bile. Bir yere gittiklerinde, Cherry sanki orada değilmiş gibi arkadaşlarıyla konuşuyorlardı ve Cherry de o sırada o rafting rezervasyonunu hiç yaptırmamış olmayı diliyordu.

Ve tabii bir de Laura vardı. Mart ayında Daniel'ın öldüğünü söylemek için aradığından beri ondan haber alamamıştı. Daha sonra kimse onu arayıp ne durumda olup olmadığını sormamıştı. Kimse onu arayıp, artık her neredeyse, Daniel'ın mezarını görmek isteyip istemediğini sormamıştı. Bu yaşadıkları hem canının acımasına hem de büyük bir utanç duymasına neden oluyordu.

İki kadın ona doğru yürüdü. Kapının açıldığını duymuştu ama kimin geldiğine bakmak için kafasını bile kaldırmamıştı. Fakat o an ofiste bir şeylerle meşgulmüş gibi görünmeye çalışan tek kişinin kendisi olduğunu fark etti. Abigail ve Emily'ye doğru nefret dolu bir bakış attı fakat bunun farkına varmadılar. Kadınlar onun masasına geldiler. Bir tanesi diğerinden yirmi, otuz yaş küçüktü ve yaşlı kadının kusursuz bir görüntüsü vardı. Onların anne ve kız olduklarını varsaydı.

Cherry onları dinledi ve onlardan istedikleri daireye ait detaylı bilgiler aldı. Kız üniversiteye başladığı zaman kullanabileceği "küçük bir daire" istiyordu. Yazın, düzenini kurması için, evi okul başlamadan önce "kontrol etmeyi" amaçlıyorlardı. Kız bir bahçe, tercihen de bir çatı terası istiyordu. Kapıcısı ve spor salonu olan bir bina olmalıydı. Ayrıca dairenin ışık almasını ve "eğlenceye" yakın olmak istediği için King's Road civarlarında olmasını talep ediyordu.

Bu kıstasların hepsine uyan pek fazla ev yoktu. Cherry ona bir ev gösterdi, sonra bir tane daha gösterdi ve hiçbir evi beğenmeyen, ondan birkaç yaş küçük, bal rengi saçlı, zengin kızıdan nefret etti. Kızın ten rengine bakıldığında, bu yaz birden fazla kez tatile gittiği belliydi ve şimdi ise ona Cherry'nin arzuladığı fakat sahip olamadığı her şey sunuluyordu: üniversite, özgürlük, beraber ev alışverişine gidebilecekleri kadar yakın bir anne... Kıskançlık boğazında takılı kaldı ve Kensington'da bir daire sahibi olacak kadar şanslı olduğunu göremeyen o sımarık ve egosu yüksek kızın üstüne atlamak istedi. Kim mutfak dolabının siyah ya da beyaz olmasına bu kadar takardı ki? Zaten biraz sızlandığı zaman annesinin, aldığı evin içini onun isteği doğrultusunda

baştan aşağı değiştirebileceği açıktı. Ama Cherry onun üzerine atlamak yerine kendine hâkim oldu. Sakin bir şekilde gülümsedi ve tekdüze bir ses tonuyla geriye onların kıstaslarını karşılayabilecek tek bir ev kaldığını söyledi. Eve ait resimleri açtı. Bu sefer kız evi beğenmiş gibi görünüyordu.

“Ah, buna bayıldım. Şuna bak, anneciğim, şu küçük fırının tatlılığına bak. Burada yemek pişirmeyi öğrenebilirim!”

Cherry kaşlarını çattı. Yetişkin kadınların ebeveynlerine “anneciğim” ya da “babacığım” demesinden nefret ederdi. Ve o küçük, tatlı fırın, sınıfının en pahalı ve kalitelisi olan La Cornue’ydi. Anneçik anlayışlı bir şekilde gülümsedi. Cherry, kızın yumurta pişirmeye çalışırken yumurtaları yakmasının komik olduğunu düşünen, yemek yapmak için sahte bir çaba gösterirken yaptığı tatlı şapşallıklarla insanlara daha sevimli gelme amacı güden tiplerden olduğunu biliyordu.

“Bunu alabilir miyiz? Bu benim olabilir mi, lütfen?”

“Eğer o evde babacığın ve benim için de yemek yapacaksan olur.”

Kız mutlulukla çılgık attı.

Cherry midesinin bulandığını hissetti. Canı sıkkın bir şekilde saate baktı. Tanrı’ya şükürler olsun ki mesaisinin bitmesine sadece on dakika kalmıştı.

“Peki, şimdi bakabilir miyiz?”

Anne, Cherry’yi dikkatinin dağıldığı anda yakalamıştı. “Kor-karım bu mümkün değil.” Cherry’nin söylediği yalan pek ikna edici olmadığından, anne kaşlarını çatı.

“Neden değil?”

Çünkü eve gitmek istiyorum ve bir dakikamı daha size ve aşırı şımarık kızınıza hayatım boyunca sahip olmanın hayalini bile kuramayacağım bir evi göstermek için harcama fikri, içimde önümdeki bu masayı ters çevirme hissiyatını uyandırıyor, demek istedi.

Bunu yerine, “Evi görmeden yirmi saat önce evsahibine bildirimde bulunmamız gerekiyor,” demekle yetindi.

“Ama evin boş olduğunu söylememiş miydiniz?”

Cherry kıza doğru döndü. Demek kız onu dinlemişti. “Yine de onları önceden bilgilendirmemiz gerekiyor.”

Kızın yüzünde oluşan mutsuzluk, Cherry’nin kendini iyi ve güçlü hissetmesine neden oldu. Doğuştan şanslı olan o kıza bir şekilde zarar vermek, onun elinden bir şey almak ve her zaman her istediği şeyi yapamayacağını göstermek ona kendini iyi hissettirdi.

“Onları şimdi arayamaz mısınız?”

Cherry gerildi. Kızın onunla konuşma tarzı hoşuna gitmedi. Kendine hemen bu işe ihtiyacı olduğunu hatırlattı ve yüzüne sahte bir gülümseme oturttu. Arkasından Emily ile Neil’in ofisinden onlara doğru geldiğini görmedi.

Neil önce müşterilerle ilgilendi. Yumuşak ve cazibeli bir tonla onlara yaklaştı. “Böldüğüm için özür dilerim, Emily sizi görmek istediğiniz eve götürebilir. Cherry, ofisimde bana bir konuda yardımcı olabilir misin lütfen?”

Cherry ona sinirle baktı ama Neil kolunu açıp ona ofisin yolunu gösterirken onun dediklerine uymaktan başka bir şansı olmadığını düşündü. Emily, Cherry’nin sıcak sandalyesine otururken kız ona küçümseyici bir bakış attı. Cherry, Neil’in peşinden onun ofisine giderken, atmosferde müşterilerin dileklerini yerine getirmeye hazır yaltakçıların kokusunu alabiliyordu.

“Otur lütfen,” dedi Neil.

“Sorun nedir?” diye sordu Cherry. Biraz güç göstermek istedi ama yine de Neil’a uyarak oturdu.

“Fazla uzatmayacağım,” dedi Neil, “kısa kesmek hepimizi için en hayırlısı olacak.”

Cherry’nin midesi allak bullak oldu. Başı belada mıydı?

“Müşterilerle olan ilişkin hakkında konuşacağım. Onlarla ilgilenme şeklin kabul edilemez.”

“O kız biraz gürültülü ve rahatsız ediciydi,” dedi Cherry kendini savunarak. “Bana kaba davrandı. Aşırı derece de talepkârdı. Ama ona hiçbir şey söylemedim.”

"Ondan bahsetmiyorum. Aslında spesifik birinden bahsetmiyorum. Ben herkese karşı olan tutumundan bahsediyorum." Neil masasına doğru eğildi ve önündeki açık bilgisayar ekranına baktı. "'Yine tüm günüm Londra'nın tamamını almakta ısrarcıymış gibi görünen lanet olası, kibirli ve zengin yabancılarla geçti. Etrafa milyonlar saçıp evlerimizi alan bu heriflerden bıktım artık.'" Neil bilgisayar ekranındaki yazıları okumayı bırakarak Cherry'ye baktı. "Bir başka mesajındaysa bu emlak şirketinin adını vermişsin."

Cherry dehşete kapılmış bir şekilde ona doğru baktı. Daha sonra Neil'in yanına giderek bilgisayar ekranına baktı ve onun okuduğu iki tweeti gördü. *Onun* hesabından yazılan tweetleri! "Ama bu ifadeler bana ait değil. Ben böyle bir şey yazmadım!" dedi Cherry öfkeyle.

Neil bir süre onun sözlerini tarttı. "Fakat bu senin hesabın."

"Biri hesabımı ele geçirmiş olmalı. Bu sürekli olan bir şey. Gazetelerde her gün bu konuda haberler..."

"Bu çok ciddi ve yıpratıcı bir durum."

"Yapma ya! Tanrım, bunları benim yazdığımı mı düşünüyorsun?"

"Ben şirketten bahsediyorum. Halihazırda bir müşterimizi kaybettik. Çinli bir işadamı hafta sonu satın alacağı bir evi almaktan vazgeçti. Kendine başka bir şirketle, başka bir yer buldu. Eğer o işi bitirebilseydik tam otuz beş bin sterlin kazanacaktık. Biraz önce de bir müşteriyle, iki evini bizim şirketimizden çekmemesi için yarım saat konuşmak zorunda kaldım. Ve ikna çabalarım sonuç vermedi."

Korku Cherry'nin bedenini sardı. Neil'i bunu yapmadığına ikna etmesi gerekiyordu. "Ama Neil, lütfen dinle beni, bunu ben yapmadım. Yapmadığım bir şeyden dolayı beni suçlayamazsın."

"Kusura bakma, Cherry ama fazla bir seçeneğim yok."

"Hayır..."

"Sorun sadece bu yorumların değil. Tavırlarında da genel olarak bir değişim gözlemliyorum..."

“Kısa süre önce erkek arkadaşımı kaybettim. Şimdi de sen beni kovuyorsun. Sana dava açacağım.”

“Ya da buradan sessiz bir şekilde gidersin ve sana iki aylık maaşını peşin olarak veririm.”

Bu çok aşışılmalı bir teklifti. Hakarete uğramıştı. Öfkeden kuduruyordu. “Altı aylık maaş ve bir referans.”

“Üç aylık maaş. Ve bu sana yapacağım son teklif. Müşteriler onlara karşı bir tutum içinde olmadığımızı ve bizimle çalışabileceklerini bilmeliler. Ve kusura bakma ama bulunduğumuz durumdan ötürü, senin için referans vermem mevzu bahis bile olamaz. Sanırım hemen eşyalarını alıp buradan ayrılman hepimiz için en iyisi.”

Birkaç dakika sonra, Cherry kendini sokakta öfkeli bir şekilde yürürken buldu. Sağdan soldan geçen insanlara çarpıp çarpmamak umurunda değildi. Kendisine doğru bir iki tane yargılayıcı bakış atıldı ama bunları umursamadı. Bunu ona kim yapmıştı? Bu bir çeşit şaka mıydı? Bunu Emily ya da Abigail yapmış olabilir miydi? Gözyaşlarına hâkim olamadı. Hüngür hüngür ağlamamak için sık sık yutkundu. Göğsünde yoğun bir acı hissetti. Referansı olmadığı için yeni bir iş bulma şansı oldukça azdı. İş olmayınca, parası da olmayacaktı ve evinin kirasını da ödeyemeyecekti. Croydon’a geri dönüyordu.

BÖLÜM OTUZ ÜÇ

27 Temmuz Pazartesi

Her zaman olduğu gibi sabah altıda uyandı. Alarm kurmasına gerek bile yoktu. Artık sabahın altısında kalkmasını gerektirecek bir şey olmamasına rağmen, vücudu bu tip gereksiz bir alışkanlık edinmişti. Merak içinde tavana doğru baktı. Bunu ona kim yapmıştı? O iki tweet dışında hesabından başka bir paylaşımda bulunulmamıştı. Hesabını kapatmıştı ama artık iş işten geçmişti. Kafasındaki soru işaretleriyle saat yedi sularına kadar yatağında uzanır vaziyette kıpırdamadan, sessizce durdu, böylelikle annesini görmekten kaçınacaktı. Sessizliği Wendy'nin duşa girmesi bozdu. Duştan çıktıktan sonra da yatak odasının ince duvarlarından saç kurutma makinesinin sesi duyuldu. Sonra mutfaktan yükselen çay kaşığı sesleri kulağına geldi. Ve son olarak da ön kapının yumuşak bir şekilde kapandığını duydu. Cherry tüm bu sesleri yatağından dinleyip bekledi. Annesi bir şey unutup geri dönebilir ve annesiyle karşılaşabilir diye, evden çıkıp onu beş kilometre ötedeki süpermarkete götürecek otobüse binmesine yetecek kadar bir sürenin geçmesini bekledi. Saat yedi buçuk sularında yataktan çıktı. Yatak tek kişilikti. Diğer tarafında küçük, ikinci yatak odası bulunan duvara yaslanmıştı. Çarşaf lar okula gittiği dönemden kalmaydı: çiçekli ve pembe. Aslında oda tamamen aynı kalmıştı. Camlı kapıları olan ve binlerce satmış bej bir Ikea gardırobu, eBay'den alınan ve bir sterlin bile tutmayan ucuz lamba, muhtemelen yine Ikea'dan alınmış, duvara asılı büyük

bir New York fotoğrafı, “süslü” bir kutunun içinde birkaç peçete... Cherry orada yaşadığı dönemde hissettiği yoğun umutsuzluğu bir kez daha hissetti. İşinden kovulduktan sonra daire-sinden ayrılmak zorunda kalmıştı. Dairesinden topladığı eşyalar şimdi, küçük odada bulunan gardırobun içinde duruyordu. O gardırop dışında özel hayatına dair eşyaları saklayacağı bir yer kalmamıştı. Eşyalarından bazılarını kutularından çıkarma zahmetine bile girmemiş, bunu yapmak için bir nedeni olmadığını düşünmüştü.

Cherry, annesini arayıp çekingen bir şekilde geçici bir süreli-ğine yanında kalıp kalamayacağını sorduğunda, Wendy bu konuda fazla soru sormadan bu isteğine olumlu yanıt vermişti.

“Senin için bu evde her zaman bir yer var, tatlım,” demişti annesi nazik bir şekilde ama Cherry için bu olumlu sözler, içinden hiç kaçamayacağı bir tuzak gibi görünmüştü. Yaşadıklarını Wendy’ye üstü kapalı bir şekilde, dolambaçlı yollardan anlatmıştı. Onu dinleyen Wendy üzölmüş, “Kötü şans,” demişti ve birkaç ay içinde hem erkek arkadaşını hem de işini kaybederek büyük bir darbe aldığını düşündüğü kızına fazladan bir ilgi ve anlayışla yaklaşmıştı.

Cherry, annesinin yanında kalmaya başlayalı dört hafta olmuştu ve yeni bir iş bulma ya da taşınma emaresi gösterdiği pek söylenemezdi. İşin aslı, Cherry ne yapacağını bilemiyordu. Günlerini hâlâ, ayaklanmalar esnasında çıkan yangınlardan harap düşmüş Reeves Corner boyunca dolanarak geçiriyordu. Kuaförlerin, bahis dükkânlarının, içeri girdiğinizde tavandan sarkan plastik pazar çantalarının sizi karşıladığı, ucuz eşyalar satan mağazaların önünden yürüyordu. Kaldırımlar sıcakta ter atıyormuş gibi görünüyordu. Mahelleye ekşi ve yapışkan bir aroma hâkimdi. Ona ilham verecek bir şeyle karşılaşmayı beklercesine durmadan yürüyordu. Bir fikirle, bir planla, ona neler yapabileceğini söyleyecek bir şeyle... Yeniden harekete geçmesini, on sekiz ay önce emlak şirketinde çalışmaya başladığı günlerde sahip olduğu tutkuyu ve odağı sağlayacak bir şey istiyordu. Zihninde düşünceler daireler

çizmeye başlayana kadar yürüyordu. Aklını saatine sekiz sterlin alabileceği işlerle çelmeye çalışan, aslında sanki onunla bir nevi alay eden iş bulma kurumlarının önünden geçiyordu. Hepsi gösterişsiz, ucu kapalı ve sıkıcı işlerdi.

Merkez Kütüphanesi bile onu motive edemiyordu. Kütüphanenin içi, büyük fikirleri olan ama bu fikirleri gerçekleştirecek gücü olmayan işsiz ve meteliksiz öğrencilerle dolu gibi görünüyordu. Onun bu ucubelerle, kaybedenlerle işi yoktu. Onun SW3'te bir dairede yaşaması, nişan törenini planlaması gerekiyordu. Bu adaletsizlik, kayıp, yitip giden fırsat içini yaktı.

Kütüphaneyi terk etti ve çaresizce dışarıda durarak, önünden geçen otobüsleri izledi. Amaçsız kalmak onu mutsuz ediyordu. Biraz daha yürümeyi düşündü. George Sokağı'nı geçip Doğu Croydon İstasyonu'na gitmeyi planladı. Peki, daha sonra ne yapacaktı? Aslında bir yere gitmeye yetecek parası da yoktu. Zaten nereye gidecekti ki? Yapmak istediği şey bir yere gitmek değil, kendinden kaçmaktı. Arkasını döndü ve yavaş yavaş eve doğru ilerledi.

Cherry, annesi işten dönmeden önce eve ulaşmaya çalıştı. Amacı onu karşılamak değildi fakat o evde bedavaya oturuyordu ve bunun karşılığında en azından evde birkaç şey yapması gerektiğini düşünüyordu. Annesinin marketten getirdiği malzemelerle dolu olan buzdolabını taradı. Çayın yanında yenilebilecek bir şeyler yapmaya karar verdi. Bu tip çabalar gösterdiğinde, Wendy her zaman ona aşırı iltifat ediyordu. Cherry annesinin bunu ona moral vermek için yaptığını bildiği için, aslında bu tip hareketlerden hiç hoşnut olmuyordu.

"Ooo, neler yaptın böyle?" diyordu annesi, Cherry ne zaman böyle bir çaba gösterse. Fırının kapısını açıyor ve teatral hareketlerle, açılan kapının serbest bıraktığı kokuları içine çekiyor ve "Beni şımartıyorsun. Bütün gece ayaktan durduktan sonra eve gelip birinin sana yemek pişirdiğini görmenin ne kadar güzel bir şey olduğunu anlatamam," diyordu.

Masaya geçtiler ve Cherry aralarındaki diyalogun annesinin o

gün ne yaptığıyla sınırlı olmasına özen gösterdi: kaç tane çalışan hasta olduğu için işe gelmedi, Holly'nin kızı ne videosu çekip YouTube'a yükledi (görünüşe göre gitarda bir balad çalmış) ve marketin dağıttığı yeni indirim kuponları müşteri sayısında artışa neden oldu mu?.. Genelde bu konuşmanın ardından Cherry bulaşıkları yıkar, annesi de *EastEnders*'ın yeni bölümünü izlerdi. O dizi açık olduğu zamanlarda Cherry odada olmaktan nefret ediyordu. Bunu kendini alt tabakaya indiren bir durum olarak görüyor ve yalnız kalmayı tercih ediyordu.

Fakat o gece Cherry bulaşıkları yıkarken Wendy mutfığa girdi.

Cherry şaşkınlıkla annesine baktı. Oturma odasından dizinin jenerik müziğinin yükseldiğini duyabiliyordu.

"Dizini izlemeyecek misin?"

"Biraz sonra, tatlım." Wendy biraz garip görünüyordu. Cherry'nin beyrinde alarmlar çalmaya başladı. Annesi ondan evden ayrılmasını mı isteyecekti?

"Düşündüm de... bütün gününü burada tek başına geçiriyorsun. Bu senin için hiç iyi değil. Özellikle de bilirsin... son yaşadığın şeylerden sonra."

Cherry gerildi ve annesi konuşmasına devam etti.

"Umarım kızmazsın ama bugün gidip çalıştığım marketin müdürü ile konuştum, ona senden bahsettim, ne kadar zeki ve çalışkan olduğunu söyledim ve kısa süre sonra işyerinde bir eleman açığı olacakmış. Teknoloji ve oyun departmanında." Son cümleyi sanki bu çok büyük bir iş fırsatıymış gibi söyledi.

Cherry öfkeleni. Süpermarkette çalışmak mı? Annesi onu buna mı layık görüyordu?

Wendy onun yüzündeki değişimi fark etti. "Daha önce yaptığın işten farklı olduğunu biliyorum ama orada uzun bir süre kalman gerekmiyor. Bunu kendini toparlamak için geçici bir iş olarak görebilirsin."

Onun aslında, kabarcık bir banka hesabına sahip, milyonlarca sterlinlik bir servetin tek vârisi olan bir doktorla evlenip Güney Fransa'da bir tatil yapması gerekiyordu.

Wendy, Cherry'nin sessizliğinden cesaret buldu. "Ya da orada da yükselebilirsin. Yeteneklerini fark ettiklerinde seni hızlı bir şekilde terfi ettireceklerine eminim."

O süpermarkette çalışacağına ölürdü daha iyi. Özgüveni hiç bu kadar düşük bir seviyeye inmemişti. Ellerini kuruladı. Sakin ve hoşgörülü davranışlar sergilemesi gerekiyordu. Yoksa o evde kalmak dayanılmaz bir hâl alabilirdi.

"Bir bardak çay içer misin, anne?"

"Teşekkürler. Pekâlâ... ne düşünüyorsun?"

Cherry düşünüyormuş gibi davrandı. "Olabilir. Ama önce diğer iş fırsatlarını kovalamak istiyorum."

Wendy gülümsedi. "Tabii ki. Ama müdürle konuşmak istersen bir görüşme ayarlayabilirim." Parmağını şaklattı. "Aynen böyle."

"Teşekkürler, anne. İçeri geçsene. Ben çayını yanına getiririm. Dizini kaçıyorsun."

Wendy onun tavsiyesine uydu ve annesi mutfaktan ayrılır ayrılmaz Cherry'nin yanağından bir damla yaş süzüldü. Hızlı bir şekilde gözyaşını sildi. Kırmızı gözleriyle annesine çay götürmesi, peşi sıra sorulara muhattap olması demekti. Annesine çayını verdikten sonra, başının ağrıdığını ve odasında uzanacağını söyledi.

Yatağına yattığında, dibe vurduğunu fark etti. Belki de savaşçı ruhunun uyanması için bu kadar dibe batması gerekiyordu çünkü artık bir şeyler yapması gerektiğine dair açık bir bilince sahipti. İlk olarak yaşananları unutmaması ve Daniel yaşasaydı hangi konumda olacağını düşünmeyi kesmesi gerekiyordu. Aklına yeniden Daniel'in evinin bir görüntüsü geldi ve kızgın bir şekilde bu görüntüyü aklından sildi. Artık bunlara harcayacak zamanı yoktu. Daniel'ı ve onunla yaşadığı her şeyi unutmaması gerekiyordu. Daniel artık yoktu. Ama Cherry'nin hesabı kapatmaya hâlâ ihtiyacı vardı.

BÖLÜM OTUZ DÖRT

12 Ağustos Çarşamba

Zaman geçtikçe Laura kendini daha güvende hissediyordu. Hatta içinde olduğu durumu unutmaya bile başlamıştı. Günler geçtikçe yaptığı şey hakkında bir kez dahi düşünmediğini fark etmişti. Bazen, özellikle de iyi geçirdiği bir günün ardından, kendini hiçbir şey yaşanmadığına ikna ettiği dahi olmuştu. Sanki tüm yaşananlar bir rüyaymış gibi.

Ve zaman da sürekli akmaya devam ediyordu. Bu yaptığı on, yirmi yıl sonra ortaya çıksa ne değişecekti ki? Çoktan herkesin yaşamı değişmiş olacaktı. Oğlu kendine yeni bir iş, yeni bir sevgili bulmuş olacaktı ve tüm bu olanlara gülüp geçeceklerdi. Belki. Ama olayın keskinliğini kaybettiği aşikârdı. Laura bu sürecin yeteri kadar hızlı ilerlediğini düşünmese de, yavaş yavaş köreldiği açıktı.

Cherry'nin Twitter hesabından o mesajları attıktan iki gün sonra, emlak şirketinin internet sitesine girdiğinde Cherry'ye ait profilin siteden kaldırıldığını görmüştü. Bunun üzerine risk alarak şirketi aramış ve onunla konuşmak istediğini söylemişti. Ama şirket yetkilileri Cherry'nin artık onlarla çalışmadığını söylemişti. Laura bunu duyunca büyük bir rahatlık yaşamıştı. Isabella bile ondaki farklılığı gözlemlemişti.

"Ne bileyim, daha ılıtlı, daha mutlu görünüyorsun," dedi ögle yemeğinde ve onun elini tuttu. "Çok zor bir yıl yaşadın. Neler yaşadığını tahmin bile edemiyorum. Ama her şey tatlıya

bağlandı. Daniel sağlıklı bir şekilde evine geri döndü. Hâliyle bu da, senin de harika görünmene neden oluyor.”

Laura gülümsedi ve Izzy’nin ışıltılı ve mutlu görüntüsünü Daniel’in dönüşüne bağlamasına izin verdi.

“Peki, bu durumu kutlamak için seni alışverişe çıkmaya ikna edebilir miyim?”

“İz, yapacak işlerim var.”

“Tatlım, biliyorum.” Elini üzgün bir şekilde salladı. “Sadece boşa giden o akşamüstlerini düşünüyorum. Artık daha iyi bir durumdasın...” duraksadı ve Laura ona şüpheli gözlerle baktı. “Sana bahsettiğim bu adam ellili yaşlarının başında, boşanmış, kendi işini kurmuş. Eğlence için triatlonlara katılıyor.” Kekeleydi. “Zaman harcamaya değermiş gibi göstermek için, zavallı bir kuzuya destek oluyormuşum gibi hissediyorum.”

Laura, Izzy’nin elinin üstüne çay kaşığıyla vurdu. “Sana daha önce de söyledim. Howard ile bir şekilde yuvarlanıp gidiyoruz. Kendi işlevsiz yolumuzda bir şekilde ilerliyoruz.”

Isabella homurdandı. “Howard *fena değil*. Üzgünüm. Sadece seni korumak istiyorum.”

“Ona ihtiyacım var. Neden bilmiyorum. Sanırım alışkanlıktan.”

Bu sözlerini arkadaşının elini sıcak bir şekilde sıkarak tamamladı. Fazla ısrar ettiğini fark eden Isabella konuyu değiştirdi. “Peki, daha neler yapıyorsun?”

“Şey, ITV için hazırladığımız yeni dizinin dışında...”

“O konuda seni düzgün bir şekilde kutladığımı düşünmüyorum. Hem seni *hem de* Daniel’ı.”

“Evet, o da haftaya hastanede çalışmaya başlayacak.”

Izzy, ellerini birbirine vurdu. “İkiniz de işinizle aşırı meşgul olacaksınız.”

“İyi haberler gelmeye devam ediyor. Tanrı’ya şükür, yan binadaki çalışma sonunda bitti. Sonunda bizim havuz camının tamiri işine girişebilecekler.”

“Bu harika bir şey. Benim de senin için küçük bir haberim var. Şu malum kişi var ya... Cherry miydi adı?”

Laura’nın göğsü sıkıştı.

“Şey, arkadaşım Angela’yı tanırsın. Hani hâlâ on beden bikini giyen? Angela, evini Highsmith & Brown üzerinden satıyordu. Görünüşe göre Cherry oradan kovulmuş. Yani artık tamamen yok oldu diyebiliriz. Daniel’a neler yaptığına hâlâ inanamıyorum. Onu çok yanlış tanımışım, değil mi? Kusura bakma, Laura.”

Laura nazikçe gülümsedi. Her şey bittiği için mutluydu.

Bu konuşmaların ardından başka bir şeyin farkına vardı: Her şey böylece bitmişti. *Bitmişti*. Sadece Cherry’ye değil ona da olan her şey... Farklı, tanıyamadığı biri olmuştu. Sanki tüm o şeyleri yapan başka biriydi ve bu durum, yaptığı ve göze aldığı şeyler onu korkuttu. Belki şimdiki aklıyla Daniel’ın iyileştiğini bildiği için aynı şeyi yapmazdı. Ama durumu sonradan kavramak harika bir şeydi ve o dönemde tüm tıbbi göstergeler Daniel’ın günlerinin sayılı olduğunu gösteriyordu. Gerçekten o sırada oğluyla son günlerini geçirdiğini düşünmüştü ve bu durum onu üzüntüden harap bir hâle sokmuştu. Düzgün düşünme yetisini kaybetmişti. Beyninde birkaç tahta kırılmış olmalıydı. En iyisi o yaşananları ve o tanıyamadığı benliğini unutmaktı. Artık akıl sağlığı yerindeydi ve böyle bir şeyin *bir daha asla yaşanmaması gerektiğini* biliyordu.

BÖLÜM OTUZ BEŞ

15 Eylül Salı

“İşte tam da bu sebeple kendimi henüz daireme taşınmaya hazır hissetmiyorum,” dedi Daniel, Laura ona fırında ısıtılmış, bol çikolatalı kuruvasan hazırlarken. Zaten dairesine taşınmak için bir sebep bulamıyordu. Hatta neden en başta kendi dairesine taşınmak istediğine bile bir anlam veremiyordu. Evde yaşamak gayet güzeldi. Bunun nedeni sadece, arada bir sabaha güzel bir kahvaltı ile uyanması değildi. Daniel aynı zamanda yanında insanların olmasından da hoşnuttu. Hem ebeveynleri hem de kendisi uzun ve esnek mesai saatlerine sahip işlerde çalışıyorlardı ve kimin kiminle aynı anda evde olacağı pek belli olmuyordu fakat bu durum bir araya geldikleri kısıtlı saatleri daha da değerli kılıyordu. Laura ile her zaman yakın olan Daniel bu süreçte babasını da daha yakından tanımaya başladığını fark etti. Howard ile birlikte birkaç kez sığınakta birlikte film izleyip bira içme fırsatı bulmuşlardı.

“Dışarısı çok soğuk,” dedi Laura. “Bir kat daha giyinmen gerek.” Gerçekten öyleydi. Sonbahar hiddetli bir başlangıç yapmıştı. Rüzgâr camları dövüyordu. Daha eylülün ortasında olmalarına rağmen ağaçların üzerinde pek fazla yaprak kalmamıştı.

“Üzerime ince bir mont geçirsem iyi olacak,” dedi Daniel, kuruvasanını ağzına tıkarken. “Bu kuruvasan atardamarlar için hiç iyi değil. Kardiyoloji bölümünde çalıştığımın farkındasın değil mi, anne? Bu şekilde davranarak hastalarımı pek iyi örnek olamam.”

"Sen sağlığın resmisin," dedi Laura, oğlunun yanağını sıkarak. Daha sonra, iŖe gitmeden önce gazetelere bakmaya karar verdi.

"Pekâlâ, bu konuda ne dŖnyorsun?" diye sordu Daniel.

"Hangi konuda?"

"Dairemi kiraya verip burada yaŖamaya devam etmem konusunda?"

Laura gazeteyi önünden kaldırdı. "Burada kalmadan dolayı çok mutlu olduğumuzu biliyorsun. İŖte olmadığın nadir zamanlarda seninle bir arada olmak da çok hoŖuma gidiyor. Ama bunun kararını verecek kiŖi sensin. Kendine ait bir yere sahip olmak gibi bir isteğin varsa bunu anlayıŖla karŖıların."

"Peki, evden ayrılırsam bana her gün çikolatalı kuruvasan getirir misin?"

"Hayır."

"Anlıyorum... bu iŖleri zorlaŖtırır."

Laura ayağa kalktı. "Yapacak bir Ŗey yok. Ben gidiyorum."

Daniel öne doğru eğildi. "Bu yeni dizide neler oluyor peki?"

"Sana söyleyemem."

"Syleyemez misin yoksa söylemeyecek misin?"

"Hem söyleyemem hem de söylemeyeceğim. Bu sabah yazar ile birlikte finali planlayacağım. Ve hemen gitmezsem, geç kalamayacağım."

Sokağın karŖısındaki ofisine doğru giderken rüzgâr yandan vurup Laura'nın saçlarını savurdu. Laura son aylarda pek fazla glmsemediği için gerçekten kayda değer bir Ŗekilde içtenlik ve mutlulukla gülümsedi. Yeniden mutluluğa kavuŖtuđu için, yeniden hayatını kk zevklerle renklendirmeye baŖladıđı için bu Ŗekilde glmsedebiliyordu. *Daniel'in gerçekten iyi olduğunu gördüğü her gün, bunun ne kadar büyük bir nimet olduğunu kendine hatırlatıyordu. Sabah uyandığında, süpermarketten elma seçerken, bir toplantıya hazırlık yaparken, oğlunun sağlığına kavuŖtuđu aklına geldikçe içinde havai fiŖeklerin patladığını hissediyordu.*

Daniel, Fransa'dan döndüğünde eski görüntüsüne kavuşmuştu. Her şeyden önemlisi eski benliğine kavuşmuştu. Mutluydu, etrafına neşe saçıyordu. Azmi de geri dönmüştü. Hatta azmi her zamankinden fazlaydı. Fransa'dayken hastanedeki Hazırlık Programı'na yeniden kabul edilmeyi başarmıştı. Daniel kendisine, hayatın her noktasında ikinci bir şans verildiğini düşünüyordu. Laura onu Fransa'da bırakıp Londra'ya döndüğünde bir şey olmuştu. Daniel Fransa'da, ebeveynlerinden devraldığı bir işi yürüten bir kadın ile arkadaşlık kurmuştu. Laura'nın Fransa'ya gittiği bir hafta sonu, Daniel'ı dışarı bir şeyler içmeye çıkaran Vivienne ile tanışmıştı. Kadın, Daniel'dan en az on yaş büyüktü, yüksek özgüvene sahipti ve kendisine acıyacak zamanı olmayan birine benziyordu. Daniel'ın iyi giden iyileşme sürecini Vivienne, içinde saçmalıklara yer olmayan ruhuyla iyice hızlandırmıştı. Daniel, Londra'ya sağlıklı, rahat ve eskisine göre biraz daha sert dönmüştü.

Laura ofisinin bulunduğu binaya girdi ve onu ofisinin önünde bekleyen Willow'un yanına üst kata çıktı. Willow onun yeni asistanıydı ve onu mutlu etmeye gönüllü biriydi.

"Konuğunuz burada," dedi Willow. "Onu toplantı odasına buyur ettim."

Konuğu biraz erken gelmişti ama bu sorun değildi. Laura bu toplantıyı ipe çekiyordu. Çünkü bir dizi yaratmanın en eğlenceli yanlarından biri, akıllı ve hayal gücü yüksek bir yazarla birlikte hikâyeler oluşturmaktır. Laura toplantı odasına doğru gitti ve odanın kapısını açtı.

Cherry, yuvarlak, cam masada oturmuş onu bekliyordu. Bu bekleyişini de bir derginin sayfalarını karıştırarak renklendirmeye çalışıyordu.

"Merhaba Laura."

Büyük bir şaşkınlık yaşayan Laura hiçbir şey söylemedi.

"Beni görmenin biraz sürpriz olacağını düşünmüştüm ama kötü bir sürpriz olacağını düşünmemiştim."

Bir anda paniğe kapılan Laura arkasını döndü ve kapıyı kapadı. *Neden buradaydı?* Arkasını dönmeden önce bir süre, sinir-

lerine hâkim olup kendini toparlamaya çalıştı. Kalbi gümbür gümbür atmasına rağmen sesinin olabildiğince sakın çıkmasını istiyordu. “Merhaba Cherry. Korkarım beni çok kötü bir zamanda yakaladın. Kısa süre sonra bir iş toplantısına katılmam gerekiyor.”

“Ah. Şey, merak etme, o kısa süre benim için yeterli olacaktır.” Laura’dan izin almak için beklemedi. “Seninle görüşmek benim için büyük bir önem arz ediyor. Meksika’dan hemen sonra beni arayıp üzücü haberi verdiğinden beri seninle konuşmadık. Uzun bir süre geçti fakat ben durumu kabullenmekte zorluklar yaşadım ve hâlâ yaşıyorum.”

Laura hiçbir şey söylemedi. O an böyle bir durum ile karşı karşılaşmayı beklemiyordu. Düşün, düşün. Ne kadar olmuştu? Altı, yedi ay filan mı? Cherry’nin saçlarını uzatmıştı. Uzun saç ona yakışmıştı. Daha çekici, daha cazibeli görünüyordu. Laura sakın kalması gerektiğini biliyordu ve yazar geldiğinde de... Lanet olası Willow, Cherry’yi nasıl yazar sanmıştı! Nazik bir şekilde Cherry’den ayrılmasını isteyecekti.

“Senin düşüncelerinin aksine ben Daniel’ı gerçekten çok seviyordum.” Cherry’nin ses tonu bir anda sertleşti. “Onun kaybıyla nasıl mücadele ettiğimi, iyi olup olmadığımı sormak için neden beni bir kez bile aramadın?”

“Ben... Özür dilerim. Kendi acımla mücadele etmekten başka hiçbir şey düşünmedim.”

“Evet, anlıyorum. Öte yandan cenaze işlemleriyle de uğraşmak zorunda kalmış olmalısın. Bir saniye. Cenaze işlemlerini ben tatil deyken yaptın, öyle değil mi? Beni bekleyemedin. Ayrıca o hangi gün öldü? Ayrıca onun nerede gömülü olduğunu da bilmek istiyorum. Onun mezarına gidip ona son bir kez veda etmek istiyorum.”

Bu sorular ve Cherry’nin ona cevap vermesi için zaman tanı maması Laura’nın sinirini bozdu. Cherry onu izliyordu ve Laura bu sorulara bir verecek birkaç yanıtı önceden düşündüğü için çok minnettardı.

“Korkarım bir mezarı yok. Naaşı yakıldı. Küllerini de çok sevdiği Fransa’ya götürdük.”

Cherry ona doğru baktı ama Laura başka bir tarafa doğru baktı. “Kusura bakma, Cherry ama gerçekten biraz sonra bir yazarla toplantı yapmam...”

“Son bir şey daha soracağım.”

Laura sabırsızlanmaya başladı. Tamam, muhtemelen Cherry yas tutuyordu, acılıydı ama bu konuda bu kadar üzülop hesap sormak için neden aylarca beklemişti?

“Nedir?”

“Eğer Daniel ölmeseydi, onunla birlikte olmam seni mutlu eder miydi?”

Laura şaşırdı. Yüzüne sevecen ve dargın bir gülümseme oturtmaya çalıştı. “Bu nasıl bir soru böyle...”

“Ah, güzel. Çünkü her zaman bizim ilişkimizi durdurmak için bir şeyler yaptığını düşünmüştüm. Ailenin bir parçası olarak görüldüğümü bilmek güzel. Beni cenazeye davet etmemiş olsan bile.”

Cherry ayağa kalktı. “Teşekkürler, Laura. Bu konuşma bana çok yardımcı oldu. Bir kapanışa ihtiyacım vardı. Kısa sürede çok fazla şey yaşandı. Ve gidip görebileceğim bir mezar bile olup olmadığını bilmediğim için her şey sanki gerçek değilmiş gibi geliyordu. Anlıyor musun?”

Midesi hafif bulanana Laura başını onaylarcasına salladı.

“Meşgul olduğumu görüyorum. Seni daha fazla rahatsız etmeyeyim.” Cherry elini uzattı ve kısa bir tereddütün ardından Laura kendisine uzatılan eli sıktı. Cherry daha sonra kapıya doğru yöneldi ve odadan çıktı. Titrediğini hissedene Laura masanın ucuna tutundu. Atkısını çözdü. Cherry’ye binada ayrılması için birkaç dakika verdi sonra Willow’un masasına gitti. Yazar hâlâ ortalarda yoktu.

“Yazar geldiğinde onu toplantı odasına al. İki dakika sonra orada olacağım.”

Willow, patronunun surat ifadesi yüzünden endişelenmiş bir şekilde başını salladı ve biraz önce ayrılan konuğunun toplantı odasına girmek yerine, ilk olarak yanlılıkla onun ofisine girdiğini söylemekten vazgeçti. Willow onu Laura'nın masasındaki bazı evrakları incelerken yakalamıştı. "Ah, ne kadar aptalım," demişti konuk ve daha sonra Willow'un peşinden bir yandaki büyük odaya geçmişti.

Laura merdivenlerden aşağı indi. Biraz kendine gelmişti ama vücudunun titremesi hâlâ tam olarak durmamıştı. Bir kahveye ihtiyacı vardı, hem de sert bir kahveye ve ofisinin hemen karşısında, onun Daniel'ın hastalığının en karanlık dönemlerinde ayakta kalmasına yardımcı olmuş, duble espresso yapan bir İtalyan kafesi vardı. Binanın kapısını iterek dışarı çıktı ve kaldırıma adım attı. Daha sonra korkuyla ciyakladı. Cherry dışarıdaydı. Duvara yaslanmış bir şekilde bekliyordu.

Cherry gülümsedi. "Harika, bana çok zaman kazandırdın. Ben de mesain bitene kadar burada bekleyeceğimi düşünüyordum. Tam, zaman öldürmek için ne yapmalıyım diye kara kara düşünürken sen çıkageldin."

Laura neler olduğuna anlam veremeyerek ona baktı. Onun ofisine gelmesi, onunla görüşmesi zaten kafasını yeteri kadar karıştırmıştı.

Cherry öne doğru eğildi. "Onun hayatta olduğunu biliyorum," diyerek fısıldadı.

Laura kekeledi. "Sen... sen neden bahsediyorsun?"

"Sen nasıl bir annesin böyle? Hangi anne oğlunun ölümü hakkında yalan söyler?"

Laura yüzündeki kanın çekildiğini hissetti. Kendine olan nefreti geri dönmüştü.

Cherry'nin ses tonu sertleşti. "Elimdeki her şeyi benden almaya çalıştın. Aynı şeyi ben de sana yapacağım."

Laura derin bir nefes çekti. Cherry bir süre gözlerini ondan ayırmadı. Gözleri soğuk ve merhametsizdi. Cherry mesajının anlaşıldığını gördükten sonra arkasını döndü ve uzaklaştı.

Laura sinirden titreyerek onun gidişini izledi. Bunu ucuz bir tehdit olarak görmeye çalıştı ama Cherry'nin ses tonu onu derinden etkilemişti. Ne kadar çabalarsa çabalasın bu hissi yok edemeyeceğini içgüdüsel olarak biliyordu. Bekleyecekti. Neler olacağını merak ederek bekleyecekti.

BÖLÜM OTUZ ALTI

15 Eylül Salı

Cherry, eğer Laura ona bilgi vermekte biraz daha cömert davranıyordu, Daniel'ın küllerinin Fransa'ya gönderildiğine dair ona aylar önce bilgi vermiş olsaydı ve onun ne durumda olduğunu sormak için arasaydı, hastaneyi asla aramayacağını biliyordu. Cherry tabii ki yeni hastaneyi aramamıştı. O konuda bilgi sahibi bile değildi. Hayır, o Chelsea ve Westminster'ı, Daniel'ın ölümcül kalp krizini geçirdiği yer olduğu söylenen hastaneyi aramıştı. Hayatına devam etmek için gerekli olan bilgileri almak amacıyla, Laura'yı aramadan önce bazı kayıp halkaları tamamlamak için hastaneyi aramıştı. Ama tabii ki beklediği gibi, hastane görevlileri "yakın akraba" olmadığı için ona hiçbir bilgi vermemişlerdi. Bunu duyan Cherry gözyaşlarına boğulmuş, daha sonra, onu uzun bir süre komada görmekten ve hastaneye yaptığı acı dolu ziyaretlerin ardından büyük bir travma yaşayıp kendisinin de hastalandığını iddia ederek sadece kulağına gelen söylentilerle durumdan haberdar olduğunu söylemişti. "O gerçekten öldü mü?" diyerek dramatik bir şekilde haykırmıştı ve yetkililerin bunu reddemeyeceğini bilerek hastanenin yakın akrabalarını kaybeden kişilere destek verme amacıyla kurulan bölümüyle görüşmek istediğini söylemişti. Cherry bu hizmeti alırsa istediği bilgiye de sahip olacağını biliyordu. Yani, yakınını kaybeden kişiye, yakını hakkında bilgi vermeden nasıl destek olabilirlerdi ki? Cherry bu noktada, ölümünden dolayı destek

almak istediği kişinin zaten hiç ölmediğini duyduğunda büyük bir şok yaşamıştı. Böylece kendisine böyle bir hizmet verilmesine zaten gerek kalmamıştı. Ama ona Daniel hakkında başka bir bilgi vermemişlerdi.

Suratına öyle büyük bir sille yemişti ki ilk başta yaşananlara bir anlam verememişti. Kendini hastane yetkililerinin aptalca ama yine de korkunç bir hata yaptığına ikna etmişti. Bir süreliğine Cherry, onlara yaptıkları bu büyük hatadan dolayı dava açmayı bile düşünmüştü. Ona yaşattıkları büyük psikolojik travmadan dolayı onlara manevi tazminat davası açmayı planlamıştı. Daha sonra biraz düşünmüş ve gerçekten Daniel'in yaşama olasılığının var olduğunda karar kılmıştı. Böyle bir olasılığı göz ardı etmeyerek hastaneye gitmiş ve dışarıda, hastanede çalışan temizlik görevlilerinin çıkmasını beklemişti. Cherry, Daniel'in komada olduğu ilk haftalarda geçirdiği yalnız akşamlarda ona sık sık eşlik eden bir temizlik görevlisine yaklaşmıştı. Görevli kadın ilk başta ona bilgi vermeye yanaşmamıştı fakat Cherry ona beş tane gıcır gıcır on sterlinlik banknot uzattığında kadın, Cherry'ye Daniel'in şubat ayının sonlarına doğru Kuzeybatı Londra'da bulunan The Wellington isimli özel bir hastaneye nakledildiğini söylemişti. Kadın ona başka bir şey söylememişti ama bu bilgi Cherry için yeterli olmuştu. Cherry daha sonra Wellington'ı aramış ve ona hastanın 26 Mayıs'ta hastaneden taburcu edildiği ve bunun dışında başka bir bilgi verilemeyeceği söylenmişti. Ölüler taburcu edilemezdi.

Cherry yavaş yavaş her şeyin farkına varmaya başlamıştı. Sadece aile üyelerinin hazır bulunduğu cenazeyi hatırlamıştı. Daniel'i, o uzakta olduğu bir dönemde hazırlayıp buralardan uzaklaştırmak kolay olmalıydı. İlk başta aklında beliren fikir o kadar soğuk, o kadar *inanılmazdı* ki Cherry bir hata yaptığını düşünmüştü. Kimse benden bu kadar nefret edemez, diye düşünmüştü ama böyle bir olasılığın var olduğu gerçeğini de içten içe kabullenmişti. Acısını bastırarak kendini, önündeki muhtemelen düzmece senaryonun ne olduğunu düşünmeye itmişti. Bunu saptamak için de tek yolun Laura ile yüzleşmek olduğunda ka-

rar kılmış ve onun ofisine gitmişti. O sabah yüzleşme esnasında Laura'nın yüzünün aldığı hâli görmek, şüphelerinin doğrulanması için yeterli olmuştu.

Cherry, Eğer Laura biraz daha nazik, biraz daha insancıl davranmış olsaydı bu işten paçayı kurtarabilirdi, diye düşünmüştü.

Laura, Cherry'nin uğruna büyük bir mücadele verdiği, üzerine titrediği, kendine yaşam gayesi edindiği her şeyi ondan almıştı. Hem de tek bir acımasız ve megalomanyak hamleyle... Laura bunca zaman onunla alay mı etmişti? Arkadaşlarına Croydonlu zavallı bir kızın boynundan büyük işlere kalktığını anlatmış mıydı? Oysaki Cherry onunla arkadaş olmaya çalışmıştı! Bunu hangi cüretle yapabilir, diye düşündü Cherry. Sadece parası olduğu için ondan daha iyi olduğunu hangi cüretle düşünebiliyordu? Sadece parası olduğu için insanların hayatını yönetebileceğini hangi cüretle düşünüyordu? Bir kez daha küçük düşürülemeyecekti. O sabah Laura'yı gördüğünde üzerine atılmamak için bütün enerjisiyle kendine hâkim olmaya çalışmıştı; bu nafile olurdu. Cherry onun yaşadığı acının aynısını, adaletsizliği ve değer verdiği her şeyin paramparça olduğunu gördüğü an yaşadığı çaresizliği Laura'ya da yaşatmak istiyordu. Laura'ya bir ders verilmesi gerekiyordu.

Cherry ayrıca Daniel'ı da geri istiyordu. Eline ikinci bir şans daha geçmişti ve bu sefer bu şansı boşa harcamayacaktı. Artık aptal rafting turlarına gitmeyeceklerdi. Adımlarını çok dikkatli atması gerekiyordu. Çünkü büyük bir ihtimalle Daniel'a Cherry'nin onu komadayken terk ettiği söylenmişti. Cherry'nin kalbi bir anda durdu. Ya Daniel başka biriyle tanıştıysa? Ah, lütfen böyle bir şey olmasın, diye düşündü. Bir an önce harekete geçmesi gerekiyordu. İki hedefi ve onu baskı altında tutan aciliyet ihtiyacı yüzünden düşünecek çok şeyi ve yapacak çok planı vardı. Akli yeniden harekete geçmişti ve bu gerçekten çok güzel bir histi. Aylardır ilk kez vücudunda güçlü bir enerji akışı hissetmişti. Akşamüstü olmadan mesaisini erken tamamlayarak eve gelen annesi, değişikliği ilk fark eden kişiydi.

“Bir iş mi buldun, tatlım?”

“Evet, anne, buldum. Çok önemli bir iş.”

Annesi ona sıkıca sarıldı. “Tebrik ederim. Nedir peki?”

“Büyük bir yanlışlı düzeltmek.”

Wendy’nin kafası karıştı. “Bir yardım vakfı için mi çalışacaksın?”

Cherry ne diyeceğini düşündü. Annesinin açtığı yoldan ilerlemeye karar verdi. “Aynen öyle.”

“Senin adına çok sevindim, tatlım. Artık günümüzde daha fazla insanın başkaları için bir şeyler yapmasına ihtiyaç var. Ben de meme kanseriyle ilgili farkındalık oluşturmak için düzenlenen Geceyarısı Yürüyüşü’ne katılmayı düşünüyorum. Benimle gelmek ister misin?”

“Yeni işimle biraz meşgul olmam gerekiyor, anne.”

Cherry kendini yeniden doğmuş gibi hissediyordu. En sonunda kendine odaklanabileceği bir proje bulmuştu. Yatak odasına gitti ve Daniel’in Laura hakkında, ebeveynleri hakkında söylediği önemli sayılabilecek her şeyin bir listesini yapmaya başladı. Cherry’nin harika biri belleği vardı. Bu gurur duyduğu özelliklerden biriydi ve bu özelliğini de hayatı boyunca pek çok kez kendi yararına kullanmıştı. Bir keresinde grip nedeniyle birkaç gün okuldan uzak kalmıştı ve döndüğü gün de okulda Fransızca sınavı yapılmıştı. Cherry sınava girecekleri esnada, sadece bir kez çalışma kitabını tarayarak *souhaiter* fiilinin çekimini mükemmel bir şekilde aklına yazmayı başarmıştı.

Cherry, listesini hazırladı. Listede pek çok madde vardı ve bazıları gerçekten işine çok fazla yarayabilirdi. Gerçekten çok eğlenecekti. Projesine tam olarak başlamadan önce ilk yapacağı şey Daniel’ı görmek olacaktı. Laura onun ofise geldiğini en azından şimdilik söylemeyemezdi çünkü bunu yaparsa oğluna bir açıklama yapmak zorunda kalacaktı. Ve bu açıklamayı, oğluna ölmü hakkında yalan söylediğini itiraf etmeden yapamazdı. Hayır, muhtemelen Laura bazı açıklamalar yapmadan önce kendini hazırlayacaktı. Ama Cherry onun fazla beklemeyeceğini de biliyor-

du. Buna cüret edemezdi. Cherry'nin kendisinden önce oğluyla konuşmasını göze alamazdı, bundan çok korkardı. Bu sebeple Cherry de tam olarak bunu yapmaya karar verdi. Ceketini giydi ve annesine biraz hava almaya çıktığını söyledi.

Yaklaşık on dakika yürüdükten sonra, Wandle Park'a vardı ve etrafında kimseciklerin olmadığı bir banka oturdu. Park köpeklerini gezdiren kişilerle, çocuklarının pusetlerini iten annelerle ve okuldan çıkan öğrencilerle doluydu fakat yine de insanın kendine sessiz bir köşe bulabileceği kadar büyüktü. Cherry'nin de yanına kimse gelmedi. Cebinden telefonunu çıkardı ve numarasını gizleyerek Laura'nın ofisini aradı.

"Merhaba. Willow ile konuşabilir miyim lütfen?"

Bir "klik" sesi duyuldu ve Cherry'nin talebi gerçekleşti.

"Merhaba, Cavendish Yapım."

"Ah, merhaba Willow. Ben Rachel Thornton. ITV dizi bölümünden Alison Forest'ın kişisel asistanıyım." Ofise gittiğinde Willow ile konuşarak çok iyi bir şey yaptığını fark etti. Bu konuşma esnasında Cherry, Willow'un ofiste sadece birkaç gündür çalıştığını ve bunun onun ilk televizyon işi olduğunu öğrenmişti. Willow'un kişileri sesinden tanıması pek olası değildi ve bu durum da Cherry'nin aradığı fırsat kapısıydı. "*Heather Brown'un Yeni Hayatı* adlı diziyle alakalı arıyorum."

"Ah, o projeye bayılıyorum."

"Ben de öyle. En sevdiğim projelerden biri."

"Gerçekten mi?" Willow memnun olmuştu.

"Kesinlikle. Çok başarılı bir senaryoya sahip."

"Yayına girmesini sabırsızlıkla bekliyorum," dedi Willow.

"Laura'ya sete gelip gelmeyeceğini sorsana, belki bir gün seni de getirir."

"Ah Tanrım, çok güzel olur."

Cherry gülmüsedti. Willow her şeye inanıyordu. "Dinle beni, Alison, Laura'nın yarın sabah toplantıya gelip gelemeyeceğini sormamı istedi. Oyuncu seçiminde bazı sorunlar çıktı ve Alison zaman kaybetmeden bu engelleri ortadan kaldırmak istiyor."

ITV yayına girecek dizilerin sorumlu isimlerini internet sitesine koyarak Cherry'ye çok yardımcı olmuştu. İsteddiği bilgilere beklediğinden çok daha kolay ulaşmıştı.

"Yarın saat on ila on bir arasında bir saatlik boşluğu var, olur mu?" Willow'un ses tonunda dizinin geleceğinden duyduğu şüpheyi gözlemlemek mümkündü. Willow her söylenene o kadar kolay inanmıştı ki Cherry bir an onun için üzüldü.

"Harika. O saate bir toplantı ayarlıyorum. Alison bu akşamüstü ofis dışında olacak ve çalışmayacak fakat yarın Laura'nın tüm sorularını cevaplayacak."

Ve konuşma bitti. Cherry'nin annesinin dairesine gitmeden önce yapması gereken bir şey daha vardı. Kutuları açmanın zamanı gelmişti.

BÖLÜM OTUZ YEDİ

16 Eylül Çarşamba

Ertesi sabah Cherry, Daniel'ın ona Fransa'dan aldığı, siyah saçlarını öne çıkaran elektrik mavisi elbiseyi giydi ve evden çıkıp Cadogan Meydanı'na gitti. Otuz sekiz numaralı binanın girişine doğru ilerlerken kalbinin ağırlaştığını hissetti. Zili çaldı. Kısa bir süre sonra kapıya doğru yaklaşan ayak seslerini duydu. Kapı açıldı. Cherry kafasını kaldırdı ve çığlık attı. Daha sonra bayıldı ve evin girişine doğru yığıldı.

Kendine geldiğinde Daniel çoktan onu içeri alıp kapıyı kapatmıştı. Kendini oturur bir pozisyona getirmeye çalıştı. Ama acıyan başı buna mâni oldu. Düştüğü esnada başını yere vurmuştu. Aslında böyle bir durum yaşamayı bekleyerek o kapıyı çalmıştı. Şok içinde, hâlâ korkarak Daniel'a baktı.

"İyi misin?" dedi Daniel soğukkanlılıkla.

Cherry sessiz kaldı.

"Sorun nedir?"

"Sen..."

Daniel kaşlarını çatı. "Ne?"

"Yaşıyorsun."

"Evet. Son kontrol ettiğimde yaşıyordum."

"Anlamıyorum..."

"Biraz su ister misin?" dedi Daniel, sesinde bir sabırsızlık vardı. Sanki bir an önce Cherry'nin kendine gelip evden ayrılmasını ister gibiydi.

Cherry ona yüzünde acı dolu bir ifade ile bakmaya devam etti. Gözleri yaşlarla doldu. "Bana her şeyin bittiğini söyleyebilirdin."

Cherry zorlanarak ayağa kalktı ve ön kapıyı açtı ama Daniel onu durdurdu.

"Ne dedin?"

"Eğer benimle görüşmek istemediysen bana söyleyebilirdin. Terk edilmeyi kaldırabilirdim. Kirli işlerini annene yaptırmama gerek yoktu. Bu senin fikrin miydi yoksa onun mu?"

Daniel kafası karışık görünüyordu. "Sen neden bahsediyorsun?"

"Ne, şimdi yaptığın her şeyi inkâr mı edeceksin? Kusura bakma ama ben bundan daha iyisini hak ediyorum." Gözyaşlarını bastırdı ve yeniden kapıyı açmak için bir hamle yaptı.

"Cherry, lütfen bana neler olduğunu anlatır mısın?"

Cherry durdu ve ona doğru baktı. "Annen. Annen bana seni öldüğünü söyledi."

Evin girişine bir sessizlik çöktü.

"Ne dedin sen?"

Cherry kaşlarını çatı. "Mart ayında bana telefon açtı ve ben burada değilken senin hayatını kaybettiğini söyledi."

Daniel ona doğru baktı. "Ne yaptı?"

Cherry aynı şeyi bir daha tekrarlamamanın gerekli olmadığını düşündü. Daniel'in yüzündeki ifade yaşadığı şoku zaten açıkça gösteriyordu.

"Cherry, benimle bir kahve içecek zamanın var mı?"

Tabii ki vardı. Daniel mutfaka doğru ilerledi.

"Fakat burada değil," dedi Cherry çabucak. "Eğer senin için de bir sakıncası yoksa dışarı çıkarsak..." Cherry etrafa huzursuz bir şekilde bakınca Daniel bunu anladı.

"İşlerimi toparlayayım hemen geliyorum."

"Lavaboyu kullanabilir miyim?"

"Tabii ki."

Daniel, odasına giderek gözden kayboldu. O yeteri kadar uzaklaştıktan birkaç saniye sonra Cherry sessizce üst kata çıkarak Laura'nın yatak odasına girdi. Kapıyı arkasından yavaşça kapadı. Laura'nın masasına doğru baktı. Masanın üstünde, aylar önce bir akşam yemeği için geldiğinde evde attığı tur esnasında gördüğü antetli kâğıdı gördü. Kâğıdın üzerinde Laura'nın adı ve adresi işliydi. Cherry, odadaki kalın halının her gıcırıtıyı ve ayak sesini boğduğunu kafasında not etti. Laura'nın antetli kağıtlarından birkaç tane alarak çantasının içine koydu, daha sonra elle yazılmış bir not buldu. Notta torununa bakarken yorucu anlar yaşayan bir kadına dair birtakım şeyler yazıyordu. Cherry o notu da aldı. Yatak odasında iki üç dakika harcadıktan sonra alt kata indi.

"Hazır mısın?" dedi Daniel ve mutfaktan çıktı. Üstüne bir ceket geçirmişti.

Cherry başıyla onayladı.

Birkaç sokak ötedeki bir kafeye gittiler. Bu şekilde olması daha iyiydi çünkü Laura kısa süre içinde ITV'den çağırılmadığını öğrenecekti ve Cherry'nin de onunla evde karşılaşmaya hiç niyeti yoktu.

Cherry ona neler yaşandığını anlatırken Daniel onu sessizce ve büyük bir şaşkınlıkla dinledi. Daniel'in duyduklarının ona ağır geleceğini bilen Cherry, onun duygularını gereğinden fazla incitmemeye dikkat etti. Bu yüzden konuşmayı fazla uzun tutmadı. Dikkatli olması gerekiyordu. Daha önünde gideceği uzun bir yol vardı.

Daniel bir süre bir şey söylemedi, sonra eliyle yüzünü sıvazladı. Başını kaldırdı ve afallamış bir şekilde Cherry'ye baktı. "Neden cenazeye gelmek istediğini söylemedin?"

Cherry, Laura'nın söylediği bir yalanı ortaya çıkarmak için aslında çok da büyük bir iş yükünün altına girmedikçe fark etti. "Söyledim. Ama Laura bana cenazenin ben burada olmadığım bir dönemde yapıldığını, mezarının olmadığını ve naaşının yakılarak Fransa'ya götürüldüğünü söyledi."

Daniel gerildi. Cherry onun annesinin aslında yapılmayan cenazesi hakkında konuştuğunu öğrendiği için gerildiğini biliyordu. Daniel kaşığı aldı ve ona bakmadan yavaş yavaş kahvesini karıştırdı.

“Bunları yaşamak zorunda kaldığın için çok üzgünüm.”

Cherry başını salladı. “Bu durumu atlattım çok zamanımı aldı... Aslında tam olarak atlattığımı da söyleyemem. Bu sebeple dün annenin ofisine gittim. Onunla konuşmaya ihtiyacım vardı. Yaşanları onun ağzından dinlemeye ihtiyacım vardı... bilirsin...”

“Onun ofisine mi gittin?”

“Sana söylemedi mi?” dedi Cherry, gözlerini Daniel’in üstüne dikerek. “Sanırım söyleme ihtiyacı duymamış.” Ufak bir sessizlik oldu. “İyi misin?”

“Neden eve geldin?”

Cherry, Daniel’in ona tam olarak açılmadığını fark etti. “Ona bunları vermek için geldim.” Çantasını açtı ve içinden bir zarf çıkardı. Zarfın içinde bazı fotoğraflar vardı.

“Bunlar gezimiz esnasında çekildiğimiz fotoğraflar. Rafting gezimiz esnasında. Sana ait son anıları görmek isteyeceğini düşünmüştüm...”

Daniel fotoğrafları aldı. İkisinin nehir boyunca ilerlerken çığlık atıp güldükleri resimler vardı. Cherry o fotoğrafları bir gece önce, gardıroba zulaladığı kutulardan çıkarmıştı. Fotoğraflar bir profesyonel tarafından çekilmişti. Cherry onları kazadan bir ay sonra, anı olarak merkezden almıştı.

Cherry bir anda yaptığı şeyin doğru olup olmadığı konusunda şüpheye düştü. “Umarım bunlar seni çok üzmemiştir,” dedi çabuk bir şekilde. “Yani kazadan ötürü...”

“Hayır,” dedi Daniel. Cherry’ye doğru baktı. “Çok güzel düşünmüşsün.”

Cherry gülümsedi. “Pekâlâ... ne zaman uyandın?”

“Martta. Annem seni aradıktan birkaç gün sonra sanırım. Hastaneden çıkabilecek kadar güçlü bir konuma geldiğimde

Fransa'ya gittik. Kendimi daha rahat toparlamam için daha ılık ve daha doğal bir ortama gitmemin iyi olacağını düşündük."

"Gerçekten çok iyi görünüyorsun."

Daniel gelen iltifatı kabul edip başını salladı.

"Benim hakkımda... neler söylediğini sorabilir miyim? Hastaneye gelmeyi neden kestiğim konusunda sana ne söyledi?"

"Pek fazla detaya inmedi. Uzun bir süre önce gelmeyi kesmişsin gibi bir izlenim oluşturdu."

Cherry'nin yüzü düştü. "Her zaman anlaşılmadığımızı biliyorum... ama durumun bu kadar kötü olduğunu düşünmemiştim."

Daniel'in yüzünde duygusuz bir ifade vardı.

Cherry bir süre huzursuz bir şekilde oturdu ve Daniel onu izledi. Daniel bir süre sonra kötü ruh hâlinde çıktı. Sandalyesinde daha dik bir şekilde oturdu ve Cherry'ye doğru gülümsedi.

"Tıp derslerin hâlâ devam ediyor mu?" diye sordu.

"Hastaneye geri döndüm. Bana bir fırsat daha tanıdılar."

"Harika."

"Evet. Peki sen? Sanırım işinden ayrılmışsın..."

"Evet, işler pek yolunda gitmedi diyebiliriz."

Daniel şaşırmış görünüyordu. "Öyle mi?"

"Yani, işler biraz karıştı... Aklımı pek işe veremedim." Cherry başını salladı ve daha fazla detaya inmek istemedi.

"Dur bir saniye. Benim yüzümden mi... işini kaybettin? Sana söylenen şeyler yüzünden mi?"

Bu bir bakıma doğru, diye düşündü Cherry. Laura'yı sorumlu tutabileceği bir başka şey de buydu. Cherry garip bir şekilde gülümsedi.

Daniel sinirli bir şekilde iç çekti. Annesine sinirlenmişti ama yine de sert bir tepki göstermekten çekiniyor gibi görünüyordu. "Sanırım sana çok şey borçluyum."

Cherry gülümsedi. "Önemli olan senin hayatta olman."

"Kapıyı açtığımda oldukça şaşırmış olmalısın."

"Evet."

Cherry'nin bayılma ânını hatırlayarak güldüler.

“Başka neler yapıyorsun peki?” diye sordu Daniel.

“Pek bir şey yaptığım yok. Şu an annemle aynı evde yaşıyoruz.”

“Ona en iyi dileklerimi yolla. Tabii ona önce h ayatta olduğu-
mu söyle.”

“S yleyece im. Peki sen ne yapıyorsun?”

“İ e odaklanıp mesaiye gidiyorum.”

Bir süre birbirlerine baktılar.

Cherry kalbi ağzında, en çok merak ettiği soruyu sordu. “Bu
süreçte başka biriyle tanıştın mı?”

“Hayır.” Daniel duraksadı. “Peki ya sen?”

Daniel’ın sesindeki umudu fark etti. Gülümsedi ve ba ını salladı.

16 Eylül Çarşamba

Her şey normal bir çalışma günü gibi başlamıştı. Daniel, belleğinin kazadan etkilenmemesinden dolayı şanslı yıldızına müteşşekkirdi. Beş yıllık tıp eğitimi hâlâ hatırlıyordu. Yatağından çıkıp alt kata indiğinde bir not ile karşılaşmıştı: "Seninle konuşmam gerekiyor. Bu akşamüstü evde olacağım. Bana biraz zaman ayırır mısın? Sevgiler, annen." Üst üste yığıldığı kitapların içine gömülmüşken zaman akıp gitmişti ve çalan kapının zili onu gerçeğe geri döndürmüştü. Kapı çaldığı için aslında biraz sinirleri bozulmuştu ve gelen kişinin postacı olması için dua etmişti.

Daniel, Cherry'yi Fransa seyahatleri sırasında aldıkları göz alıcı mavi elbiseyle kapıda dururken ilk gördüğünde kalbinin ağzına geldiğini hissetmişti. Fakat daha sonra kendine Cherry'nin onun terk ettiğini hatırlatmıştı. Kapıyı açtığında Cherry çılgık atıp bayılmıştı ve Daniel bunu hem sinir bozucu hem de şaşırtıcı bulmuştu. Bu sebeple, bu durum onun içindeki yardımsever beyfendiyi uyandırmasına rağmen harekete geçmekte tereddütlü davranmıştı.

Duyduğu haberler ona en başta pek anlamlı gelmedi. Neler yaşandığını anlayamadı. Tüm mantıklı açıklamaları aklından geçirdi. Ama her seferinde aynı sonuca, annesinin yalan söylediği sonucuna vardı. Onun ölümü hakkında bir hikâye uydurmuştu. Bu hakikat Daniel'in beyninde yer etti ve gitmeyi reddetti. En kötüsü de, annesinin bu korkunç yalanı o iyileştikten sonra uzun

bir süre daha devam ettirmesiydi. Laura, Daniel yeterli gücü bulana kadar onun hasta yatağında beklemiş, ona bahçede yaptığı yürüşlerde eşlik etmiş, onu fizyoterapi esnasında yüreklendirmişti. Söylediği yalanı Daniel'a açıklayacak pek çok fırsatı ve zamanı olmuştu. Ve bu süre zarfı içinde Daniel sadece yaşadığı fiziksel acılarla değil, aynı zamanda ayrılığın getirdiği duygusal acılarla da yüzleşmek zorunda kalmıştı. Tüm yaşadığı zorlukları atlatmıştı fakat iyileşme süreci esnasında birkaç kez, yıkılmamaya çalışarak büyük bir moral bozukluğuyla uyumaya çalıştığı da olmuştu.

Böyle bir şeyi oğluna nasıl yapmıştı? Neden? Daniel onun Cherry'yi sevmediğini biliyordu ama bu gerçekten... mide bulandırıcıydı. Göğsünde biriken acıyı dağıtmak için derin bir nefes aldı. Bir tarafı bir açıklama duymak istiyordu ama kendisini annesiyle konuşmaya tam olarak hazır hissetmiyordu. Onun açıklamalarını dinlemek istemiyordu çünkü annesinin kendini haklı çıkarma çabasının ona büyük ihtimalle çok itici geleceğini biliyordu. Aynı nedenden ötürü babasını da aramadı. Annesinin yalanını ortaya çıkarmak istemiyordu ve ebeveynlerinin arasındaki ilişkinin çok da güçlü olmadığını farkındaydı. Babası eğer bu konu hakkında bilgi sahibi olursa annesinden daha fazla uzaklaşabilirdi. Daniel'ın bu tip yeni bir kötü durumla uğraşacak enerjisi yoktu.

Eşyalarını toparlaması uzun sürmedi. Odasına bir göz attı. Artık evden temelli bir şekilde ayrılacağını biliyordu. Kapıyı kapatıp koridora çıktı. Daha sonra alt kata indi. O sabah annesinin ona yazdığı notu okuduğunda, kâğıttaki kelimelerin onun üzerinden büyük bir etkisi olmamıştı. Daniel'ın hiçbir şeyden haberi yoktu ve annesine acaba ne konuda yardım edebileceğini düşünüyordu. Fakat artık notta yazan kelimelerin arasına gizlenmiş endişeyi görebiliyordu. Laura, Daniel'a Cherry'den önce ulaşmak istemişti. Eğer Cherry duygusal bir jest yapmak için fotoğraflarla çıkagelmeseydi, annesi muhtemelen amacına ulaşmış olacaktı. Bunu ona söyleyen kişi Laura olsaydı daha farklı bir

tepki gösterip göstermeyeceğini düşündü. “Ölmüşsün gibi davrandım. Cenaze töreni hakkında yalan söyledim.” Bu sözler ona hem gülünç hem de inanılmayacak kadar soğuk geldi. Bu durum aklına sansasyonel gazetelerde yayınlanan haberleri getirdi: “Para toplamak için çocuklarını kanser hastası gibi gösteren anne yakalandı...”

Daniel notu ters çevirdi, arkasına bir şeyler yazdı ve yerine koydu. Daha sonra çantasını omzuna taktı ve ön kapıyı arkasından sertçe kapatarak evden ayrıldı. Yol boyunca ilerlerken tüm bu kargaşanın tek bir iyi sonuç doğurduğunu düşündü: Cherry’yi yeniden görmüştü.

BÖLÜM OTUZ DOKUZ

16 Eylül Çarşamba

Laura, ITV binasının ziyaretçi bölümünde beklerken resepsiyonist de Alison'ı aradı.

"Bayan Cavendish?"

Laura başını kaldırdı.

"Kişisel asistanı ile görüştüm. Ajandada böyle bir görüşmenin kayıtlı olmadığını söyledi."

"Ne?"

"Alison ofiste değil."

"Ne zaman geri dönecek?"

"Akşamüstüne kadar dönmeyecek."

Saat daha sabahın onuydu. "Ama bir toplantı yapacaktık..."

Resepsiyonist, parmağını kulağındaki cihaza götürdü. "Asistanı buraya geliyor."

Laura arkasında beliren kabalığa yol vermek için kenara çekildi ve ajandasına baktı. Tam zamanında ITV'ye gelmişti. Alison, yapacakları toplantıyı unutmuş olmalıydı. Güya acil toplanmaları gerekiyordu. Haberleri ve sabah programlarını gösteren ekranlara baktı ve meraklı, sinirli bir şekilde Alison ile bir daha ne zaman görüşebileceğini düşündü. ITV binasına geldiği saat dilimi dışında o günü tamamen doluydu ve işlerini hallettikten sonra da Daniel ile konuşmak istiyordu.

Asistan Rachel döner kapılardan içeri girdi. "Laura, sanırım bir yanlışlık oldu. Biz bu sabaha bir görüşme ayarlamadık."

“Ama dün öğleden sonra Willow’u aramışsın.”

Rachel kaşlarını çatı. “Hayır, aramadım.”

“Bana seninle konuştuğunu ve oyuncu seçimlerinde bir sorun çıktığını söyledi.”

“Seni temin ederim ki ben onu arayıp böyle bir şey söylemedim.”

O an Laura’nın aklında bir önsezi belirdi. Bu işin arkasında kimin olduğunu biliyordu.

“Kusura bakma. Willow ile konuşacağım. Bir hata yapmış olmalı,” dedi ve binadan süratle ayrıldı.

Dışarı çıktığında, şiddette atan kalbini dizginlemeye çalıştı. Dışarıda, önünde durduğu ana kapıya doğru bakan kamera bir üçayağın üzerine yerleştirilmişti. Bu Laura’yı rahatsız etti. Sanki Cherry her şeyi gören bir göz gibi onu bir yerde bir ekrandan izliyordu. *Gerçeği nasıl öğrenmişti?* Laura hızlı adımlarla kameranın önünden çekildi. Bu düşünce dün gece uykusunun kaçmasına neden olmuştu fakat Cherry’nin, Daniel’in hayatta olduğunu nasıl öğrendiğini bir türlü bulamamıştı. Ama o an emin olduğu bir şey vardı. Bu toplantı numarasının arkasındaki kişi Cherry’ydi. Ama onu olmayan bir toplantıya yollamak gibi aptalca ve çocukça bir şeyi neden yapmıştı? Bu durum Laura’nın sadece bir saatine mal olmuştu. Ama Cherry o bir saati pek tabii kendi çıkarları için kullanmış olabilirdi. “Tanrım. Daniel.”

Laura korkutucu derecede sessiz olan evine girdi ve içeri adım atar atmaz içgüdüsel olarak Cherry’nin o gün o evde bulunduğunu hissetti. Boş odaların arasında ilerlerken içini kemirerek büyüyen bir dehşet duygusu hissetti. Mutfak tezgâhının üzerindeki notta kısaca şöyle yazıyordu: “Cherry’yle konuştum. Sonuç olarak daireme taşınmaya karar verdim. Bunun hepimiz için en iyisi olacağını düşündüm. Kendi ayaklarımın üzerinde durmam ve biraz daha özgür olmamın zamanı geldi. Dan.”

Son cümlelerin sonradan eklendiğini fark etti. Daniel sanki o cümleyle, vurduğu darbeyi biraz yumuşatmak istemiş gibiydi.

Laura notu tezgâhın üzerine bıraktı ve vücuduna yüklenen ağırlıkla birlikte bir sandalyeye oturdu. Cherry ona ne söylemişti? Ona durumu nasıl aktarmıştı? Tabii ki her şeyi ona en fazla yarar sağlayacak şekilde anlatmıştı.

Telefonunu çıkardı ve tam Daniel’ı arayacakken gözünün önünde kulağını Daniel’ın telefonun hoparlörüne dayamış Cherry’ye ait bir imge belirdi. Hayır, bu konuşmanın anne oğul arasında kalması gerekiyordu. Bu sebeple Laura onu aramak yerine ona bir mesaj attı. “Daniel, muhtemelen üzgün ve bana kızgın olduğumu biliyorum ve bu tamamen anlaşılabilir ama lütfen her şeyi açıklamama izin ver. Görüşebilir miyiz?”

Cevap çabuk geldi. “Yarın. Saat beşte dairemde. Ama sadece bir saatim var.”

Bu pek beklediği cevap değildi. Kalbine bir hüznün çöktü. En azından Howard iş seyahatindeydi de ona oğlunun neden evden ayrıldığını açıklamak zorunda kalmayacaktı.

Moses, Laura’yı o kadar erken gördüğü için mutlu bir şekilde bahçe kapısından içeri girdi. Tezgâhın üzerine atladı ve yüzünü Laura’nın umutsuzluk içinde yumruk hâlini almış ellerinin üstüne sürdü. Laura, Moses’ın kulaklarının arkasını okşadı. “Ah, Moses, gerçekten çok... kötü bir şey yaptım.” Gerçekten de durum buydu. Her şey onun söylediği bu korkunç yalanla başlamıştı.

BÖLÜM KIRK

16 Eylül Çarşamba

Cherry, Notting Hill Metro İstasyonu'nundaki platformda bulunan banka oturdu ve saatin dördü yedi geçe olmasını bekledi. Daha sonra ayağa kalktı. Artık sokağa çıkmasının zamanı gelmişti. Tüm işlerini zamanında yapan Daniel'ın çoktan hazır bir şekilde onu bekleyip onun gelmesini umut ettiğini biliyordu. Basamakları hızlı hızlı çıkarken nefesinin biraz kesildiğini hissetti ama hızını kesmeden girişe doğru ilerlemeye devam etti. Daniel oradaydı. Yaptığı lezzetli ve pahalı sandviçlerle ünlü bir işletmenin hemen dışında duruyordu ve pek fazla göze çarpmamaya çalışır gibi bir görüntü sergiliyordu.

"Özür dilerim, biraz geç kaldım," dedi Cherry. "Metroyu South Ken İstasyonu'nda beklettiler." Daniel ona gülümsedi ve Cherry'nin tüm şüpheleri eriyip gitti.

"Sorun değil." Bir süre boyunca sanki beraber ilk kez yemeğe çıkmış gibi birbirlerine garip gülücükler atarak beklediler. Daha bir yıl öncesine kadar birlikte uyumalarına rağmen garip bir şekilde ikisi de öpüşmek için çok erken olduğunu hissediyor gibi görünüyordu. O akşamüstü planları sinemaya gitmekti. İkisi de Steven Soderbergh hayranıydı. İkisi de bekâr olduklarını birbirlerine söyledikten sonra normal olan şeyi yapmışlar ve çıkmaya karar vermişlerdi. Cherry onları rahatlatarak, kendilerini garip hissetmeyecekleri, Daniel'ın doğru bir şey yapıp yapmadığını sorgulamasına neden olmayacak, eğlenceli ve sade bir plan yap-

maları gerektiğini düşünmüştü. Cherry, filmin vizyondan kalkacağı ve filmi izlememelerinin büyük bir kayıp olacağını söylemişti ve Daniel da ona katılmıştı. Cherry daha sonra, önceden o akşamüstü o filme gitmeyi planladığını ve Daniel'da çalışmalarına ara vermek istiyorsa bu planı beraber gerçekleştirebileceklerini söylemişti. Daniel pek fazla düşünmemişti ve o akşamüstü buluşmak için sözleşmişlerdi. Her şey ayarlandıktan sonra Cherry duş alıp üstünü değiştirmek için eve gitmişti. O akşamüstü için bazı niyetleri olduğu için en iyi şekilde gözükmek istemişti.

Gate Sineması'na çıkan sokak boyunca yan yana yürüdüler ve ilerledikleri sokağı bölen başka bir sokaktan bir araba hızlı bir şekilde geldi. Bunu gören Daniel, Cherry'yi durdurmak için elini onun omzuna koydu. Cherry o anda vücudunun ısındığını ve Daniel ile yeniden birbirlerine bağlandıklarını hissetti.

Tehlike geçtikten sonra karşıya geçtiler ve sinemanın bulunduğu binanın önüne doğru ilerlediler. Binarın önündeki posterlerden kötü haberi öğrendiler.

"Görünüşe göre film çoktan vizyondan kalkmış," diye haykırdı Cherry. Daniel ona filmi izleyecekleri bir yer önerisinde bulunduğunda Cherry aslında bunu biliyordu. Bir sinemada sessiz bir şekilde oturmak Daniel'ı açılmaya yüreklendirecekti ama ilişkilerinin yeniden canlanmasını sağlamayacaktı.

Daniel ona bir adım yaklaştı. "Ne? Bu olamaz."

Ama film gerçekten de vizyondan kalkmıştı. Onun yerine uzaylılarla ilgili yeni bir film gösterime girmişti.

"Peki ya yolun sonundaki Electric Sineması'na ne dersin?"

"İyi fikir," dedi Cherry.

Electric Sineması'na doğru koşar adım ilerlediler ama o sinema da Steven Soderbergh'in zekâsından yoksundu. Cherry bu durumdan da önceden haberdardı. Daniel utangaç bir şekilde yumruğunu alına çarptı. "Çok üzgünüm. Seni buralara kadar bir hiç için getirdim."

"Kabul edilemez. Bunu nasıl telafi etmeyi düşünüyorsun?"

Daniel gülümsedi. "Başka bir sinema bulabiliriz."

“Ya da hayvanat bahçesine gideriz,” dedi Cherry hızlı bir şekilde. “Hep bir hayvanat bahçesine gitmek istemişimdir.”

“Gerçekten mi?”

Cherry onun sesindeki tereddüdü fark etti. “Bu fikir seni pek heyecanlandırmadı.”

“Eğer gitmek istiyorsan...”

Fakat ikisi de hareket etmedi. Cherry, planının kontrolünden çıkmaya başladığını hissetti. Ne yapacaklarına bir an önce karar vermesi gerekiyordu.

“Bak sana ne diyeceğim. Neden parka doğru yürümüyünüz? Hava çok güzel,” dedi ve Daniel’a itiraz etme fırsatı tanımadan hemen arkasını döndü ve beraber Kensington’a doğru yola koyuldular. Uzun bir aradan sonra beklediği gibi bir başlangıç olmamıştı ama Cherry çaresizlik içinde daha fazlasını yapması gerektiğini biliyordu. Aniden beraber yürümenin çok kötü bir karar olduğunu düşündü. Yan yana durduklarında biraz garip davranıyorlardı ve dikkatlerini dağıtacak bir şeye, konuşacak bir konuya ihtiyaçları vardı. Heyecanlı bir şekilde Daniel’a doğru döndü.

“Jazz.”

“Ne?”

“Biraz R&B de yapıyorlar. Balık ve patatesleri de bir harika.”

“Karides güveç olsa hayır demem.”

“Şeften yapmasını rica edebiliriz.”

Nefesini tuttu ve belleğine sessizce teşekkür etti. Soğuk ve seçkin Abigail ve Emily arasındaki arkadaşlık duvarını yıkmayı asla başaramamıştı fakat onların şirkette yaptıkları her konuşmayı dikkatli bir şekilde dinlemek en nihayetinde onun için yararlı olmuştu. Abigail ve Emily birçok kez canlı müziğiyle meşhur bir bardan bahsetmişler ama bir kere bile Cherry’yi davet etmemişlerdi. Abigail ve Emily’in o bara gittikleri gecelerden birinde, Cherry o barı internetten araştırmış ve mekânın gerçekten güzel, sade ve eğlenceli bir yer olduğuna kanaat getirmişti. Mekânın dörtte açık olduğunu ve hatta erken gittikleri için kendilerine masa bulmakta hiç zorlanmayacaklarını biliyordu.

Cherry heyecanlı bir şekilde Daniel'a baktı. "Ne dersin?"

Cherry'nin şevki bulaşıcıydı. "Nerede orası?"

"On dakikalık uzaklıkta."

"Yürüyerek mi?"

"Taksiyle."

Daniel bir taksiye işaret etti ve beraber araca geçtiler. Cherry, şoföre yolu tarif etti ve birkaç dakika sonra küçük bir arka sokağa girdiler. Bar, bir şarap dükkânı ile bir kuyumcunun arasında bulunuyordu.

İçeri girdikleri an, Cherry doğru bir karar verdiğini anladı. Kendilerine güzel bir masa buldular. İçeride sanki bir arkadaş toplantısı yapılıyormuş gibi görünmesine yetecek sayıda insan vardı. Şans eseri ya da yeteneklerini kullanarak işten erken ayrılmayı başarmış insanlar orada toplanmış gibiydi.

Daniel menüye bir göz attı. "Bir kokteyl içmek için erken mi?"

Cherry sırtı ve başını salladı.

"Burası harika bir yer. Burayı nereden buldun?"

Cherry sanki oraya gitmek alışkanlığıymış da bu alışkanlığına bu seferlik Daniel'ı de ortak etmiş gibi "En sevdiğim mekânlardan biridir," dedi.

İkisi de dikkatlerini barda sahne alan şarkıcılara yöneltti. Şarkıcılardan biri belirgin bir âdemelması olan beyaz bir erkek, diğeri ise mor, pullu bir elbise giymiş, düzgün fizikli siyahi bir kadındı. Kadın ellili yaşlarının sonundaydı ama çok güçlü bir sese sahipti. Genç adam sık sık sahnede onunla flört ediyor, kadınsa ona ağırbaşlı bir küçümseme ile yaklaşıyordu. Bu durum adamın hoşuna gidiyor ve sahnede enerji saçan bir ikiliye dönüşmelerini sağlıyordu.

Cherry, Daniel'a baktı ve o sabahtan beri annesiyle iletişim kurup kurmadığına dair bir işaret yakalamaya çalıştı. Laura, ITV binasında aslında bir toplantısı olmadığını saatler önce öğrenmiş olmalıydı ve onu gönderen kişinin kim olduğuna emin olduğuna da hiç şüphe yoktu. Laura muhtemelen panikleyip Daniel ile konuşmak istemişti ama Daniel o âna kadar böyle bir durumdan

ona bahsetmemişti. Daniel hâlâ annesiyle konuşmamış gibi davranıyordu. Bu da bir önceki gün onun Laura'yı tehdit ettiğine dair Daniel'ın bir bilgisi olmadığı anlamına geliyordu. Aslında, o tehdit olayı Cherry'yi pek endişelendirmiyordu. Laura böyle bir durumdan bahsetse bile, basitçe böyle bir şey yaptığını inkâr etmesi yeterli olacaktı. Laura büyük yalanlar söylemede geçmişi kabarık kişi olarak göründüğü için bu tip iddiaları melodramatik yalanlar olarak görünecekti. Hatta endişelenmek yerine Cherry, Laura'nın bu tehdit iddialarını dile getirmesini istiyordu çünkü böylece Laura'nın yalan söylemeye devam ederek daha da kötü bir noktaya doğru sürüklendiğini ileri sürüp Daniel'ı daha hızlı bir şekilde kendine çekebilirdi. Yeteri kadar zaman kaybetmişi ve beş parasız olmak da artık canına tak etmişi. Neyse ki o gün de taksi parasını Daniel demiş ve içkiler için de barın arkasına kredi kartını bırakmıştı.

Grup şarkılarını değiştirdi ve kadın eserleri daha canlı ve daha gururlu bir tonda icra etmeye başladı. Kadın gerçekten çok güçlü bir sese sahipti. Cherry onun sesini karnının derinliklerinde hissediyordu. Bardaki insanların çıkardığı seslerden, grubun performansından hoşnut kaldıkları belli oluyordu ve Daniel da onlara katıldı. Ayağa kalktı, elini Cherry'ye doğru uzattı ve onu pistte dans eden diğer çiftlerin yanına sürükledi. Cherry gülümsedi. Aralarındaki buzlar tamamen erimişi. Artık geriye dönüş yoktu.

Cherry'nin elinden tutup onu dans pistinde döndürürken Daniel bir kez daha Cherry'nin o sabah plansız bir şekilde ailesinin evine gelmeye karar verdiği için ne kadar şanslı olduğunu düşündü. Ayrıca mesaisinin de o gün o saatte evde olmasına imkân verdiği için şanslıydı. Kazadan sonra elinden alınan onca şeyin ardından bir şeyler geri dönmeye başlamıştı. Annesini ve evden ne kadar hızlı bir şekilde taşındığını düşününce midesinde bir bıçak yarası hissetti. Ama abuk bir şekilde bu düşünceleri aklından uzaklaştırdı.

Daireye küflü bir koku hâkimdi. Eve girer girmez tüm camları açmış ve ağzı tıplarla kapatılmış olan musluklardan su akıtmıştı. Cherry ile birlikte Galler'e gideceği gün işten döndüğünde kahve masasının üstüne bıraktığı eski Oyster kartı hâlâ-ayrı yerde duruyordu. Hemen yanında iş kimliği ve eski postaları duruyordu. Postaların pullarına göz gezdirdiğinde kasım ayının ardından gelen posta olmadığını görmüştü. Annesi o kasım ayının sonlarına doğru onun komada olduğunu herkese bildirmeyi başarmış olmalıydı. Postaları tek tek incelemiş ve aralarından işine yarayabileceği bir şey olmadığını görünce hepsini çöp kovasına atmıştı. Daha sonra buzdolabını açmış ve içinin boş olduğunu görünce daireye bir ev atmosferi kazandırmak için buzdolabını tıka basa doldurmak istemişti. Bu sebeple çantasını evin girişinde bırakıp bir şeyler almak için dışarı çıkmıştı. Geri döndüğünde de kendini güzel bir müzik ve güzel bir öğle yemeği ile ödüllendirmişti. Ev şimdiden tekrar eve benzemişti ama yine de göğsündeki ağrıdan kurtulamamıştı. Uzun bir aradan sonra ilk defa kendisini bu kadar öfkeli hissetmişti. Değer verdiği bir şey ondan alınmıştı. Cherry'yle, sevdiği kızla geçirebileceği tüm o ayları yalnız geçirmişti. Neden? Neden bu kadar büyük bir yalan söylemişti?

Hareketli müzik ve güçlü vokal, Daniel'in içindeki bir şeylerin serbest kalmasına neden oldu. Şarkıcı güzel bir sözle şarkısını tamamladı ve bardan güçlü bir alkış koptu. Daniel, Cherry'ye masalarına kadar eşlik etti.

"Harika dans ediyorsun."

Cherry utandı. "Hiç de..."

"Daha önce beraber dansa gitmiş miydik?"

Cherry'nin yüzü gölgelendi. "Bunun için yeterli zamanımız olmadı."

"Yapmadığımız başka neler var?"

"Yunuslarla yüzmedik mesela."

"Ne tip çiftler yunuslarla yüzer ki?"

"Bunu bir seçenek olarak söyledim. Bir sokak ressamına portremizi çizdirmedik."

Daniel gülümsedi. "Ayrı tişörtlerden giyip dolaşmadık."

"Dostlarımıza bir akşam yemeği partisi vermedik."

"Kendimize ait bir şarkı seçmedik."

"Büyük bir münakaşa yaşamadık."

Daniel düşündü. "Evet, hakikaten hiç kavga etmedik, değil mi?" Daniel, Cherry ile birkaç mantıklı tartışma dışında hiç zıt düşmediklerini fark etti. Bu, gerçekten hoş bir durumdu. Daha sonra Daniel konuyu başka bir noktaya taşıdı. "Daireme geri taşındım."

Cherry ona doğru baktı. "Ne demek istiyorsun?"

"Kazadan sonra oraya geri dönmemiştim. Bugüne kadar annemlerin yanında kalıyordum."

"Annen ne dedi peki?"

"Onunla henüz konuşmadım. Evden çıkmadan önce arkamda bir not bıraktım. Onunla bu konuşmayı yapmak pek kolay olmayacaktı, ben de biraz daha düşünmeye ihtiyaç duyduğum için onunla yüzleşmeden evden ayrıldım."

Cherry başını salladı. "Bugün mü ayrıldın? Biz karşılaştıktan sonra mı?"

"Evet."

Cherry onun acı çektiğini görebiliyordu. Elini Daniel'in elinin üstüne koydu ve daha sonra bardağını kaldırdı. "Evinde mutluluklar," dedi gülümseyerek ve bardağını Daniel'in bardağıyla tokuşturdu.

Gecenin sonunda, Daniel ne yapmak istediğini biliyordu. Beraber bardan ayrıldıktan sonra fazla uzatmadan, Cherry'ye sordu. "Eve gelmek ister misin?"

Cherry bir süre ona doğru baktı. Daniel'in fazla ileri gidip gitmediğini merak etti.

"Eğer gelmek istemezsen anlarım..."

"Hayır, bunu çok isterim."

İkisi de kendi köşelerinde, kendi düşüncelerine daldıkları için, dönüş yolunda takside ikisinin de ağzını bıçak açmadı. Daniel evin kapısını açtı ve Cherry içeri adım attı. Kapı arkaların-

dan kapanırken birbirlerine yaklaşır öpüştiler. Cherry aceleyle Daniel'in gömleğini çekti ve yatak odasına varmadan önce ikisi de çıplak kalmıştı.

Bir süre sonra yatakta yan yana uzanırken ikisi de uzun bir süredir olmadığı kadar mutluydu. Kayıp ayların hazin anıları yitip gitmişti ve bir yıl öncesinde olduğu gibi birbirlerine yakın hissediyorlardı. Belki de yaşadıkları, birbirlerine daha da yakınlaşmalarına neden olmuştu. Cherry bacağına Daniel'in bacağının üstüne attı. Daniel onun yarı karanlıkta parlayan, hafif yanık, güzel cildine baktı.

"Cherry?"

Cherry ona doğru sokuldu. "Evet?"

"Yanıma taşın."

Cherry'nin Daniel'in koluna yapışık kalbi hızla atmaya başladı. Dirseğinin üzerinde yükseldi ve gözlerini açarak ona doğru baktı.

"Buraya mı?"

"Tabii ki buraya. Artık daha fazla zaman harcamak istemiyorum. Yaşadığım kaza bana bunu öğretti. Ve seni bilmem ama bu..." ilişkilerini kastediyordu, "eskisi kadar iyi hissetmeme neden oluyor. Hatta daha iyi hissetmeme. Seninle olmak istiyorum."

"Ben de seninle olmak istiyorum."

"Yani taşınacak mısın?"

Cherry duraksadı. "Peki ya annen?"

"O buraya gelmeyecek."

"Hayır, onu kastetmedim..."

"Ne kastettiğini biliyorum. O da bu şekilde bu duruma alışmak zorunda. Bu benim hayatım ve seninle olmak istiyorum. Tabii sen de benimle olmak istiyorsan."

Cherry onu öptü. "İstiyorum."

BÖLÜM KIRK BİR

17 Eylül Perşembe

Laura, Daniel'ın dairesine ait, binanın dış kapısının yanına yerleştirilmiş ziline bastı. Omzuna asılı çantasının kayışını güçlü bir şekilde sıktı, daha sonra avuç içlerinin nemlendiğini hissedip ellerini hızla ceketinin üzerine koydu. Oğlunu ziyaret ederken endişelenmek onun için yeni bir durumdu. Cam kapıdan ona bakan bina görevlisine selam verdi ve en sonunda bir cevap geldi. Kapıya bakan kameraya doğru gülümsedi ve kapının açıldığını duydu. Daniel'ın giriş katının bir üst katındaki dairesinin kapısı açıktı. Laura yine de kapıya vurdu ve başını içeri doğru soktu.

"Merhaba? Ben geldim." Sanki eve gizli gizli girmiş gibi karşılanmamak garip hissettirmişti. Daniel mutfaktan çıktı ve evin giriş bölümünde kılını kıpırdatmadan durdu. Laura içgüdüsel olarak ona sarılmak istedi ama oğlunun bağlı kolları ve yüzündeki soğuk ifade bunu yapmasına engel oldu.

"Çay?"

"Evet, lütfen."

Daniel arkasını dönüp mutfağa geri girdi. Laura'yı bir süreliğine tek başına bıraktı.

Daniel içeriden "Nane?" diye seslendi ve Laura cevap vermeden mutfağa girip kahvaltı masasının yanında duran sandalyeye kuruldu ve onun çay yapmasını izledi. Bu esnada ikisinin de ağzını bıçak açmadı. Daniel bir fincanı Laura'ya doğru itti, daha

sonra kendi fincanıyla mutfak tezgâhına yaslanarak bir açıklama bekleyen gözlerle Laura'ya baktı.

"Çok özür dilerim," dedi Laura. "Gerçekten çok özür dilerim. Bana durumunun kötüye gittiğini söylemişlerdi ve..." bir anlığına duraksadı ve doktorla yaptığı o korkunç görüşmeyi hatırladı "...hayatta kalma şansının az olduğunu söylemişlerdi. Fazla zamanının kalmadığını düşünüyorlardı. Yıkılmışım ve seni kaybetmek üzere olduğumu bildiğim için seni... seni kendime saklamak istedim. Tüm gücümü sana adamak, senin yanında olmak istedim. Son günlerini çocukluğunda olduğu gibi geçirmek istedim. Sadece sen ve ben..."

"Peki ya sonra?"

"Ne demek istiyorsun?"

"Ben uyandıktan sonra. Cherry'ye iyileştiğimi söyleme zahmetine girmedin. Ve bana da onun beni aylar önce terk ettiğini söyledin."

"Biliyorum. Ben..."

"Onu özlediğimi hiç düşünmedin mi? İyileşme sürecimde onu da yanımda isteyebileceğimi düşünmedin mi?" Sesi acıyla yankılandı ve Laura ona sarılmak istedi ama Daniel artık onun teselli edeceği bir çocuk değildi. Ayrıca yaşadığı acının kaynağı da kendisiydi.

"Daniel bu benim için kolay bir karar değildi. Sen tamamen iyileştikten sonra bile bu söylediğim yalanın acısını ve pişmanlığını yaşamaya devam ettim."

"Geleceğimi elinde tuttuğunu ve onu istediğin şekilde yönlendirebileceğini düşünmen işi daha da kötü hâle getiriyor."

"Hayır, beni yanlış anlıyorsun..."

"En azından ona bu şekilde davranman için sana bir sebep vermiş olsaydı, belki o zaman bu yaptıklarını biraz olsun sindirebilirdim."

Laura derin bir nefes aldı. "Bak, bunun senin için zor olduğunu biliyorum. Bu konuda seninle konuşan ilk kişi de ben olma-

lydım fakat buna imkânım olmadı ama... Pekâlâ, bu söylediklerimi kabullenmen biraz zor olacak..."

Daniel gerildi. "Neyi kabullenmem?"

"Cherry dün sabah beni manipüle ederek seninle konuşma engel oldu. Başka birinin kimliğini kullanarak asistanımı aradı. Ona ITV binasına gelmemi ve orada bir toplantıya katılmam gerektiğini söyledi. Beni o binaya gönderdikten sonra eve geldi ve seninle konuşarak sana büyük haberi verdi."

Daniel sinirle bardağını tezgâhın üstüne koydu. "Anne, o benim hayatta olduğumu bilmiyordu."

"Hayır işte, *biliyordu*. Dünden önceki gün ofisime geldi."

"Evet, bunu bana söyledi."

Laura şaşırdı. "Söyledi mi?"

"Evet, bir sona ihtiyaç duyduğu için seninle görüştüğünü söyledi. Ona yapılmayan cenaze törenime dair ya da var olmayan mezarımın nerede olduğuna dair bir bilgi vermemişsin."

Laura, oğlunun kinayelini sözlerini görmezden gelmeye çalıştı. "Tek söylediği bu muydu?"

"Başka ne söylemesi gerekiyordu?"

"Cherry o gün beni tehdit etti. Senin hayatta olduğunu bildiğini, sahip olduğum her şeyi elimden alarak intikamını mutlaka alacağını söyledi."

Daniel burnundan soludu. Annesinin söylediklerini pek inandırıcı bulmamıştı. "Ne?"

"Kusura bakma, Daniel," dedi Laura. "Onu sevdiğini biliyorum ama onun niyeti *hiç* iyi değil."

"İntikam mı? Her şeyi almak mı? Bunu nasıl yapacakmış peki?"

"Bilmiyorum."

Daniel'in ona attığı bakışlar Laura'nın kendini rahatsız hissetmesine neden olmuştu. Yaşadığı acı âdeta Daniel'in yüzünde yankılanıyordu. Mücadele ettiği bir başka duygu daha acısına eşlik ediyordu: Nefret.

“Cherry dün sabah sana birkaç fotoğraf vermek için eve geldi,” dedi Daniel. “Galler seyahatimize ait fotoğraflar. Onları beğenebileceğini düşünmüş.”

Laura, kalbinin sıkıştığını hissetti. “Gerçekten çok akıllıca hamleler yapıyor. Seninle oynadığını görmüyor musun?”

Kapı zili çaldı. Daniel diyafonu kulağına götürdü. Dinledi ve daha sonra kapıyı açan butona bastı.

“Birini mi bekliyordun?” dedi Laura, kaygılı bir şekilde. Aslında kimin geldiğini tahmin edebiliyordu.

Daniel’in bakışları da tahminini doğruladı ve Laura sandalyesinde dik bir pozisyona geçti. “Ona ne söyleyeceksin?”

Kapının vurulma sesi gelince Daniel kapıya doğru gitti. Laura girişten gelen kısık sesleri duydu. Birkaç saniye sonra Daniel içeri girdi, hemen arkasında Cherry vardı.

“Laura,” dedi Cherry soğuk bir tonla. “Umarım görüşmenizi bölmemişimdir.”

Laura ona doğru baktı. Cherry olabildiğince soğukkanlı gözüküyordu ve yüzünde bir önceki konuşmalarına dair en ufak bir iz bulmak mümkün değildi.

“Daniel her şeyi biliyor.”

Cherry’nin kafası karışık görünüyordu. “Bana söylediğin şeyi mi biliyor? O büyük yalanı mı?”

“Hayır...” dedi sinirli bir şekilde sonra kendine hâkim oldu. “Senin söylediğin şeyleri biliyor. Ofisime gelip beni nasıl tehdit ettiğini.”

Cherry, Daniel’a doğru gözlerini açarak baktı. “Neyi kastettiğini bilmiyorum.”

“Ah, hadi oradan...”

“Çok üzgünüm, Daniel,” dedi Cherry yumuşak bir ses tonuyla. “Annenin beni sevmediğini, birlikte olmamızı istemediğini biliyorum ama bu durumla mücadele etmek beni gerçekten çok yıpratıyor. Sanırım planlarımızı gözden geçirmemiz ikimiz için de iyi olacak.”

“Hangi planlar?” dedi Laura endişeyle Daniel’a bakarak.

Daniel bir süre sessiz kaldı.

"Cherry yanıma taşınıyor. Hatta taşındı."

"Ne yaptı?"

"Taşınmadım. Benim artık mücadele edecek gücüm kalmadı." Cherry üzgün bir şekilde kapıya doğru döndü. "Bir taksi tutup eşyalarımı geri götüreceğim."

Daniel onun kolundan tuttu. "Hayır..."

"Hemen mi taşınıyor? Hiç zaman kaybetmiyorsun, değil mi?"

"Anne!"

"Bu kimin fikriydi?"

"Ne?"

"Onun buraya taşınması kimin fikriydi?"

Daniel'in sabrı tükeniyordu. "Tabii ki benim fikrimdi."

"Emin misin? Bir daha düşün. Bu fikri senin aklına yerleştirenin o olmadığına emin misin?"

"Evet!"

Cherry evin girişinde çantasını kapıya doğru sürüklüyordu.

"Cherry, bekle!" Daniel koşarak kapıya doğru gitti ve elini kapının üstüne koyarak Cherry'nin dışarı çıkmasını engellemeye çalıştı.

Laura derin bir nefes aldı. Nefesinin altından garip bir şekilde konuştu. "Daniel, sana söylemeye çalıştığım şey işte bu. Seni paran için manipüle etmeye çalışıyor. Bilet olayında da aynı şeyler yaşanmıştı, hatırladın mı? Fransa bileti sadece beş yüz sterlin olmasına rağmen altı yüz sterlin dedi. Bileti kendi gözlerimle gördüm."

Daniel'in tereddüt ettiğini gördü.

"Daniel, lütfen inan bana. Sana söylediğim her şey doğru."

Daniel, şaşkın gözükme için elinden gelen her şeyi yapan Cherry'ye baktı.

"Villaya geldiğim zamandan mı bahsediyorsun?" dedi Cherry. "Anlamıyorum..." Gözlerini kırpıstırdı, daha sonra bavulunun altını üstüne getirmeye başladı. "Sizden para çalmaya çalıştığımı mı düşünüyorsun? Çalmadım... Bak... Burada bir yerde

olduğuna eminim... Anı olarak saklamıştım... Yaptığımız ilk tatilin bir anısı olarak... İşte!" Çantanın içinden buruşuk bir kâğıt çıkardı. "İşte biletim."

Daniel bileti aldı.

"Senden istediğim miktar bu kadardı, değil mi?" diye devam etti Cherry.

Laura kaşlarını çattı ve Daniel'in elindeki kâğıt parçasına baktı. Daha önce gördüğü biletin aynısıydı fakat bu biletin üstünde ücret olarak altı yüz sterlin yazıyordu. "Bu doğru olamaz. Benim gördüğüm bilet bu değildi..."

"Gitmem gerekiyor," dedi Cherry, yaşla dolu gözleriyle.

"Hiçbir yere gitmiyorsun," dedi Daniel ve Laura'ya döndü. "Anne, sarurım gitsen iyi olacak."

"Gözlerini aç artık. Her şeyi seni kandırmak için yapıyor. O biletin aynısını bastırılmış olmalı. Sana yalan söylüyor!"

Daniel sesini yükseltmeden cevap verdi. "Anne, yalancı olan kişi Cherry değil."

Laura, gözyaşları üzerindeki hâkimiyetini kaybetmeye başladı ve bakışlarını oğlunun üzerinden çevirdi ve başını olabildiğince dik tutmaya çalışarak daireden ayrıldı.

Sokak boyunca ilerlerken Cherry'nin pencereden ona doğru bakan gözlerini üzerinde hissetti. Yukarı doğru bakmaya cüret edemedi. Onun kibirli ve galip gelmiş yüz ifadesine bakmak istemedi.

Karanlık çökmeye başlayınca oda loş bir atmosfere büründü fakat Laura kanepede uzanmaya devam etti. Ayağı kalkıp ışığı açacak enerjisi yoktu. Hatta Moses karnının üstünde yatıp ritmik bir şekilde mırıldanırken o şekilde loş ışıktaki uzanmak çok hoşuna gidiyordu. Beraber, karanlığın arasından kendine yer bulan gölgeleri seyreliyorlardı. Onun ruh hâline uygun bir atmosfer vardı. Daniel'in evideyken sınırlarının hâkim olamadığını farkındaydı ama Cherry'nin performansı onu kışkırtmıştı. Laura kanepesinde uzanmış, Daniel'in dairesinde yaşananları

aklından geçirirken Cherry'nin olayı ne kadar iyi kontrol ettiğini fark ederek irkildi. Muhtemelen Cherry onun yoluna engel koyarak Daniel'ı ondan uzaklaştırırken çok eğlenmişti. Laura eve döner dönmez oğlunu aramaya çalışmış fakat oğluyla konuşmak yerine derdini telesekretere anlatmak zorunda kalmıştı. Telesekretere bir mesaj bırakarak Daniel'ın onu geri aramasını istemişti ama Daniel bu mesaja geri dönmemişti ve zaten o gece ondan bir cevap beklemiyordu. Hatta ondan bir daha ne zaman haber alacağını bile tam olarak bilmiyordu.

Koridordaki asansör kapısı açılınca Moses kulaklarını dikti. Howard eve garajdan girmiş olmalıydı.

Howard eve girdi ve ışığı açtı. Laura loş ışığa alıştığı için gözlerini kısıtı.

Howard onu gördüğü için şaşkındı. "Karanlıkta ne yapıyorsun böyle?"

"Hiç... Biraz dinleniyordum."

Howard bileğine sürtünüp duran Moses'ın başını okşadı. "Merhaba oğlum." Başını kaldırdı. "Daniel nerede?"

Laura'nın göğsüne bir ağırlık çöktü. Ona bir açıklama yapmak zorundaydı. "Dairesine geri döndü."

Howard şaşırıldı. "Ne zaman?"

"Dün."

"Neden bir elveda bile demedi?"

"Durum biraz karışık."

Howard, Laura'ya baktı. Ondan biraz daha detay vermesini bekliyordu. Baskı altında kalan Laura ayağa kalktı ve mutfığa gitti. Buzdolabındaki şarap şişesini alıp kendine bir kadeh şarap koydu.

Howard onun peşinden mutfığa girdi. "Neler oluyor?"

"Daniel ve Cherry yeniden beraberler."

Howard büyük bir şaşkınlık yaşadı. "Ne... onu komadayken terk etmesine rağmen mi?"

"Onu terk etmedi. Cherry'ye dedim ki..." Uzun bir sessizlik oldu.

“Evet?..”

“Daniel’ın hayatta kalmayacağını düşündüğümüz dönemde... Cherry’ye Daniel’ın öldüğünü söyledim.”

Howard ona doğru baktı, daha sonra gülmeye başladı. Yüksek sesle, duyduklarına inanmayarak güldü. Bir süre sonra sakinleşti. “Şaka yapıyorsun, değil mi?”

“Cherry’nin onu sevmediğine eminim... Daniel’ı parası için istediğini *biliyorum*.”

Howard elini saçlarının arasına götürerek saçlarının dikleşmesine neden oldu. “Aman Tanrım.”

Laura şarabını kafasına dikti. “Biraz ister misin?” dedi şişeyi işaret ederek.

Hâlâ kendini toparlamaya çalışan Howard başını salladı. “Peki ya uyandığı zaman? Ona Daniel komadan çıktıktan sonra gerçeği anlatmayı düşünmedin mi?”

“Ah, Howard, bunu nasıl yapabilirdim?” dedi Laura, kimse onun anlamadığı için morali bozuk bir şekilde. “Daniel, gerçekleri büyük bir manipülasyonla yeniden onun hayatına giren Cherry aracılığıyla öğrendiği için benim sözlerime kulak asmıyor.”

“Cherry mi manipüle etti?”

“O gerçekten çok akıllı ve çok hırslı bir genç kadın.”

Howard şişeye doğru uzandı. “Şundan biraz içsem iyi olacak galiba.” Laura’ya doğru baktı. Laura, onun yüzündeki yargılayıcı ifadeyi görmemeyi diledi. “Demek durum ortaya çıkınca dairesine geri döndü ve eve geldiğim anki ruh hâlimden bir çıkarım yapmak gerekirse, seninle arası da pek iyi değil.”

“Onun gerçekte nasıl biri olduğunu görmekte güçlük çekiyor.”

“Bence bazı şeyleri görmek güçlük çeken sensin.”

“Ama Cherry...”

“Ben ondan bahsetmiyorum. Senden bahsediyorum. Kendine ve yaptıklarına bir bak.” Howard başını salladı. “Böyle bir şeyden paçayı kurtarabileceğini nasıl düşündün?”

“Unuttuğun bir şey var. O dönemde ikimiz de şeyi düşünmemiştik... Doktorlar bize oğlumuzun ölmek üzere olduğunu söylemişti. Son günlerini onunla baş başa geçirmek istedim. Bir anne olarak o koşullar altında bu türden düşüncelere sahip olmam haklı görülebilir, öyle değil mi?”

“Bir anne olarak... Daniel yetişkin biri, Laura. Artık onun için neyin iyi neyin kötü olduğuna sen karar veremezsin. Uyan-
dığında ona kız arkadaşının onu terk ettiğini söyleyince neler hissetmiş olabileceğini hiç düşündün mü? Beni de yalanma alet ettin. Onunla uzun uzun konuşup o kızın ona layık olmadığına dair bir sürü saçmalık anlattım. Onu teselli etmeye çalıştım.” Howard sinirlendi ve bardağını yere vurdu. “Benim de mi bu işin bir parçası olduğumu düşünüyor?”

“Bilmiyorum.”

“Benim bu işle alakam olmadığını ona söylersen iyi edersin. Ya da dur. Sen hiç karışma. Ben onunla konuşurum.” Derin bir şekilde iç çekti. “Cherry kötü bir kız değil. Ona karşı elinde onu kötü gösteren hangi kanıtlar var?”

Laura ona öfkeyle baktı. “Sana defalarca söyledim. Cherry onun parasının, onun geleceğinin peşinde. Onun paçalarına tutunup kendine yeni bir hayat kurmak istiyor.”

“Peki, bunu nereden biliyorsun?”

“Ufak şeylerden. Bazı konularda yalan söyledi. Özellikle de para konusunda. Ürettiği bahanelerle bir keresinde Fransa’ya gitmeyi bile başardı. Bilemiyorum... Bunu hissediyorum...”

“Anne içgüdücü mü diyorsun?”

“Benimle sakın dalga geçmeye kalkma.” Sinirliydi, canı acıyordu.

“Senin kafan bulanmış. Boş ver bunları. Daniel’ı rahat bırak.” Sanki Laura’yı tanıımıyormuş gibi ona mesafeli bir bakış attı. “Saplantılı davranışın için bahaneler bulmaya çalışma. Oğlunu kendin uzaklaştırıyorsun. Bu sebeple suçlanması gereken bir kişi varsa, o da sensin.” Laura’ya doğru bakarken sanki büyük bir üzüntü yaşıyormuş gibi başını salladı, sonra mutfaktan ayrıldı.

Laura onun üst kata çıktığını duydu ve bir süre sonra ayak sesleri kesildi. Sandalyeye oturdu, bardağına biraz daha şarap boca etti ve o an ellerinin titrediğini gördü. Cherry'nin tehdidi hakkında Howard'a bir şey söylememiştir ama bunu söylerse Howard'ın onun abarttığını düşüneceğine emindi. Ne de olsa Howard onun kafasının... Neydi o dediği kelime? Bulandığını düşünüyordu.

BÖLÜM KIRK İKİ

2 Ekim Cuma

İki hafta geçmesine rağmen Laura, Daniel'dan tek bir haber alamamıştı. Laura bu süre zarfında, sanki yaşananlar onu hiç etkilememişcesine mantıklı ve sakin bir görüntü vermeye çalışsa da içten içe endişe nöbetleri ile mücadele etmek zorunda kalmıştı. Konuşabileceği kimse kalmamıştı. Howard ile birbirlerinden hiç olmadıkları kadar uzaklaşmış ve ara sıra beraber bir yemek yemek için bile bir araya gelememişlerdi. Genelde Howard ona bir mesaj atıp işyerinde toplantı yaptıklarını ve eve geç geleceğini bildiriyor, Laura da tek başına mutfakta yemek yemek zorunda kalıyordu. Yalnız yemek yemenin tadı tuzu olmadığı için Laura yemek pişirmemeye başlamıştı. Kimi zaman bir şeyler yeme zahmetine dahi girmedeği için birkaç kilo bile kaybetmişti. Laura makyaj masasının üstündeki aynada yüzünü incelediği zaman, yanaklarının öncekine oranla biraz daha içe doğru gömüldüğünü fark etti. Ama yüzündeki tek değişiklik içeri göçük yanakları değildi. Gözlerindeki ışığı da kaybetmişti. Sönük gözlerini fazla incelemeden başını başka bir yöne çevirdi. O gece biraz olsun kafasını dağıtmak istiyordu. Isabella'nın evine bir akşam yemeği partisine gidiyordu. Isabella ona birkaç arkadaşını davet ettiğini ve Howard'ı davet etmek yerine, Howard meşgulse Laura'nın da mutlaka akşam yemekte kendilerine katılması gerektiğini söylemişti. Laura da Howard'ın gelmesi için baskı yapmamıştı. Ne de olsa Howard araları bu kadar bozukken onunla **akşam**

yemeğine bir yere gitmezdi. Laura insanlarla neşeli konuşmalar yapabileceği bir ruh hâlinde değildi fakat yine de dışarı çıkmak evde oturmaktan iyiydi.

Laura, Isabella'nın Daniel hakkında soru sormayacak kadar konuklarıyla meşgul olmasını diledi. Ona oğlunun evden ayrıldığını söylememişti ve Isabella'yı bir köşeye çekip ona büyük yalandan bahsetmemek için uydurma bir cevap vermek istemiyordu. O geceki planı evden çıkmak, biraz kafa dağıtmak, eski dostlarla bir araya gelmek ve fazla geç olmadan eve dönmektir. Ayrıca çok fazla içki içmekten de sakınacaktı. Kendisini umutsuz ve üzgün hissedip abuk sabuk bir şeyler söylemek istemiyordu. Bunu düşünmek bile istemiyordu. Sanki büyük, siyah bir cin gibi omzunun üstünde duran, ara sıra boynunu dürten ve hep orada olduğunu hatırlatan utanç dolu bir sır saklıyor gibiydi.

Uсталıkla rujunu sürerken asansör kapısının açıldığını duydu. Howard gelmişti. Bu durum onu birden tedirgin etti. Rujunun kapağını kapadı ve yerine koydu. Daha sonra kendi yatak odasından çıktı. Ona uzun süredir sormak istediği bir şey olduğu için Howard'ın erken saatte eve gelmesinin iyi olduğunu düşündü kendi kendine.

Laura, Howard'ın üzerinde iş kıyafetleriyle kendisine bir bardak viski koyduğu oturma odasına gitti.

"Günün nasıl geçti?" dedi Laura zoraki bir gülümsemeyle.

Howard arkasını döndü, onu bir yere çıkmaya hazır görünce şaşırdı ama kıyafeti hakkında yorum yapmadı. "İyi. Ya senin?"

Laura'yı dairesinden kovduğundan beri Daniel'a üçüncü kez ulaşmaya çalıştığını ve üçüncü kez telesekreterle muhatap olmak zorunda kaldığını ona söylemeyecekti. Son seferinde telesekretere mesaj bırakmamıştı. İlk iki mesajda söylediklerinden farklı bir şey aklına gelmemişti. Ama iletişim eksikliği onu öldürüyordu ve bir şekilde bu konu hakkında konuşması gerekiyordu. "Benim günüm de iyi geçti, teşekkürler. Bu gece bir şeyler yapacak mısın?"

“Hayır, hiç hâlim yok. Yorucu bir hafta oldu.”

“Yorucu bir hafta güzel bir hafta sonu demektir. Birileriyle görüşecek misin? Daniel ile buluşacak mısın?”

Bu soruyu umurunda değilmış gibi sormayı becerememesine rağmen istifini bozmadı.

“Henüz böyle bir plan yapmadık,” dedi Howard.

Laura içindeki güç ve cesaret kırıntılarını toplayarak günlerdir içini yakan o çok merak ettiği soruyu Howard’a sordu. “Buradan taşındığından beri onunla hiç görüştün mü?”

Howard içkisinden bir yudum aldı. “Evet.”

İçten içe beklediği cevabı almasına rağmen Laura kendini çok dışlanmış hissetti.

“O iyi mi?”

“Anladığım kadarıyla onunla hiç konuşmamışsın.”

Laura buna cevap verme gereği duymadı.

Howard devam etti. “Daniel iyi. Yoğun bir şekilde çalışıyor. Kendine pek zaman ayıramıyor. Şu stajyer doktorları nasıl çalıştırdıklarını bilirsin.”

Howard’ın onun acısını dindirmek için yalan söylediğini bilmek, Laura’nın canını daha da yaktı. Daniel babasıyla konuşacak zamanı bulduğuna göre pek tabii kendisiyle de konuşacak zaman bulabilirdi.

“Cherry yanına taşınmış mı?” Sesi boğuk ve kısık çıktı.

Howard ona doğru baktı. “Buna cevap vermemi istiyor musun?”

Laura derin bir nefes aldı ve odaya boş bakışlar attı.

“Bu işin peşini bırak, Laura.”

Laura acıyla eşine baktı. Başka bir tartışmaya daha girecek gücü yoktu. “Pekâlâ, gitsem iyi olacak.”

“Güzel bir yerlere mi gidiyorsun?”

“Isabella’nın evine gidiyorum.”

“İyi eğlenceler o zaman.”

Laura bir an için, eve olağandan erken gelen Howard’ı da davet etmeyi düşündü ama Howard daha teklifi duymadan bile

ilgilanılmıyormuş gibi görünüyordu. Laura'ya arkasını dönüp bardağını yeniden doldurdu. Laura da arkasını döndü, girişe doğru gitti, ayakkabılarını ayağına geçirdi ve evden ayrıldı.

Davete son gelen kişi Laura'ydı. Isabella gece için birkaç yardımcı tutmuştu. Laura içeri girdiğinde, onu Cherry'yi anımsatan uzun siyah saçlı bir kız karşıladı, paltosunu alarak ona oturma odasına kadar eşlik etti. Odanın içi eğlenceli sohbetler ve kahkahalarla yankılanıyordu. Laura odadaki pek çok kişiyi tanıyordu. Geçen sene barbeküye gelen Diane ve eşi Phillip oradaydı. İkili- nin yanı sıra Sally ve Edward da gelmişti. En son Noel'de görüş- tüğü birkaç kişi daha oradaydı ama onlar dışında tanıdık kimse yoktu çünkü Laura'nın son birkaç aydır pek fazla sosyalleştiği söylenemezdi. Kimse onun içeri girdiğini fark etmedi. Odanın hemen girişinde, kirişin altında durdu. Kendini partinin akışına bırakmayı başaramadı. Kendini oraya ait hissetmedi. Sanki in- sanların yanına gidip onlarla konuşmak istese, herkes onu soğuk bakışlarla karşılayacakmış gibi geliyordu. Oğlunun ölümü hak- kında yalan söylemişti. Laura, böyle bir şeyi yaptığını öğrendik- lerinde insanların nasıl tepki vereceğini tam olarak bilmiyordu. Hepsi şaşırıp dehşete düşerdi. Cherry hakkındaki gerçeği bilme- leri de yeterli olmayacaktı. Laura korkunç bir yalan söylemişti ve iki insanın hayatına müdahale etmişti. İnsanlar bu tip alçak kişilerden genellikle uzak dururdu. Onlar hakkında yargılarda bulunur, dedikodu yapar ve onları gruplarının dışına iterlerdi. Bazen de alttan alta bundan büyük de keyif alırlardı.

Laura tam bu düşünceler içinde geldiği için pişmanlık duyup eve gidip gitmemeye karar vermek üzereyken, Isabella onu gör- dü. Ona sıcak bir şekilde el salladı ve yanına geldi.

"Tatlım, neden bu kadar geç kaldın. Umarım çok çalışarak kendini fazla harap etmiyorsundur." Isabella, cevabını bekleme- den onu yanağından öptü ve kendi bardağını kaldırarak içkisi- nin tazelenmesini isterken aynı esnada garsona Laura'ya biraz şampanya getirmesini işaret etti. "Benimle gel, seni yeni arka-

daşım Andrew ile tanıştracağım. Bu arada harika görüyorsun. Gümüş rengi, gözlerini çok ön plana çıkarmış.”

Isabella, Laura’yı kendi eşi Richard ile konuşan, gri saçlı, yalın tenli, yıpranmış yüzü, uzun boylu adamın yanına götürdü.

“Andrew, seni biricik arkadaşım Laura ile tanıştırmama izin ver.”

“Merhaba Laura,” dedi Andrew ve elini sıcak bir şekilde Laura’ya doğru uzattı. Laura bu jestle karşılık verirken Isabella tanıştırma faslına devam etti. “Laura bir televizyon yapımcısı, Andrew da ihracat işiyle uğraşıyor. Ah, bu arada sanırım yemek hazır,” dedi Isabella, yemek odasından gelen gong sesini duyunca.

Laura yemek masasında kendini Andrew’un yanında otururken buldu. Masada toplanan diğer konukları inceleyince, yemeğe yalnız gelenlerin sadece Andrew ile kendisi olduğunu fark etti. Aklında bir şüphe belirdi ve yemekler servis edilmeye başlandığında her şey gün gibi ortaya çıktı.

“Eğlenmek için ne yaparsın?” diye sordu Andrew.

Laura gülümsedi. “Bu soruyu her duyduğumda kendime biraz daha zaman ayırmam gerektiğini anlıyorum.”

“Ne demek istediğini anlıyorum. İş, insanın en değerli zamanlarını yiyen bir canavara benziyor.”

“Başka bir şeye zaman bulamıyorsun, öyle mi?”

“Aslında deniyorum. O boş zamanı da sporla değerlendirmeye çalışıyorum.”

“Hangi sporla uğraşıyorsun?”

“Genelde triatlon yapıyorum. Kendime yılda iki kez bir hedef belirliyorum.”

Laura gülümseye devam etti ama içten içe çok rahatsızdı. Isabella’ya daha önce pek çok kez bu tip hamleler yapmamasını söylemişti. Omzunda yeteri kadar yük vardı. Üstüne üstlük o akşamı ilgi duymadığı, en azından romantik bir ilgi duymadığı bir adama nazik davranmaya çalışarak geçirmek zorunda kalacaktı. Bunları düşünürken adam ona bir şeyler söylemiş miydi? Bu gerçekten çok utanç verici bir durumdu. Laura bir anda

sinirlendi, sinirlenince kendini yorgun hissetti ve bu daha çok sinirlenmesine neden oldu. Elinden geldiğince iyi bir şekilde yemeği atlatmaya çalıştı. Yemek esnasında pek çok kez Daniel'ın ne yaptığını düşündü. Ondan hiç haber alacak mıydı? Yönetmen ve yapımcı arasındaki fark nedir gibi nazik sorulara cevap vermeye çalışırken bu soru sürekli aklında dolanıyor, ona işkence ediyordu.

Davette yeteri kadar kaldığını düşündükten sonra, eve gitme zamanının geldiğini söyledi. Andrew ona baştan savma bir şekilde veda etti ve Laura o an içinde bir suçluluk duygusunun belirdiğini fark etti. Andrew, Laura'nın ona iyi bir şekilde eşlik etmediğini biliyordu. Aslında böyle gereksiz işlere burnunu sokup duran kişi Isabella'ydı. Isabella daha sonra Laura'nın yanına geldi ve ona kapıya kadar eşlik edeceğini söyledi.

"Keşke bu kadar erken ayrılmasaydın." Laura'ya doğru baktı ve onun gerginliğini fark etti. "Sen iyisin, değil mi? Canını sıkan bir şey yok ya?"

"Hayır, Isabella. İyi değilim."

"Sorun nedir peki?"

"Beni ya hovarda biri olarak görüyorsun ya da evliliğimin bittiğini düşünüyorsun. Bunların ikisi de sözde en iyi arkadaşımдан beklemediğim yanlış önyargılar."

Laura, Isabella'ya çok sert bir çıkış yapmıştı ama olan olmuştu. Isabella'nın şaşkın ve üzgün yüzünü görünce bir suçluluk duygusu içini kapladı. Ama söylediklerini nasıl telafi edeceğini bilmediği gibi bunu yapmak da istemiyordu.

Dışarı çıktı ve daha önceden onun için çağırılmış taksiye bindi. Eve giderken ruh hâlinde bir iyileşme olmadı. Eve girdiğinde Howard'm orada olmadığını gördü. İkinci kata çıktı ve Howard'ın odasının kapısının altından bir ışık huzmesinin sızmadığını fark etti. Tereddütlü bir şekilde kapıyı çaldı ve daha sonra kapıyı sessizce açtı. Howard'ın odası ve yatağı boştu. Sığınağa da yoktu. Laura kederli bir şekilde onun Marianne'in evine gitmiş olabileceğini düşündü. Bir anda içinde bir öfke patlaması

yaşandı. Keşke Andrew'a biraz daha ilgi gösterseydim, diye düşündü. Ama artık her şey için çok geçti. Bu aralar köprüleri nasıl bu kadar kolay yakabiliyordu?

Tek başına mutfğa gitti ve kendine bir bardak şarap koydu. Hayalindeki hayat bu değildi. Isabella'ya ateşli bir şekilde itiraz etmesine rağmen evliliği harap hâldeydi ve oğlu onunla görüşmek istemiyordu. Bir anda yalnızlığın en dibine kadar battığını hissetti. Hem eşini hem de oğlunu kaybederse ona neler olacağını düşündü. Mutsuzluk, etini çiğ çiğ yemeye başladı. Bir hışımla mutfak masasından kalktı. Şarabını arkasında bırakıp merdivenlere doğru yöneldi ve üst kata çıkarak odasına daldı. Masasına oturdu. Bir şeyler yapması gerekiyordu. Oğlunun, neler hissettiğini bilmeden onu terk edip gitmesine izin vermeyecekti. O kızın her şeyi kontrol etmesine izin vermeyecekti. Masasının hemen üstünde ona ve bebek Daniel'a ait siyah beyaz bir resim asılıydı. Laura, resimde kafasının üstünde tuttuğu Daniel'ın mutlu ve ona sevgiyle bakan yüzünü gördü. Boğazmda bir şeyler düğümlendi. Daniel'ı iyi bir şekilde büyötmek için her şeyi yapmıştı. Bu yolda büyük fedakârlıklarda bulunmuştu. Daniel onun neşesiydi, Daniel onun kanından, canından bir parçaydı, onun yatırımıydı, onun bebeğiydi. Ona ismini yazmayı, top oynamayı, bisiklete binmeyi o öğretmişti. Ona fikir sahibi olmayı, karşısındakine o fikrini aktarmayı, aklını yeni bilgiler için hep açık tutmayı tembihlemişti. Ona yemek yapmayı ve kadınlara doğru davranmayı öğretmişti. Madem oğlu onun evine girmesine izin vermiyor ve aramalarına cevap vermiyordu, o da başka bir şey yapacaktı. Bir e-posta yazmak riskliydi. Cherry, Daniel'ın bilgisayarı kullanıyordu. Bunun farkındaydı. Daniel'a bir mektup da yollayamazdı. Cherry mektuba Daniel'dan önce ulaşabilirdi. Tek seçenek, yazdığı mektubu görevliye vererek adama o mektubu sadece Daniel'a vermesini tembihlemektir. Laura kalemini eline aldı ve yazmaya başladı.

BÖLÜM KIRK ÜÇ

2 Ekim Cuma

Daniel'ın ilk izin günüydü ve uzun bir aradan sonra ilk defa mesai ve çalışmalarla bölünmeyecek boş bir gün geçirecekti. Daniel'in içinde en kısa sürede evden ayrılma isteği uyandığından, sabah erkenden kalkıp Cherry ile Cambridge'e gitti. Cherry daha önce oraya hiç gitmemişti ve Daniel'in bir süre yaşadığı ve okuduğu yeri görmek istediğini söyledi. King's Parade ve Trinity Sokağı boyunca yürüdüler. Onlara tepeden bakan, katı ama sevgi dolu efendilere benzeyen resmî üniversite binalarının önünden geçtiler ve Daniel pencerelerden birini işaret edip o pencerenin kaldığı yurt odasına ait olduğunu söyleyerek, ağır geçen bir gecenin ardından pazar sabahları o pencerenin önünde oturup jambonlu bir sandviçi midesine nasıl indirdiğini anlattı. Cherry onu dinledi ve anılarının arasında onunla bir yolculuğa çıkarak gülüp eğlendi. Ama Cherry'yi neşelendiren şey aslında Daniel'in anıları değildi, onun hayatı hakkında bilgi sahibi olmaktı. Daniel'in hayatının büyük bir bölümüne dair bilgi sahibi olmamak onu uzun zamandır rahatsız ediyordu. Ne de olsa Daniel'in o bilmediği döneme ve o dönem içinde ilişki kurmuş olabileceği kızlara özlem duymasını istemezdi.

Daniel'in üniversite günlerine ait yerleri gördükten sonra, turistlerin arasına karışmaya karar verdiler. Cambridge'e kadar gelip de nehrin tadını bir kayık gezisiyle çıkarmamak büyük kayıptı. Daniel kayığa uzanan, gözleri beklenmedik derecede sıcak

güneşe karşı kapalı Cherry'yi izledi. Sonbahar gelmeden önce yazın son dokunuşları gibiydi. Her zaman olduğu gibi Cherry'ye baktığı an Daniel'in midesine tatlı sancılar girdi. Cherry aşırı derecede güzeldi. Uzun, siyah kirpikleri gözlerini yaramaz bir gülücük gibi vurguluyordu. Güneş ışığında yıkanan köprücük kemiğinin oyuğu âdeta parmaklarını davet ediyor gibi görünüyordu. Daniel'i etkileyen şey sadece onun güzelliği değildi. Daniel onun yanındayken hiç sıkılmıyordu. Cherry çok akıllı biriydi. Daniel bazen onun neden yeteneklerinin çok altında bir işle uğraştığını anlamakta güçlük çekiyordu. Ama yine de onun seçimine saygı duyuyordu. Gerçi Cherry artık o işle meşgul değildi. Son günlerde Daniel'in aklında yer eden rahatsız edici düşünce yeniden geldi. Cherry bir şey yapıyor gibi görünmüyordu. Bir şey yapmadığı gibi kendine bir iş de aramıyordu. Daniel'in yüzü soldu. Annesinin Cherry'nin onunla birlikte olma niyeti hakkındaki katı tutumu olmasa bunu düşünmezdi. Annesi yanıliyordu. Cherry samimiydi. Ama Daniel yine de bir şeylerin içini kemirdiğini hissetti. Annesi Cherry'nin onu parası için sevdiğine neden bu kadar ikna olmuş vaziyetteydi? Henüz onun mesajlarına geri dönmemişti çünkü ona ne söyleyeceğini bilmiyordu. Kız arkadaşının aslında nasıl biri olduğuna dair yapılan sayısız suçlamaya karşı kibar kalmaya çalışmaktan yorulmuştu. Onu savunmaya çalışmaktan yorulmuştu. Açıkçası bu konu genel olarak onun canına tak etmişti, tek isteği hayatına devam etmekte. Laura'yı sonsuza kadar görmezden gelemezdi ama onu aradığı an bu konunun tekrar açılacağını da biliyordu. Konu açıldığında da annesi yeniden onun başının etini yemeye başlayacaktı. Bu durum onu her ne kadar rahatsız etse de annesinin sözlerini de tam anlamıyla görmezden geldiği söylenemezdi. Cherry'nin yanına taşındığından beri bir iş bulma konusunda hiçbir şey söylemediğini günden günden iyice fark etmeye başlamıştı.

"Ne düşünüyorsun?" dedi Cherry, tek gözünü açıp ona doğru bakarak.

Daniel gülümsedi. "Hiç. Sadece içimden havanın bozmamasını diliyorum."

Cherry gökyüzüne doğru baktı. Mavi gökyüzünde süzülen beyaz bulutları parmakla saymak mümkündü. "Pek sanmıyorum," dedi. Oturur pozisyona geçti ve akıntı boyunca yavaş yavaş ilerlerken elini salkımsöğüt yapraklarıyla süslü suyun üstünde gezdirdi.

"Londra'dan uzaklaşmak iyi geldi."

"Yarın hastaneye gidecek misin?"

"Evet," dedi Daniel ve yüzünü üzerine doğru gelen sineklerden kaçırmaya çalıştı. "Sen ne yapacaksın?"

"Yarın cumartesi... Herhalde biraz tembellik yaparım. Bir film izlerim."

"Peki ya daha sonra? Yani haftanın geri kalanında ne yapacaksın?" Bunu sakın bir şekilde söylemeye çalıştı ama Cherry'nin gerildiğini gördü.

"Ne demek istiyorsun?"

Daniel küreğini suya daldırdı. "Yani bütün gün evde olmak senin için sıkıcı olmuyor mu?"

"Bütün gün evde durmuyorum ki. Dışarı çıkıyorum."

"Evet ama sen eskiden çok hırslı biriydin. Yani, emlak şirketinde çalıştığın dönemde öyleydin." Cherry'ye doğru gülümsedi.

Cherry bir süre sessiz kaldı. "Otlakçılık yaptığı mı düşünüyorsun?"

"Hayır..."

"Sadece kısa bir süreliğine kiraya yardımcı olamıyorum. Bunu biliyorsun."

"Senden böyle bir şey istemi—"

"Faturalar da belimi büktü."

"Biliyorum. Sorun değil..."

"Ama market harcamalarına yardımcı oluyorum." Daniel'a baktı. Gözlerinden savunma pozisyonunda olduğunu ve incindiğini anlamak mümkündü.

Daniel kıvrınmaya başladı. Amacı ev hayatlarının böyle didik didik incelenmesi olmadığı için konuyu açtığına pişman oldu.

“Ama bir sonraki aydan itibaren her şey değişecek.”

Cherry kararlı bir ses tonuyla konuştu ama yüzündeki ifade bu kararlı ses tonunu pek tamamlamıyordu. Daniel’in onun neden bahsettiğine dair hiçbir fikri yoktu.

“Bana bir iş teklifinde bulunuldu,” dedi Cherry.

Daniel küreğini bıraktı ve memnun bir şekilde Cherry’ye doğru baktı. “Vay canına! Gerçekten mi? Nasıl bir iş? Bunu bana daha önce neden söylemedin?”

“Söylemedim çünkü bu öyle beklediğim kadar ahım şahım bir iş değil. Sadece asistanlık yapacağım, tam bir temsilci olmayacağım. Yüksek bir maaş da almayacağım. İlk başta kabul etmeyip başka bir iş arayacaktım fakat...”

“Teklifi kabul etme.”

Cherry kızgınlıkla Daniel’e doğru baktı. “Demin konuştuğumuzdan sonra sanırım bu işi kabul etmem gerekiyor.”

“Hayır, lütfen. Acele etmene gerek yok. Sadece senin çok akıllı olduğunu, hayatta bir yerlere gelmeyi istediğini, evde oturmanın senin için *sinir bozucu* olduğunu düşündüğüm için bu şekilde konuştum.” Daniel bunları söylerken Cherry’nin onun evinde yaşamaktan istifade ettiği düşüncesini görmezden geldiğinin farkındaydı.

Cherry dikleşti ve onun ellerini tuttu. “Gerçekten bu iş teklifini kabul etsem iyi olacak. Hem kendime daha iyi bir iş ararken evde boş boş oturmuş olmam. Başka bir fikrim daha var... Her şey tam anlamıyla netlik kazanmadan sana sana söylemeyi düşünmüyordum ama sanırım artık zamanı geldi. Bir şirket kurmayı düşünüyorum. Ama şirket kurulana kadar bu işte çalışırsam sana aylık bin sterlin verebilirim. Çok bir para olmadığını biliyorum ama...”

Daniel onu böyle bir pozisyona düşürdüğü için utandığından parmağını Cherry’nin dudağının üstüne koydu. Utanmasının bir

başka nedeni daha vardı. İşin aslı, kendisi de kira vermiyordu. Daireyi babası satın almıştı. Ve Cherry kendi zekasının altında bir işe girmeyi gönülsüzce kabul ederek ona maaşının yarısını, belki de yarısından bile fazlasını vermeyi teklif ediyordu.

"Bu konuda artık tek bir kelime dahi etmeni istemiyorum. Sadede gelelim, bana şu kurmak istediğin şirketten bahset."

Cherry duraksadı. "Emin misin?"

"Evet, eminim. Dökül bakalım."

"Henüz tam bir planlama yapmadım ama emlak konusundaki bilgilerime göre... restorasyon çalışmalarından sağlanabilecek büyük kazançlar var."

"Şirketine yatırım yapacağım."

"Gerçekten mi?"

"Tabii ki."

Cherry nazıkçe gülümsedi. Daniel yeniden kürek çekmeye başladı. Ortama sessizlik hâkim oldu.

Daniel sessizliği bozması gerektiğini düşündü. "Ne düşünüyorsun?"

"Ya... tüm bu para meselesi ileride aramızın açılmasına neden olursa?"

"Neden böyle bir şey olsun? Tamam, tamam, az evvel buna benzer bir şey yaşandı fakat biz bunların hepsini atlatacak güce sahibiz." Daniel, Cherry'ye doğru baktı. Onun ne düşündüğünü biliyordu.

"Biz bu meselelerle mücadele edebiliriz ama sorun sadece bu değil. Annen de seninle paran yüzünden birlikte olduğumu düşünüyor."

"Bu durumun bizimle bir alakası yok."

"Var ama. Ben asla senin kadar zengin olamayacağım, bunu biliyorsun. Her zaman aramızda bir fark olacak. Eğer senin yaşam tarzına göre yaşayacaksak, daha fazla para harcayan taraf hep sen olacaksın. Bunu kafaya takmamak ve bu duruma ayak uydurmaya çalışmak kolay değil. Benim de bir gururum var." Cherry üzgün bir şekilde nehre doğru baktı.

Daniel kürek çekmeyi kesti ve teknenin içine oturdu. "Bu sorun değil."

"Ben de 'Hadi şunu alayım, hadi bunu alayım,' demek istedim fakat bunu yapamam. Gerçek bu. Eğer bu durum seni rahatsız ediyorsa lütfen bunu bana daha en başından söyle."

"Çok özür dilerim, Cherry."

Cherry ona doğru döndü ve gülümsedi. Daniel'ın elini tutmasına izin verdi. "Tabii istersen Croydon'a da taşınabilirsin."

Daniel güldü. "Bundan hiç rahatsız olmam."

Cherry sırttı. "Ama ben olurum."

Daniel yeniden güldü.

"Annenin yapacaklarından korkuyorum," dedi sessiz bir şekilde. "Seni kaybetmekten korkuyorum."

Cherry'nin sesi bir anda çok kırılgan çıktı. Yenilgiye uğramak üzere olan bir savaşçı gibiydi. Daniel kendini onun için savaşma isteğiyle dolu buldu. Cherry'yi kaybetmekten korktu. Sahip oldukları şeye, hayatlarına, aşklarına zehirli bir sarmaşığın dadanmasına izin verdiğini fark etti. Annesinin sözlerinin onu bu kadar etkilemesine izin verdiği için kendine çok kızgındı. Cherry'nin yanında hiç olmadığı kadar mutluydu ve dikkatsizce davranıp onu kendinden uzaklaştırmak istemiyordu. Fakat öte yandan, annesinin onayını almadan devam etmenin kolay olmadığını da biliyordu. Bu zıtlaşma sanki diş çekilmesine benziyordu: Kafayı dişe ne kadar çok takarsan, canın o kadar çok yanıyordu. Artık bir şey yapması ve bütün tartışmalara bir son vermesi herkes için en iyisi olacaktı. Tek ve sert bir hamle yapması gerekti.

"Benimle evlen."

Cherry'nin yaşadığı şaşkınlık onu güldürdü. Daha sonra bir anda olumsuz bir yanıt alabileceğini düşünerek panik oldu. Tek dizinin üzerine çöktü, kayık yavaşça sallandı ve Cherry kıkırdayıp, "Bizi düşereceksin," diye ciyaklarken onun elini tuttu.

"Benimle evlenir misin?"

Cherry yeniden güldü ve mutluluk tüm bedenini kapladı. "Evet!"

BÖLÜM KIRK DÖRT

3 Ekim Cumartesi

Sönüp yerini daha parlak bir tona bırakmadan önce, gözünün önünde patlayan renkli ışıklar tarafından büyülenmiş bir hâlde başını bir ileri bir geri salladı. Kendini hiç sıkılmayacağı bir dünyanın içinde gibi hissediyordu. Daniel ona evlenme teklif etmek için yeteri kadar hazırlık yapmadığından dolayı üzgün olduğu için ve teklifi daha resmî ve münasip bir hâlde getirme amacıyla beraber alışverişe çıkmışlardı. Teklifi ilk duyduğunda Cherry o kadar şaşırmıştı ki bir an için tüm yaşananların bir hayal olduğunu düşünmüştü. Müstakbel eşinin kendisini, tekneyi kiraladıkları yerin hemen beş dakika ilerisindeki bir kuyumcuya sürükleyip “nişanlısı” olarak takdim etmesine izin vermişti. Çalışanlar ikiliye evlenme teklifinin ne kadar “romantik” olduğunu söylemişler ve istedikleri özel bir taş olup olmadığını sormuşlardı. Bu soru Cherry’nin kendini toplayıp taşlara dikkat kesilmesine neden olmuştu. O kuyumcudan istediği taşla ayrılmak istiyorsa etkileyici bir havaya bürünmesi gerekiyordu. Aslında ne istediğini çok iyi biliyordu: Bir elmas, hem de çok özel bir elmas. Fakat önünde onlarca güzel taş diziliyken, renkli mücevherlerle süslü hayaller kurmasını engelleyen bir durum da yoktu. O mücevherlerden bazıları daha sonraları hayatına özel günlerde değişik formlarda girecekti: doğum gününde, ilk çocukları doğduğunda, bir evlilik yıl dönümünde... İlk önce küçük elmaslarla süslü safir bir yüzüğü denedi, daha sonra Karayip Denizi’nin maviliğini taşıyan

bir akuamarin taşını denedi. Tam kan kırmızısı bir yakut yüzüğe dönüyordu ki Daniel'ın sabırsızlanmaya başladığını gördü, kuyumcudaki yetkilinin de ilgisi dağılmaya başlamıştı. Cherry de daha fazla uzatmayarak en başta gözüne takılan yüzüğü seçti: iki karatlık, kare kesilmiş bir elmasa sahip, platinyum halkalı yüzüğü. Kuyumcudan yüzük parmağına takılı şekilde ayrıldı ve sokakta yürürken sağ eliyle Daniel'ın elinin tuttu, sol elindeki yüzüğün altını da başparmağıyla okşadı. Gülümsedi ve sonsuza kadar beraber kalacaklarına dair yaptıkları anlaşmanın mührü olarak gördüğü bu nesnenin soğuk ve sert yapısını tüm bedeninde hissetti.

Ertesi gün Daniel işe gitmek için evden ayrıldığında Cherry boş zamanını yüzüğü her odada deneyip, farklı ışıklarda nasıl görüldüğüne, farklı kıyafetlerle birlikte nasıl durduğuna bakarak değerlendirdi. Üzerine sıcak su döküldüğünde nasıl bir tepki verdiğine, telefonla konuşurken nasıl durduğuna, klavyede bir şeyler yazarken nasıl görüldüğüne baktı ve her senaryoda yüzüğüne biraz daha âşık oldu. Oturma odasındaki fildişi rengi perdeleri sanki bir gelinlikmişcesine üzerine sardı. Mutluluktan kalbi yerinden çıkacak gibiydi. *Sonunda başarmıştı*. Sonunda onu eski hayatından çekip çıkaracak biriyle evleniyordu. Artık gelecek kaygısı ve para sıkıntısı yaşamasına, bitmek bilmez angaryaya tabi tutulmasına veya annesi gibi monoton bir işte çalışmasına gerek yoktu. Bu işlerden daha iyisine layıktı ve başını her zaman dik tutarak dolaşabilecekti. Nicolas ve onun gibi dünya görüşüne sahibi insanlarla uğraşmak zorunda kalmayacaktı. Yeni evlerini belki Webb Estate'ten alırlardı. Nicolasların hemen yanındaki eve taşındıklarını düşündü. Onun ve aptal karısının onu gördüklerinde yaşayacakları şaşkınlığı hayal etti. Onların yüzündeki ifadeyi düşünüp çok keyiflendi ve kendi kendine güldü. Tüm hayallerinin bir an önce gerçekleşmesi için sabırsızlanarak pencereden dışarı baktı. Dışarı çıkıp büyük haberi herkese duyurmak istiyordu. Yüzüğünü alıp birine göstermek istiyordu. Bir süre sonra bu sabırsızlık hissiyle evden ayrıldı ve

annesine sürpriz yapmak için Croydon'a doğru yola çıktı. Hiçbir şey söylemeden onunla oturacak ve onun yüzüğü fark etmesini bekleyecekti.

Böyle ani ziyaretlere alışık olmayan Wendy, kötü bir şey olduğunu düşündü ve Cherry onun kafasındaki endişe bulutlarının dağıtmak için yüzüğü göstermek zorunda kaldı. Böylece annesinin, parmağındaki on bin sterlinlik yüzüğü ne zaman fark edeceğine dair yapacağı test de suya düşmüş oldu.

"Ah, yüce Tanrım," dedi Wendy büyük bir şaşkınlıkla ve ellerini birbirine vurdu. "Bu gerçek mi?"

"Tabii ki gerçek,"

"Yoksa sen?.." Wendy'nin yüzü aydınlandı ve Cherry sırtıp annesinin yanağına bir öpücük kondurdu.

"Tebrik ederim!" Wendy bir elini ağzına doğru götürdü. Yanaklarından mutluluk gözyaşları süzülüyordu. "Kızımın evlendiğini düşünmek... Ah, Cherry, hem de *Daniel* ile evleniyorsun. O çok iyi biri... Gerçekten, onu çok sevdim. Ah, bu tıpkı bir peri masalına benziyor. Catherine ve William'ın evliliğine benziyor. Kendime giyecek düzgün bir şeyler almam gerekiyor. Designers at Debenhams gibi bir yerden almalıyım..."

Cherry eve dönerken eskiden ona utanç ve dehşet veren birkaç eski uğrak yerinin önünden geçti. Çalıştığı lokanta, eğitim aldığı okul... O binalar artık onun için hiçbir şey ifade etmiyordu. O artık farklı, daha iyi biriydi ve bu mahalle, bu binalar, bu insanlar artık onun için bir tehdit unsuru değillerdi. Croydon'dan kaçarcasına uzaklaşırken özgürlüğü yeniden hissetti. Bu çok canlandırıcı bir histi.

Kendini hâlâ kutsanmış gibi hissederek saat iki olmadan önce eve döndü. Bina görevlisinin masasının önünden geçerken görevli ona seslendi. "Bugün tek başına mısın, tatlım?"

"Evet, Daniel işte."

Adam masasından kalkıp arkasındaki odaya girdi ve omzunun üstünden arkasına doğru bağırды. "O zaman bu durum anlaşılr."

Cherry, adamın ne getireceğini merakla beklerken gözü bir anda taahhütlü mektupların konulduğu küçük bir kutucuğa sıkıştırılmış bir zarfa takıldı. Zarfın üzerindeki yazı el yazısıydı ve zarf Daniel'a yollanmıştı. Cherry, Daniel'ı arayıp zarfı onun adına almasını isteyip istemediğini sormayı düşünürken el yazısını tanıdı. El yazısı Laura'ya aitti. Cherry hiç düşünmeden, el çabukluğuyla zarfı alıp çantasına attı. O sırada görevli elinde büyük bir buket çiçek ile geri döndü.

"Başka bir hayranın varsa bilmem ama."

"Harikalar." Buketin üzerine iliştirilmiş kartı okudu. "Nişanlılık hayatımızın ilk gününde, sevgili nişanlıma."

"Evet, yüzük hâlâ beni kör etmeyi başarıyor," dedi görevli şakayla, eliyle gözlerini siper etmeye çalışarak.

Daireye dönen Cherry kanepeye oturdu ve mektubu zarftan çıkardı. Bir süre mektubu elinde dolaştırıp düşündü. Bu, muhtemelen zavallı yakarışlarla dolu bir özür mektubuydu. Tabii kendisiyle ilgili zehirli fikirler de barındırıyor olabilirdi ve nişanlanmalarıyla yakaladığı bu güzel havanın dağılmasına izin veremezdi. Bir kış düğünü istediğini çoktan söylemişti ve ocak ayı için planlar yapmaya başlamıştı bile. Bu işi ne kadar çabuk bitirirse onun için o kadar iyi olacağını düşünüyordu. Daniel hayatı hakkındaki kararları sadece kendisinin verdiğini söylese de Laura hâlâ bir tehditti ve Cherry bu yüzden endişeliydi. Laura'nın hayatlarına sokmaya çalıştığı o burnunu çekmesi gerekiyordu ve buna Daniel'a ismini gizleyerek yazdığı mektuplar dahildi.

Katlı mektup kâğıdını açtı ve okumaya başladı:

Daniel,

Seni, aramalarımın cevap vermeyi istemeyecek kadar gücendirdiğim için çok üzgünüm ve bunun kısmen sürekli söylediğim şeylerden kaynaklandığını biliyorum. Ama ortada yanlış giden bir şeyler varken benden geriye çekilip sessiz kalmamı bekleyemezsin. Cherry'yi çok sevdiğini biliyorum. Sevdiğin kadın hak-

kında olumsuz şeyler duymak zor bir şey fakat lütfen bana kulak ver ve söylediğim şeyleri dikkate al. İddialarımı araştır. Bir ilişkiyi sadece bizzat onaylamadığım için abartıp yok etmek gibi bir çabaya girmeyeceğime inan. Ben burada çok daha ciddi bir durumda bahsediyorum. Sözlerime kulak verip birkaç basit, göze çarpmayan araştırma yapabilirsin. Ölen büyükannesiyle ilgili şu hikâyeyi hatırla, hani patronuna anlattığı şu hikâye?.. Tam olarak söyledikleri şey bu olmasına rağmen bize bu konuda hiçbir şey söylemedi. Neden? Yoksa anlattığı şeyler yalan mıydı? Onun geçmişiyle ilgili senin ulaşabileceğin gerçekler, anlattıklarından farklı olabilir. Sana hiç eski erkek arkadaşlarından bahsetti mi? Onların kim olduğunu söyledi mi? İlişkilerinin nasıl bittiğini söyledi mi?

Eğer onun hakkında olumsuz hiçbir şey bulamazsan bana söylersin, ben de artık ona karşı cephe almam ve geri çekilirim ama lütfen, sadece biraz araştırma yap. Sen araştırma yaptığın sürece onun bana ne yaptığı umurumda değil. Umarım bir hata yapıp gerçek yüzünü gösterir ve sen de doğrularla yüzleşirsin. Seni ne kadar çok özlediğimi ve seninle yeniden konuşabilmeyi ne kadar çok istediğimi söylememe bile gerek yok.

Sevgiler,

Annen.

Cherry, mektubu kucağına koydu. Bu mektubu Daniel'in kesinlikle görmemesi gerektiğini biliyordu. Mektubun yok edilmesi lazımdı. Mesela görevlinin bir hatası sonucu ortadan kaybolmuş olabilirdi. Görevli, kaybolan mektubun Daniel'a ait olduğunu ve Laura tarafından bırakıldığını söyleyebilirdi fakat Daniel annesiyle konuşmadığından büyük ihtimalle mektubun içeriğini öğrenmeye çalışmazdı. Cherry bir hışımla ayağa kalktı. Laura henüz nişanlandıklarını bilmiyordu ama Cherry en nihayetinde Daniel'ın bu haberi annesine vermesi gerektiğini biliyordu. Laura oğlunun evlendiğini duyduğunda geri çekilmek, oğlu evlenen tüm anneler gibi Cherry'nin hayatlarında bir yere sahip

olduğunu kabullenmek ve *çenesini kapatmak* zorunda kalacaktı. Kiminle uğraştığını ve kendisi için neyin iyi olduğunu bilmesi gerekiyordu. Cherry mektubu buruşturup cebine sıkıştırdı.

Howard'ın golf sahasında olmama ihtimali daha yüksek olduğu için pazartesiye kadar bekledi. Daniel, Cherry'ye daha önce Howard'ın hangi kulübe üye olduğundan bahsetmişti. Cherry, Royal Surrey Golf Kulübü'nün kapısından girerken mekânın internette bahsedildiği kadar özel ve pahalı bir yer olduğunu gördü. Arabasının tekerlekleri taşlı yolda çıtırtılar çıkarırken, yavaş yavaş kırmızı tuğlalı kulüp binasının önünden geçti ve otoparka doğru ilerledi.

Arabasını kimselerin olmadığı ama kulüp binasının görüldüğü sessiz bir köşeye çekti. Aracından indi ve girişe doğru yürümeye başladı. Girişteki büyük, çift kapıyı itti ve içeri adım attı. İçerisi parke cilası ve para kokuyordu, yerdeki hâli ise kalın ve yumuşaktı. Cherry yürürken, duvarda asılı duran ve üzerinde turnuvaları kazanan kişilerin isimlerinin yazıldığı tahta panoyu gördü. 1875 yılında yapılan turnuvaya kadar kazananların isimleri altın harflerle panoda yazılıydı. Cherry isimlere göz gezdirirken beklediği ismi de gördü: 2015 Kış Ligi şampiyonu Bay Howard Cavendish ve Bayan Marianne Parker. Beraber 2014, 2012 ve 2011 yıllarında düzenlenen turnuvaları da kazanmışlardı. Vay canına, inanılmaz bir çift! 2011'den sonra isimlerine bir süre rastlamadı ama daha sonra ikilinin bu sefer 1995 turnuvasında mutlu sona ulaştığını gördü. Cherry bu uzun boşluğun neden kaynaklandığını merak etti. Bir araya gelmekte zorluk çekmiş olabilirlerdi. En son kazanan kişilerin fotoğrafları panoya asılmıştı. Cherry'nin gözü Howard'ın Marianne ile olan fotoğrafına takıldı. İlginç bir şeyler yakalamaya çalışarak fotoğrafı iyice inceledi. Howard kolunu Marianne'nin oldukça geniş omzuna sarmıştı ve ikisi de kameraya doğru gülümsüyordu.

"Size yardımcı olabilir miyim?"

Lacivert spor bir ceket ve açık renk kanvas pantolon giyen orta yaşlı bir adam Cherry'nin yanına geldi.

Adam, golf kulübü hakkında her şeyi bilen, kimin bu kulübe girmeye uygun olduğuna dair güçlü fikirleri olan ve ahlaki kuralları son derece iyi bilen birisine benziyordu. Cherry çalıştığı dönemde giydiği takım elbiselerden birini üzerine geçirdiği için mutluydu. Adama doğru onun savunmasını yıkacak bir gülüş attı. "Siz kulüp sekreteri misiniz?"

"Evet," dedi adam. Cherry'nin kim olduğunu söylemesini bekler gibiydi.

"Buraya üyelik hakkında bilgi almak için gelmiştim. Acaba bana bu konuda yardımcı olabilecek bir belgeniz ya da broşürünüz var mı?"

Adamın şüphesi yavaş yavaş azaldı ve Cherry'ye bir broşür uzattı. Cherry broşürü aldıktan sonra, adamın üyelik ve aidatlar hakkındaki konuşmasını dinlemeye başladı ama konuşma daha fazla uzamadan önce attığı birkaç gülücük ve golf sahası hakkında yaptığı birkaç övgü dolu yorumla oradan sıvışmayı başardı. Arabasına geri döndü ve sürücü koltuğuna oturarak ne yapacağını düşünmeye başladı. Howard o kulüpte çok fazla zaman harcıyordu ve Cherry bunun arkasındaki gerçek nedeni öğrenmek istiyordu. Elindeki broşürü açtı ve broşürün üzerindeki numarayı aradı. Telefonu cevaplanmadan önce sesini değiştirmesi gerektiğini kendine hatırlattı.

"Ah, merhaba, bugün bir arkadaşım ile görüşecektim. Kendisinin ismi Marianne Parker. Ancak onunla kaçta buluşacağımı unuttum ve şu an kendisine ulaşamıyorum. Oyun saatimizin kaçta olduğunu söyler misiniz? Saat ikide mi? Ah, Tanrım, görüşmemizi kaçırmış olmalıyım, değil mi... Onunla daha sonra görüşeceğim o zaman. Rahatsız ettiğim için özür dilerim," dedi ve karşısındaki yetkili ona başka bir soru sormadan telefonu kapadı.

Yani Marianne oradaydı. Biraz beklemenin hiç sakıncası yoktu. Broşürü yanındaki koltuğa bırakan Cherry arkasına yaslandı. Yaklaşık bir iki saat sonra, gördüğü fotoğraftakine benzer bir

kadının kulüp binasından ayrıldığını gördü. Gözlerini kısarak kadına doğru baktı. Vücut yapısını ve kahverengi saçlarını daha net bir şekilde gördüğünde emin oldu. Bu Marianne'di. Cherry onun kulüpten beraber ayrıldığı bir kadınla konuşmasını izledi. Birkaç dakika sonra ikili birbirlerine sarıldı ve arabalarına gitmek üzere birbirilerinden ayrıldı. Marianne üstü açılan son model gri bir BMW'ye bindi. Cherry, Marianne otoparktan ayrılana kadar bekledi, daha sonra dikkatli ve ihtiyatlı bir şekilde onu takip etmeye başladı.

Marianne, A3 otoyolunu kullanarak şehre doğru ilerledi ve Cherry takip boyunca aralarında her zaman iki arabalık mesafe bırakmaya özen gösterdi. Battersea Köprüsü'nü kullanarak nehri geçtiler ve daha sonra Kensington boyunca kuzeye doğru ilerlediler. Şehre yaklaştıkça trafik yoğunlaşmaya, sürücüler de daha agresifleşmeye başladı ve Cherry birkaç kez Marianne'i neredeyse kaybediyordu. Swiss Cottage'a ulaştıklarında Marianne, Hampstead sapağından dönerek konut bölgesine vardı. Zenginlerin konakladığı bu muhitin sokakları son model Audiler ve Range Roverlar ile doluydu. Daha sonra BMW yavaşladı ve üç katlı, kırmızı tuğlalı, Viktoryen teraslı bir evin önündeki park yerinde durdu. Marianne, aracının kapılarını kitleyip verandadan eve doğru ilerlerken Cherry geride durup onu izledi. Cherry bir süre bekledi, merakla neler olacağını beklemeye başladı fakat bir gelişme yaşanmadı.

Tam oradan ayrılırken ters istikametten başka bir araç yaklaştı. Panikleyen Cherry hemen aracını geri vitese taktı ve aracını çıkmak üzere olduğu yere yeniden park etti. Diğer sürücü, aracını sokağın biraz ilerisinde bulduğu bir boşluğa park etti, kemerini çıkardı ve arabadan indi. Cherry başını eğdi ve Marianne'in evine doğru ilerleyen Howard'ı gözleriyle takip etti. *Howard!* Onun kapıyı çalmasını bekledi fakat Howard cebinden bir anahtar çıkarıp kapıyı açınca gözleri faltaşı gibi açıldı. Cherry heyecanla kapıya doğru baktı ve ufak bir kahkaha patlattı. Demek Howard'ın golf kulübünden ayrılmamasının sebebi buydu.

Ve kulüpteki fotoğraflara bakılırsa ikilinin ilişkileri eskiye dayanıyordu. Cherry biraz önce gördüğünü kadını düşündü. Laura sarışın, Marianne esmerdi. Laura'ya göre daha yapılı ve daha tombul yanaklıydı. Howard'ın kendisini pek de güzel olmayan biriyle aldatmasının Laura'ya neler hissettirdiğini merak etti. Bu, mideye yumruk yemek gibi bir şey olmalıydı. Cherry aracını çalıştırdı ve oradan ayrıldı.

BÖLÜM KIRK BEŞ

13 Ekim Salı

Artık özür dilemenin zamanı gelmişti. Artık durumun farkında olup hatalı olduğunu kabul etmesinin zamanı gelmişti. Çok sert davranmıştı. Bir yargıya varmakta acele etmişti. Laura bunu kabul ediyordu ve çirkin davranışından dolayı çok pişmandı. Dış kapının önünde bir çeşit kaygıyla bekledi ve etrafına bakarken karanlığın çökmeye başladığını fark etti. Hava bulutluydu ve durgun grilik her şeyin üzerini örtecek gibi duruyordu. Birkaç saniye sonra kapı otomatığının sesi duyuldu.

“Özür dilerim,” dedi endişeli ve çabuk bir şekilde. Laura kırılğan bir görüntü sergiliyordu ve Isabella cephesinden ona doğru bir olumsuzluk dalgası yükselirse bu dalgayı göğüsleyip göğüsleyemeyeceğinden emin değildi. “Gereksiz yere aşırı tepki verdim. Seninle o şekilde konuşmamam gerekiyordu.”

Isabella bir saniye bekledi, daha sonra kapıyı iyice açtı ve Laura’ya içeri girmesini işaret etti.

Laura o kadar rahatladı ki bir an gözyaşlarına boğulacağını hissetti fakat bunun çok abes olacağını düşündü ve yanaklarının içini ısırarak kendine hâkim olmaya çalıştı. Son zamanlarda sıklıkla hüngür hüngür ağlayacak konuma geliyordu.

“Bir şey içer misin?” diye sordu Isabella, Laura’yı birkaç gün önce akşam yemeğinde bir araya geldikleri misafir odasına doğru götürürken.

"Evet, lütfen," dedi Laura ve iki cin tonik hazırlayan Isabella'yı izledi. "Çok güzel bir partiydi," dedi çekingen bir şekilde konuya girerek.

"Sanırım ikimiz de bunun doğru olmadığını biliyoruz," dedi Izzy, Laura'ya bardağını uzatırken. "En azından sen partiden hiç keyif almadın."

Laura, başını eğdi. "Üzgünüm. Ama sana daha önce de bana o adamla bir buluşma ayarlamamanı söylemiştim."

"Ben bir buluşma falan ayarlamadım. Sadece aynı yemekte karşılaştınız. O ve Richard beraber birkaç iş yapıyorlar. Richard iş hayatında olan ortaklıklarını sosyal hayata da taşımak için onu yemeğe davet etmiş. Yani buraya Richard'ın konuğu olarak geldi, benim değil..."

"Ah, Tanrım, kendimi şu an daha da kötü hissediyorum."

"...ama sizi yemek masasında yan yana oturtan kişinin ben olduğumu itiraf etmem gerekiyor. Fakat bunu da sizi eşleştirmek için yapmadım," dedi çabuk bir şekilde. "Yanında sana eşlik eden biri olursa daha mutlu olacağını düşündüm. Yani, tabii, senin yalnız falan olduğunu düşündüğümünden değil... beni yanlış anlama. Sadece o gece burada olan kişileri zaten tanıyordun. Yeni birini tanımanın sana iyi gelebileceğini düşündüm."

Laura yemek esnasında adama verdiği nazık ve mesafeli cevapları hatırladı. "Bu durumdan onun keyif aldığını pek söyleyemem."

Isabella'nın ona sitemde bulunmasını bekledi ama Isabella içkisinden büyük bir yudum aldı ve daha sonra, "Merak etme, bunu atlatacaktır," dedi.

Laura eve girdiği an yaşadığı rahatlık patlamasını yeniden yaşadı ve gözyaşlarını tutan barajlarda yeniden çatlaklar açıldı. Tanrı aşkına! Bu saçmalıktı. Gözlerini hızlı bir şekilde kırıştırdı, gördüğü nezakete karşı gösterdiği bu aşırı tepkinin, bu teselli ihtiyacının Daniel ve biraz da Howard'dan kaynaklandığını biliyordu. Mektubuna bir cevap almamıştı ve bundan sonra da bir cevap alır mıydı bilmiyordu. Ya Noel'den önce konuşmazlarsa

ve Noel'i de ayrı bu şekilde konuşmayarak geçirirlerse ne olacaktı? Ya bu küslük daha uzun, bir ya da iki yıl sürerse? Belki bir gün sokakta karşılaacaklardı ve birbirlerine sadece baş selamı verip kendi yollarına gideceklerdi. Belki de birbirlerinin yokluğuna alışacak kadar uzun bir zaman geçecekti. Bu o kadar dayanılmaz bir düşünceydi ki Laura'nın tüm enerjisinin boşalmasına ve zayıf bir şekilde kanepeye yığılmasına neden oldu.

"Laura, her şey yolunda mı?"

Isabella'yı zor duyduğunu fark etti. Arkadaşına doğru bakmaya ve yeniden odaklanmaya çalıştı.

"Biraz şey görünüyorsun..."

"Ne?" Sesi geri geldi.

"Düşünceli görünüyorsun. Bir sorunun mu var?"

Laura gülümsemeye çalıştı. "Ne gibi?"

"Bilmem."

"Merak etme, her şey yolunda."

Izzy'nin ona inanmadığını görebiliyordu.

"Bana her şeyi anlatabileceğini biliyorsun. Ben senin dostum. Aramızdaki bu tip ufak sürtüşmeler bize zarar veremez. Unut onları." Izzy, Laura'nın kolunu sıktı ve sesini yumuşalttı. "Sen ve ben her şeyin üstesinden gelebiliriz."

Izzy'ye neredeyse her şeyi anlatacaktı. Bunu o da istiyordu. Fakat anlatmaya nereden başlayacaktı? Söylediği yalandan çok utanıyordu. Kimsenin ne yaptığını bilmesini istemiyordu ve böyle bir yalan söylediğini duyan Izzy'nin vereceği tepkiden korkuyordu. Izzy'nin nazik ve sıcak yüzüne bakıp gülümsemeye çalıştı. "Gerçekten, bir sorun yok."

Izzy onu dikkatlice inceledi ve Laura'nın ısrarla ondan bir şey sakladığını fark etti. Laura'ya kırılmış gibi gözüküyordu. "Pekâlâ," dedi ve Laura o kelimeyi duyduğunda aralarında bir kapının kapandığını hissetti. Aralarındaki atmosfer garip bir hâl alınca bahane uydurma ihtiyacı hissetti.

"Sanırım gitsem iyi olacak. Moses'ı beslemem gerekiyor." Izzy'nin onun bir şeyler uydurduğunu fark ettiğini biliyordu.

Zavallı ve hüzünlü bir duruma düştüğünü hissetti ve bir an önce o evden ayrılmak istedi. Genelde veda ettikleri esnada ileride yapacaklarını bir plandan bahsederlerdi: “Yarın görüşürüz,” “Salı günü öğle yemeğinde görüşürüz,” “Seni yogaya gitmeden önce ararım,” gibi. Fakat bu kez hiçbir şey söylemediler.

“Görüşmek dileğiyle,” dedi Laura son anda ve Isabella’nın yanağına ufak bir öpücük kondurdu. Daha sonra evin giriş yolu boyunca yürüdü ve sokağa çıkıp gözleriyle bir taksi aradı. Arkasına bakmadan önce bir süre tereddüt etti çünkü Izzy’nin nasıl bir yüz ifadesiyle ona baktığından emin değildi. Ama cesaretini topladı arkasını döndü ve tam bir gülümseme ile ikisinin de içini rahatlatmak, bir sorun olmadığını göstermek isterken ön kapının kapandığını gördü.

Eve girdiğinde içerisi soğuk ve karanlıktı. Isıtmayı açtı ve kendine bir çay yapmak için mutfağa gitti. Buzdolabından sütü çıkardığı esnada gözüne yarım şişe şarap ile bir kadeh ilişti. Şarap içmenin onun melankolik modunun düzelmesine yardımcı olmayacağını biliyordu ama lanet olsun, ne fark ederdi ki... Yiyecek bir şeyler yapıp yapmama konusunda kendi içinde savaştı fakat daha sonra hem kendisi hem de Howard için bir şeyler yapmaya karar verdi çünkü Howard bir iş konferansından sonra eve dönecekti ve geç geleceğine dair bir mesaj da atmamıştı.

Bir şeyler yapıyor olmak Laura’nın kendini iyi hissetmesini sağladı ve radyoyu açıp bolonez sos yapmaya başladı. Sığınaktan gelen asansörün sesini duyduğunda her şey hazırды. Yemek odası yerine mutfakta yemenin daha güzel olacağına karar verdi. Mutfakta yemek bir değişiklik olacaktı ve farklı bir yerde oturmak bazı eski alışkanlıkları kırmaya yardımcı olabilirdi. Mutfak masasını yemek için hazırlarken Howard içeri girdi. Laura’nın ne yaptığını görünce duraksadı.

“Selam. Aç mısın?” dedi Laura güler yüzle, elinde çatal ve kaşıkları vardı.

Howard ocağa doğru baktı.

“Spagetti bolonez yaptım.”

Howard başını salladı ve ellerini yıkamaya lavaboya gitti.

“Sana bir içki getirmemi ister misin?”

Howard gerginleşti. “Şunu keser misin?”

“Neyi?”

“Her şey yolundaymış gibi rol yapmayı.”

Laura gülümsedi. Gerçekten şaşkındı. Onun bu şekilde davranması Howard’ı daha da sinirlendirdi. Laura onun ne kadar soğuk, ne kadar sinirli olduğunu fark etti.

“Senin böyle biri olduğunu hiç düşünmemiştim...”

“Nasıl biri?”

Howard bir süre duraksadı. “Bu kadar kinci.”

Howard’ın onu hâlâ bu kadar çok incitebileceğini görmek Laura’yı rahatsız etti. Howard elini cebine attı ve bir zarf çıkardı, daha sonra o zarfı masanın üzerine baktı. Laura zarfa baktı. Zarfın üstünde “Marianne Parker” yazıyordu. Laura’nın içi bir anda öfkeyle doldu. Kız arkadaşına ait bir mektubu neden eve getirmişti? Daha sonra zarfa yakından baktı ve kaşlarını çattı. *El yazısı kendisine aitti. Zarfı yavaşça kendine doğru çekti.*

“Zarfı aç. Gerçi sen içinde ne yazdığını gayet iyi biliyorsundur.”

Laura zarfın içindeki not kâğıdını çıkardı. *Onun masasının üstünde duran antetli kâğıtlardan biriydi bu. Ve katlı kâğıdı açtı.*

Sevgili Marianne,

Sana uzun bir zamandır bir mektup yazmayı düşünüyordum fakat hep doğru zamanı bekliyordum. Daha sonra doğru zamanında aslında hiç gelmeyeceğini fark ettim. Neyi bekliyordum ki? Doğru şeyi yapıp kana susamış pençelerini kocamın üzerinden çekmeni mi? Görmezden gelinmekten, bu özelliğimin avantaj olarak kullanılmasından bıktım artık. Sen zavallı bir varlıksın. Başkalarına ne olacağını düşünmeden istediğin şeyi alıp istediğin şeyi yapabileceğini düşünüyorsun. Ve gördüğüm kadarıyla bunu en ufak vicdani bir rahatsızlık duymadan yapıyorsun. Umarım bu yaptıklarının cezasını çekersin. Umarım

hem senin hem de ailenin üzerine kötülükler yağar. Umarım korkunç bir kazaya kurban gidersin. Böylece bu yaptıklarının cezasını da çekmiş olursun.

Adalet yerini bulmuş olur.

Bu cümleleri kâğıda dökdükten sonra artık kendimi daha iyi hissediyorum. Artık bazı şeylerin söylenmesinin zamanı gelmişti.

Laura Cavendish

Parmak uçlarındaki deriyi söküyormuşcasına mektubu elinden bıraktı. "Bunu ben yazmadım."

Howard sinirle ona baktı.

"Yemin ederim ki bunu ben yazmadım." Ama mektup onun el yazısıyla yazılmış gibi görünüyordu. Bir anda bu işin arkasında kimin olduğunu anladı. Bunu yapmayı nasıl başardığını düşünürken başı patlayacak gibi oldu. Bunu nasıl yapmıştı? Onun el yazısının nasıl olduğunu nereden öğrenmişti? Onun el yazısını bu kadar iyi bir şekilde taklit etmeyi nasıl becermişti? Ve çalışma masasında duran antetli kâğıtlarına nasıl ulaşmıştı?

"Howard, bu mektubu el yazımı taklit ederek Cherry yazmış. Sanki ben yazmışım gibi göstermeye çalışmış." Mektubu Howard'a doğru itti. "Benim el yazım *gibi* görünüyor, ama dikkatlice bakarsan tam olarak benim el yazım olmadığını görürsün." Bir anda bir şey fark etti. "Bazı harfleri nasıl yazdığına bak, şu 'p' harfine bak. Ben 'p' harfinin yuvarlağını birleştirmem ama o birleştirmiş. *Bak şuna.*"

Howard bir süre sessizce durdu, Laura onun sinirini kontrol etmeye çalıştığını fark etti. "Cherry mi? Gerçekten mi, Laura? Sanırım birazdan bana Ortadoğu'daki krizden ve küresel ısınmadan da onun sorumlu olduğunu söyleyeceksin."

"Hayır, hayır. Beni dinlemen gerekiyor. Howard, Cherry bir ay önce ofisime geldi. Daniel hakkında yalan söylediğini bildiğini söyledi. Ve bana elimdeki her şeyi alacağını söyledi. Beni *tehdit* etti. Bir şekilde odama girip bu kâğıtları almış olmalı. Bir

süre önce eve gelip Daniel ile görüşmüştü..." Onun eve adım atmış olduğu gerçeği tüylerini ürpertti.

"Peki, bana bunları neden daha önce anlatmadın?"

"Bana inanmayacağını düşündüm." Laura, Howard'ın ona o anda da inanmadığını gördü ve büyük bir hüsrana yaşadı. Yeniden mektubuna baktı. "Hem bu mektup senin eline nereden geçti?"

"Mektup bu sabah geldi."

"Sen de tesadüfen onu teselli etmek için Marianne'in yanında mıydın? Ben senin bir iş konferansında olduğunu düşünüyordum."

"Laura, ben boşanmak istiyorum."

Güçlü bir el Laura'nın kalbini kavradı ve atmasına izin vermedi. "Ne?"

"Marianne kocasından ayrılıyor."

"Aman ne kadar güzel!"

"Böyle yapma."

"Ne yapmamı istiyorsun. İkinci tebrik etmemi mi bekliyorsun? Yıllarca bu durumunuzu görmezden gelmeye çalışırken siz..." Laura patladı.

"Üzgünüm."

"Hayır, üzgün değilsin. Sen sadece kendini düşünüyorsun."

"Evet, kendimi daha fazla düşündüğüm söylenebilir. Fakat mutsuzum. Sen mutsuz değil misin?"

Laura bu soruya cevap vermedi. Durumu kabullenmek istemedi.

"Yıllardır aynı durumdayız, Laura. Bu şekilde daha ne kadar devam edeceğiz? Hayatının geri kalanını bu şekilde yaşayarak mı geçirmek istiyorsun? Temeli olmayan, yıkık bir evliliği devam ettirerek mi? Geriye bakıp da değerli zamanını boşa harcadığını gördüğünde üzülmeyecek misin? Zaten artık geriye kaç yılınız kaldı? Birkaç yıl içinde altmış yaşında olacağım. Altmış! Eğer bazı şeyleri şimdi değiştirmeyeceksem ne zaman değiştireceğim? Yetmiş yaşına geldiğimde mi? Yoksa seksen yaşına mı?"

Senin de mutsuz olduğunu biliyorum. Ben gittiğimde sen de bazı şeyleri değiştirme fırsatı bulacaksın. Belki kendine daha uygun birini bulacaksın.”

Öfke, Laura’nın için yakıp kavuruyordu. “Senin ilişki tavsiyelerine ihtiyacım yok. Teşekkürler. Ben her şeyi ilk evliliğimin işleyeceğini düşünerek planladım.”

Howard üzgün bir şekilde ona doğru baktı. “Ben de öyle.” Daha sonra ayağa kalktı. “Sanırım buradan ayrılırsam ikimiz için de iyi olacak. Bunun bir anlamı kaldı mı bilmiyorum ama *gerçekten* iş konferansındaydım. Marianne bu sabah beni görme-ye ofisime geldiğinde bu mektubu getirdi.”

Tabii, bu durumla ilgili onunla yüzleştiği ilk seferde Howard masum çıkacaktı. Laura tüm bu zavallı durumdan nefret etti. Bir şeyleri tekmeleyip bu adaletsizliğe isyan etmek istedi.

Howard ceketini aldı. “Daniel seninle görüştü mü?” diye sordu kısık bir sesle.

“Hayır.”

Söylenecek başka bir şey yoktu. Howard evin girişine doğru gitti. Laura yerinden kıpırdamadı, daha sonra içinde onu evden ayrılırken görme ihtiyacı belirdi. Her şeye rağmen, gitmemesini umut ederek onu takip etti.

“Sen iyi misin?” dedi Howard.

“Kocamın biraz önce beni terk ettiğini düşünürsek, harika-
yım.”

“Boşanmayı talep eden kişi sen olabilirsin. Bunu yapmaya hakkın var. Ben aslında Daniel konusunda iyi olup olmadığını sormuştum?”

Yaşlar Laura’nın gözlerini yaktı. Hayır demek istiyordu, Howard’ın yanına gelip onu teselli etmesini istiyordu. Aralarında bu tür bir ilişki olmasını istiyordu fakat bu söz konusu değildi ve Laura biraz daha yalnızlığa saplandığını ve canının biraz daha yandığını hissetti.

“Sanırım yanlış kadını seçme özelliğini babasından almış.”

Aslında bunu söylerken Marianne’i kastetmişti fakat daha sonra bu sözün kendisine de dokunabileceğini fark etti. Aşağılanmış bir şekilde arkasını döndü ve mutfağa doğru ilerledi. Asansörün bodrum katına inişini duyana dek olduğu yerde kaldı ve Howard’ın kısa süre sonra arabasına binmesini bekledi. O esnada motor sesi işitildi. Howard sevdiği kadına doğru yola çıktı.

Laura titreyen elleriyle şarap kadehini tuttu. Yaptıklarının cezasını mı çekiyordu? Bu uzun, acılı ve yıkıcı yolun taşlarını o mu döşemişti? Şarap boğazında takılı kaldı. *O bir yalancıydı.*

Laura ertesi sabah uyandığında ev gözüne çok büyük ve çok boş göründü ve oraya taşındığından beri ilk kez kendini o evin içinde rahatsız hissetti. Her şey gözüne “batmaya” başladı; kapılar, duvarlar, mobilyalar... Gözünün çok alışık olduğu, onun içini ısıtan, ona evde olduğu hissini veren tüm eşyalar bir anda ona garip gelmeye başladı. Oturma odasının köşesinde duran sandalyeyi, yüzünün hâlini ona gösteren aynayı, hiçbir şeyi tanıyamıyordu. Evden bir an önce ayrılıp işe gitmek istedi ve bir taksi çağırdı. Drury Caddesi’ne kadar akıcı bir şekilde ilerlediler. Fakat o noktada trafik sıkışıklığıyla karşı karşıya kaldılar. Hareketsiz şekilde beklerken arkalarında, arabalar yüzünden ilerleyemeyen, yaralılara ulaşmaya çalışan bir ambulansın çığlığı duyuldu. Arabalar mümkün olduğu kadar kaldırıma doğru dizildiler. Laura yolun geri kalanını yürüyerek gitmeye karar verdi. Şoföre ücreti ödeyip taksiden çıkarken ambulans önünde açılan yolda gıdım gıdım ilerlemeye çalışıyordu ve Laura ona ihtiyaç duyan kişi için üzüldü. Tanrı’ya şükürler olsun ki o güne kadar Londra’da acil bir durum yaşamamıştı. Bu sıkışıklık yüzünden, siz kan kaybından ölürken size kimse yardımcı olamayabilirdi.

Krizin yaşandığı yöne doğru ilerledi. Planı bir yan sokağa dönmekti. Dönmeden tam önce kaza yerini gördü. İki ya da üç araba birbirine girmişti. Oturduğu yerden ezilmiş kapıları ve yamulmuş kaputları görebiliyordu. O esnada yerde yatan bir bisikletli gördü. Adamın bisikleti, ayağının birkaç metre uzağındaydı

ve bisikletin arka tekeri bükülmüştü. Laura oraya gidip yardımcı olmak istedi fakat adamın hemen yanında destek bekleyen iki ilk yardım görevlisi ile bir ambulans olduğunu gördü, polis ise bu sırada insanları olay yerinden uzak tutmaya çalışıyordu. Laura adamın iyi durumda olması için dua etti. Genç görünüyordu. Sırt çantası vardı ve Laura o an yaralı bisikletçinin annesini düşündü. En sonunda ışıklarıyla tüm sokağı aydınlatan, çığlıklarıyla insanları yoluna çıkmamaları için uyarı ambulans onun yanından geçmeyi başardı.

Laura dar bir sokağa döndü, sonra bir tane daha dar sokağa girdi ve ofise doğru ilerledi. Hızlı adımlarla yürüyordu. Kaza onun moralini iyice bozmuştu. Bir an önce ofisine varıp işe koyulmak istiyordu. Dizi çekimlerinin başlamasına kısa bir zaman kalmıştı ve sanat, kostüm, makyaj, kamera ve reji departmanlarının başları birkaç hafta içinde hazırlıklara başlayacaktı. Bu durumu düşününce içinde tanıdık bir heyecan duygusunun yükseldiğini hissetti. Buna heyecan ve endişe dolu bir gerilim eşlik ediyordu. Yeni bir şeylere başladığında bu duyguyu hep hissediyordu. Onu hazırlık aşamasının ötesinde bir koşuşturmaca bekliyordu. O gün çekimlerde kullanılması planlanan birkaç lokasyonu ziyaret edecekti. Daha sonra da kasting direktörü ile birlikte birkaç video izleyerek yan roller için oyuncu seçmeye çalışacaklardı.

Laura, sağ ayakkabısı kaldırırma yapışınca mide bulantısı ile durdu ve neye bastığını görmek için ayakkabısının altını havaya doğru kaldırdı. Çiğnenmiş bir sakız! Iy... Ayakkabısının altında ki sakızdan kurtulmaya çalışırken arkasından yükselen bir ses duydu, bir öksürük. Biri de onun arkasında durmuştu. Laura ayakkabısını indirdi ve korku bedenini sararken yaptığı aptallığı fark edip bir süre orada durdu. İki tarafı binalarla çevrili, sessiz, iki işlek caddeyi birbirine bağlayan bir arka sokaktaydı. Birinin nefesini tutarken yaşadığı gerginliği hissetti. Kalbi hızla atmaya başladı ve sokağın sonuna sadece birkaç metre uzaklıkta olduğunu gördü. Hemen önünde gördüğü caddeden insanlar geçiyordu. Onun bu arka sokakta saldırıya uğradığını fark edemeyecek

insanlar... Bir anda ileri doğru koşmaya başladı ve ayağının hafif topalladığını hissetti. Tüm gücünü toplayarak sokağın çıkışına varmaya çalıştı. Birinin onu takip ettiğine emindi. Kendini yola attı ve koşarak sokaktan uzaklaştı ve anca sokaktan yeteri kadar uzaklaştığına karar verdikten sonra durdu. Artık etrafında bolca insan vardı. İşte şimdi arkasına bakabilirdi.

Fakat arkasında kimse yoktu. İşe gitmeye çalışan insanlar ve şehri turlayan turistlerden başka kimse yoktu. Herkes kendi yolunda ileriyordu. Kimsenin dikkati Laura'ya dönük değildi. Daha sonra gözlerini sokağın önündeki açıklığa doğru yöneltti ama oradan da kimse çıkmadı. Orada bekleyip sokağa bakarken sanki ömründen ömür gitti. Her ne kadar oradan ayrılmak istese de gözlerini sokaktan kaçırmayı başaramadı. Hatta geri dönüp kendine güvenli bir nokta seçerek orada biri var mı diye sokağı daha yakından incelemeyi düşündü fakat bu fikrinden hemen caydı. Hayır, o an ihtiyaç duyduğu tek şey ofisinin dinginliğiydi ve kendini işe gömmekti. Aklındaki bulutların biraz olsun dağılmasını sağlayacak tek şey buydu. Arkasını döndü ve hızlı adımlarla ofisine doğru ilerledi.

BÖLÜM KIRK ALTI

23 Ekim Cuma

Cherry, insanın benimsediği bir yeri kısa süre içerisinde evi olarak görmesinin ne kadar ilginç bir şey olduğunu düşünürken bir yandan da yağ ve şeker karışımının içine yumurta kırdı ve yepyeni elma şekeri kırmızısı mutfak robotunun (düzeltme: mutfak robotlarının) butonuna bastı. Mutfak robotunun bıçakları çılgınca döndü ve birkaç saniyelik bir işlemin ardından Cherry robotu kapadı. Daniel, annesini evden kovalı bir aydan fazla, nişan yüzüklerini takmalarından bu yana ise üç haftadan fazla bir süre geçmişti ve Cherry müstakbel eşi için pasta yapıyordu. Daniel hastanede acımasız bir çalışma dönemine girmeden önce arkadaşları ile dışarıdayken Cherry de ona küçük bir sürpriz hazırlamak istemişti. Ama bu pasta bir kutlama da olabilirdi, bir yıldönümü kutlaması. Bazen ne kadar şanslı olduğuna inanamıyordu. Gelecekte sahip olacağı (sahip *olacakları*) muhteşem bir apartman dairesinde yaşıyordu ve muhteşem bir adamla yaşayacağı muhteşem bir hayatın başındaydı. Daniel ona kocaman bir gardırop, büyük çekmeceler ve “kendini eve ait hissettirecek” bir şeyler alabilmesi için kredi kartını vermişti. Bunu yaparken de alışveriş gezilerine kendisini sürüklememesi için Cherry’ye gülerek yalvarmıştı. Gerçi ikisi de Cherry’nin alışverişe tek başına gitmeyi daha çok sevdiğini biliyordu. Cherry bu turların birinde nihayet Daniel’a, *ikisine*, ait yeni çarşafklar bile almıştı.

Karışımına un ekledi ve daha sonra kaşık yardımıyla, hazırladı-

ğı pasta harcını iki kalıba döküp fırına verdi. Yaptığı işten memnun kalarak fırını çalıştırdı. Pasta pişerken Cherry de iş fikirlerini düşünmeye başladı. Birazcık araştırma yaptı. Bir iş arıyormuş görüntüsünü koruması çok önemliydi. Evlendikleri zaman şöyle yarı zamanlı olsa da uğraşacağı bir şeyler bulması da fena olmazdı. Daniel'ın dizüstü bilgisayarını alarak arkasında krem ve altın renkli duvar kâğıdının bulunduğu limon rengi muhteşem kanepeye oturdu ve o an nasıl göründüğünü düşündü. En sonunda herkese gururla bahsedilebileceği bir yaşam seviyesine ulaşmayı başarmıştı ve tek yapması gereken o yaşam tarzı içinde sessizce ve sevinçten havalara uçarak var olmaktı. Laura'nın neredeyse her şeye, o kanepede oturmasına, o evde yaşamasına engel olacağını düşündü. Eğer öyle bir şey yaşansaydı onun hayatını hiç tereddüt etmeden, seve seve yerle bir ederdi. Laura elinden gelse bunu tekrar yapmaya hazırdı. Cherry, Laura'nın onu ezebileceğini, onu mağlup edebileceğini düşünmesine izin veremezdi. Ona, birinin elindeki her şeyi kaybettiğinde neler hissettiğini öğreteceğini söylediğinde ciddiydi. O kadına bunu öğretmenin tek yolu da harekete geçip hayatını yerle bir etmekti. Belki harekete geçmeden bir kez daha düşünmeliydi. Çünkü Cherry elde edeceği her şeyin bir gün ellerinin arasından alınmasından korkuyordu. Laura ile arasının açılmasını asla istememişti ama Laura, yapmaya çalıştığı şeyle aralarında sağlıklı bir ilişki oluşturma şansını yok etmişti.

Arkasına yaslandı ve gözlerini Daniel'a St. Tropez'den aldığı yağlıboya dıktı. Tamir edilmesine rağmen kesilmeden önceki güzelliğine sahip değildi fakat yine de Cherry'nin o zamana kadar yaptığı en iyi yatırımdı. Cherry kısa süre içinde annesinin evine gidip geri kalan eşyalarını alacaktı. Yeni evinde çok keyifli anlar yaşadığı için annesinin evine gitme işini bir süre ertelemişti. Zaten oradaki eşyalarının pek çoğundan kurtulmayı düşünüyordu. Eski Cherry uzun süre önce tedavülde kalmıştı ancak o evde kitapları vardı. Kutular dolusu kitap... Kitapları masumdu. Onlar farklı bir geleceğe, yeni bir hayata açılan kapılardı ve

Cherry onları yanında tutmak istiyordu. Wendy'nin Daniel'ı çay ikram etmek için eve davet etmesini bekliyordu. Cherry ise bu tip bir daveti sonsuza kadar geçiştirmeyi planlıyordu. Suçluluk dolu eski duygular üstüne çoktu ve düşündü. Bu düşünceler ilk kez aklında belirmiyordu. Eğer annem bu kadar *yanlış* biri olmasaydı, bu tip şeyler yapmak zorunda kalmazdım, diye düşündü.

Annelerden biri ilişkilerine musallat olmadan önce, Daniel ile birlikte bu mutluluk balonunun içinde daha ne kadar kalacaklarını merak etti. Bildiği kadarıyla Laura hâlâ Daniel ile konuşmamıştı ve Laura'nun oğluna yolladığı mektup da kendisi tarafından ortadan kaldırılmıştı. Daniel annesiyle konuşmamasına rağmen babasıyla konuşuyordu. Daniel ona Howard'ın Laura'yı terk ettiğini söylediğinde yaşadığı keyfi saklamasının üzerinden de bir hafta geçmişti. Haberi aldığında içinden, Harika, demişti. şüphelendiği gibi Howard yıllardır Marianne'i beceriyordu. Howard, Daniel'ı arayıp olayla ilgili fazla detay vermeden annesinden ayrıldığını ve zgn olmadığını söylemişti. Cherry durumu kendisine aktaran Daniel'ın elini destek olmak istercesine tutmuş ve iten içe yazdığı mektubun bu olayın tetikleyicisi olması için dua etmişti. Laura'nın el yazısını tam olarak taklit edebilmek için çok uğraşmıştı. Kğıda bastırarak mı yazıyor? Kalemimi kâğıdın üstünden çekiyor mu? Bazı harfleri daha kalın ya da daha ince mi yazıyor? Tüm istediği verileri topladıktan sonra bir alfabeye ortaya çıkarmış ve mektubu yazmadan önce bu alfabeye göre defalarca deneme yapmıştı. Sadece iki şeyi şansa bırakmıştı: O araştırma yaparken Howard'ın golf kulübüne gelmemesi ve Marianne'in Daniel'ın arabasını tanımaması. Gerçi ikinci olasılığı pek riskli bulmamıştı çünkü Marianne'in Cavendishlerin evinde pek fazla zaman geçirdiğini düşünmüyordu. Howard'ın kulübe gelmeyip Cherry'yı grmemesiye kişisel şansıydı. Basamakları tırmandıktan sonra yapması gereken tek şey, mektubu Chelsea'den ve Croydon'dan uzak bir yerden postalamaktı. Cherry mektubu yollamak için şehir merkezindeki bir postaneyi seçmiş ve hazır şehir merkezine inmişken John Lewis'e uğrayarak evine

yeni bir fırın sipariş etmişti. Bir dükkâna girip istediği şeyi alıp daha sonra görevlilerin satın aldığı ürünleri sanki malikânenin hanımefendisiymiş gibi evine kadar getirmesi harika bir şeydi. İnternete girip uğraşmasına ya da kendisinin yapmasına falan gerek yoktu.

Fırın, işini bitirdiğine dair ona haber verdi. Cherry mutfak-
ğa gitti ve pastayı fırından çıkardı. Pastayı son bir kalite testine sokarak kokladıktan sonra soğumaya bıraktı ve ceketini üstüne geçirip anahtarları aldı. Kendi anahtarlarını! Kendi evinin anahtarlarını! Hayat güzeldi. Şimdi gidip bir küçük sürpriz, sadece ona ve Daniel'a ait olacak bir şey daha alacaktı.

Cherry, kızgınlığını dizginlemeye çalıştı ama dışarı çıkmak için büyük çaba sarf eden köpek ve kedi yavrularını görünce bunu yapmakta zorlandı. Yumuşak patileriyle birbirlerinin üstüne çıkmaya çalışıyor, içinde hapsoldükleri cam kutuda tutunacak bir yer arıyorlardı. Önlerinden geçen Cherry'nin dikkatini çekmek için her türlü çabayı gösteriyorlardı. Zavallı şeyler muhtemelen annelerinden koparılıp hayvan çiftliklerinden bu evcil hayvan dükkânına atılmışlardı. Cherry kedi yavrularının olduğu kafeslerden birinin önüne geçti. Ona ulaşmaya çalışan yumuşak tüy yumaklarına doğru gülümsedi ve muhtemelen onlardan birisini eline aldığı anda bir insanla iletişim kurdukları için mırıldanacaktı. Kafestekiler şanssız olanlardı. Doğdukları anda bu şekilde yaşamaya mahkûm olmuşlardı. Bir aile tarafından istenmedikleri için buraya getirilmişlerdi ya da onları para olarak gören bir çiftlik sahibi tarafından buraya satılmışlardı. Acaba gelecekleri nasıl olacaktı? İnsanlar için de durum aynıydı: Olay hep nerede doğduğunuz ya da hangi ailede dünyada geldiğinizle alakalıydı.

Beş kedi yavrusunun hepsini gözden geçirdi. Hepsine bakmak çok zordu. Hem Daniel daha çok köpek seven biriydi. Köpek yavrularının sayısı daha azdı. Üç yavrunun barındığı bölme-
de iki yavru kalmıştı. Cocker cinsi köpeklerdi. Laura'nın çocuk-
ken sahip olduğu köpeğin de aynı cinsten olduğunu hatırladı.

Açık kahverengi, neredeyse altın rengi tüyleri vardı. Erkek olanın karnında beyaz bir leke vardı. O esnada balıklara yem veren dükkân sahibine seslendi.

“Onları hiç gezdiriyor musunuz?”

“Her gün,” dedi dükkân sahibi güleryüzlü ve otomatik bir cevap vererek.

Cherry ona karşı çıkmayı düşündü. Adamın yalan söylediği çok açıktı. Ama muhtemelen bu hiçbir şeyi değiştirmeyecekti.

“Erkek olanı alacağım,” dedi Cherry ve yavruyu dikkatli bir şekilde taşıma çantasına yerleştirdi. Dükkân sahibi yazıcıdan yavruya ait doğum sertifikasını ve tıbbi belgeleri çıkardı. Cherry evrakları adamın ona verirken gösterdiği soğuklukla elinden aldı.

“Tasma ister misiniz?”

Cherry kasasının ardındaki yığına baktı. “Evet, lütfen.”

Dükkândan çıkarken geride kalan yavruya baktı. Yavru kılını kıpırdatmadan sessiz bir şekilde onu izlerken Cherry büyük bir suçluluk duygusu ile kavruldu. Zavallı şey gün ışığıyla tanışmamıştı ve koşup oynayacak bir yere sahip değildi. Küçük yavru o dükkânda bir mal, karşılığında para alınacak bir nesne olarak görülüyordu. Şimdi de Cherry onu kardeşinden koparmıştı. Cherry bir an duraksadı. Belki de küçük yavrunun o dükkânda çektiği acılara son vermenin bir yolu vardı.

“Diğerini de alacağım,” dedi Cherry.

İçinde bulunduğu bölmeden çıkarılan yavru çılgınlar gibi kuyruğunu salladı. Cherry cüzdanını yeniden çıkardı.

“Bir tasma daha ister misiniz?” diye sordu adam.

“Hayır... teşekkürler,” dedi Cherry. “Fakat küçük bir kutu hamster yemi istiyorum.”

Richmond Park’a doğru ilerledi. Köpeklerin içinde bulunduğu çantayı ön koltuğa yerleştirmişti. Aracını park edip tasmanın içinde bulunduğu plastik torba ve hamster yemiyle birlikte köpek çantasını eline aldı. İki yumuşak, buruşuk tüy yumağı çantanın deliklerinden onun elini yalamaya çalıştı. Paltosuna sıkıca sarıldı

ve parkta yürümeye başladı. Richmond Park, Londra'da insanlardan uzaklaşıp nefes alabileceğiniz sayılı yerlerden biriydi. Biraz ileride kozalaklı ağaçlardan oluşan bir ağaçlık alan gördü. Oraya doğru ilerledi ve ağaçlardan birinin dibine çökerken açık araziden yükselen sesler yitip gitti. Gözlerden uzak ve yalnızdı.

Köpeklerin içinde bulunduğu çantayı yumuşak toprağın üzerine bıraktı ve çantayı açtı. İki minik yavru onu gördüğü için çok mutluydu. Cherry yavruların çenelerinin altını okşadı. Vızıldayan fren sesleri duyunca durup başını kaldırdı ve bir çocuğun bisikletiyle ona doğru yaklaştığını görünce gerildi. Ağaçların arasından dönen pedallara ve akan zincire baktı. Birkaç saniye sonra çocuk oradan uzaklaştı. Sessizlik çökene kadar bekledi. Bu esnada yavrular onun elini yalamaya devam etti. Dişiyi kutudan çıkardı. Onu orada bir başına bırakmak büyük bir acımasızlık olur dedi, kendi kendine. En azından acı çekmesine fırsat vermeden bu işi hızlı bir şekilde bitirecekti. İki eliyle hayvanın boyununu sıktı ve sonrada sert bir şekilde çevirdi. Yavru hareketsiz kaldı. İçinde hamster yeminin bulunduğu kutuyu çıkardı yemi yere döküp hareketsiz yavruyu kutunun içine koydu. Daha sonra telefonunu çıkardı.

"Merhaba. Ben kedi yavrularına uygulanan şiddet hakkında bir ihbarda bulunmak istiyorum. Biraz önce uğradığım bir evcil hayvan dükkânında kedilere çok kötü koşullarda bakılıyordu. Kediler çok zayıf ve çok sıkıntılı görünüyordu. Ve orada çalışan adamın neler yaptığını da gördüm. O... Tanrım bu korkunçtu... Kedi yavrularından birini alıp cam kafesin içine fırlattı. Hem de uzaktan, sanki o bir canlı değil de bir topmuş gibi. Zavallıcık cama çarptı. Adam benim dükkânın öbür tarafında olduğumu ve hiçbir şey görmediğimi sandı... Hayır, oradan bir şey almadım... Evet, dükkânın adı Pet's Kingdom. Worcester Park yakınlarında... Benim adım mı? Benim adım Polly Hammond." Sahte bir numara verdi ve devam etti. Daha dramatik bir tonda konuşmaya başladı. "Oraya gideceksiniz, değil mi? Hayvanlar Koruma Kurumu'nun görevi bu, değil mi? O zavallılıkları bir

çiftlikten getirdiklerine eminim. Bu tip mekânları kapatamaz mısınız?”

Saatini kontrol etti. Daniel iki saat içerisinde evde olacaktı. Yani posta ofisine gidip daha sonra eve dönüp pastanın kremasını sıkacak kadar zamanı vardı. Diğer yavrunun tasmağını taktı. Yavru dışarıda yürüyüşe çıktığı için çok mutluydu. Muhtemelen doğduğundan beri ilk kez dışarı çıkıyordu. Cherry, yavrunun çimene vurduğu pati darbelerini izledi. Gerçek çimene! Ve yavrunun yaşadığı gözle görülür mutlulukla içi ısındı. Daha sonra keskin bir şekilde iç çekti. Şu top fırlatan oyuncaklardan almayı unutmıştı. Ne kadar düşüncesizim, diye düşündü. Üzgün Cherry, yavrudan... Rufus'tan özür diledi. Onun adı Rufus olacaktı. Rufus'tan özür diledi ve kısa sürede ona güzel oyuncaklar alacağına dair söz verdi.

“Pasta gerçekten *leziz* olmuş,” dedi Daniel ve önüne koyulan ikinci pasta diliminden kocaman bir lokma aldı.

Cherry, Daniel'ın sandalyesine doğru eğildi ve nişanlısının yanağına bir öpücük kondurdu. “Pastanın tadını güzelleştiren şeyin bira olmadığına emin misin?”

“Alakasız yok. Bu arada Will ve Jonny sana selam söyledi.”

“Benden de onlara selam söyle.”

“Will bir iş görüşmesinden çıkıp geldi. Oradan olumlu haber gelirse büyük bir terfi alacak.”

“Beraber iyi zaman geçirdiniz mi?”

“Harikaydı.” Daniel bu tip boş zamanlar oluşturmakta ne kadar zorlandığını düşündü. “Arkadaşlarımla birlikte dışarı çıktığım için rahatsız olmadın, değil mi?”

“Tabii ki hayır. Ben de birkaç işle meşguldüm zaten...”

“Öyle mi?” Daniel, Cherry'yi kolundan tutup kucağına oturttu ve dudağına çikolata bir öpücük kondurdu. “Şurada duran yeni arkadaşımızı almak dışında ne yaptın peki?” Daniel, yavruyu almak için yere doğru eğildi. Onun bu hareketi gören Rufus hemen yeni sahibinin suratını yalamaya çalıştı.

“Rufus! Seni yaramaz!” dedi Cherry ve Rufus’ı Daniel’dan uzaklaştırdı. “Evin yeni üyesi seni rahatsız etmiyor, değil mi?”

“Hayır, sana söylediğim gibi ona bayıldım. Ayrıca ben hastanedeyken onun sağa sola bıraktığı kokulu küçük sürprizleri temizleyecek kişi sensin, bunu biliyorsun, değil mi?”

“Ona en kısa sürede tuvalet eğitimi vereceğim,” dedi Cherry ve kollarını Daniel’ın boyuna sardı. “Ve en başta sorduğun soruya gelirse, bu ufaklığı almak dışında çok özel bir güne ait planlar yaptım.”

“Aha! Peki, benim bu özel gün hakkında fikrimi belirtme şansım var mı?”

“Tabii ki var. Yani bu özel günün ocak ayında gerçekleşmesini kabul edersen var.” Daniel bu teklifi değerlendirirken Cherry nefesini tutup ondan gelecek cevabı bekledi.

“Biraz soğuk değil mi?”

“Balayında Karayipler’e gideriz?”

Daniel başını salladı. Mantıklı bir plandı.

“Çok yakın değil mi? Yani yaklaşık ne kadar kaldı? Üç ay falan mı?”

“Düğün hakkında daha da uzun bir süre konuşmamı mı istiyorsun? Eğer istegin buysa düğünü bir yıl sonraya da atabiliriz?”

Daniel güldü. “Yok almayayım, sağ ol.”

Cherry, Daniel’ı istediği noktaya getirdiği için memnundu. “Düğünün yapılacağı mekânı da belirledim. Eğer orayı sen de beğenirsen hemen davetiyeleri hazırlamaya başlayabiliriz.”

“Tamam,” dedi Daniel efkârlı bir şekilde.

“Ne oldu?”

“Ah, biliyorsun, annem ve babam boşanıyorlar. Annemle aram hâlâ iyi değil. Ayrıca ona hâlâ nişanlandığımızı söylemedim.”

“Belki de en iyisi buralardan kaçıp gitmek,” dedi Cherry gülümseyerek, “kimsenin pek bilmediği bir sahilde evlenmek.”

“Bu pek çok sorunumuza çözüm olabilir. Sadece ikimiz baş başa bu işi halledebiliriz.”

Cherry nefesini tuttu. Daniel'ın bu fikri ciddiye alacağını hiç düşünmemişti ama aslında bu harika bir fikirdi. "Bilirsin, bu tarz bir düğünü sadece birkaç hafta içinde planlayabiliriz."

"Gerçekten mi? Kulağa çok hoş geliyor."

"İşten izin alabilir misin?"

Daniel güldü. "Sen ciddisin."

Cherry yüzünü buruşturdu. "Sen değil misin?"

"Bilmem... Yani, ailemizin ve arkadaşlarımızın da mutlu günümüzde bizimle beraber olması fena olmaz, değil mi?" Cherry kucağından indi. "Ah, Tanrım, özür dilerim. Bunu istediğini fark edemedim... Sadece dalga geçiyoruz sanmıştım." Cherry'nin peşinden mutfağa girdi, tabağı onun elinden aldı ve bulaşık makinesine koydu. Daha sonra Cherry'nin elini tuttu. "Annemin düğünü mahvedeceğini düşündüğün için mi böyle davranıyorsun?"

"Evlendiğimiz için çok mutlu olmayacağı açık. Bu işi durdurmak için bir çaba göstereceğini ikimiz de biliyoruz."

"Peki bunu nasıl yapacak?"

Bu soru Cherry'yi sinir etti. Daniel bu durumu ciddiye almıyordu. Cherry kendini uzağa çekti.

"Cherry, yapma böyle. Özür dilerim. Yani... seni sevdiğimi biliyorsun. Şu an en önemli şey bizim birlikteliğimiz. Annemle olan sorunlarımızı... bir şekilde halledeceğimize eminim. Önümüzde daha üç ay var."

"Seni benden uzaklaştırmaya çalışacak."

"Bırak çalışsın."

"Yine kafasından birtakım hikâyeler uyduracak. Yapmadığım şeyleri yapmışım gibi sana aktaracak."

"Böyle bir şey yapacağını sanmıyorum, bunu sen de biliyorsun." Cherry kaşlarını çatı. "Ama eğer yaparsa ona gereken cevabı veririm."

Daniel'in sözlerini kafasında tarttı, kendini sakinleştirmeye çalıştı. "Ayrıca bugün iş planlarım üzerine de bir çalışma yaptım. Taşlar yerine oturmaya başladı. Yani eğer iş konusunda bir ilerleme kaydetmediğimi düşünüyorsan, ben..."

Daniel onu kendine doğru çekti. “Şşş. Benimle param için beraber olduğunu düşünmüyorum. Annemin bu yönde söylediklerine kulak asmıyorum.”

Cherry, Daniel’a bakıp onun samimi olup olmadığını ölçtü, daha sonra ellerini boynuna doladı ve onu dudaklarından nazikçe öptü.

BÖLÜM KIRK YEDİ

26 Ekim Pazartesi

Kimi zaman delirdiğini düşünüyordu. *Delirmişti* zaten. Bu batıklığın içine nereden girmişti böyle? Laura bir çıkış yolu bulamıyordu. Korku onu her yerde takip ediyordu. Akşamları evde oturup biraz televizyon izlemeye çalışıyordu ama tam olarak odaklanamıyordu çünkü her seferinde endişe ve yalnızlıkla beslenen bir varlık kanepede, hemen onun yanında yerini alıyordu. Kıvrıldığı kanepeden karanlık ve sessiz girişe doğru bakmaktan nefret ettiği için evde biraz ışık ve hareket olsun diye alt kattaki tüm ışıkları açık tutmaya başladı. Işıklar yanıkken bir şeyler içmek ya da kendini bir şeyler yemeye zorladığı için mutfığa gittiğinde sanki birisini onun gelişini bekliyormuş gibi hissediyordu. Howard'ın yokluğunu ve evde yalnız olduğunu en çok da geceleri hissediyordu. Kendini güvende hissetmediği için işten geldiğinde hemen kapıları kitliyordu. Yatağa giderken de tüm kapı kilitlerini bir kez daha kontrol etmeyi ihmal etmiyordu. Bir yere gideceği zaman yürümek yerine taksinin güvenli kapsülünde yolculuk etmeyi tercih ediyordu. Takip edilmekten korkuyordu. Takip edilip edilmediğini *tam olarak* bilmemekten korkuyordu.

İnsanın içini üşüten bir pazartesi sabahı camları döverken, ofisine çıkan merdivenleri yavaş yavaş çıktı. Willow ona ofis mutfağında bulunan makineyle bir filtre kahve yapmaya gitti. Laura da ofisine gitti, dizüstü bilgisayarını açtı ve dizinin sonuna ait en güncel düzenlemelerin kendisine ulaştırılıp ulaştırılmadı-

ğına baktı. Yazarı bugün her şeyin hazır olacağına dair ona söz vermişti ama yazarlar genelde bu tip sözler verip teslim tarihlerinde pek ortalarda görünmezdi. Birkaç hafta içinde çekimlere başlayacaklardı. Laura iş yükünün artmasını kafa dağıtıcı bir unsur olarak görüyor ve bu durumdan büyük memnuniyet duyuyordu. Telefonu çaldı ve ekranındaki isme bakıp telefonu açtı.

"Alison."

"Merhaba Laura."

"Nasılsın?"

"Pek iyi sayılmam."

Laura tedirgin bir şekilde kendini sandalyede dikleşti.

"Başrol oyuncumuzla telefonda görüştüm."

Endişe duygusu Laura'nın midesini sıkıştırmaya başladı. Julie neden onu değil de kanalı aramıştı?

"Korkarım bazı kötü haberlerim var. Bu sabah kendisine bir paket gelmiş. Paketin üzerinde senin yazdığın bir not varmış."

Korkunun soğuk parmakları Laura'nın omurgasında gezinmeye başladı. "Ne paketi?"

Alison iç çekti. "Bunu tam olarak nasıl söyleyeceğim bilmiyorum. İçinde ölü bir köpek yavrusu olan bir paket."

"Ne?" diye fısıldadı Laura.

"Bir çeşit kutunun içine yerleştirilmiş. Notun üzerinde, ilk suçunu çözmesinde ona başarılar dileyen bir şeyler yazıyormuş."

"Tanrım!"

"Büyük bir şok içinde bizi aradı. Yaşadığı şeyler düşünüldüğünde hâlâ büyük bir şok içinde olabilir."

"Onu arayacağım."

"Hayır.

"Ama bunun yapmam..."

"Laura, o seninle konuşmak istemiyor. Aslında kimseyle konuşmak istemiyor. Projeden de ayrıldı."

"Ne?"

"Her şeyi durdurmamız gerekiyor."

Willow, elinde kahveyle kapıda belirdi ama Laura sinirli bir şekilde ona dışarı çıkmasını işaret edince korkuyla oradan uzaklaştı.

"Dur bir saniye... Öyle bir anda her şeyi bırakıp gidemez!"

"İstersek ona dava açabiliriz fakat posta kutusunda bulduğu şeyleri mahkemede delil olarak sunarsa, ona karşı çaresiz kalacağımıza eminim."

"Yeni bir başrol oyuncusu buluruz."

"Kimi? Bu projeye kaynak bulabilmemizin nedenlerinden biri de oyuncu kadrosuydu. Amerikalılar bu dizinin başka oyuncularla çekilmesine onay vermeyeceklerdir."

"Yani projeyi *iptal* mi ediyorsunuz?"

"Laura, eğer başrol oyuncusu yoksa ortada bir dizi de yok demektir."

Laura paniklemeye başladı. "Onunla konuşmama izin vermelisin. Onu şimdi arayacağım."

"Sana cevap vereceğini sanmıyorum. Telefonunu kapatmış. Birilerinin numarasından ona ulaşacağını düşünerek..." Alison sözünü yarıda kesti ve sessizliğin ağırlığı, ezici bir noktaya geldi.

"Alison, bunun benimle bir alakası olmadığını biliyorsun, değil mi?"

"Tabii ki biliyorum ama konu bu değil. Biri ona bir şekilde ulaşmış. Kim olduğunu biliyor musun?"

Laura bir an yalan söylemeyi düşündü ama daha önce söylediği yalanın yıkıcı sonuçlarını düşünerek düzgün bir açıklamak yapmak zorunda olduğuna kanaat getirdi.

"Bu saldırının hedefindeki asıl kişinin Julie olduğunu düşünmüyorum. Sanırım bu bana yönelik bir saldırı. Bir kız var, aptal bir kız. Benden intikam alma hayaliyle yaşayan bir kız."

"Anlıyorum. Polise haber verecek misin?"

Laura duraksadı. "Sen verecek misin?"

"Julie olayın dillenmesini istemiyor. Tabii ki basın da bu durumdan haberdar olmasını istemiyor. Sigorta ile görüşmek için polise ihtiyaç duyacağımızı da sanmıyorum." Duraksadı.

"Laura, bu kız Julie'nin adresine nasıl ulaşmış?"

Laura buz kesti. Kendini suçlu hissederek sağına soluna baktı. "Hiçbir fikrim yok."

Nefesini tuttu ve Alison'ın bu konu üzerinde başka sorular sormasını bekledi. Fakat Alison ona başka bir soru yöneltmedi. "Anlıyorum. Kusura bakma, Laura. Bu çok üzücü bir son oldu. Avukatlar seninle görüşeceklerdir. Tüm bu kargaşa bittikten sonra yeniden bir araya gelelim."

Peki bu buluşma ne zaman gerçekleşecekti? Aylar sonra mı? Yıllar sonra mı? Belki de böyle bir buluşma hiç yaşanmayacaktı. Yüzüne kapanan sadece ITV'nin kapısı olmayacaktı. Bu kadar yüksek kaliteli bir dizinin iptal edildiğine dair haberler birkaç gün içinde bütün şehrine yayılacaktı. Ofis camından dışarı baktı ve Willow'un masasından kalktığını gördü. Onu gören Willow yeniden yerine oturdu.

Laura yaşadığı kaybın boyutlarını hesaplamaya çalışırken sessiz bir şekilde oturdu. Yapım ücretleri, tekrar yayınlarından, ikinci, üçüncü, dördüncü sezondan gelecek paralar, uluslararası alanda yapılacak satışlar, DVD'ler, alacağı övgüler, saygınlığı, şirketi, kariyeri... Hepsi gitmişti. İçinde büyük bir öfkenin kabadığını hissetti. *Cherry buna nasıl cüret edebiliyordu?* Laura çantasını aldı ve hızla ofisten ayrıldı.

Öfkesi taksideyken de yatışmadı. Hatta öfkesi her an alev almaya hazır yoğun kor parçalarına dönüştü. Daniel'ın dairesine doğru yaklaşırken gerginliğinin tavan yaptığını hissetti... ve o esnada onu gördü. Yolda dar kot pantolonuyla, topuklu ayakkabısıyla, omzuna attığı şık ve pahalı çantasıyla, eldiveniyle mutlu mesut yürüyen, etrafına kocaman gülücükler saçan o aptal kızı gördü. Büyük üçkâğıtlarla her şeyini elinden aldıktan sonra böyle gülümserdi tabii. Laura hızla taksicinin parasını verdi, taksiden indi ve Cherry'ye doğru hızlı adımlarla yürümeye başladı. Ona dokunma mesafesine geldiğinde eliyle omzuna yapıştı ve Cherry'yi kendine doğru çevirdi. Cherry ona doğru dönerken güneş gözlüğünü başının üstüne koydu.

"Laura! Beni korkuttun."

“Sen ne halt ettiğini sanıyorsun, lanet olası?”

“Anlamadım?”

“Ah, sakın bana rol yapma. Neden bahsettiğimi gayet iyi biliyorsun.”

Cherry göz ucuyla meraklı gözlerle yanlarından geçen insanlara doğru baktı. “Bir şey mi oldu?”

“Yeni hobin yabancılara ölü hayvanlar postalamak mı? Bunun bana neye mal olduğunun farkında mısın?”

“Neden bahsettiğini gerçekten bilmiyorum, Laura ve sesinin tonu da hiç hoşuma gitmedi.”

“Dizi iptal oldu ve sen...” Laura sinirden titriyordu. Parmaklarını Cherry’nin yüzüne götürdü ama bir anda durdu. Ona daha çok bağışlamayı, onu tehdit etmeyi düşünüyordu ama Cherry korkmuş ya da rahatsız olmuş gibi görünmüyordu. Ona soğuk bakışlar atıyordu. Laura’nın içinde garip bir rahatsızlık belirdi. Derin bir nefes aldı. “Neyin peşindesin, nasıl bir intikam planlıyorsun bilmiyorum ama artık durman gerekiyor. Artık çok ileri gittin. Yaptığın şey... tamamen mantık dışı. Bana sinirlisin, bunu anlıyorum fakat bu... bu son yaptığın şey tamamen çılgınlık.”

Cherry sessizce onu izledi. Laura sanırım bir şeyleri anlamaya başladı, diye düşündü. Ama konuşmadı. Sessizliğin devam etmesine izin verdi.

“Ce-ee!” dedi Cherry, bir anda Laura’nın yüzüne doğru.

Laura’nın nefesi kesildi, kısık bir çığlık attı ve geriye doğru sendeledi.

“Son zamanlarda ben de büyük talihsizlikler yaşadım. Biri sosyal medya hesabımı ele geçirdi ve birkaç mesaj attı. Patronum da bu mesajları benim attığımı düşünerek beni kovdu.”

Laura gözlerini suçluluk duygusuyla kırıştırdı ve hemen başka bir tarafa doğru baktı.

“İşini kaybetmek nasıl bir duygu, Laura?”

“Sen çıldırmışsın,” diye fısıldadı.

“Sanırım talihsizlikler bu sefer de senin yakını bırakmıyor. Evlilik hayatın bitti, dizin yayına girmedi... Bilirsin, iki talihsiz-

liğin peşinden üçüncüsü de gelir derler. Umarım bu doğru değildir.”

Laura öfkeden yanarak ona doğru baktı. Onun üzerine atılmak istiyordu ama aynı anda yaşadığı içgüdüsel korku onu ezip geçti. “Beni tehdit mi ediyorsun?”

“Benim sözlerimden hayal ürünü çıkarımlar yapmakta gerçekten üstüne yok.”

“Her şeyin arkasında senin olduğunu biliyorum.”

“Hiçbir şey bildiğin yok. Bu cümleyi bir kez daha kuracağın zaman iyi düşün. Unutma Laura, üç talihsizlik... ya da dört, ya da... neyse, şimdilik o kadar da abartmaya gerek yok.”

Cherry arkasını dönerek uzaklaştı ve Laura yaşadığı güçsüzlük hissi altında ezilerek onun gidişini seyretmekten başka hiçbir şey yapamadı.

Laura oturma odasında, Metropolitan Polis Teşkilatı’nda görev yapan iki memurun karşısında oturuyordu. Bu raddeye gelmek istememişti fakat artık iş kontrolden çıkmaya başladığı için böyle bir önleme başvurmuştu. Cherry ona korkutucu bir tepki göstermişti ve Laura onun sıradaki hamlesinin ne olacağını da bilmediğinden, durumu polis güçlerine anlatmanın en akıllıca yol olduğunu düşünmüştü.

Polislerin Laura’nın evine geldiği ilk seferde Laura adeta bir baraj gibi patlamış ve onlara her şeyi anlatmıştı. Taşındığı yükü biriyle paylaşmanın verdiği rahatlık ona çok tatlı gelmişti. Polisler bir soruşturma başlatayacaklarını söyleyerek evden ayrılmıştı. Laura hiç olmadığı kadar gergindi. Polislerin bir an önce geri dönüp onun nefes almasını sağlayacak bir açıklama yapmalarını beklemeye, bunun için dua etmeye başlamıştı. Artık yolda arkasına bakarak yürümekten bıkmıştı.

Polisler yeniden evindeydi ve Laura sistemin çalışacağından ve yetkililerin bu kâbusa bir son vereceklerinden emindi. Yakında her şey sona erecekti. Gerçekleri güven verici bir açıklıkla gözden geçirmişlerdi. Çaylar içilmiş, bisküviler yenmişti. Porse-

len tabağın üzerinde son damla çikolatalı bisküvi duruyordu ve erkek polis memuru sık sık göz ucuyla lezzetli bisküviyi süzüyordu. Kadın polis memuru ise elindeki notlara bakıyordu.

“Bir daha her şeyi baştan almak gerekirse... Sizi rahatsız eden telefon aramalarına maruz kalıyor musunuz?”

“Hayır.”

“Sizi rahatsız eden e-postalar alıyor musunuz?”

“Hayır.”

“Takip ediliyor musunuz?”

“Hayır. Yani en azından takip edilmediğimi düşünüyorum.”

Laura, kadın polis memuru not defterini kapatırken onda sıkılma ve ilgisizlik emarelerine rastladı. Laura’nın beyninde tehlike çanları çalmaya başladı.

“Size söyledim, beni rahatsız *etmiyor*, yani doğrudan beni hedef almıyor.”

“Laura, hem Marianne Parker hem de Julie Sawyer ile görüştük ve ikisi de onlara posta yoluyla ulaşan paketler hakkında şikâyetçi olmak istemiyor. Hatta Bayan Parker mektubun senden geldiğini söyledi. Bayan Sawyer ise kendisine posta yoluyla ölü bir köpek yavrusu yollandığı iddialarını kabul etmedi.”

“O tanınmış bir oyuncu. Bu durumun basına yansımaları istemiyor. O yüzden böyle konuşuyor. Fakat böyle bir gerçekten yaşandı!”

“Bir kanıtınız var mı?”

“Şey, tabii ki yok, ama... Peki ya Cherry? Onunla konuştunuz mu?”

“Hakkında şikâyet olmadığı için onunla konuşacağımız hiçbir şey yok.”

Laura, koltuğunda öne doğru eğildi. “Hayır, bunu yapamazsınız... Size söylediğim onca şeyi görmezden gelemezsiniz. Cherry beni *tehdit* etti...”

“Korkarım yapabileceğimiz hiçbir şey yok.”

“Tanrı aşkına, beni ciddiye almanız için ne yapmam gerekiyor,” diyerek patladı Laura.

Memurlardan ses çıkmadı. Laura boğazındaki düğümü yuttu.

Kadın polis memuru konuşmaya başladı. "Laura, seni ciddiye alıyoruz. Sadece elimizdekiler üzerinden hareket etmek zorundayız."

Kendini kaybetmemesi gerekiyordu ama bu durum onu çileden çıkarıyordu. O bu insanlara *güvenmişti*. "Lütfen. Ne yapacağımı bilmiyorum."

Kadın polis memuru onu anladığını gösteren sözler sarf etti. "Eğer biri seninle iletişim kurarak seni rahatsız ederse, bu kullanışlı olabilir." Kahve masasına Ulusal Taciz Yardım Hattı'na ait bir broşür bıraktı. İki dakika sonra evden ayrıldılar.

Bikkın Laura, masanın üzerindeki bardakları aldı ve son bisküvinin yok olduğunu gördü. Erkek memur tam kalkarken onu mideye indirmiş olmalıydı. Kendini kanepeye bıraktı. Terk edilmişti. Yalnızdı. Düşünceleri ile başbaşa kaldığında, yaşadığı korku yeniden uyandı. Cherry'nin cocker'ı bilerek seçtiğini biliyordu, çünkü çocukken bir cocker'ı vardı. Ölen yavru köpek, oyuncuya olduğu kadar Laura'ya da gönderilmiş bir mesajdı. Aylar önce bu kızın önünde başka neler söylemişti, kendiyile ilgili başka ne bilgiler vermişti? Hiçbir şey bilmiyordu. Hiçbir şey hatırlamıyordu. Muhtemelen Cherry ona hatırlatana kadar da hiçbir şey aklına gelmeyecekti.

Laura bir anda hayatının büyük bir çalkantıda olduğunu hissetti. Hayatı her an parçalara ayrılabilirdi. O gün erken saatlerde ofise gitmiş, kayıp evraklar var mı yok mu diye bakmış, oyuncu iletişim listelerinin de içinde bulunduğu bazı evrakları kilit altına alıp bazı evrakları da parçalamıştı. Daha sonra, başka insanların okumasını istemediği bazı e-postaları silmişti. Kendi kendine, Cherry'nin e-posta hesabını ve şirket sunucularını ele geçirme olasılığının olup olmadığını sorgulamıştı. Bu tip şeyler daha çok Pentagon'un hesaplarını ele geçiren o çocuk gibi bilgisayar delisi gençlerin alanına giriyordu. Laura bilişim şirketini aramıştı. Şirket ona herhangi bir güvenlik açıklarının olmadığını söylese de Laura en yüksek güvenlik sisteminin kurulmasını

istemmişti. Takip edildiğine dair yaşadığı korku da gitgide yoğunlaşmaya başlamıştı. Bir taksi çevirmek için ofisinden ayrıldığında bir dükkânın önünde durarak içeri bakıyormuş gibi yapıp daha sonra keskin bir şekilde arkasını dönerek birinin onu takip edip etmediğini kontrol etmişti.

Laura kanepesinden hızla kalktı ve mutfığa giderken kilitlediği kapının kilidini ikinci kez kontrol etti. Akli köpek yavrusundaydı. Hangi akli dengesi yerinde olan insan birine ölü bir hayvan gönderirdi ki? O an Laura, Cherry'nin köpeği öldürüp Julie'ye yollamış olabileceğini ya da köpeği yolda ölmesi için canlı canlı kutuya koymuş olabileceğini fark etti. Korkuyla bir anda olduğu yere mihlandı ve sırtından soğuk terler boşaldığını hissetti. Cherry'nin hiçbir şeyden, yakalanmaktan ya da yapmak üzere olduğu şeyden korkusu yoktu. Acımasızdı, intikam almak için her şeyi yapmaya hazırdı. Hiçbir şeyi tehdit olarak algılamıyordu. Onu durdurmak imkânsızdı. Ahlak duygusunu yitirmişti. Çabuk, etkili, şeytani ve yaratıcı kararlar verebiliyordu. Hiçbir şeyin ona dönmemesi için her türlü tedbiri alıyordu.

Laura, korkuyla elinde geriye ne kaldığını düşündü. Cherry'nin onun elinden almayı planladığı başka ne vardı? Akli farklı yönlerle doğru gitti. Korkular, endişeler birbirini kovaladı. Telefonuna sarıldı. Daniel'ı ya da Howard'ı arayamazdı. Isabella'yı arayacaktı.

BÖLÜM KIRK SEKİZ

3 Kasım Salı

Laura, Isabella'nın peşinden mutfağa girdi ve o akşamüstü Cotswolds'a gitmek zorunda olan Isabella'nın fazla zamanı olmadığını bilerek gergin bir şekilde orada durdu. Arkadaşına telefon açtığında garip bir diyalog kurmuşlardı. İkili, Laura özür dilemek için Isabella'nın evine gittiğinden beri hiç konuşmamıştı. Isabella telefon konuşması esnasında Laura'ya bir haftalığına şehir dışına çıkacağını söylemişti. Bu bir hafta Laura'ya bir ömür gibi gelmişti. Yedi gün daha evde hapsolacağını düşünmek, kapı her çaldığında korkmak, geceleri yalnız geçirmek, bilinmeze doğru giden karanlık bir yolda ışık bulmak için çabalamak katlanılmazdı. Laura ziyaret etmek için âdeta yalvarmıştı.

"Bir bardak çay mı istersin? Yoksa daha güçlü bir şey mi? Ben araba kullanacağım için sadece çay içeceğim."

"Annen nasıl?"

"Doktorların onu öldürmeye çalıştığını söyleyip duruyor ama en azından ilaçlarını hiç sektirmeden alıyor. George artık yorulduğu için bebek bakıcılığı sırası bana geçti. Daha sonra sıramı yeniden sevgili erkek kardeşime devredeceğim. Anneme çok yakın oturuyor, Land Rover'ına binse hemen orada olacak mesafede. Strasbourg'a olan yolculuğunun 'seçim başarısı' için 'çok önemli' olduğuna bir an bile inanmıyorum. Sütlü çay? Nane çayı? Ya da papatya çayını mı tercih edersin?"

"Evet, lütfen."

Isabella ona hangisine evet dediğini sormak üzereyken Laura arkasını döndü ve katlanır kapıların büyük camından, beyaz tonlarıyla insanı dinginleştiren minimalist bahçeye doğru baktı.

“Hiç kendini açıkta, herkesin sana rahatlıkla ulaşabileceği bir pozisyonda hissettin mi?”

“Tatlım, burası altı milyon değerinde büyük bir yer olabilir ama önündeki yine de bir bahçe ve o bahçe de dört bir yandan kapalı, yani öyle kimsenin rahatlıkla girebileceği bir konumda değilim.”

Laura, Isabella’nın ona uzattığı papatya çayını alırken ellerinin titrediğini hissetti.

“Bana neler olduğunu anlatacak mısın artık?” diye sordu Isabella.

“Nereden başlayacağımı bilmiyorum.”

“Otur şuraya.”

Birinin çıkıp durumun kontrolünü eline aldığını görmek Laura’yı mutlu etti. Bardağını parmaklarının arasında gezdirdi ve söylemesi gereken şeyleri Isabella’ya hangi sözcükleri kullanarak anlatmasının daha iyi olacağını düşündü.

“Seni aceleye getirmek istemiyorum ama akşam olmadan annemin evine varamazsam, sokağın sonunda oturan emekli albayı arayıp beni getirmesi için helikopterini yollamasını isteyeceğini biliyorum.”

“Birkaç gün önce ITV’den beni aradılar ve dizinin iptal edildiğini söylediler.”

“Ne?”

“Izzy, bu sana saçma bir kurgu gelebilir... Ah Tanrım, öncelikle aklımı yitirmediğimi bilmen gerekiyor ama sana biraz sonra anlatacaklarımı dinledikten sonra tahtalarımın birkaçının eksilmeye başladığını düşünebilirsin.”

“Devam et.”

“Devam etmekten korkuyorum...”

“Bana her şeyi anlatabilirsin,” dedi Isabella yumuşak bir ses tonuyla.

“Beni yargılamayacağına söz ver.”

“Söz veriyorum.”

Laura ona doğru baktı. Isabella’nın konuşmayı devam ettirmek için bu sözü hiç düşünmeden verdiğini biliyordu. Onun dikkatini çekmişti fakat şimdi de Laura nereden başlayacağını bilemiyordu. Bardağıyla oynamaya devam etti ve bir anda hiç beklenmedik bir şekilde ağlamaya başladı. Gözünden bir damla yaş döküldüğü an kendini toparladı ve aceleyle çantasından bir mendil çıkardı.

Izzy elini omzuna koyarak onu rahatlatmaya çalıştı. “Neler oluyor? Laura?”

“Cherry geri döndü.”

Izzy şaşırdı. “Nasıl yani geri döndü?”

“Daniel ile beraber yaşıyorlar. Aylar önce ona doğru olmayan bir şey söyledim. Cherry’nin bizden uzaklaşmasını sağladım ama daha sonra yalan söylediğimi öğrendi ve Daniel’ı geri istedi. Daniel da beraber yaşamaları için onun evine taşınmasını istedi. Bu arada Cherry ofisime gelip söylediğim yalandan dolayı cezamı çekeceğimi ve sahip olduğum her şeyi elimden alacağını söyledi. Daniel artık telefonlarıma cevap vermiyor, Howard benden boşanmak istiyor ve bütün bunlar yetmiyormuş gibi, birkaç gün önce Cherry’nin yeni projemin başrol oyuncusuna postayla ölü bir köpek yavrusu gönderdiğini öğrendim. Kurtuluş projem de çöpe gitti.”

Isabella dudaklarını hafifçe aralayarak duyduğu şeyleri hazmetmeye çalıştı. Arkadaşının yaşadıkları, içinde büyük bir öfkenin birikmesine neden oldu.

“Ölü bir köpek yavrusu mu? Tanrı aşkına, ona nasıl bir yalan söyledin böyle?”

“Ona Daniel’ın öldüğünü söyledim. O uzakta, Meksika’daydı. Geri döndüğünde onun Daniel ile görüşmesini istemedim. Uçaktan indiği an telefon açıp ona Daniel’ın öldüğünü söyledim. Daniel’ın naaşını yaktığımızı, küllerini Fransa’ya savurduğumuza, bu sebeple de onu göremeyeceğini söyledim.”

Isabella, Laura'ya destek vermek için gülümsemeye çalışıyordu fakat dudaklarının kenarları aşağı doğru kıvrıldı. Laura arkadaşının gözlerinde, kafa karışıklığının yanında kuşku izleri gördü.

"Beni yargılamayacağını söylemiştin."

"Hayır! Yargılamıyorum," dedi Isabella hemen.

"Bu yalanı söylediğimde... Daniel'in öleceğini sanıyordum. Sadece birkaç gününün kaldığını düşünüyordum."

"Peki ya sonra?"

"Bazı şeylerin farkına vardım... Cherry'nin sözlerinde Daniel ile parası için birlikte olduğuna dair bazı emareler gördüm. Ve ben de... sessiz kaldım."

Laura, Isabella'nın konuşmasını bekledi. "Bir şey söyle..."

"Ne diyeceğimi bilemiyorum. Buna inanamıyorum... Yani, Daniel'in son zamanlarında onunla başbaşa kalmak istemeni anlıyorum ama, *Laura*..."

Laura başını ellerinin arasına koydu. "Ah, Tanrım, hayır, hayır... Her şeyi berbat ettim."

"Tamam. Tamam. Sorun değil. Her şeyi düzeltebiliriz."

"Öyle mi? Nasıl?"

"Yaptığın şeyin... korkunç olduğunu söyleyebilirim. Fakat Daniel'in durumunun seni ne kadar üzdüğünü ve ne kadar çaresiz kaldığını biliyorum. Daniel bu konuda ne düşünüyor?" diye sordu Isabella temkinli bir şekilde.

Laura bir süre sessiz kaldıktan sonra cevap verdi. "Onunla yaklaşık iki aydır konuşmadım."

Isabella mutfak masasına doğru eğildi ve Laura'nın elini sıkıttı. Laura bunu teskin edici harekete sonsuza kadar minnettar olacaktı.

"Tanrım. *Ölü bir köpek yavrusu*. Yani, bu kız çıldırmış mı?"

"Çılgın... zeki... aşırı derece odaklanmış. Bilmiyorum. Muhtemelen üçü de. Tek bildiğim, tüm gücüyle benden intikam almaya çalıştığı. Ne yapacağımı bilmiyorum. Eve gitmeye korkuyorum."

"Sanırım artık Howard da evde değil, değil mi? Ona bu konudan bahsettin mi?"

“Bir bölümünden. Fakat bir işe yaramadı.” Laura yüzünü sinirli bir ifade bürümüş arkadaşıyla konuşmaya devam etti. “Neyse, zaten onu evde istemiyorum.”

“Polise haber verdin mi?”

“Evet. Maalesef hiçbir şey yapamıyorlar. Oyuncu olayın basına yansımısını istemediği için kendisine ölü bir köpek yavrusu yollandığı iddialarını reddetti ve kafasını dağıtmak için Ibiza’ya gitti. Ve Marianne ona mektubu yollayan kişinin ben olduğumu iddia ediyor.”

Isabella’nın gözleri açıldı. “Cherry senin *el yazını taklit ederek* bir mektup bu yazmış? Ne yazmış peki?”

“Ah, ağza alınmayacak bazı şeyler kaleme almış diyebilirim. Yıllarca aldatılan bir kişinin yazabileceği türden şeyler yazmış. Bu mektup yüzünden Howard zamanını boşa harcadığını fark etti ve artık âny yaşamak istediğine karar verdi. Sonuç olarak benden boşanmak istiyor.”

“Aşağılık herif,” dedi Isabella kısık sesle.

“Ve... Onunla yüzleştin.”

“Kiminle? *Cherry*’le mi? Ne söyledi?”

“Bana geri çekilmemi yoksa talihsizliklerin peşimi bırakmayacağını söyledi.”

“Tanrım! Bu kız kafayı yemiş. Kendini kim sanıyor böyle? Tanrı aşkına, *küçük bir kızın teki*. Çocuğumuz olacak yaşıta. Tanrım, eğer Brigitte böyle bir şey yapmaya kalkışacak olsa...”

Isabella derin bir nefes aldı. Laura’ya acı ve merhamet dolu gözlerle baktı. Bu bakış Laura’nın kendini iyice yalnız hissetmesine neden oldu. “Ah, Laura...”

“Biliyorum,” dedi Laura. “Kötü bir şey yaptığımı biliyorum.” Isabella’ya aynı durumda olsa aynı şeyi yapıp yapmayacağını sormak istedi fakat kendinde cevabı duyacak cesareti bulamadı. “Ne yapacağımı bilmiyorum,” dedi çaresizce.

“Daniel ile yeniden konuşmayı deneyemez misin?”

“Benimle konuşmak istemiyor. İnan bana, bunu denedim.

Hatta ona mektup bile yazdım. Sanırım yazdığım mektuba Cherry el koydu.”

Isabella’nın masanın üstünde duran telefonu çaldı. Ekranı baktı. “Annem.”

“Gitmen gerekiyor.”

Isabella garip bir şekilde başını salladı ve telefonu telesekretere bıraktı. “Onu biraz sonra ararım.”

Laura ayağa kalktı ve bardağını mutfak tezgâhına doğru götürürken burnunu çekti.

“Acele etme.”

“Sorun değil. Yola çıkman gerekiyor.”

“Daha hiçbir şeyi çözüme kavuşturamadık.”

“Sorun değil.”

“Benimle gelmek ister misin?”

Laura gülümsedi. “Kendine bir müteffik mi arıyorsun?”

“Aynen öyle.” Isabella, Laura’ya sarıldı. “Elimden geldiğince çabuk bir şekilde buraya döneceğim. Bir şey olursa beni arayacağına dair söz vermeni istiyorum. Ben de seni sık sık arayacağım.”

“Teşekkürler.”

“Kavga ettiğimiz için üzgünüm.”

“Merak etme, önemli değil” dedi Laura. “Hem buradan ayrılaacağın için seviniyorum.”

Izzy güldü. “O küçük kaçığın bana da mı bulaşacağını düşünüyorsun?”

“Bulaşabilir,” dedi Laura üzgün bir şekilde. “Bunu yapabilecek kapasitesi var. Hiçbir şey onu durduramaz.”

Laura kapıdan içeri adım atar atmaz evin her yanını kontrol etti ve tüm güvenlik kilitlerini aktif hâle getirdi ama kendine bir bardak şarap koymak için her mutfağa gidişinde tedirgin hissetti. Mutfaka vardikten sonra buzdolabının kapağını hafif gıcırtilar eşliğinde açtı. Kadehini granit tezgâh zemine koyduğunda, sesi odanın içinde yankılandı. Laura durdu ve boş evi dinledi. Tek duyduğu sessizlikti. Biraz müziğin yardımcı olabileceğini dü-

şündü. Radyoyu açtı ama klasik müzik melankolikti ve **diğer** radyo istasyonlarında çalan şarkılar da ruh hâline hiç uymuyordu. Ona göre hepsi anlam veremediği derecede fazla gürültülüydü ve sinirlerini yatıştırmıyordu. Bu yüzden radyoyu kapattı ve bu, evin daha da sessiz görünmesine neden oldu. Tanrım, keşke Isabella burada olsaydı, diye içinden geçirdi.

Laura derin bir nefes aldı. Kendini toparlaması gerekiyordu. Cherry evin bir kenarında pusuya yatmış bir şekilde onu beklemiyordu. Laura sabah kahvaltısından beri bir şey yemediğini ve saatin neredeyse altı olduğunu fark edip buzdolabını yeniden açtı ve içinde yarım yamalak kestiği kırmızıbiberlerin yüzdüğü cacık dolu kâseyi aldı. Mutfaktaki masaya oturdu ve kendine mütevazı bir ziyafet verirken Cherry'nin bir sonraki hamlesini merak etti. Onun başka numaraları olduğuna emindi. Daha ne kadar ileri gidecekti? Laura değer verdiği her şeyi aklından geçirdi. Evini, arkadaşlarını... *Tanrı aşkına, bir de Moses vardı.* Laura yerinden hızla kalktı ve bahçeye açılan katlanır kapılara doğru koştu. Moses'a seslenip koşarak gelmesi için yemek kabına vurarak onu eve çağırdı. Moses geldiğinde onu detaylıca inceledi ve herhangi bir yarası olmadığını görünce büyük bir rahatlık yaşadı. Moses'ın tüm itirazlarına rağmen onu içeri aldı ve kapıyı kapadı. "Kusura bakma, Moses ama bu gece benimle içeride kalman gerekiyor. Dışarıda benden intikam almaya çalışan çılgın bir kız var. Onun sana zarar vermesinden korkuyorum."

Laura, Moses'ı içeri aldıktan sonra mutfak masasındaki yerini yeniden aldı. Ama rahat edemedi. Telefonunu alarak onunla konuşmak istemediğini bilmesine rağmen Howard'ı aradı. Howard cevap vermedi. Yıkılmış olan Laura, ona bir mesaj bırakmadı. Daniel'ı aramayı düşündü ama bir cevapsız aramayı daha kaldıramayacağı için telefonu elinden bıraktı.

Kendi evinde hapis bir hâlde camdan karanlık bahçeye doğru baktı ve Cherry'nin nerede olduğunu, ne düşündüğünü, ne planladığını merak etti.

BÖLÜM KIRK DOKUZ

4 Kasım Çarşamba

Laura, Londra'nın en kalabalık dönel kavşaklarından birinde yönünü bulmaya çalışırken arkadan yaklaşan bir şöför, kornasına yüklendi. Croydon'un güneyinde, Purley'deydi. Araçlar bölgenin tek şeritli yol sistemini kilitlemişti. Bu sıkışık yolun tam ortasında bulunan, kâbuslara girecek kadar kalabalık dönel kavşak Laura'yı yavaş yavaş devasa boyutlarda bir alışveriş merkezinin giriş yoluna doğru sürükledi. Arabaları yavaşlatmak için koyulmuş tümseğin üzerinden geçtikten sonra otoparka yöneldi. İndirim anonsları yapan devasa posterlerin önünden geçti. Sahte İtalyanların gülümsediği reklamlarla, orta boy pizzaların üç sterlin olduğu müşterilere duyuruluyordu.

Laura aracına bir yer buldu ve bir süre dışarı çıkmadan düşündü. Önceki gece birkaç saat uyumadan uzanarak evi dinlemişti. Aklında, evin karanlık noktalarını ve birinin gizlenmiş olabileceği yerleri taramıştı. Perdelerin hareket ettiğini, kapının ardından birinin nefesini duyduğunu hayal etmişti. Kendi evinde korku içinde yaşamaktan, Daniel'a ulaşamamaktan bıkmıştı. Bu durum onu çok öfkelen-dirmişti. Cherry bir *çocuktu* ve Isabel-la'nın söylediği gibi Brigitte böyle bir şey yapmaya kalkışsaydı... Ne yapardı ki? Kesinlikle buna engel olmaya çalışırdı. Bu durum Laura'nın aklına bir fikir getirmişti. Hemen yatağından kalkıp bilgisayarını açmıştı. Cherry'nin annesini bulmalıydı. Bu hamlesinin kesin bir sonuca ulaşacağını düşünmemişti. Hatta bu,

yaptığı en kötü hamle de olabilirdi. Cherry izlerini kapamayı ve masum bir kurbanı oynamayı çok iyi biliyordu ve anneler durum ne olursa olsun önce çocuklarını düşünürlerdi... ama anneler ayrıca çocuklarını herkesten iyi tanırdı ve belki Cherry'nin annesi de kızı hakkında bir şeyler biliyor olabilirdi.

Laura arabanın ön camından dışarı doğru baktı. Cherry'nin annesinin çalıştığını umut ettiği yer hemen karşısındaydı. Daniel ona bir keresinde Cherry'nin annesinin bir süpermarkette çalıştığını söylemişti ve Laura, Cherry'nin annesinin Cherry ile aynı soyadını taşıdığını umut ederek müdürlerin ve çalışanların isimlerini aratırken "Laine" soyadını kullanmıştı. Üç süpermarket zincirinin çalışanlarını taradıktan sonra Tesco'da Wendy Laine adında bir kadın bulmuştu. Süpermarketin bulunduğu yerin Croydon'a yakın olması Wendy Laine'in Cherry'nin annesi olma olasılığını güçlendiriyordu ama Laine pek çok kişi tarafından kullanılan bir soyaddı. Bu yüzden, Wendy Laine'in Cherry ile herhangi bir bağı olmayabilirdi.

Eğer Cherry'nin annesi gerçekten orada çalışıyorsa bile Laura o kadına nasıl yaklaşacağını bilmiyordu. Hikâyesi korkunç ve şok ediciydi. Hiçbir anne çocuğunun bu tip korkunç şeyler yaptığını duymak istemezdi. Ya Cherry'nin annesi ona agresif ve sinirli bir şekilde davranırsa? Veya ona yumruk falan atarsa? Endişe ve korku Laura'nın arabadan inmesine neden oldu. Hemen yanından ölçülerine göre dar bir eşofman altı giymiş bir kadın geçti. Kadının peşinden üç yaşlarında olmasına rağmen kulağı delik, pembe renkli Disney tişörtü giymiş bir kız geliyordu. Kız annesini takip etmek yerine elindeki uzun, sarı ve yeşil kâğıda sarılı olan şekeri yemeye çalıştığı için biraz geriden geliyordu. Anne ise içi torba dolu, torbaların hemen üstünde ise şu reklamı yapılan sahte İtalyan pizzalarından bulunan bir sepet ittiriyordu.

Laura arabasının kapısını kitledi ve süpermarketin girişine doğru ilerledi. İnternet sitesinde Wendy Laine'in süpermarketin kasa müdürü olduğu yazıyordu ama tabii ki müdür olmasına rağmen onun da belirli bir mesaisi vardı. Gerçi Laura içeri girdi-

ğinde o gün görevde olan müdürlerin isimlerinin yazılı olduğu panoyu görmeseydi, Wendy'nin orada olup olmadığını öğrenmesinin bir yolu yoktu. Wendy'nin adı panoda yazılıydı ve isminin hemen yanında bir de resmi vardı. Laura resme bakınca ümidinin kırıldığını hissetti. Kadının saçları kızıl, kaşları kahverengiydi ve Cherry'ye hiç benzemiyordu. Bir güvenlik görevlisi Laura'nın yanına geldi.

"Bir sıkıntınız yok, değil mi?" diye sordu, sesinde bir nebze şüphyle.

"Wendy Laine ile görüşmek istiyorum." Bütün bunların bir anlamı var mıydı ki?

"Onunla neden görüşmek istiyorsunuz?"

"Kendisiyle kişisel bir mevzu üzerine konuşmak istiyorum."

Adam tartışacakmış gibi görünüyordu fakat daha sonra arkasını dönüp koridorlardan birine girdi. Muhtemelen Wendy'yi almaya gitmişti.

İki dakika sonra arkasında minyon bir kadınla birlikte geri döndü.

"Size nasıl yardımcı olabilirim?"

Laura onun Cherry'ye benzer yönlerini görmeye çalıştı ama çabası sonuçsuz kaldı.

"Merhaba. Ben Laura Cavendish."

Kadın bir an için kaşlarını çattı, daha sonra yüzü yumuşadı ve dudaklarının ucu yukarı doğru kıvrıldı.

"Daniel'ın annesi mi?"

Laura'nın kalbi hızla çarptı. "Evet."

"Cherry bana buraya geleceğinizi söylemedi... Sizinle buluşacak mıydık?"

"Bunun biraz doğaçlama bir görüşme olduğunu söyleyebilirim. Buraya geleceğimi Cherry'ye söylemedim."

"Mola saatime az kaldı. Bir saniye..." Telsizine dokundu. "Holly, bir süreliğine beni idare edebilir misin? Bir tanıdığımın görüşmem gerekiyor."

Laura, telsizden gelen ve pek anlayamadığı cızırtılı bir ses

duydu, sonra Wendy ile birlikte kafeye doğru ilerlediler. Kafe süpermarketin hemen yanında, sade ve gösterişsiz bir yerdi.

“Buranın lattesine bayılıyorum,” dedi Wendy ve çalışan indirimi olduğu için kahveyi kendisinin ısmarlayacağını söyledi.

Laura naneli çay istedi, Wendy’ye latte sipariş etti. Siparişlerini aldıktan sonra beraber kahverengi, yuvarlak bir masaya oturdular.

Wendy ona merakla baktı. “Sonunda görüşebildiğimiz için çok mutluyum. Uzun bir süredir Cherry’ye seninle tanışmak istediğini söylüyorum ama sürekli birtakım bahaneler uyduruyor. Çoğunlukla da pek boş zamanınızın olmadığını söylüyor. Tabii bu durumu anlayışla karşılıyorum. İkimiz de çalışan anneleriz,” dedi Wendy gülümseyerek.

Laura gülümsemesine karşılık verdi. Cherry’nin aralarında geçen şeyler hakkında annesine bir şey söylemediği aşikârdı. Wendy çok sıcakkanlı biriydi ve Laura onun yanında kendini hiç rahatsız hissetmedi. Hatta onunla tanıştığına o kadar memnun oldu ki bir süre sonra yapacağı şeyden dolayı büyük bir hüznün ve suçluluk hissetti. Derin bir nefes aldı ve ellerini dizinin üstüne koydu.”

“Wendy, birkaç ay önce Cherry’ye çok kötü bir şey yaptım.”

Wendy’nin yüzünde bir ifade yoktu. “Öyle mi? Bana hiçbir şey söylemedi.”

“Cherry ile aramız hiçbir zaman tam anlamıyla iyi olmadı ve Daniel’ı kaybedeceğimizi düşündüğümüz günlerde... Onun komaya girdiğini biliyorsun, değil mi?”

“Evet, bu korkunç olaydan haberim var. Sizin için çok üzül-müş-tüm.”

“Doktorlar onun pek fazla zamanının kalmadığını bana söylediğinde oğlumun kalan günlerinde onunla ve babasıyla baş başa kalmak istediğim için Cherry’ye onun öldüğünü söyledim.”

Wendy ilk başta Laura’nın ağzından çıkan sözlere bir anlam veremedi. “Ne yaptın?”

Laura sözlerini tekrarlamadı.

“Aman Tanrım.”

“Ve Daniel komadan çıkıp hayati tehlikeyi atlattığında bunu Cherry’ye söylemedim. Korkunç bir şey yaptım ve hem oğluma hem de Cherry’ye yaşattığım acılardan dolayı büyük pişmanlık duyuyorum... ama Cherry gerçeği öğrendikten sonra... açık konuşmak gerekirse, beni hayatımı yerle bir etmekle tehdit etti.

“Anlamadım?”

Laura temkinliydi. Wendy’nin yüzündeki kızgınlığın arttığını görebiliyordu. “Bunu duymanın muhtemelen çok zor olduğunu biliyorum. Aynı şeyleri ben de yaşasam ben de...”

“Bir saniye. Buraya gelip bana kızımın bir canavar olduğunu nasıl söyleyebiliyorsun?”

“Tam olarak böyle bir şey söyleme—”

“Ona karşı elinde ne var?” dedi Wendy, sesini yükselterek.

Laura ellerini masanın üstüne koydu. “Wendy. Lütfen. Lütfen beni dinle.”

“Devam et,” dedi Wendy sinirle.

Laura ona Marianne’e yazılan mektuptan, oyuncusuna yollanan ölü köpek yavrusuna kadar her şeyden bahsetti. Wendy mimikleriyle yaşadığı şoku inkâr etmeye çalıştı.

“Buna inanmakta güçlük çekiyorum.”

“Her şeyi kafamdan uydurduğumu mu düşünüyorsun?” diye haykırdı Laura. “Buraya gelip bunları sana anlatmayı, seni üzüp gücendirmeyi istemezdim ama Cherry’nin bana daha neler yapabileceğini bilmiyorum ve bu durum beni... aşırı derecede ürkütüyor.” Laura duraksadı. “Ve onu nasıl durduracağımı da bilmiyorum.” Ondan rahatlatıcı bir söz, bu kâbusun sonlanması için bir çözüm bekleyip Wendy’ye baktı ama Wendy, diğer aneyle içtiği sabah keyfi çayı hayallerinin ötesinde kötü bir hâle gelmiş bir kadın gibi duruyordu.

“Sen kendini ne sanıyorsun... Ne cürretle buraya gelip bana ve kızıma hakaret ediyorsun?”

Bu sözleri söyledikten sonra ayağa kalktı ama Laura da onunla birlikte ayağa kalkarak yalvardı.

“Gitme. Lütfen. Ne yapacağımı bilmiyorum. Öz oğlum benimle konuşmuyor. Bunun nasıl bir his olduğunu bilemezsin.”

Yanlış mı görmüştü yoksa Wendy ürkmüş müydü? Bir süre sessiz kaldıktan sonra Wendy yeniden sandalyesine oturdu ve bu durum Laura’yı rahatlattı.

“Cherry oğlunun yanına taşındı, öyle değil mi?”

Laura başıyla onayladı. “Cherry’den çok hoşlanmadığım için onun hakkındaki hislerimin yargımı etkilediğini düşünüyor.” Başı öndeydi. “Son zamanlarda ilişkilerini pek onaylamıyordum.”

“Neden?”

Ona nedenini söylemeli miydi? Bu gerçekten hakaret olarak algılanabilirdi. Hatta Wendy’nin üzerine atlamasına bile neden olabilirdi. “Cherry’nin oğlumla birlikte olmasının ana nedeninin para olduğuna dair bir düşünceye sahiptim.”

Wendy başını kızgınlıkla salladı, artık hoşgörüsünü kaybetmek üzereydi. “Nasıl böyle bir şey düşünürsün? Onun bir işi var. Yılda otuz bin sterlinden fazla para kazanıyor.”

Laura utandı. “Artık orada çalışmıyor.”

“Evet ama kendine yeni bir iş aradığını biliyorum.”

Laura yumuşak bir ses tonuyla, “Hiç sanmıyorum,” dedi.

“Ama Daniel... *Alınma*, Laura ama o hâlâ bir stajyer, değil mi? Şu an onun pek fazla para kazandığı söylenemez. İkisi için de yetecek parayı çıkarabildiğini sanmıyorum. Hem de Londra’nın kalburüstü mahallelerinden birinde yaşıyor. Gelirinin büyük bir bölümünü o eve harcıyor olmalı.”

“Onun kendine ait bir fonu var. Ve dairenin parası da çoktan halledildi. O evi ona babası aldı.”

Wendy’nin gözleri açıldı.

“Her ay Daniel’ın banka hesabına beş bin sterlin konuyor. Gelecek vaat eden bir işe sahip olmasına rağmen hiç çalışmadan da hayatı boyunca rahat rahat yaşayabilir.” Laura sözlerinin karşı tarafa geçmeye başladığını görünce durdu. Wendy’nin suratının rengi değişti ve ilk kez Laura’nın sözlerini kafasında tartmaya başladı.

“Lanet olsun.”

Ortama bir sessizlik çöktü. Wendy içine kapanmış gibi görünüyordu. Daniel’in zenginliğinin boyutları konusunda hata ettiği için utanmıştı. Laura onu kaybedeceğinden korkarak elini tutup sıktı. “Lütfen Wendy, ne yapacağımı bilmiyorum.”

Wendy elinin tutulmasından pek rahat görünmeyince Laura utangaç bir şekilde onun elini bıraktı.

“Ve şimdi de onunla evleniyor,” dedi Wendy kendi kendine.

Laura aldığı darbeyeyle milyonlarca parçaya ayrıldı. Kulakları çınlamaya başladı.

“Demek bilmiyordun.”

“Evleniyorlar mı? Daniel ve Cherry evleniyor mu? Ne zaman?” dedi panikle.

“Ocak ayında.”

Elleri titremeye başladı. “Hayır, Tanrım lütfen... bu olamaz... Lütfen Wendy. Onun kızın olduğunu biliyorum ama lütfen bunu yapmasına izin verme.”

“Benden ne istediğinin farkında mısın?”

“Bu iş artık para meselesini de geçti. Olay başka bir hâl aldı. Daniel’in her şeyiyle kendine ait olmasını istiyor. Benim oğluma yaklaşmama bile izin vermiyor. Böyle giderse oğlumu bir daha asla göremeyeceğim. Beni Daniel’in hayatından tamamen çıkaracak. Sen kızını herkesten iyi tanıyorsun. Lütfen, bu konuda bir şeyler yapabilirsin.”

Wendy kahvesinden bir yudum aldı, daha sonra bardağını yavaşça bıraktı. Bir sürü insan tarafından kullanılmayı kaldıracak şekilde tasarlanmış kalın tabak tıngırdadı.

“Hayır.”

Laura göğsünün sıkıştığını hissetti.

Wendy ayağa kalktı. “Beni anlayan gerekiyor, Laura. O benim kızım.”

Laura arkasını dönüp yanından uzaklaşan Wendy’yi titreyerek izledi.

BÖLÜM ELLİ

5 Kasım Perşembe

Cherry kendi anahtarını kullanarak annesinin evine girdi ve odasını taşıması için tuttuğu adama gerekli talimatları verdi. Kendisi odasındaki eşyaları özenle hazırlamış, kutulara önceden yerleştirmişti. Son eşyalarını annesi isteyken taşımakla doğru kararı vermişti. Böylece Wendy'nin ona yeni evini ne zaman göreceğine dair bazı sorular sormasının da daha en baştan önüne geçmiş olacaktı. Annesinin evine gelip orada gördüğü her şeye şaşkınlıkla bakmasını, tüm pahalı ve havalı şeyler hakkında utan-dırıcı yorumlar yapmasını, en çok da evine süpermarketten alınmış ucuz bir hediye getirmesini istemiyordu. Her zaman olduğu gibi bu düşünceler, içinde bir suçluluk duygusunun belirmesine neden oldu ve eve tam olarak yerleştirdikten birkaç hafta sonra Wendy'ye güzel bir akşam yemeğini ısmarlamaya karar verdi. Hatta annesine beraber yemek yiyeceklerine dair söz verdiği bir not bırakacaktı. Evet, en doğrusu bu şekilde hareket etmek, diye düşündü ve bir parça kâğıt bulmak için oturma odasına gitti.

"Anne!"

Wendy kanepede oturuyordu. "Veda etmeye mi geldin?"

"Burada olduğunu biliyordum." Kaşlarını çattı. "Senin işte olman gerekiyor mu?"

"Mesai saatimi başka birininkiyle değiştirdim."

"Ah, anladım."

"Memnun olmuş gibi görünmüyorsun."

"Ah, hayır, benim için bir sakıncası yok. Neden olsun ki?"

Wendy ayağa kalktı. "Mesai saatimi değiştirme fikrini sana sunduğumda benimle görüşmek konusunda pek hevesli değildin. Yani, ben sadece birbirimizi görmenin iyi bir şey olacağını düşünmüştüm."

"Tabii ki bu iyi bir şey. Sadece seni rahatsız etmek istemedim."

Cherry, annesinin bakışlarından rahatsız oldu. Neler oluyor-du böyle? Planı eşyalarını alıp bir an önce gitmekti. Sürpriz bir anne kız muhabbetine girmek gibi bir niyeti hiç yoktu.

"Bunun doğru olduğunu düşünmüyorum, Cherry. Bana göre sen benimle zaman geçirmekten hoşlanmuyorsun."

Cherry, midesinin kasıldığını hissetti ama güldü. "Ne?"

"Ben zengin biri değilim. Ama çok çalışarak hayatımı rahat bir şekilde sürdürebiliyorum."

"Tabii ki öyle," dedi Cherry hızla, annesinin sözlerine destek olmak istercesine.

"Bana patronluk taslama," dedi Wendy, sinirli bir şekilde. Onun bu tepkisi karşısında Cherry ürktü. "Cherry, sanırım ben senin için bir utanç kaynağıyım. Beni kendine layık görmüyorsun galiba."

Cherry'nin kalbi büyük bir hızla çarpmaya başladı. "Sen neden bahsediyorsun böyle?"

"Bir süpermarkette çalışıyorum. Havalı kıyafetler giymiyorum. Bazı insanlar gibi konuşmuyorum. Sen her zaman kendin için en iyisini istedin, hep pahalı zevklere sahiptin ve büyük beklentiler içinde yaşadın. Nicholas konusunda o kadar üzülmenin nedeni de buydu. Senin buralar için çok iyi olduğunu biliyordum ama benim için de çok iyi olduğunu düşündüğünü bilmiyordum." Sesi titredi ama kendini toparladı. "Dün bir kadın beni görmeye, çalıştığım yere geldi."

"Kim?" diye sordu Cherry endişeyle ama içten içe sorduğu sorunun cevabını biliyordu.

"Laura Cavendish. Bir şey söylemeyecektim ama bana söy-

lediği şeyler yüzünden... dün gece gözüme tek damla uyku girmedi. Ona yardım etmem için bana yalvardı. Benden seni durdurmamı istedi." Wendy yutkundu. "Söyledikleri doğru mu?"

"Ah, bu kadar dramatik olma."

Wendy hareketsiz kaldı. "Aman Tanrım," diye fısıldadı.

"Sana ne yaptığını söyledi mi? Bana yalan söyledi! Oğluyla görüşmemi istemediği için kendi oğlunun öldüğünü söyleyecek kadar ileri gitti."

Cherry, sözlerinin annesinin üzerinde güçlü bir etki bırakıp her zaman olduğu gibi onun geri adım atmasına sebep olmasını bekledi. Onu üzmemekten korkmasını ve kızını kendinden uzaklaştırmamak için onun duymak istediği şeyleri söylemesini istedi. Fakat Wendy bu kez Cherry'ye farklı bir şekilde bakıyordu. Cherry onu hiç böyle görmemişti. Bu bakışlar Cherry'yi korkuttu.

"Bunları yaptığina inanamıyorum," dedi Wendy. "O duyduğum şeyleri yaptığını inanamıyorum. Bir köpek yavrusunu mu öldürdün?... Senin sorunun ne?"

"Ah, şunu keser misin lütfen? O yavruyu acı dolu bir yaşamdan kurtardım. Onu görmem lazımdı. Zavallı şey bir kafesin içindeydi. Koşacak bir yeri, güneş ışığı, temiz havası yoktu. Rezil bir hayatı vardı. Kötü bir ortamda *doğduğu* için hiç geleceği yoktu," dedi Cherry.

Wendy'nin sesi boğazına takıldı. "Kendinden bahsediyorsun, değil mi?" Kızına doğru bir adım attı. "Baban vefat ettikten sonra canımı dişimi takarak çalıştım. Neredeyse öldüğüm günler oldu ama senin hiçbir şeyini eksik etmedim. Seni istediğim kadar göremedim ama çok çalışarak sana iyi bir örnek olmak için çaba sarf ettim. Elimde çok fazla şey yoktu belki fakat sahip olduğum her şeyi *çalışarak* elde ettim. Asla bir başkasına sülük gibi yapışıp onların varlığını emerek bir yere gelmedim."

Cherry sinirden titreyerek annesinin suratına bir tokat attı. Wendy şok içinde elini yanağına götürdü.

"Affedersiniz?" Evi taşımak için gelen adam yaşananlardan rahatsız olmuş bir şekilde kapı girişinde bekliyordu.

Cherry arkasını döndü. "Ne?"

Adam elini kaldırdı. "Eşyaları araca yüklediğimi ve ayrılmak üzere olduğumu size bildirmek istedim."

Cherry endişeli bir şekilde annesine doğru döndü.

"Benden utandığını biliyorum," dedi Wendy kısık bir sesle, "ama ben de senden utanıyorum." Ve kızına arkasını döndü.

Cherry'nin gözleri parladı. Bir anda kendini yine hiçbir değeri olmayan Croydonlu kız gibi hissetti. Geleceği olmayan, iyi bir hayata sahip bir erkek arkadaşı olmayan o kız gibi... Karışık duyguların altında ezilirken oradan ayrılmak istedi. Aceleyle evden çıktı ve taş basamaklardan birer ikişer inerek kendini temiz havaya attı. Nakliyeciler adam oradan ayrılıp Kensington'a doğru hareket etmişti bile. Cherry titreyerek, sokağın sonuna park ettiği Daniel'in Mercedes'ine doğru yürüdü. Kolları bağlıydı. Yaşlar gözlerine batıyordu. *Buna nasıl cüret etmişti? O lanet olası Laura Cavendish, annesiyle arasındaki ilişkiye müdahale etme hakkını nereden bulmuştu? Bedeninden taşan nefret, soluduğu havayı emmeye başladı. Ne bok yediğini sanıyordu, neden annesiyle görüşmüştü? Sanki Cherry çocuktu! Nasıl oluyordu da onun Daniel ile olan ilişkisine giden yolu tıkamaya çalışıyordu. Amma da sahipleniciydi! Başka insanların yaşamlarını kontrol etme, rüyalarına ulaşmalarına engel olma hakkı yoktu.*

Cherry, elinin tersiyle sert bir şekilde gözyaşlarını sildi ve daha fazla ağlamamak için eliyle boynunu tuttu. Arabaya binerken öfkesi ağır bir taş gibi göğsüne oturdu. Laura hâlâ onları ayırma niyetindeydi. Demek ki onun tehditlerini ciddiye almamıştı. Cherry sinirden kudurdu. Neden Laura siktir olup gide-miyordu? Neden ortadan kaybolmuyordu? Neden bir otobüsün altında kalıp can vermiyordu? Başına bir kaza falan gelseydi... Kazaların en korkunç yanı buydu – ne zaman yaşanacaklarını bilemezsiniz ve bir dikkat dağınıklığı, bir kötü zamanlama büyük bir kazanın yaşanmasına ve tarih olmanıza neden olabilirdi. Bir kaza her şeyi silip atabilirdi. Sorun ortadan kalkardı, kaza olduğu için de kimse suçlanmazdı. Bu harika olurdu. Bir süre bu fikir

üzerine düşündü, daha sonra pişmanlık duydu ve kendine acıdı. O an gerçeklik bir tokat gibi yüzüne çarptı. Kazalar insanların istediği anlarda yaşanmazdı.

Hâlâ öfkeli bir şekilde arabasının el frenini indirdi ve gaza bastı. Direksiyonu sıkı bir şekilde tutarak önüne doğru baktı. Yeşil yandığında yeterince hızlı bir şekilde gaza basmayan, kavşaklarda tereddüt eden herkese küfür etti. Farkında olmadan Webb Estate'e doğru sürdü. Daha sonra aracını durdurdu ve hızlı bir şekilde kapanan mekanik kapılara baktı. Hemen arkasından bir aracın gözleri kör eden ışıkları belirdi. Araç yanından geçti, o aracı başka bir araç daha takip ediyordu. Mekanik kapılar açılarak araçları içeri buyur etti. Cherry hiç düşünmeden gaza bastı ve o iki aracın peşine takıldı. Arabalardan biri konut bölgesindeki sokaklardan birine döndü. Cherry hatırladığı yolu takip ederek Nicolas'ın evine doğru sürdü. Silver Lane'e vardı. Gümüş huş ağaçlarıyla çevrili yolda ilerledi ve sonunda sekiz yatak odalı büyük malikâne karşısındaydı. Ağaçların arasından Nicolas'ın yatak odasını görebilmek için birkaç metre daha ilerledi. Endişe ve umutla Nicolas'ın onu görmesini bekledi. Nicolas'ın eşiyle birbirlerine sarılarak oluşturduğu silüet pencerede belirdi. Belki onu görürdü. Aşağı inerdi. Böyle bir durum yaşandığında ona yüzüğünü gösterecek ve konuyu Daniel'a getirecekti. Tam bu düşünceler içinde debelenirken bir anda kendini bir aptal gibi hissetti. Nicolas çoktan gitmişti. Artık evliydi. Kendi evleri, kendilerine ait bir yaşamları vardı. Hayatlarına devam etmişlerdi. Cherry ezici bir utanç duyarak elinden geldiğince çabuk bir şekilde oradan ayrıldı.

BÖLÜM ELLİ BİR

6 Kasım Cuma

Saat sabahın altısıydı. Daniel kıyafetlerini giyip yataklarında uyuyan Cherry'ye ve Cherry'nin hafif kızarık yüzüne perçem perçem düşmüş parlak siyah saçlarına baktı. Kolları yorganın üzerindeydi, cildi yumuşak ve davetkârdı. Daniel ona bir veda öpücüğü verip vermeme konusunda kararsız kaldı. Önceki gece ilk kez kavga etmişlerdi ve tam olarak barışmamışlardı. Ve Daniel onun neden keyifsiz olduğunu hâlâ bilmiyordu.

Gece aslında çok güzel başlamıştı. Cherry annesinin evindeyken, o da, Daniel'in mesaide olmamasına sevinen arkadaşı Will'den bir telefon almıştı. Will terfi aldığını yeni öğrendiği için kutlama yapacak birilerini arıyordu. Will eve gelmişti ve birlikte dışarı çıkmak için Cherry'nin gelmesini beklemeye koyulmuşlardı. Daniel arkadaşlarından hiçbirinin Cherry'yi kazadan önce görmediğini biliyordu ve artık evlenmek üzere oldukları için Cherry ile yakın arkadaşlarının birbirlerini biraz daha yakından tanımalarının iyi bir fikir olduğunu düşünüyordu. Will ile Daniel, Cherry'yi beklerken kendilerine buzdolabından birer şişe bira almayı da ihmal etmemişlerdi.

"Söylemem gerekir ki Dan, gerçekten çok affedici birisin. Özellikle de onun seni terk ettiğini düşünürsek," dedi Will, şişenin kapağını açarken.

Daniel yorumsuz kaldı. Belli belirsiz bir şekilde, "Düşündüğün kadar kötü bir durum yok," diyerek hikâyeyi derinleştir-

medi. Annesinin yalanından bahsederek onu suçlamak istemiyordu.

Erkek konuşmalarında hep olduğu gibi Will de olayın üstüne gitmedi. Şişesini arkadaşının şişesine vurdu. "Sana iyi şanslar," dedi samimi bir tonda. "Bu gece ne yapmak istersin? Şu yeni Japon lokantasını deneyebiliriz. Bilirsin, şu Theo'nun arkadaşının lokantası. Cherry Japon yemeği sever mi?"

Daniel bu sorunun cevabını biliyordu. O esnada kapı çaldı ve küçük ekrandan kimin geldiğine bakan Daniel, nakliyecinin yukarı taşınacak kutuları sokağa indirmeye başladığını gördü. "Kısa bir süre sonra burada olur," dedi Daniel. "Kendisine sorarız." Adam kutuları üst kata çıkardı. Zoraki bir selam verip Daniel'in çay ikramını geri çevirdi. Daniel ona Cherry'nin nerede olduğunu ve arabayla peşinden gelip gelmediğini sordu. Adam tek kaşını kaldırdı.

"Umarım takip etmemiştir, dostum. Seni de annesini tokatladığı gibi tokatlıyor mu?"

Daniel'in çenesini şaşkınlıktan düştü ve adam fazla konuştuğunu fark edince aceleyle evden ayrılmaya çalıştı.

"Eğer bir eksik yoksa ben hemen gideyim, dostum. Nakit sende mi?"

"Bir saniye, sen ne tokadından bahsediyorsun?"

"Aile işlerine karışmak tarzımdır değildir, dostum. Eğer bir sakıncası yoksa paramı alıp yoluma gideyim." İnatçı bir şekilde elini uzattı ve Daniel, onu konuşmaya ikna edemeyeceğini fark etti. İki yüz sterlinlik ücretini alan adam ortadan yok oldu. Adamın bir yanlışlık yaptığını düşünmesine rağmen Daniel'in içini huzursuzluk kapladı. Oturma odasındaki Will'in yanına gitti.

"Her şey yolunda mı?"

Daniel hızlı bir gülümseme ile yanıt verdi. "Her şey yolunda. Artık kendine ait bir ofisin olacak, öyle mi?"

Will'in işi hakkında yaptığı konuşmayı dinlerken bir yandan da Cherry'nin dönüşünü bekledi. Yaklaşık yirmi dakika sonra kapının kilidinin açıldığını duydu. Hemen ardından oturma

odasının kapısını açıldı. Cherry gergin, öfkeli ve Will'i gördüğüne hiç sevinmemiş gibi duruyordu. Daniel onu öpmek için ayağa kalktı. Cherry ona yanağını uzattı. Daniel daha sonra hafifçe misafirine doğru döndü.

"Will terfi almış."

"Öyle mi?"

"Artık o bir risk mühendisliği müdürü."

"Bundan bahsetmiştin." Cherry derin bir nefes aldı. Biraz daha çabalaması gerektiğini biliyordu. "Tebrikler!"

Will şişesini kaldırdı. "Şerefe!"

Daniel kolunun Cherry'nin omzuna attı. "Bu güzel haberi bizimle beraber kutlamak istediği için buraya geldi. Yemeğe çıkmak ister misin?"

"İı... Başım çok ağrıyor ama siz ikiniz gidip kutlayın."

Will utandı ve içkisinden bir yudum aldı. Kendini sevgililer arasındaki bir meselenin ortasında bulmuş hissediyordu.

Cherry ne yaptığının farkında olarak sessizce bekledi ama sözlerini telafi etmek için bir çaba gösteremedi veya göstermedi bile. Biri sanki onu boğuyor gibiydi ve odadan çıkmaya ihtiyacı vardı. "Ben gidip üstümü değiştireceğim."

Birkaç saniye sonra Daniel, Cherry'nin arkasından yatak odasına girdi.

"Her şey yolunda mı?"

Cherry taytını çıkarıp yere fırlattı. Daha sonra yatağa uzandı. "İyi."

"Annen iyi mi?"

"Evet, o da iyi."

Cherry ondan bir şeyler saklıyordu. Nakliyecinin söylediklerinin doğru olup olmadığını ona nasıl sorabileceğini bilmiyordu fakat içgüdüsel olarak böyle bir soru sorduğunda sonucunun hiç de iyi olmayacağını biliyordu. "Pek her şey yolundaymış gibi görünmüyor," dedi Daniel yumuşak bir ses tonuyla.

"Gerçekten hiçbir sorun yok. Sadece başım ağrıyor."

“Will’e dışarı çıkamayacağımı söyleyeceğim. Bir bahane uyduracağım artık...”

“Hayır, sen git.” Yatakta döndü ve Daniel’a doğru gülümse-di. “Özür dilerim. Sadece çok yorucu bir gün geçirdim hepsi bu. Ama siz çıkın, eğlenmenize bakın,” diye ekledi. “Sanırım ben de erkenden yatmaya çalışacağım.” Daniel’ın dudağına bir öpücük kondurdu ve ona el salladı. Onu ikna etme yolları tıkanan Daniel, Will ile birlikte Japon lokantasına gitti. Will’e Cherry’nin migren ağrısı çektiği için gelmediğini söyledi. Daniel kendini rahat hissetmediği için pek eğlenemedi ve Will’in onu dışarı çağırdığı için biraz pişman olduğunu fark etti. Will ona “evdeki durum” hakkında durum sorduğunda Daniel, Will’i geçiştirmeye çalıştı ve bir ara Cherry’yi aramayı düşündü fakat daha sonra Cherry uyumuş olabileceği için bu fikrinden vazgeçti. Saat on buçuk sularında eve döndüğünde Cherry gerçekten uyuyordu.

Tıpkı o an uyuduğu gibi. Daniel Cherry’nin güzel yüzüne baktı. Uzun, siyah kirpiklerine baktı ve onu uyandırma endişesiyle yanağına bir öpücük kondurmaktan vazgeçti. Arkasından ona yaklaşan Rufus’u kucığına aldı. Çünkü yerde bulduğu her ayakkabıyı çiğnemek dışında Rufus’un sevdiği bir diğer şey yatağa çıkıp uyuyan kişinin yüzünü yalamaktı. Daniel kucığında Rufus ile odadan çıktı ve işe gitti.

Cherry saat sekiz buçukta, odada vızıldayıp ortadan kaybolduktan sonra unutulmuş ve sonra yeniden ortaya çıkan bir sineğin verdiği rahatsızlığa benzeyen bir rahatsızlık hissiyle uyandı. Bu hissin neden kaynaklandığını hatırladı. Bir önceki gece aptalca davranışlar sergilemişti. Daniel’ın arkadaşına onlarla birlikte dışarı çıkmamak için aptalca bir bahane sunduğunu hatırlayıp utandı. Neydi adı? Will. Onunla ilk kez uzun bir süre önce tanışmıştı. Fena biri değildi ama kendini biraz fazla beğenmişti ve Cherry kendine aşırı değer veren insanları pek sevmiyordu. Ama bu yine de davranışını haklı çıkaracak bir bahane değildi. Uyumlu bir kişi gibi hareket etmesi ve onlarla birlikte yemeğe

gitmesi gerekiyordu. Bu durum Daniel ile aralarının da limoni olmasına neden olmuştu ve yaptığı şeyi telafi etmesi gerekecekti fakat Cherry'nin aklı her seferinde dönüp dolaşıp annesine ve yaşananlara takılıyordu.

Acı ve suçluluk duygusuyla kıvranarak küçük bir top hâlini aldı. *Annesine vurmuştu.* Yaptığından dolayı yaşadığı suçluluk hissi midesinin bulanmasına neden oluyordu ama yine de bazı noktalarda hâlâ kendini haklı görüyordu. Wendy, Daniel ile olan ilişkisini yanlış yorumluyordu. Cherry, Daniel'ı seviyordu. Daniel'ın varlıklı biri olması ise sadece onun şanslıydı. Bu şekilde şanslı olmasında onun da parmağı vardı, evet ama eskiler her insanın kendi şansını kendisinin yarattığını söylememişler miydi? Cherry bir önceki gün yaşananları düşünürken yeniden kıvrandı. Uzun süredir sakladığı korkunç ve yüz kızartıcı gerçek ortaya çıkmıştı. Wendy, kızının kendisinden utandığını öğrenmişti ve bunun ortaya çıkmasının nedeni de Laura'nın Cherry'yi hedef alarak söylediği sözlerdi. Öfkesi yeniden kabardı. Laura'dan gerçekten nefret ediyordu.

Önceki gece bir ara kırılma noktasına gelmişti. Daniel'a her şeyi anlatmak istemişti. Onun hayatta olduğunu bilmiyormuş gibi yaparak onu nasıl manipüle ettiğini, Laura'ya bir ders vermek için ona neler söylediğini, neler yaptığını ve Laura'nın nasıl *bir türlü yakasından düşmediğini* anlatmak istemişti. Ama tabii ki sonra kendine engel olmuştu. Daniel'ı bir restorana gönderip yatağına uzanmış, uykuya dalmadan önce nişanlısı arar mı acaba diye merakla beklemişti. On buçuk sularında eve gelen Daniel onu uyandırmadan yatağa girmiş aynı şekilde sabah da yine onu uyandırmadan giyinip işe gitmişti.

Cherry moralsız bir şekilde yatağı terk etti. Televizyonda sorunlarınızı çözmeden asla yatağa girmeyin diyen yaşlı, evli çiftler haklıydı. Tartışmanın bu kadar kök salmasına izin verip yatağa gitmemeliydi. Bu yüzden her şeyi telafi etmeye ve Daniel eve geldiğinde onu yaptığı yemekle şaşırtmaya karar verdi. Bu klişeydi ama işe yarayan bir klişeydi. Mutfağa girdi ve yerel bir

kitabevinden satın aldığı yemek kitaplarından birini açıp sayfalarını karıştırmaya başladı. Havlayan Rufus'u kucığına alan Cherry onunla beraber kitapta yapılacak güzel bir yemek aradı. İkili, bir Fas yahnisinde karar kıldı. Çok çaba harcanmış gibi görünecek kadar egzotik bir yemek olmasına rağmen, tarife bakılırsa yapımı oldukça kolaydı.

Yemeği seçtikten sonra kendine kahve yapmaya başladı ve o esnada beyninde vızıldayan sinek yeniden ortaya çıktı. Laura sineği. Yüzünü ekşitti. Bu histen nefret ediyordu. Keşke o sineği yakalayıp parçaladıktan sonra geriye kalan uzuvlarını bir kâğıt peçeteyle çöpe atabilseydi. Belki de önceki gün bunu onun için yapan biri olmuştu. Bu fikirden hafifçe zevk almış bir şekilde televizyonu açıp bir kaza olup olmadığına bakmak için sabah haberlerine baktı. Dikkatsizce yola çıkınca bir arabanın altında kalan ya da metroda platformdan düşerek bir trenin altında kalan bir kadın var mı yok diye baktı. Fakat ikinci şık pek olası değildi. Laura genelde metroyu kullanarak yolculuk yapmıyordu. Ona bir şey olması gerekiyordu. Bunu yapmanın, küçük bir müdahale ile onun başına bir iş açmanın bir yolu olmalıydı. Bir an için bunun çok kolay bir şey olduğunu düşünen Cherry, internette "ölümcül bir kazaya neden olmanın yollarını" aramaya karar verdi. Bilgisayarını açtı ve tam bu konuda araştırmaya başlayacakken elleri klavyenin üstünde dondu kaldı. İnternet geçmişini tamamen yok etmenin bir yolu olmadığını kendine hatırlattı. Tanrı'ya şükür sadece, "nasıl neden olunur" yazmıştı. Böyle bir şeyi gerçekleştirmek gibi bir niyeti yoktu. Ama yine de ne olur ne olmaz. Bilgisayarı kapadı ve hayal gücüyle biraz daha kendini eğlendirmeye karar verdi. Yıldırım... kontrol etmesi biraz zor. Bir arı tarafından sokulmak... Laura'nın arı sokmasına karşı alerjisi olabilirdi. Arıları eğitmenin bir yolu var mıydı? Laura'nın cildine, arıları çekecek bir şey sürebilirdi. Bu yöntemin başarısızlığa uğrama olasılığı yüksekti. Laura'yı arıların bulunduğu bir noktaya götürmesi ve Laura'nın da onları iğnelerini üzerine bıraktıracak kadar sinirlendirmesi gerekirdi. Hımm... Peki ya

boğulma? Bunun için güçlü bir dalgaya ihtiyaç vardı. Ayrıca etrafta tanık da olmaması gerekiyordu. Zehirlenme? Ah, Laura neden böyleydi? Neden Cherry'nin sevgili oğluna layık olmadığı konusunda bu kadar sahiplenici, bu kadar ısrarcı olmuştu?

Yemek saati yaklaştığında kendini daha iyi hissetti. Tabii ki Laura'nın evine gidip çayına zehir katmak gibi bir planı yoktu ama bunu varsaymak ona bir terapi gibi gelmişti.

Öğle yemeğinin ardından Daniel'a barışma yemeğinde kullanacağı malzemeleri almak için markete gitti ve yemeği pişirmeye başladı. Yahni daireyi zencefil, defne ve kimyon kokularıyla doldurdu ve bu kokulara mutfak tezgâhının üstünde duran kremalı pastanın kokusu eşlik etti. Saat altı buçuk sularında masayı hazırladı ve her şey hazır olduktan yirmi dakika sonra Daniel eve geldi. Cherry onun mutfığa gelmesini bekledi. Mutfığa şöyle bir göz gezdirdiğinde doğru bir şey yaptığını bir kez daha anladı. Özenle yerleştirilmiş şarap kadehleriyle süslediği masayı gören Daniel'ın da yüzüne kocaman bir gülümseme yerleşti ve aralarındaki soğukluk bir anda yok oldu.

"Nedir bu?" dedi Daniel.

"Senden özür dileme şeklim. Dün biraz huysuzluk yaptım."

"Biraz öyleydin."

"Hey!"

Anahtarını ve cüzdanını bir köşeye bıraktı. "Beni endişelendirdin. Aslında hâlâ endişeliyim. Her şey yolunda mı?"

Cherry gülümsedi. "Tabii ki yolunda. Dediğim gibi sadece kötü bir gün geçirmiştin. Hepsi bu. Gerçekten hiçbir sıkıntı yok. Pastayı gördün mü?"

Daniel tezgâha yaklaştı ve rulo hâlindeki, uzun, şekerli, içinden krema ve çilek fışkıran pastaya baktı. Pastanın üstünde batırıldığı parmağını yaladı ve gülümsedi. "Bu *harika* olmuş." Konunun değiştiğini gören Cherry rahatlayarak gülümsedi.

"İyi bir gün geçirdin mi?"

"Bir damar anjiyoplasti ameliyatını izledim."

"Anjiyoplasti kapalı damarları açma operasyonu değil mi?"

"Adamın gözlerimin önünde, tam orada iyileştiğini gördüm. Damarları açılınca kan vücudunda daha rahat bir şekilde dolaşmaya başladı. Vücudu kendine geldi. Cilt rengi bile hemen değişti."

"Bunu görmek harika bir şey olmalı."

"Öyle." Duraksadı. "Bugün annem beni aradı. Bir mesaj bıraktı. Haftalar sonra ilk kez benimle iletişime geçti."

Cherry, sırtına bir bıçak saplanmış gibi hissetti ama sakinliğini korumayı başardı. Kuskusu paketinden çıkardı ve bir kâseye döktü.

"Kendimi kötü hissediyorum. Onunla aramın bu şekilde açık olması hoşuma gitmiyor. Sesi çok üzgün geliyordu."

"Ne söyledi?"

"Her zamanki şeyler. Üzgün olduğunu ve her şeyi telafi etmek istediğini söyledi."

Cherry başını salladı.

"Bu benim için çok zor. Beni anlıyor musun?"

"Anlıyorum."

"İkinizin anlaşamaması beni çok üzüyor," dedi Daniel iç çekerek. "Nişanlım ve annem. En azından birbirinize bağırarak kadar yakın olsanız bile fena olmazdı."

Cherry onun bu salak şakasına gülümsedi.

"Aranızı düzeltmek için bir şeyler yapamaz mıyız? Biliyorsun, ona henüz nişanlandığımızı da söylemedik."

"Tabii ki! Bu beni çok mutlu eder."

"Gerçekten mi?"

"Evet," Cherry, Daniel'ı öptü. "Onunla aramın bozuk olması ve senin arada kalman beni de çok üzüyor." Cherry fırtına doğru döndü ve yahniyi kontrol etti. Cherry, Daniel'ın onu ikna etmenin ne kadar kolay olduğunu görünce yaşadığı büyük şaşkınlığın farkındaydı. Erkekler yüzleşmelerin yaşanmadığı bir hayatı severdi ve Cherry söylediği şeyin aslında bir anlam içermediğini, Laura ile aralarındaki meselenin o kadar kolay çözülemeyeceğini

biliyordu. Daniel bunu fark edene kadar Laura'nın ortadan kaybolmasını diledi.

"Bu harika kokuyor," dedi Daniel, yahniye bakarak. Cherry'ye sarıldı ve ensesine bir öpücük kondurdu. "Teşekkürler, Cherry. Harikası. Annemin işlerini pek kolaylaştırmadığını biliyorum, buna rağmen ona karşı kin tutmadığın için sana minnettarım."

"Dikkatli ol, sıcak!"

"Gidip onunla görüşmeyi düşünüyorum."

Cherry arkasını döndü. "Ne? Bu gece mi?"

"Yarım saat, bir saatliğine. Yemekten sonra. Bu senin için sorun olur mu? Çok zor günler yaşıyor. Biliyorsun, babamla boşanıyorlar."

Bir panik dalgası Cherry'ye çarptı. Son istediği şey Daniel'ın, Laura ile Wendy arasında geçen konuşmanın tamamı hakkında bilgi sahibi olmasıydı. "Ben... kendimi pek iyi hissetmiyorum, hepsi bu."

"Ne oldu?"

"Önemli bir şey değil. Sadece başım ağrıyor. Dün gecedен beri devam ediyor." Alnını ovaladı, hızlı düşünmeye çalıştı. "Gececek gibi de görünmüyor."

Daniel bir süre sessiz kaldıktan sonra söze girdi. "Sen biraz dinlen hadi. Ben bir duş alıp sonra da kuskusu hazırlayacağım." Cherry, Daniel'ın onu oturma odasına götürüp kanepeye oturtmasına izin verdi. Daniel odadan ayrıldıktan kısa bir süre sonra duşun sesini duydu ve kanepede dikleşti. Gerginliği her geçen saniye artıyordu. Sanki şeytan sırtına çökmüş gibiydi ve ne yaparsa yapsın yaşadığı huzursuzluktan kurtulamıyordu. Bir yere kaçmak istiyordu. Kötü hisleri biraz müzikle uzaklaştırmaya karar verdi. Müziği açtı ve kanepeye uzanarak gözlerini kapadı. Başının etrafında dolanan sineği görmezden gelmeye çalıştı.

"Başının ağrıdığını sanıyordum," dedi Daniel oturma odasına adım atar atmaz. Üzerinde temiz bir tişört ve kot pantolon vardı. Saçları dağınık ve ıslaktı. Rufus da hemen ayaklarının

dibindeydi. Zıplayıp hoplayıp onun bileklerini yalamaya çalışıyordu.

"Ağrıyor ama bir ilaç içtim," dedi Cherry.

"İlaçlar bu kadar çabuk bir şekilde etkili olmazlar," dedi ve müziğin sesini kısıtı.

Lanet olsun onun doktorluğuna, diye düşündü Cherry ve onun haklı olduğunu bilerek tartışmadı. Onun yerine ona doğru kocaman bir gülümseme fırlattı. "Beni neşelendirdin. Sanırım başım, taşınmanın verdiği stres yüzünden ağrıyor."

"Burada olmaktan dolayı mutlu değil misin?"

Cherry, Daniel'a şaşırmış bir şekilde baktı. "Aşırı derecede mutluyum." Ona "*Sen değil misin?*" diye sormak istedi ama bir şey onu durdurdu. "Aç mısın?"

"Açlıktan ölüyorum."

"Sofraya geçelim mi?"

Beraber mutfağa gittiler. "Bir bardak şarap?"

Cherry'nin yüzü düştü. "Ah, olamaz!"

"Ne oldu?"

"Şarabı unuttum."

"Merak etme."

"Ama her şeyin mükemmel olmasını istemiştım." Cüzdanını kapı. "Hemen Henry's'e gidip birkaç şişe kırmızı şarap alacağım. Rufus'u da gezdirmiş olurum hem," dedi ve mutluluktan yerinde duramayan Rufus'a tasmaını taktı.

"Bunu yapmana gerek yok."

Cherry çoktan kapıya yönelmişti bile. "Ben gelene kadar sen de kuskusu hazırla. Rufus'u biliyorsun, tuvalet işini her zaman beklendiği kadar çabuk bir şekilde halletmiyor."

Cherry kapıyı arkasından çarptı ve hızla çarpan kalbini dizginlemeye çalıştı. Asansörü beklemedi ve aceleyle merdivenlerden aşağı indi. Heyecanlı Rufus da hemen arkasından onun hızlı adımlarına ayak uydurmaya çalıştı. Temiz hava sakinleşmesine yardımcı oldu ve kısa bir yürüyüşün ardından şarap satın alacağı dükkâna vardı. Rufus'ı dükkânın hemen önündeki bir

ağaca bağladı. Genelde o dükkânın içinde her zaman şarap üzerine entellektüel tartışmalar yapan müşteriler olurdu ama o gün dükkân boştu ve Cherry hızlı bir şekilde istediği şeyi aldı. Aldığı şişeyi kalın plastik bir torbaya koyarak dışarı çıktı. Eve geri dönmeye hazır değildi. Atmosferin dağılması için yeteri kadar süre geçmemişti. Rufus'u bağlı olduğu ağaçtan kurtardı ve onun ihtiyaç duyduğunu iddia ettiği yürüyüşe çıkardı.

Laura televizyondaki programların kalite düşüklüğünden rahatsız bir şekilde kanallar arasında hızla dolaştı. Ciddi bir yemek programı olarak lanse edilen, sıradan yaşam tarzı programlarından birini daha izlemek istemiyordu. Son zamanlarda yaptığı gibi bütün gününü evde kendine acıyarak geçirmişti. Wendy ile yaptığı korkunç görüşmenin ardından ne yapacağını bilemez hâle gelmişti. Yapabileceği hiçbir şey yoktu ve bu durum onu çok korkutuyordu. Hiçbir şey yapmadığı için kendini açık bir hedef gibi hissediyordu.

Laura telefonunu kontrol etmeyi düşündü ama zaten Daniel'in cevap vermediğini biliyordu. Göğsünün tam ortasında kocaman bir boşluk hissetti ve dikkatini dağıtacak bir şeyler bulmaya çalışarak hızlı bir şekilde ayağa kalktı. Çareyi kitap okumakta buldu.

Üst kata, yatak odasına çıktı ama romanı yatağının yanında duran komodinin üzerinde değildi ve bu durum onun bir anda paniğe kapılmasına, acaba eve biri mi girdi diye korkmasına neden oldu. Uzun bir süredir eve ondan başka sadece Bayan Moore'un girdiğini biraz utanarak hatırladı. Bayan Moore etrafı toparlarken kitabı başka bir yere koymuş olabilirdi. Laura pencere-lerin kapalı olup olmadığını kontrol etti ve perdelerin arkasını da yokladıktan sonra tam arkasını dönecekken gözüne dışarıda yaşanan bir hareketlilik takıldı.

Cherry karşı kaldırımdaki bir sokak lambasının altında duruyor ve eve doğru bakıyordu. Laura bir anda ürperdi ve perdeleri çekti. Perdeler camı tamamen örtmedi ve küçük bir boşluk kaldı.

Laura bir ışık huzmesinin içeri doğru hücum ettiği o boşluktan Cherry'nin her şeyi net bir şekilde görebildiğini biliyordu. Odayı terk etmek için o boşluğun önünden geçmesi gerekiyordu. Bir süre hareketsiz kaldıktan sonra yavaş adımlarla ilerledi ve sırtını duvara yasladı... Tanrı aşkına, *yerde sürünüyordu*. Perdenin arkasından baktı, keskin bir nefes almadan önce sinirli bir homurtu ağzından kaçtı. *Cherry'nin ona bunu yapmasına izin vermemesi gerekiyordu* ama hareket edemez bir hâldeydi. Duvara yaslanmış bir şekilde beklediği birkaç dakika Laura'ya bir ömür gibi geldi. Cherry'nin orada olup olmadığını bir kez daha kontrol etmek üzereyken bir havlama sesi duydu. Küçük bir köpekten çıkmış, tatlı, mutlu bir havlama... veya muhtemelen yavru bir köpek... Bir yavru. Laura perdenin arkasından bir daha baktı ve Cherry'nin, yanındaki Golden cocker cinsi köpeklerle karşı komşusunun bahçesinin önünde dolaştığını gördü. Köpek, Cherry'nin etrafında mutlu bir şekilde hoplayıp zıplıyor, tasmaına dolanıp duruyordu. Cherry onu sevmek için eğildi, ufaklık da sahibinin bu hareketine onun elini yalayarak teşekkür etti.

Laura köpek yavrusu baktı. *Oyuncusuna yolladığı köpeğin aynısıydı*. Cherry'nin öldürdüğü yavrunun aynısıydı. Onun evinin etrafında dolaşarak ne yapıyordu?.. Tanrım, onunla *dalga* geçiyordu.

Cherry bir anda başını kaldırdı ve Laura onun bu kibirli tavrı karşısında öfkeyle doldu. Hiç düşünmeden perdeyi kapadı ve alt kata doğru hızla indi. Az kalsın merdivenlerden düşecekti. Ön kapıyı açtı ve kendini kaldırıma attı.

Sokak boştu. Derin bir nefes adlı ve sağa sola baktı. Cherry gitmişti. Hava sakın ve karanlıktı. Sokağı sadece sokak lambalarının cılız ışıkları aydınlatıyordu. O esnada karşı komşusunun duvarının arkasından bir şey belirdi. Bir tilki... Tilki bir süre gözlerini Laura'nın gözlerine dikti. Daha sonra arkasını dönüp uzaklara doğru kaçtı. Korku geri döndü ve Laura dışarı çıkarken evin kapısını açık unuttuğunu fark etti. Kalbi ağzında eve geri döndü, kapısını kapadı ve sıkıca kitledi.

Daniel çarpılan kapıya şaşkınlıkla baktı. Cherry onun gidip annesini görmesini istememişti, bu çok açıktı. Daniel'in bir yanı onu bu konuda suçlamıyordu. Ne de olsa annesi ona hiç iyi davranmamıştı. Ama... Ah, kimbilir... Daniel bir anda yorgun bir şekilde kendini yemek masasının hemen yanındaki sandalyenin üstüne bıraktı. Şarap kadehleri, çatal bıçaklar, peçeteler ve Tanrı aşkına, hatta çiçekler bile sanki bir anda ona düşmanca tavır sergilemeye başlamış gibiydi. Daniel kendini bir anda suçlu hissetti. Cherry aralarını düzeltmek için büyük çaba sarf etmişti ama o yemekten sonra annesini görmeye gideceğini söyleyerek belki de biraz düşüncesizlik yapmıştı. Titreyen telefonunu eline aldı, Cherry'nin ona şarap seçimiyle ilgili bir mesaj atmış olabileceğini düşünürken Facebook'un ona bir mesaj isteği olduğuna dair bildiriyle karşılaştı. Mesajın kim tarafından gönderildiğini hemen anlamadı ve mesajı açtığı anda da kafası iyice karıştı.

Selam Daniel. Seninle iletişime geçtiğim için umarım rahatsız olmazsın ama seninle konuşmak istediğim bir şey var. Müsait olduğunda beni arar mısın?

Teşekkürler, Wendy.

Mesajın sonunda bir telefon numarası yazılıydı. Mesajın Cherry'nin annesi tarafından yollandığını anlaması Daniel'in birkaç saniyesini aldı. Wendy'nin kendisine neden böyle bir mesaj attığına dair herhangi bir fikri yoktu ama bir nedenden ötürü onu hemen araması gerektiğini hissetti."

"Alo?"

"Wendy, ben Daniel."

"Tanrım, beklediğimden çabuk aradın."

"Mesajını aldım."

"Ah, güzel."

Wendy mesajı atan kişi olmasına rağmen çekingen taraf ol-

duğu için Daniel dizginleri eline almaya karar verdi. "Senin aramam gerektiğini yazmışsın."

"Biliyorum. Biliyorum. Cherry yanında mı?"

"Hayır, şarap dükkânına gitti."

Wendy sessizliğe büründü ve Daniel kendisinin biraz kibirli davrandığını düşündü: Şarap dükkânıymış! Ama bu sessizliğin arkasında başka bir neden daha var gibiydi. Wendy sanki konuşmak için cesaret toplamaya çalışıyordu.

"Seni Facebook'ta buldum."

"Pekâlâ."

"Bunu söylemek benim için çok zor... ama kendimi bunu söylemeye mecbur hissettim." Duraksadı. "Geçen gün annen beni görmeye geldi ve bana duymak istemediğim bazı şeyler söyledi..."

Daniel bu durumun biraz sinirlerini bozduğunu hissedebiliyordu. Dışarı doğru can sıkıntısı gösteren bir nefes vermiş falan olmalıydı ki Wendy sözlerine şu şekilde devam etti, "Ne düşündüğü biliyorum. Onun Cherry'den hoşlanmadığı için bu şekilde konuştuğunu düşünüyorsun. Evet, Cherry'den hiç hoşlanmıyor ama... Ah, Tanrım..." Wendy derin bir nefes aldı. "Bu yaptığım en kötü şey ama... annenin haklı olma olasılığı yüksek."

Daniel, Wendy'nin neden bahsettiğini biliyordu fakat yine de sordu. "Hangi konuda haklı?"

"Aman Tanrım, bunu kelimelere nasıl dökmeliyim? Bir kişinin kızı hakkında bunları söylemesi zaten yeterince kötü..." Wendy duraksadı. "Cherry gösterdiği kadar mütevazı ve tatlı biri değil. O hep kazanmak ister. Kafasına bir hedef belirler ve onu elde etmek için her şeyi yapar. Eğer hedefi... süpermarket gibi boktan bir işte çalışmadan yaşamaksa bu hedefe ulaşmak için her şeyi yapar. Ve bu hedefe ulaşmak için karşısına engeller çıksa da kolay kolay pes etmez. Bu sebeplerden dolayı şu an tüm enerjisini annenin hayatını cehenneme çevirmeye adanmış durumda. Sıradaki hamlesinin ne olacağını ve nerede duracağını da maalesef bilmiyorum."

Daniel masadaki çatalla oynuyordu. Çatalın sapını havaya kaldırıp çevirerek vuruyordu ki masadan seksin. Çatal bir anda yere düştü.

“Hâlâ orada mısın?” diye sordu Wendy.

“Evet, buradayım.”

“Bunları söylediğim için çok üzgünüm, aslında hiçbir şey söylemeyecektim ama bana çok iyi davrandın. O gün öğle yemeğine gittiğimizde hani? Cherry ile baş başa geçireceğin zamanı benimle geçirmek zorunda kalmana rağmen bana çok sıcak ve çok dostane davrandın. Bunu asla unutmayacağım. Senin hiçbir şey bilmeden karanlıkta kalmana gönlüm razı gelmedi. Annenin yaptığı korkunç şeyin de farkındayım ama yine de...” Wendy’nin sesi titredi. Daniel onun gözyaşlarına boğulmak üzere olduğunu anladı.

“Beni dinle. Cherry çocukken, on dört yaşlarındayken, bir kız beden eğitimi dersindeyken onun okul gömleğini yırtmıştı. Bunu kız okul yarışmasında onun sunacağı fikrin bir benzerini sunduğu için yapmıştı. Ödül elli sterlindi ve bunu, kendisinin kazanmasına rağmen yapmıştı. Bence bu saldırı sadece bir mesaj vermek içindi.”

Bu küçük bir çocuğun, bir gencin yapabileceği ufak ve aptalca bir şeydi. Fakat yine de duyduğu bu hikâye neden kanının çekilmesine sebep olmuştu?

“Neyse, sanırım yeteri kadar konuştum. Telefonu kapatıyorum. Özür dilerim, Daniel. Bunun biraz da kendi suçum olduğunu düşünüyorum. Sanırım onu yeteri kadar iyi yetiştirememişim. Görüşmek üzere. Kendine iyi bak.” Telefonu kapattı.

Daniel telefonu masaya bıraktı ve boş gözlerle içinde bulunduğu odayı taradı. Annesinin inatla, hoşnutsuzlukla ilişkilerinde açmaya çalıştığı delik bir anda büyüdü. Daniel duyduklarının ardından ne yapması gerektiğini bilmiyordu. Düşünmek için zamana ihtiyacı vardı. Kapıdan gelen sesleri duydu ve Cherry içeri girince ayağa fırladı.

“Avustralya’nın bağlarından bir şarap buldum. ‘Biraz ekşi,

güçlü bir baharat aroması...' Cherry elindeki şişenin etiketine bakarak, "Ne oldu?" dedi.

"Yok bir şey," dedi Daniel bozuntuya vermeden.

"Bir şey olmuş."

Daniel gülümsedi ve elini ona doğru uzattı. "Şişeyi açmamı ister misin?"

Cherry gözlerini Daniel'a dikerek şişeyi ona uzattı. Daniel, Cherry'nin onu sorguya çekmek istediğini görebiliyordu. Fakat bir barışma yemeği yemek üzere oldukları için Cherry fazla bir şey söylemeden geri çekilince rahat bir nefes aldı. Menüde sorgulama yoktu. Daniel az önce kendisine bir sır verildiğini saklamak için güçlü bir içgüdüyle hareket ediyordu. Cherry yemekleri servis ederken o da şarap kadehlerini doldurdu. Yemek çok lezzetliydi ama aralarındaki konuşma durağandı. İkisi de gergindi ve rahatlamakta güçlük çekiyordu. Cherry başının yeniden ağrımaya başladığını iddia etti. Yemeği hızlı bir şekilde yiyip televizyonun karşısına geçtiler. Saat on buçuk sularında ikisi de ayakta kalmanın hiçbir anlamı olmadığına karar verdi ve ayrı ayrı yatak odasına gidip yatağa girdiler.

"Kitap okuyacak mısın?" dedi Daniel ve Cherry bu sorudan onun kitap okumak istediğini anladı. Daniel geçirdikleri akşamdan farklı bir noktaya kaçmak istiyor gibiydi.

"Sanırım uyuyacağım," dedi Cherry ve kendi tarafındaki ışığı söndürdü. "Ama sen oku."

Daniel kendi ışığını kapamadan önce on dakika kitap okudu. Yatağa kurulduğu an Cherry'nin hâlâ uyanık olduğunu fark etti. Onun ismini bir kez yumuşak bir tonda seslendi. Fakat Cherry cevap vermedi.

Cherry, Daniel'ın uyuduğuna emin olduktan sonra aklını çalıştırmaya başladı. Aralarında çatlaklar oluşmaya başladığını görebiliyordu. O gece bir şey olmuştu. Daniel'ın ondan sakladığı bir şey ve ondan şüphelenmesine neden olan bir şey... Çatlakların genişleyip hızla derinleşmek gibi kötü huyları vardı. Cherry ya bu çatlağı kapatacaktı ya da Daniel elinden uçup gidecekti.

BÖLÜM ELLİ İKİ

7 Kasım Cumartesi

Laura kapının önündeki paspasa postanın bırakıldığını duydu. Gelen postalara her zamanki gibi tereddütle yaklaştı ama her şey çok sıradan görünüyordu. Kaşmir kazaklar satan bir dükkâna ve yurtdışında yatırım fırsatları sunan bir şirkete ait broşürlerin yanında birkaç zarf vardı. Gelen evraklara hızlı bir şekilde göz atarken, gözü pahalı bir görüntüye sahip krem rengi bir zarfa takıldı. Kalın zarfın içinde bir kâğıt vardı. Zarfı açma fırsatı bulamadan kapı çaldı ve Laura kapıyı açmadan önce kapı deliğinden dışarı baktı. Bu davranışı kendini içine kapanık yaşlı bir hanımefendi gibi hissetmesine neden oldu. Sızdıran camı onarmaya gelen ustalardı. Adamlar camın gün sonuna kadar söküleceğini ve yeni camın da muhtemelen ertesi gün takılacağını ona bildirirlerken Laura onlara çay yaptı.

Ustalar bahçeye çıkınca Laura kendini oturma odasının sessizliğine bıraktı ve kalın zarfı açtı.

Sayın Bayan Cavendish,

Bu mektubu sizi müvekkilim Howard Cavendish adına yazıyorum. Müvekkilim, sizinle boşanma konusunda müzakere etmesinin üzerinden uzun bir süre geçmesine rağmen sizin hâlâ süreci başlatma konusundaki talebinizi detaylandıran bir bildirimde bulunmadığınızı belirtti. Kendisi hâlâ boşanma işlemlerinin sizin tarafınızdan başlatılması konusunda ısrarcıdır. Sizin

bu bildirim elinize geçtikten iki hafta içerisinde işlemlere başlamanızı beklemekteyiz. Aksi hâlde mahkemeye bu konuda gerekli başvurular tarafımızca yapılacaktır. Tüm işlemlerin herkesin çıkarına olacak şekilde sağlıklı yürütmesi için henüz yapmadıysanız kısa süre içerisinde kendinize bir yasal danışman tutmanızı öneriyorum.

Sizden bu süre içerisinde bildirim almayı temenni ediyorum.

*En içten dileklerle,
Alastair Lloyd-Edwards.*

Laura mektubu masaya bıraktı. Ne fark ederdi? Kimin kimi boşadığı çok mu önemliydi? İlişkileri bitmişti ve anlaşılan o ki kimsenin asıl önemli olan şeyin bu olduğuna dair bir düşüncesi yoktu. Belki de Howard'ın yanında Marianne olduğundan ilişkinin durumu hiç önemli değildi. Belki de yıllardır evlilikleri onun için hiçbir önem arz etmiyordu. Laura bir anda çok yorgun olduğunu hissetti ve o mektuba cevap vermekle hiç uğraşmamaya karar verdi. Son zamanlarda ofise de gitmez olmuştu ve az çok Cherry'nin arzu ettiği gibi yaşamaya başladığının farkındaydı. Dizisi iptal edildikten sonra bütün enerjisini kaybetmişti. Geceleri uyuyamıyordu, rengi soluklaşmıştı ve gözlerinin altı çizgilerle doluydu. Dışarı çıkmaya korkuyordu. Ürünler süpermarketten evine geliyordu. Paspasa bırakılan postaları eline aldığı anda gergin bir hayvan gibi davranıyordu. Bir de Cherry'nin yaptığı beklenmedik ziyaret vardı. Laura onun orada ne kadar durduğunu, neye baktığını, ne planladığını merak etti. Izzy onu kontrol etmek için aradığında, bu duruma çok sinirlenmiş ve hemen polise haber vermesi gerektiğini söylemişti. Fakat Laura polisin tepkisinin ilk seferkinden pek de farklı olmayacağını düşünerek bu yola başvurmamıştı. Cherry bir hamle yapmadan hiçbir şey yapamıyorlardı. Laura, başına bir şey gelmesini beklediğini fark etti. Ve bu durum onu yavaş yavaş boğuyordu.

Bir şey yapması gerekiyordu. Daniel'ı görmesi gerekiyordu. Laura ceketini üstüne geçirdi, çantasını eline aldı ve kendini dışarı attı.

Üzerinde "Kardiyoloji" yazan büyük çift kapıya doğru endişeyle ilerledi. Genç, siyahi bir hemşire kardiyoloji bölümünün danışma masasında oturuyordu.

"Size yardımcı olabilir miyim?" diye sordu hemşire.

"Dr. Cavendish ile görüşmek istiyorum."

"Kendisi şu an ameliyatta."

"Ah, öyle mi? Peki... ameliyat tahminen ne zaman biter?"

Hemşire saatine baktı. "Bunu söylemek zor. En azından iki saat daha devam edeceğini düşünüyorum."

Laura'nın yüzü düştü.

"Yapabileceğim başka bir şey var mı?"

"Hayır, teşekkürler. Ben sonra geleyim o zaman."

Laura konuşmayı fazla uzatmadan hızlı bir şekilde kardiyoloji bölümünden ayrıldı. Daniel'ın kazasından beri hastaneleri keder kaynağı olarak görmesine rağmen kendini orada beklemeye zorladı. Dakikalar aşırı derecede yavaş geçti ve elindeki kahveyi kırk beş dakika boyunca oyalanarak bitirdi. Daha sonra aklına bir şey geldi. Ya Cherry mesaisinden sonra Daniel ile görüşmeye gelirse? Ya hastaneye gelirse? Midesi kasıldı ve hemen ayağa kalktı. Endişeli bir şekilde hastanenin içindeki, örgü kıyafetler ve iyi niyetli müdahimlerle dolu vakıf dükkânının önünde dolanmaya başladı. Sonra onun hemen yanındaki, oyuncakların ve çubuğa takılmış balonların süslediği hediyelik eşya dükkânına girdi. Ve son olarak da hediyelik eşya dükkânının hemen yanındaki mini süpermarkette dolandı. Saat üç buçuk sularında Laura buradaki bekleyişini tamamlayarak kardiyoloji bölümüne geri döndü.

"Dr. Cavendish ameliyattan çıktı mı?" diye sordu aynı hemşireye. Hemşire ona baktı ve başını sallayarak koridorun sonunu işaret etti.

Daniel başka biriyle derin bir konuşmanın içinde olduğu için ilk başta Laura'yı görmedi. Laura bu sayede fark edilmeden ona bakma şansı yakaladı. Oğlunu önlüğünün içinde ilk kez görüyordu. Kalbi büyük bir gururla doldu. O esnada Daniel başını çevirip onu gördü.

Daniel'ın kendisini gördüğüne mutlu olup olmadığından emin değildi. İlk başta oğlunun onu gördüğü için mutlu ve minnettar olduğunu düşündü ama tahmininin doğru olup olmadığını kontrol edemeden Daniel kaşlarını çatarak ona doğru yaklaştı.

"Anne, burada ne işin var?"

"Seni görmeye geldim."

"Şu an mesaideyim."

"Evet, biliyorum ama evine gelemiyorum, öyle değil mi?" Laura gerginliğini dizginlemeye çalıştı. "Ben... sana dün mesaj bıraktım. Zaman içinde bir sürü mesaj bıraktım."

Laura oğlunun suçluluk hissettiğini gördü. Daniel onu daruşma masasının önünden çekerek meraklı bakışlardan ve fısıltılardan uzağa götürdü. "Kusura bakma... sadece çok fazla şey yaşıyorum." Duraksadı. "Wendy bana ulaştı."

Laura büyük bir şaşkınlıkla ona baktı. "Ne söyledi?"

Bir hemşire Daniel'a seslendi. Daniel ona doğru döndü. "Geliyorum..." Yeniden annesine baktı ve kısık sesle. "Burada konuşamayız," dedi.

"Sen mola verene kadar bekleyebilirim."

"Molama daha beş saat var ve mola verip veremeyeceğim de garanti değil."

Annesinin kederli yüzünü görünce yumuşadı. "Eve gelirim."

"Ne zaman?"

"Bilmiyorum."

"Mesaiden sonra gel."

"Çok geç olur."

"Umurumda değil. Ama gelmeden önce beni ara," dedi Laura hızla, Daniel'ın kapıyı çaldığında karanlık olacağını hesaba katarak.

"Tamam, deneyeceğim."

"Söz mü?"

Annesinin kolundan tutup onu çıkışa doğru götürdü. Laura durup ona doğru döndü ve yalvardı. "Lütfen."

Annesinin sesinde ki duygu yoğunluğu onu şaşırttı. "Tamam, şimdi git ve dinlen. Çok yorgun görünüyorsun."

Laura hastaneden ayrıldı. Eve dönüş yolunda titrediğini fark etti. Oğluyla yeniden konuşabildiği için mutlu ve minnettardı. Onu ne kadar çok özlediğini bir kez daha hissetti. Wendy de oğluyla konuşmuştu. Onun ne dediğini tam olarak bilmiyordu ama Daniel artık ona sinirli değildi. Belki de o korkunç ziyaret iyi sonuçların ortaya çıkmasına neden olmuştu. Cherry hâlâ bir sorundu ama Laura o an her şeyi unuttu ve elindeki küçük mutluluğa tutundu. Daniel onunla buluşmak istiyordu. Belki de oğlu en sonunda ona inanacaktı.

BÖLÜM ELLİ ÜÇ

7 Kasım Cumartesi, 22:39

“Selam anne. Eve gidip üstümü değiştireceğim. Daha sonra da eğer hâlâ benimle konuşmak istiyorsan sana geleceğim. Eğer uyuyorsan merak etme, ben de çok yorgun olduğum için istersen yarın da görüşebiliriz. Yarım saat içinde beni aramazsan uyuduğunu varsayarak ben de uyuyacağım.” *Mesajı yeniden dinlemek için ikiye basın. Mesajı kaydetmek için...*

Daniel aradığı zaman telefona cevap verememişti. Kendine öfkelenen Laura gelen mesajı dinledi. Şükürler olsun ki sadece yirmi dakika geçmişti. Hemen Daniel’ı geri aradı ve uyuyakalıp telefonu duymadığı için kendine küfür etti. Laura hastaneden döndüğü zaman kendini bir şeylerle meşgul etmeye çalışmış ama geçen saatlerle birlikte kendini daha da gergin bir hâlde bulmuştu. Daniel’ın fikrini değiştirmesinden, Cherry onu aradığı için doğrudan eve gitmesinden ve onu aramamasından korkmuştu. Gece çökerken kitap okuyarak dikkatini dağıtmaya çalışmış ama uykusuz geçen gecelerin etkisinden de kaçamayarak derin, rüyasız bir uykuya dalmıştı.

Kanepeden kalktı ve telefon kulağında odada dolaşmaya başladı. Telefon her çaldığında morali bozuldu. En sonunda onu hüzne boğan o telesekreter sesini duydu ve bir mesaj bıraktı.

“Daniel, aramana cevap veremedim. Seninle görüşmek istiyorum. Yarım saat içinde seni ararsam geleceğini söylemişsin... Lütfen gelir misin? Umarım uyumamışındır ve duşta falansın-

dır... Bana haber ver. Seni bekleyeceğim, o yüzden saatin geç olmasından korkma.”

Telefonu kapadığı an kendini yeniden derin bir yalnızlığın içinde buldu. Saate baktı. Saat on kırk üçtü. Hâlâ zaman vardı. Biraz televizyon izlemeye karar verdi. Televizyona baktıktan on dakika sonra kendine bir çay yapmak için mutfağa gitti. Mutfaka giderken telefonunu pantolon cebine koydu. Daniel’den gelecek bir aramayı daha cevapsız bırakma gibi bir lüksü yoktu. Çay sununun ısınmasını beklerken Moses’ın hâlâ eve dönmediğini fark etti. Katlanır bahçe kapılarını açtı, mutfağın içinden çıkmadan, ışığının güvenliği altında Moses’ın yemek kabını verandanın zeminine vurdu. Moses koşarak gelmedi ama bahçenin dibinden acılı ve kısık miyavlaması geldi.

“Moses?” diye seslendi Laura ve Moses ona yarım bir miyavlama ile cevap verdi. Ters giden bir şeyler vardı.

Laura’nın gidip onu alması gerekiyordu. Laura karanlığa doğru baktı ve kedisine küfür etti. Bahçe ışıklarını açtığında çimenlerin arasından uzanan taşlı yolu, ustaların bıraktığı plastik bariyerleri, paslanmaz çelik su fışkiyelerini görebiliyordu fakat uzaktaki gölgelerin içinde ne olduğunu göremiyordu. O gölgelerin arasından Moses’ın çığlığı duyuldu.

Laura, Moses’ı eve getirme operasyonunu olabildiğince çabuk bir şekilde yapmaya karar verdi. Bahçeye adım atar atmaz gecenin serinliği bedenini sarmaladı. Tüm cesaretini toplayarak bahçenin derinliklerine doğru ilerlemeye başladı. Önündeki göreve odaklanarak, içinde filizlenmeye çalışan korkuyu bastırdı ve Moses’ın miyavlamasını dinleyip yerini tespit edene kadar ona seslendi. Kafa karışıklığı ile sağına soluna bakarken ağaçların gizlediği çitlerin dibinde onu gördü. Daha doğrusu onun patisini gördü. Moses patisiyle bir parçayı itip çitten geçmeye çalışıyordu.

Laura neler olduğunu daha iyi görmek için eğildi. Nasıl olursa çitin bir bölümü çıkmıştı ve Moses ne kadar çabalarsa çabalasın yeterli güç bulamadığından bu çıkık parçayı iterek içeri

girmeyi başaramıyordu. Laura bunu tilkilerin yaptığını düşündü çünkü açıklık ancak birkaç santim genişliğindeydi ve zaten daha önce tilkilerin bahçeye arka taraftan girdiğini görmüştü.

“Merak etme, seni oradan kurtaracağım,” dedi Laura ve çitin o bölümünü eliyle kaldırdı. Ama bir nedenden ötürü Moses hareket etmedi.

“Hadi, çabuk ol,” dedi Laura. Gölgelelerin etrafını sarmaya başladığını hissedebiliyordu. Bir an önce eve girmek istiyordu. Fakat Moses yine de hareket etmedi.

“Sorun nedir?” diye sordu ve o esnada ensesindeki tüylerin diken diken olduğunu hissetti. Arkasını dönüp eve baktı. Bahçe gözüne karanlık bir orman gibi gözüktü ve ev de o ormanı aşarak ulaşması gereken uzaklardaki bir kaleydi. Işığın ulaşmadığı bahçenin yan tarafları hâlâ karanlıktı. Laura o taraflarda neler olup bittiğini göremiyordu. Çitin öbür tarafına uzandı ve Moses’ı boynunun arkasından yakalamaya çalıştı. Moses ilk başta yakalanmak istemese de Laura en nihayetinde amacına ulaştı. Onu omzuna yerleştirdi. Moses da kulağına doğru durmadan mırıldanmaya başladı. Laura evin açık kapısına ve mutfaktan yayılan ışığa doğru baktı. Ağaçların yapraklarından hışırtılar çıkaran rüzgâr, havayı iyice serinletmişti. Laura’nın bedeni titredi. Eve doğru sanki biri arkasından kovalıyormuşçasına koşmaya başladı. Moses’a iyice tutundu ve koşarken inlediğini hissetti. Etrafına bakmaya cesaret edemeden başını eğerek koştu. Korku derisini pençelemeye başladı. Attığı her adımda korkusu ve nabızı biraz daha arttı. En sonunda kendini evin içine attı ve kapıyı arkasından sert bir şekilde kapadı. Aceleyle anahtarı çevirerek kapıyı kitlemeye çalıştı ama elinden kaydı. Hemen öbür elindeki Moses’ı bıraktı ve anahtara iki elle sarılıp kapıyı kitledi. Nefes nefese camdan dışarı baktı. Bahçede görebildiği kadarıyla kimse yoktu.

Cebinde titreyen telefonu irkilmesine neden oldu. Telefonu Daniel’dan bir mesaj geldiğini ona bildiriyordu.

“Kusura bakma. Duştaydım. Hemen geliyorum.”

Ah, Tanrı'ya şükürler olsun. Yaşadığı rahatlık Laura'nın neredeyse ağlamasına neden olacaktı. "Daniel geliyor, Moses." Evde tek başına olmaktan nefret ediyordu. Saat geç olmuştu ve Daniel eve geldiğinde çok daha geç olacaktı. Belki onu geceyi orada geçirmeye ikna edebilirdi. Hemen mesaja cevap verdi ve daha sonra oturma odasına giderek kanepenin ucuna oturdu. Oğlunun gelişini beklemeye başladı. *Daniel geliyordu.* Bir anda içi büyük bir mutluluk ile doldu. Telefonu hâlâ elindeydi. Izzy'yi aramak için çok mu geçti? Şansını denemeye karar verdi.

"Ne oldu?" dedi hemen arkadaşı endişeyle telefona cevap vererek.

"Ah, bir şey yok, bir şey yok. Seni bu saatte aradığım için özür dilerim ama merak etme kötü bir şey olmadı. Hatta tam tersi çok güzel bir şey oldu. Daniel benimle konuşmak için buraya geliyor. Bugün onunla hastanede görüştüm ve mesasının ardından beni görmeye geleceğini söyledi."

"Ah, tatlım, bu harika. Artık bir araya gelip konuşmanızın zamanı gelmişti."

"Sanırım... sanırım bir şeylerden şüphelenmeye başlamış. Cherry ile ilgili soru işaretlerinin olduğunu o da farkına varmış."

"Gerçekten mi? Bunu nereden biliyorsun?"

"Hastanede söylediklerinden bu çıkarımı yaptım."

Izzy derin bir nefes aldı. "Şükürler olsun."

"Evet," dedi yumuşak bir ses tonuyla. "Evet."

Birbirlerine veda etmelerinin ardından Laura telefonunu yanına koydu ve kumandayı eline alarak zaman geçirmek için yeniden kanallara bakınmaya başladı. Polisiye diziler ve doksanlardan kalma, zamanı geçmiş filmler televizyona duyduğu yabancılaşmanın önüne geçemiyordu. Sanki normal hayatlar ve normal aileler uzun bir süre önce televizyon ekranlarını terk edip inzivaya çekilmişti.

Saat on bir yirmi sekizde Laura kapının çaldığını duydu. Hemen ayağa kalktı ve oğlunu karşılamak için kapıya koştu. Daha önce birinin eve gelmesine hiç bu kadar sevinmemiştim, diye

düşünerek kapıyı açtı. Kapı açılır açılmaz bir çığlık attı, daha ne olduğunu anlamadan Cherry içeri dalıp kapıyı arkasından kapadı. Laura geriye doğru çekildi ve girişteki duvara dayalı masaya çarptı.

“Senin burada ne işin var?” dedi Laura.

“Beklediğin kişinin ben olmadığını biliyorum,” dedi Cherry ve çantasını sanki orada yaşıyormuşçasına rahat bir şekilde masanın üstüne bıraktı. Laura kalbi ağzında onu izledi. Cherry’nin ne yaptığını anlamaya çalışıyordu. Cherry çok rahat ve çok kendinden emin, sanki sık sık bu şekilde akşamları ziyarete geliyor-muş gibi görünüyordu.

“Daniel nerede?”

Cherry cevap vermedi, sadece garip bir şekilde baktı ve bu bakışlar Laura’nın içindeki korku bulutlarının yıldırımlar saç-masına neden oldu. “Ona ne yaptın?”

Cherry başını salladı. Laura’nın üretken hayalgücü onu çok eğlendirmişti. “Hiçbir şey yapmadım! Burada mesele Daniel’in durumu değil, senin bana karşı olan tavrın.” Elini havaya kaldırdı. Kibirli davranmaya başladığını fark etti. “Çok açık konuşacağım. Her şeyden haddinden fazla şüphe duyuyorsun. Bu tavrından bıktım artık. Eğer bana birazcık şans verseydin, benim aslında o kadar kötü biri olmadığını görebilirdin.”

Cherry, Laura’nın heyecanlı, hatta korkmuş görüldüğünü düşündü ve onu karşısında bu şekilde görmek bir anlığına tatmin duygusu ile dolmasına neden oldu. Daha sonra kendini toparladı. Duygularına hâkim olması gerekiyordu. Oraya bu di-dişmeye bir son vermek için gitmişti. Laura bunu hak etmese de savaş baltalarını gömmenin zamanı gelmişti. Cherry son birkaç gündür bolca düşünmüş ve intikam peşinde koşmadığı takdirde hayatının çok daha kolay bir şekilde ilerleyeceği kanısına var-mıştı. Bir mesaj vermek için yeteri kadar şey yaptığına kanaat getirmişti. Laura geri adım attığı takdirde her şeyi unutup yeni bir sayfa açmaya hazırdı. İlk başlarda Laura’nın peşinden git-mek eğlenceli olsa da, bir süre sonra zamanını ve enerjisini boşa

harcadığı bir uğraş hâline dönüşmüştü. Zaten kadın daha ne kadar dayanabilirdi ki?

Bu cömertliği içinin ısınmasına, kendini haklı ve adaletli biri olarak görmesine neden oldu. Bu kararı tuğla duvarlara bakarak geçirdiği pasif ve sıkıcı bir günün ardından vermişti. Bir süreliğine olayın kontrolünü kaybettiği için yaşadığı mutsuzluk da bu kararı vermesinde etkili olmuştu. Daniel mesaiye geç başlayacağı için beraber bir kahvaltı yapma fırsatı bulmuşlardı. Zoraki bir nezaketin hâkim olduğu bir atmosferde bir önceki gece yaşananlar hakkında tek kelime etmeden kahvaltılarını yapmışlardı. Cherry, Daniel'in ona karşı olan sarsılmaz güvenini neyin sarstığını, ona neden soğuk davrandığını öğrenmek istiyordu. Daniel'a neler olduğunu sorduğu zaman ondan bir şey olmadığı yönünden bir cevap alacağını içgüdüsel olarak bildiği için de sessiz kalmıştı. Daniel'in onu suçlayacak bir şey bulma olasılığını kafasında elemişti. Çok dikkatli davranmıştı. Kafasındaki planlardan, umutlardan ve rüyalardan başka bir şey yansıtmamak için adımlarını çok dikkatli bir şekilde atmıştı. Ayrıca, Cherry dürüst ve samimi bir insandı. Daniel'ı sevebilir, onun kariyerine, evine ve çocuklarına destek olabilirdi. Hayır, ihtiyacı olan şey Daniel'in telefonunu kurcalamaktı. O şarap almaya gitmeden önce bir sorun olmadığına göre Daniel'in moralini bozan haberi telefondan alma olasılığını yüksekti. Daniel, iTunes'dan müzik dinlemek için telefonunu kendisiyle birlikte banyoya götürmesi bu planında bir rötar yaşanmasına neden olmuştu. Daniel daha sonra da telefonunu bir iki dakikalığına dahi olsa yanından ayırmamış ve ona bir öpücük kondurarak evden ayrılıp işe giderken de istihbarat kaynağını yanında götürmüştü.

Yıkık bir şekilde limon rengi kanepeye oturan Cherry, Daniel eve dönene kadar beklemeye koyulmuştu ve nişanlisına görünmeden istediği her şeyi detaylıca kontrol edebilmek için Daniel'ı telefonundan uzaklaştıracak bir plan üzerine çalışmaya başlamıştı. İlk olarak bunu düşünmediği ve onun telefonuna ulaşmak uğruna bir gününü harcadığı için kendisine sinirlenmişti.

Daniel'ın aklını eve dönüşüne çekmek için ona mutlu, kıskırtıcı, çekici, şüphelerinin farkında olmadığını ve onunla sevişmek için yanıp tutuştuğunu gösteren bir mesaj atmıştı. Bu mesajın Daniel'in eve biraz daha erken gelmesine neden olmasını umut etmişti. Böylece onun telefonuna bakma şansına da daha erken erişebileceğini düşünmüştü.

Cherry bütün gün evden ayrılmamıştı. Beklemiş, düşünmüş ve Daniel'in telefonunu ele geçirme planları yapmıştı. Günün bir bölümünü de ortaya çıkacak farklı sonuçlara göre strateji geliştirmeye harcamıştı. Onu araya kişinin Laura olma olasılığı yüksekti ve Cherry bu olasılığı göz önünde bulundurup huzursuz ama yine de sakın bir şekilde odada dolanarak kafasında bir konuşma canlandırmıştı: "Daniel, ne diyeceğimi bilmiyorum. İkimiz de onun bizi birbirimizden uzaklaştırmaya çalıştığını biliyoruz. Sence de o biraz şey değil mi?.. Bunu nasıl söyleyeceğimi bilmiyorum... yani sence de o biraz saplantılı değil mi?" Cherry karşılaçağı suçlamalara karşı göstereceğı tepkilerin de bir provasını yapmıştı. Hatta o kadar çok prova yapmıştı ki bir süre sonra kendi inkârlarının gerçek olduğuna inanmaya başlamıştı. Bunu iyi bir işaret olarak görmüştü. Prova aralarında düğün organizasyonu sitelerine bakarak kendini ödüllendirmişti. Düğünün nerede yapılması ve ne giymesine gerektiğine dair planlar yapmıştı. Fakat bunu yaparken eskisi kadar keyif almamıştı. Daniel ile arasındaki engelleri tamamen kaldırmadan düğün planı yapmak onu pek tatmin etmemişti.

Daniel eve döndüğünde Cherry onu kapıda karşılamış, çantasını alıp omuzlarına masaj yapmıştı.

"Bu iyi geldi," demişti Daniel ona minettar kalarak, daha sonra kapının önünde fazla durmadan direkt mutfağı girip kendine bir içecek koymuştu. "Anneme eğer saat geç olmazsa bu akşam seni görmeye geleceğim dedim," demişti Daniel, bardağını ikinci kez suyla doldururken.

Bu, Cherry'nin üzerinde düşünmüş olduğu senaryolardan biriydi. Şaşırmış gibi yapmış ama bu sözler ağzından dökülür-

ken kötü görünmemeye ve Daniel'ı kendinden uzaklaştırmaya dikkat ederek "Saat on buçuk oldu," demişti. Daniel içeri girdiğinden beri ilk kez onun gözlerinin içine bakmıştı. Cherry, Daniel ona doğru delici bakışlar atarken, hiçbir şeyden haberi olmayan kız görüntüsünü sürdürmüştü.

"Biliyorum. Uyumuş olabilir. Eğer hâlâ uyanıksa beni araması için ona bir mesaj bıraktım." Cherry'ye bir öpücük kondurmuştu. "Ben gidip duş alacağım," diyerek yatak odasına gitmiş fakat bu kez telefonunu arkasında bırakmıştı. İçi büyük biri heyecanla yanan Cherry su sesini duyana kadar beklemiş, daha sonra telefonu eline almıştı. Tam o esnada telefon çalmış ve telefonun ışıldayan ekranında arayan kişinin "Anne" olduğunu görmüştü. Cherry telefon susana kadar beklemişti. Telefon sustuktan sonra ise bir mesaj bırakıldığına dair bir bildirim gelmişti. Cherry, Daniel'ın telesekreterine düşen bu mesajı dinledi.

"Daniel, telefonuna cevap veremedim. Seninle görüşmek istiyorum. Yarım saat içinde seni ararsam uyanık olacağını söylemişsin. Lütfen gelir misin? Belki duşta falansındır... Bana haber ver. Seni bekleyeceğim, o yüzden geç kalmaktan falan korkma."

Cherry, Daniel'ın oraya gitmesini istememişti. Biraz daha zamana ihtiyacı olduğunu ve büyük bir güçle yanmaya başlayan alevin üzerine benzin atmanın yersiz olacağını düşünmüştü. Bu yüzden mesajı hemen yok etmiş, daha sonra da arama geçmişine girmiş ve listede bir numarada bulunan Laura'ya ait arama kaydını silmişti. Sonra arama listesinde aşağı doğru indiğinde Daniel'ın birkaç iş arkadaşına, Will'e ve Howard'a ait numaraları gördükten sonra gözüne kayıtlı olmayan bir numara takılmıştı. O numarayı bir süre kendisi de kullandığı için hemen tanımıştı. Bu annesinin ev numarasıydı. O geceden bir gece önce saat sekiz otuz yedide Daniel annesiyle bir konuşma yapmıştı. *Bu tam da şarap almak için dışarıya çıktığı zamandı.* Kalbi hızla atmaya başlamış ve Daniel'ın her şeyi en azından yaşananların bir bölümünü öğrendiğini anlamıştı. Daniel'ın geri döndüğünde neden onun gözlerinin içine bakmadığı, ona neden mesafeli

davrandığı ve Laura ile neden görüşmek istediği böylece ortaya çıkmıştı.

Fakat Daniel, Laura ile görüşemeyecekti çünkü Cherry, Laura'dan gelen mesajı silmişti. Cherry beyninin zor anlarda daha iyi çalıştığını gayet iyi biliyordu. Kısıtlı zaman diliminde çözüm bulma konusunda ondan iyisi yoktu ve o gün de durum aynıydı. Hatta o gece çok yaratıcı hissetmiş, kendini dâhi olarak görmüştü. En önemlisi de yaptığı her şey ona *doğru hamle* gibi gözük-müştü.

Laura'yı görmeye Daniel değil, o gidecekti.

Cherry yaptığı hamlelerle, peşi sıra gelişecek bir olaylar dizisi başlattığını düşünüp elinde garip bir güç tutuyor gibi hissetmiş-ti. Bu gelişecek olayların ne olduğunu bilmeseyse de bu olayların sonunda bir cevap elde edeceğini biliyordu.

Kendini çabuk bir şekilde hazırlaması gerekmişti. Daniel duştan çıkmış ve giyinmeye gitmişti. Cherry o gelmeden önce mutfağa dalmış, iki ekmek dilimine biraz mayonez sürmüştü, daha sonra bu ekmek dilimlerinin arasına biraz jambon ve kaşar koymuştu. Sonra da bir bardağa su doldurup ikisini de Daniel tam içeri girerken tezgâhın üzerine koymuştu.

"Acıkmış olabileceğini düşündüm. Anneni görmeye gitmeden önce fazla zaman harcamadan yiyebileceğin bir şeyler hazırladım."

Daniel onun bu düşünceli davranışından etkilenmişti. "Teşekkürler. Telefonum çaldı mı?"

Cherry kafasını sallamıştı. Daniel mutfaktaki saate bakarken Cherry de gözleriyle onu takip etmişti. Saat geç olmaya başlamıştı.

"Ona yarım saat vermiştim. Sandviçimi yiyene kadar bekleyeceğim. Bu süre içinde de aramazsa büyük ihtimal uyumuştur."

Daniel, sandviçini midesine indirirken Cherry onu dikkatli bir şekilde incelemişti. Daniel yemeğini bitirdikten sonra ellerini birbirine kavuşturup havaya kaldırarak günün bütün yorgunluğunu üzerinden atmak istercesine gerilmişti. Daha sonra

telefonunu eline almıştı ve Cherry, acaba Laura'yı mı arayacak diye meraklanıp büyük bir gerginlik yaşamamıştı. Fakat Daniel arnesini aramamıştı.

"Ben de yatsam iyi olacak," demişti. "Yarın sabah altıda mesaim var."

"Evet, dinlenmen gerek," demişti Cherry, Daniel'ın tabağını bulaşık makinesine koyarken.

"Kusura bakma, seninle bu akşam pek ilgilenmedim, değil mi?" Esnemiş ve yüzüne çarpan yorgunluk dalgasıyla şaşkına dönmüştü.

"Hadi git yat," demişti Cherry, gülümseyerek. "Etrafı toparladıktan sonra ben de yanına geleceğim," diye ekleyip bulaşık makinesine deterjan dökmüştü. Bilerek oyalanmış ve yatak odasına girdiğinde, beklediği gibi Daniel'ın uyuduğunu görmüştü. Cherry yaptığı sandviçin etkisinden dolayı kendini kutlamıştı. Çünkü sandviçin içeriklerinden biri de Daniel'ın göya "öldüğü" ve her şeyi kaybettiğini düşündüğü zamanlarda uyumasına yardımcı olan uyku ilacıydı. Yarım doz Daniel'ın derin bir uykuya dalması için yeterli olmuştu. Ayrıca yarım doz aldığı için ertesi sabah uyanırken de zorlanmayacaktı. Sandviçi yaparken kullandığı biber ve sarımsaklı mayonez, toz hâline getirdiği ilacın tadını perdelemişti. Geriye yapacak tek bir hamle kalmıştı ve o hamleyi de başarıyla gerçekleştirmişti. Daniel'ın şarja bıraktığı telefonunu almış ve telefonda bir mesaj atıp sonra bu mesajı silmişti. "Kusura bakma. Duştaydım. Hemen geliyorum."

"Artık aramızdaki... görüş ayrılıklarını sonlandırma zamanının geldiğini düşünüyorum," diyerek söze başladı Cherry, nazik bir ses tonuyla.

Laura onun niyetini anlamak istercesine, dürüst olmak gerekirse, biraz sersem bir şekilde Cherry'ye bakıyordu. Karşı tarafa bir zeytin dalı uzattığı için Cherry kendini çok iyi ve hatta çok gururlu hissediyordu.

"Beni sürekli dışlamaya çalışman ve benim de sana sürekli karşılık vermem yerine..." Laura'nın da yaptığı oyunları kabul

ederek gerildiğini hissetti “... neden işler kontrolden çıkmadan önce buna artık bir son vermiyoruz?”

Laura’nın sorunu neydi? Neden bir beyin ameliyatı geçirmiş gibi hâlâ Cherry’ye bakıyordu? Artık onun da bir şeyler söylemesi gerekiyordu. Cherry, Laura’ya doğru bir adım attı ve Laura, Cherry kendisine yaklaşıncı ürktü.

“Bu kadar gergin olma. Sadece seninle oturup konuşmak istiyorum. Hepsi bu.” Laura’yı kendi oturma odasına doğru götürdü ve kanepeye oturdu. Laura hâlâ ayaktaydı, arkasını çıkışa doğru vermişti.

“Sanırım senden bana bir içki vermeni istemek biraz aşırı olacak. Aman, neyse Sadece sana söylemek için geldiğim şeyleri söylememe izin ver. Çok denedim, Laura, uyumlu biri olmayı, iyi biri olmayı, Daniel için ideal bir kız arkadaş olmayı...” Geçmişten bazı anılar aklına geldi, odaya göz gezdirdi ve acılı bir şekilde gülümsedi. “Akşam yemeği için buraya geldiğimde, seninle ilk kez tanıştığımda çok heyecanlandım ama yaptığın tek şey benim kendimi bir yabancı gibi hissetmemi sağlamaktı. Hayatında Daniel ve kendinden başka kimseye yer yoktu. Artık dışarıda değilim ama sen bunu bir türlü anlamıyorsun. Yine de ben her şeyi unutmaya hazırım. Arkadaş olmamız ikimiz için de en iyisi. Seninle arkadaş olmak *istiyorum*.”

Laura en sonunda konuştu.

“Sen kaçık mısın?”

Laura sanki bu soruyu başka birine sormuş gibi Cherry etrafına bakındı. “Hayır. Sadece benden bu kadar nefret etmen için ne yaptığımı bilmiyorum.”

Laura onun bu sözlerine inanmadı ve konuşmak için ağzını açtı fakat Cherry onun ne diyeceğini bildiği ve kuracağı cümleler onun sinirini bozacağı için araya girdi. “Ah, biliyorum, köpek yavrusu, Marianne’e yazılan mektup ama Howard zaten senden boşanmak istiyordu,” dedi nefretle ve ekledi, “ama ben bunları sen bana buluştuktan *sonra* yaptım. O söylediğin yalan... affedilir gibi değildi.”

Laura ürküti.

“Buna sen de karşı çıkamıyorsun, öyle değil mi? Bana böyle bir şey yaptığın için ben de sana aynı şekilde davrandım.” Cherry ayağa kalktı ve onun yanından geçip mutfığa doğru gitti. Oda loştu. Sadece küçük masa lambaları tarafından aydınlatılıyordu.

“Misafir olarak geldiğim yerde içeceğimi de kendim mi ayarlayacağım?” diyerek iç çekti ve buzdolabından bir meyve suyu çıkardı.

Laura tek kelime etmeden onu temkinli gözlerle izledi. Göz ucuyla telefonuna baktı. Cherry’ye fark ettirmeden polisi arayabilir miyim acaba, diye kendi kendine düşündü. Ama Cherry telefonun diğer tarafındaki sesi duyardı ve o, bu ruh hâlindeyken böyle bir şeye kalkışmak çok tehlikeli sonuçların ortaya çıkmasına neden olabilirdi. Laura, onunla konuşması ve bir şekilde ortak nokta bulması gerektiğini biliyordu fakat hem çok gergindi hem de Cherry’ye nasıl yaklaşması gerektiğine dair bir fikri yoktu. Cherry’nin ona samimiyetle yaklaşıp yaklaşmadığından emin değildi. Yavaşça mutfak dolabını açtı, bir bardak çıkardı ve bardağı tezgâhın üzerine bıraktı. Onu gören Cherry memnun bir şekilde gülümsedi.

“Teşekkürler. Bak, bunu yapmak hiç zor değilmiş. İsteyince iyi biri olmak çok kolay.” Laura’nın çıkardığı bardağa meyve suyu koydu. “Böyle yaparak Daniel’in da acı çekmesine neden oluyorsun, biliyorsun, değil mi?” Oğlunun ismi geçince Laura’nın gözlerinin parladığını gördü ve derin bir iç çekti. “Burada olduğumu bilmiyor ve şu an fiziksel durumu buraya gelmeye elverişli değil. Kendisi *uyuyor*.” Laura’nın gergin yüzüne bakarak devam etti. “Muhtemelen bir süre daha uyanabileceğini sanmıyorum.”

“Ne yaptın ona?” dedi Laura kızgın bir şekilde.

Cherry yudumunu yarıda kesti. “Bence ara sıra ağzından cikanları dinlemen gerekiyor. O yetişkin bir erkek. Annesinin hep bir adım arkasında durup onun hayatına karışmasına ihtiyacı

yok." Gözlerini Laura'ya dikti. "Biz iyi bir çiftiz, o ve ben. Ben iyi bir insanım. Hiçbir şeyi yanlış yapmadım. Bunun için çok çalıştım."

"Yani bunu kabul ediyorsun?" dedi Laura kısık sesle.

"Neyi?"

"Daniel'ı bir hedef olarak gördüğünü, onunla sahip olduğu şeylere ulaşmak için beraber olduğunu kabul ediyorsun."

Cherry öfkeyle bardağını masaya vurdu. Laura olaylara başkasının gözünden bakmayı beceremeyen, dar kafalı birisiydi. Ayrıca Laura'nın kendini üste çıkarma çabası da hiç hoşuna gitmemişti. Fakir insanların parası olmadığı için, para hakkında düşünebilirlerdi. "Ah, Tanrı aşkına." Arka kapıya doğru ilerleyip dışarı baktı. Hava karanlıktı ama açık bahçe ışıkları ortamı biraz olsun aydınlatıyordu.

Laura üzgün bir şekilde onu gözledi. Artık içindeki korkuyu ve endişeyi dizginleyecek gücünün kalmadığını hissetti. Titrek bir sesle konuşmaya başladı. "İyi biri olduğunu söylüyorsun. Hayatımda hiç bu kadar saçma bir şey duymadım. Sen insanları manipüle eden kurnaz bir yalancısın. Şu hayatta tek bir amacın var, o da istediğin şeye her şekilde, ne olursa olsun sahip olmak."

Cherry'nin omuzları gerildi. "Hayır."

"Sen başkalarından beslenen ve kendisinden başka kimseye yararı olmayan bir parazitsin..."

"Hayır, değilim."

"...ve ne yazık ki benim talihsiz oğlum yanlış zamanda o emlak şirketine adım atarak seninle tanıştı..."

"Kes şunu!" Cherry ellerini kulaklarının üstüne koydu.

"...ve sen de karşına çıkan bu fırsatı kullanarak onun hayatını sistematik olarak yok etmeye başladın, öyle ki annen bile seni kızı olarak görmekten utanıyor..."

"KAPA ÇENENİ!"

Cherry'nin çığlığı yeri göğü inletti ve bir süre ikisi de sessiz kaldı. Cherry nefesini kontrol etmeye ve Laura'nın üstüne atılma, kendini ayrıcalıklı gören kadının yüzündeki kendinden

memnun ve yargılayıcı bakışı söküp atma güdüsünü dizginlemeye çalıştı. Konsantrasyonunu bahçeye doğru çevirdi. Nefesini yavaş yavaş ayarladı ve onu sindirip yok etmeye hazır öfkesini bastırdı. Titreyerek kollarını gerginleştirip ellerini yumruk hâline getirdi. Bir anda hüzne boğuldu ve yaşadığı mağlubiyet hissi onu kırılmanın eşiğine getirdi. Laura'ya arkadaş olmayı, birbirlerine saygı göstermeyi önermişti, hatta aralarında bir anne kız bağı oluşturma amacı gütmüştü, peki sonuç ne olmuştu? Reddedilmiş ve düşmanlık görmüştü. *Asla onlardan biri olamayacaktı.* Yıkılmış bir şekilde ellerini pencereye yasladı ve tam o anda onu gördü. Çimenlerin hemen ortasında. Bir daha dikkatli bir şekilde baktı, bir yanlışlık yapmadığından emin olmak istedi. Kesinlikle boştu. Pencere camı ortadan kaybolmuştu.

Arkasını döndü. "Laura, bu şekilde düşündüğün için çok üzgünüm ama ne demeye çalıştığımı sanırım anlamıyorsun. Daniel ve ben birbirimizi seviyoruz." Laura daha fazla itiraz etmeden elini kapı koluna koydu.

"Biraz temiz hava alabilir miyim? Bu konuşma beni gerçekten çok bunalıttı."

Katlanır kapının kilidini açtı ve kapının ilk bölümünü katladı. Daha sonra bahçeye doğru bir adım attı. Hava serindi ama bu serin hava beyninin daha iyi çalışmasını sağladı ve ayrıca o karanlıkta sinirlerinin canlanmasına neden olan bir şey vardı.

Kalbi göğüs kafesini zorlarken Laura onu dikkatli bir şekilde izledi. Laura tiradını bitirdiği an bu şekilde düşünmeden hareket ettiği için pişman olmuştu. Cherry'nin sakinliği rahatsız ediciydi, şimdi bir de bahçeye çıkmıştı. Ne yapması gerekiyordu? Kapıyı kapatıp kitleme seçeneğini düşündü ama Cherry kapıya çok yakındı. Bir anda arkasını dönüp ayağını kapıya koyabilirdi. Hayır, kapıyı Cherry ulaşmadan önce kapaması mümkün değildi. Bu hareketinin Cherry'nin bahçenin derinlerine doğru ilerlemesine ve kapıdan uzaklaşmasına neden olacağını düşünerek ileri doğru bir adım attı.

Cherry o anda arkasını dönüp katlanır kapıyı en sonuna kadar açtı. "Hadi buraya gel, dışarıda canlandırıcı bir hava var," dedi ve Laura'ya dışarı çıkmasını söyledi.

Laura bir süre düşündü. Eğer Cherry ile dışarı çıkıp bahçede ondan biraz uzak durarak aralarında yeterli bir mesafe olmasını sağlarsa, eve doğru koşarak kapıyı kitleyip onu dışarıda bırakma şansı olabilirdi. Laura evden ayrılıp dışarı çıktı ve Cherry çimenlerin üzerinde yürümeye başladı.

Bu bir mucize, diye düşündü Cherry. Sanki bu kaderdi. Bahçenin hemen ortasında duran o delik... *Laura bir kazaya kurban gidebilirdi.* Böyle kazalar hep olurdu. Zaten onun Laura'nın evinde olduğunu bilen kimse de yoktu. İhtiyacı olan şey Laura'yı yeniden sinirlendirmektir. Onu dikkatsiz hareketler yapmaya zorlamaktı.

"Peki, benim Daniel'dan uzaklaşmam için bana nasıl bir şey önerirsin?" Cherry konuşurken yerdeki deliğe doğru biraz daha yürüdü. Ağır ağır. Ufak adımlarla. Laura'nın onu takip ettiğini duyunca gülümsedi.

"Para mı istiyorsun?" dedi Laura, öfkeden nefessiz kalmış gibiydi. "Daniel'dan uzaklaşmak için para mı istiyorsun? Çıldırması olmalısın. Sana para verdiğim an, ona koşup sana böyle ahlaksız bir teklifte bulunduğumu söylersin. Sen beni aptal mı sandın?"

Hayır, pek aptal sayılmazsın, diye düşündü Cherry, sadece dikkatini kaybetmeye başladı. Sanki Laura'nın sözlerini düşünüyormuş gibi yaparak biraz daha ilerledi. "Neden böyle bir şey yapayım ki... Paramı alıp yoluma bakarım ve ikiniz de bir daha benim yüzümü görmezsiniz." Cherry, Laura'yı şüphelendirmeden deliğe olabildiğince çok yaklaştı. Laura da deliğe oldukça yakındı, sadece birkaç metre gerideydi. Şimdi Cherry'nin onun etrafından dolanıp arkasına geçmesi gerekiyordu. Bu sayede ona çarpıp dengesini bozabilir ve Laura da bir kazaya kurban gidebilirdi. Beklenmedik bir denge kaybı ve alttaki sığınağa doğru trajik bir düşüş. Laura aşağıda cansız bir şekilde yatarken Cherry eve gidip sıcak yatağına girecek, Daniel ile birlikte uyanacak ve

sonra haberin gelmesini bekleyecekti. Daha sonra ise sanki Laura'nın aşığı düşmesinin nedeni o değilmiş gibi hayatına devam edecekti. Laura'nın arkasına doğru manevra yapmaya başladı. "Daniel'a gidip ilişkiyi yürütemediğimizi ve başka biriyle tanıştığımı söylerim.

Laura'nın karnına sancılar saplandı. "Hayır. Bunu yapma. Sadece git."

"Yüz bin sterline ne dersin? Hayır, iki yüz bin olsun. Sen buna para bile demezsin."

"Lütfen. Senden rica ediyorum, evimi terk et."

"Eğer ben ortadan kaybolursam talihsizlikler peşini bırakır. Bunun için küçük bir bedel ödemek istemez misin, Laura?"

Laura titreyerek konuşma başladı. "Beni yalnız bırak. Onca olayın ardından bana gelip arkadaş olmak istediğini söylüyorsun. Asıl en başından beri seninle arkadaş olmak isteyen kişi bendim. Seninle anlaşabilmeyi gerçekten *denemiştim*."

Cherry, Laura'nın tam arkasına gelmek üzereydi. Eve doğru bir iki adım daha attığı an doğru pozisyonda olacaktı. Yürüyecek mesafesi kalmamıştı. Tek yapması gereken konuşma esnasında fark ettirmeden yana doğru bir adım atmaktı. Tespit edilemeyen, küçük kas hareketleri yapmalıydı. Hafifçe gerileyip biraz hız kazanabilmek için Laura ile arasında yeterli boşluk bıraktı.

BÖLÜM ELLİ DÖRT

7 Kasım Cumartesi, 23:46

Daniel uykusunda homurdandı ve bir o yana bir bu yana döndü.

“Kes şunu,” dedi uykulu sesiyle ama Rufus onu yalamaya devam etti. Bilincinin derinlerinde bir yerde onu rahatsız eden şeyin köpek yavrusu olduğunu biliyordu fakat bir türlü uyanmayı başaramıyordu. Bir türlü uyanamadığını bilmek onu rahatsız etti ve içinde bu durumla mücadele etme isteği uyandırdı. Zihnini saran sis bulutunu dağıtmak için bir çabaya girişti.

Sonunda ağır gözkapaklarını araladı ve karanlıkta gözlerini kırptırdı. Uyanmıştı ama hâlâ rüya görüp görmediğinden emin değildi. Onun uyandığını gören Rufus çok mutlu oldu ama Daniel’in başı zonklıyor ve sersem gibi hissediyordu. Uyumakla uyanmak arasında gidip geliyordu. Çok yorgun olduğu için kendini böyle hissediyor olabilirdi ama yine de yaşadığı kafa dağınıklığı yorgunluğun da ötesindeydi. Sanki başka bir şey olmuş gibiydi. Sanki biri onu ilaçla bayıltmıştı fakat bunun nasıl olabileceğini anlayamadı. Kendini zihinsel açıdan toplaması o kadar uzun zaman almıştı ki tam olarak uyandığını düşündüğü an bile Cherry’nin yanında olmadığını anlaması beş dakikasını aldı. Cherry’nin yokluğuna tam olarak inanmayarak yatağın yanındaki komodinin üzerinde duran ışığı açtı. Cherry’nin tarafı kesinlikle boştu, hatta çarşafın ve yastığın hâline bakılırsa Cherry yatağa hiç girmemişti. Daniel saatine baktı. Saat, 23:51’di. Baş çok ağrıyordu. Ayaklarını yatağın dışına sarkıtıp gözleriyle

odayı taradı ve ağzına suyla beraber birkaç hap attı. Yaşadığı kafa dağınıklığından kurtulmaya çalıştı ama bu çabası başının daha çok dönmesine neden oldu.

Cherry'nin nerede olduğunu merak etti. Koridordaki ışıklardan biri açık bırakılmıştı fakat evin geri kalanına karanlık hâkimdi. Daniel onun, gecenin o saatinde dışarıda olma ihtimalinin düşük olduğunu düşündü. Cherry'nin bir yerde uyuyup kaldığını düşünerek, onu izleyen köpek yavrusuyla birlikte odaları kontrol etti ama Cherry'yi evin hiçbir odasında bulamayınca endişelenmeye başladı. Daniel telefonunu bulup onu aradı ama Cherry'nin telefonu kapalıydı. Karşısına telesekreter çıktı.

"Cherry, neredesin? Gecenin bu saatinde nereye kayboldun, beni endişelendiriyorsun. Mesajımı alır almaz beni ara."

Düşünmeye çalıştı. Yolunda gitmeye bir şeyler olduğu açıktı fakat beyni neler olduğu üzerine tam kapasiteyle düşünebilecek bir konumda değildi. Bir anlığına polisi aramayı düşündü ama daha sonra aklına onun nerede olduğunu bilebilecek biri geldi. Wendy'yi arayabilirdi ancak içine onun da bilgi sahibi olmayabileceğine dair bir şüphe düştü. Ama yine de Wendy dışında Cherry'nin yakın olduğu birini tanıımıyordu. Bu yüzden şüphelerini rafa kaldırarak denemeye karar verdi. Telefonunu yeniden eline aldığı an okunmamış bir mesaj olduğunu gördü. Mesajın Cherry'den geldiğini düşünerek hemen telefonunun mesajlar kısmına girdi. Beklentilerinin aksine mesajın Cherry'den değil annesinden geldiğini gördü.

"Harika. Birkaç dakika sonra görüşürüz. Öpüyorum."

Annesinin ne demek istediğini anlamadı. Mesaj telefonuna yaklaşık kırk dakika önce gelmişti. Daniel anlamakta güçlük çekti. Sesli mesajına cevap vermeyen annesinin yattığını düşünmüştü. Peki daha sonra neden onu beklediğini ima eden bir mesaj atmıştı? Hem de bu gece? Laura'yı aradı ama cevap veren olmadı. Garip. Peki Cherry *neredeydi*? Bunların hepsi çok mantıksızdı. Annesi kime cevap vermişti? Bir anda cevap aklında belirdi. Kafası karışık bir şekilde telefona baktı. Cherry annesinin evine mi gitmişti?

Neden?

Aklına can sıkıcı birkaç cevap geldi ama hiçbirini kafasında tam anlamıyla bir şekle sokamadı ayrıca hepsi birbirinden fesatçaydı. Kafası hâlâ dağınıktı. Hemen üzerine ceketini geçirip anahtarını aldı ve daireden ayrıldı.

Sokakta hızla ilerlerken serin havanın kendine gelmesine yardımcı olduğunu düşündü ama akli açılmasına rağmen vücudu hâlâ uyuşuktu. Buna rağmen içinden bir ses ona son hızla koşmasını söyleyince o da bu komuta uydu. Acele etmeye başlayınca içindeki panik büyümeye başladı. Ya da panik olduğu için acele etmeye başladı. Hızını koruduğu takdirde beş dakika içinde annesinin evinde olacaktı. Ara sokaktan anacaddeye çıkarak aynı hızla koşmaya devam etti. Saat geç olduğu için kaldırımlar boştu. Önlerinde güvenlik ışıklarının yanıp söndüğü tek tük evin önünden hızla geçti. Annesinin evine vardığında tüm kaslarına bir ağrı saplandı. Kendisine bir çeşit uyku ilacı verildiğinin artık farkına varmıştı. Bu tip bir ilacı almasının tek bir yolu vardı ve bu farkındalık ona büyük bir şok yaşadı. *Bu ilacı ona Cherry vermişti.* Ama onu en çok korkutan soru ikinci soruydu: Cherry bunu neden yapmıştı? Otuz sekiz numaralı giriş yoluna koşarak daldı ve kapıyı çaldı. Sağ tarafındaki koridor penceresini kapatan perdelerin arasından, zar zor görülen bir ışık huzmesi süzülüyordu. Geriye doğru bir adım attı ve üst kattaki pencerelelere doğru baktı. Üst kat da ışısız ve cansızdı. Kapıyı bir kez daha çaldı ama bu sefer beklemedi. Cebinden anahtarını çıkardı.

Kapıyı açıp içeri girdi ve dikkatli bir şekilde annesinden gelebilecek sesleri dinledi. Ama duyduğu tek şey sessizlikti.

“Merhaba?” diye seslendi içeri doğru. “Benim, Daniel.”

Cevap veren olmadı. Yavaş yavaş evin içine doğru ilerledi. Önce oturma odasına baktı. Televizyon açıktı ve Moses yarı uyur vaziyette kanepenin üzerine uzanmıştı. Daha sonra yarı aydınlık mutfığa girdi. Mutfığa girer girmez serin bir esinti hissetti. O an mutfağın öbür ucundaki arka kapının açık olduğunu fark etti ve açık kapının ötesinde, bahçede duran Cherry ve annesini gördü.

İlk başta ne yaptıklarını anlayamadı. Cherry'nin sırtı ona dönüktü ve annesi bir nedenden dolayı üzgün ve sinirliydi. İkisinin seslerini duymasına rağmen tam olarak neler söylediklerini çıkaramadı.

Yumuşak karanlığın içindeki üç metrelik duvarlarla çevrili bahçede Cherry mahremiyet hissetti. Kendilerine ait karanlık bir baloncuğun içinde baş başa kalmışlar gibiydi. Her şey çok kolay olacaktı. Etrafta kimse yoktu. Gökyüzüne doğru baktı. Ayın ve onun etrafını süsleyen, küçük rötuşlara benzeyen bulutların güzelliğine kendini kaptırmış gibi davrandı ama aslında yaptığı, etraftaki evlerin pencerelerini kontrol etmektir.

"Yeni ay," dedi yumuşak bir ses tonuyla.

Görebildiği kadarıyla evlerin hiçbirinin ışığı yanmıyordu. Zamanından ve mekândan soyutlanmış bahçede bir başlarındaydılar. Herkes bunu bir kaza olarak yorumlayacaktı. Neden yorumlamasınlar ki? Laura biraz hava almak için bahçeye çıkmış, farkında olmadan pencere deliğine doğru yaklaşınca ayağı takılıp dengesi bozulmuş ve delikten aşağı düşmüştü. Bir anda ürperdi. Bunun kolay bir iş olduğunu nasıl düşünebilirdi. Tam aksine bu son derece tehlikeli bir işti. Aklından orada olmadığına dair kanıt olarak kullanabileceği şeyleri bir kez daha geçirdi. Suç mahalli onun için yeni bir yerdi ve orayı daha önce araştırmak işine yarayabilirdi fakat nasıl davranması gerektiğini bilecek kadar çok polisiye dizi izlemişti. Daniel uyuyordu, yani onun yanında olduğuna dair çok sağlam bir mazereti vardı. Laura'nın evinde kapı ziline, ön kapının kulbuna, buzdolabı kapısına, meyve suyu kutusuna, bardağa, anahtara ve katlanır kapının kulbuna dokunmuştu. Başka bir yere dokunmamıştı. O evin içinde attığı her adımı yaptığı her hareketi çok net bir şekilde hatırlıyordu. O eve bir kez daha girdiğinde gözü kapalı bir şekilde aynı hareketleri tekrarlayıp bulunduğu noktaya gelebilirdi. Sanki artık kendisi hareket etmiyormuş, yalnızca olanları izliyormuş da hareket eden diğer Cherry onun hiçbir iz bırakmadan evden ayrılmasını sağlayacakmış gibi hissetti. Başını kaldırıp yeniden pencerelere

baktı. Pencereler içeride ışık yandığına dair emareler göstermiyordu. Komşular sanki onları yalnız bırakmak istercesine tüm perdelerini çekmişti. Üst sınıftan insanların oturduğu mahallenin sokaklarında in cin top oynuyordu.

O esnada arka çitlerde bulunan kırık paneli kullanan bir tilki bahçeye sızdı. Cherry bir mikrosaniyeliğine onun Tooting civarlarında dolanan tilki olup olmadığını merak etti fakat daha sonra bunun çok saçma bir fikir olduğunu düşündü. Tilki bahçeden geçmeden önce Cherry kolunu kaldırıp ağzını sessiz bir kükreme ile açtı ve öfkeden kudurmuş bir hayvan gibi Laura'ya doğru koştu. Laura o anda şaşkınlık ve korku ile Cherry'ye baktı ve içgüdüsel olarak vücudunu geriye, saldırıdan uzağa savurdu.

"Hayır!" diye bağırды biri ve Cherry arkasına bakıp katlanır kapıdan bahçeye atılan Daniel'ı gördüğünde büyük bir şok yaşadı. Laura kolunu çaresizlik içinde savurup tutanacak bir şeyler aradığı an Cherry de dengesini kaybetti.

Laura güçlü çığlıklar atıyordu. Hatta gırtlğından gelen çığlıkların ardı arkası kesilmedi. Yere doğru düşüyordu. Plastik bariyerlerin ondan uzağı uçuğunu fark etti. Ölmek istemiyordu. *Kaybedemezdi.* Cherry'nin vücudunun ağırlığını üstünde hissederken kollarını şiddetli bir şekilde sağa sola salladı. Onu üzerinden itti. Daha sonra ellerini ve yüzünü toprağın içinde buldu. Korkuyla çığlık atarak eve doğru sürünmeye çalıştı. Daha sonra uzaklardan garip ve tok bir ses duydu ve ne olduğunu anlamaya çalışırken Daniel onu kollarının arasına aldı. Gözyaşları içinde oğluna sarıldı. Yüzünü Daniel'ın omzuna gömdü. Korkudan aklını yitirmişti. Cherry'nin arkasından gelmesinden korkarak bir hayvan veya küçük bir çocuk gibi oğluna sıkıca yapıştı. Ama nedense Cherry gelmiyordu. Birkaç saniye geçtikten sonra duyduğu sesin ne anlama geldiğini anlamaya başladı.

14 Ocak Perşembe

Laura pencereden dışarı bakarak, evin hemen önüne satılık tabelası asan emlak şirketi çalışanını izledi. Evin satımıyla ilgilenecek şirket tabii ki Highsmith & Brown değildi. Ne de olsa Londra'da o tip değerli bir evin satışına ilgi duyacak saygın bir emlak şirketi bulmak pek zor bir şey değildi. Yaşananların ardından ne kendisi ne de Howard o evin ellerinde kalmasını istememişti. Hatta Howard sığınağa bile uğramamıştı. Onun adına birkaç nakliye görevlisi eve gelip onun eşyaları toplamış ve bir kamyonu yükleyerek yeni evine götürmüştü. Yıllar boyunca etrafında yaşadığı eşyaların taşınıp götürüldüğünü görmeye Laura'nın gönlü razı gelmemişti. Howard o eşyaları artık St. John's Wood'daki yeni evinde Marianne ile birlikte kullanacaktı.

Birkaç hafta sonra Daniel da dairesine taşındı. Ama Cherry ile birlikte yaşadığı daireye değil, içinde geçmişe dair izlerin bulunmadığı yeni bir daireye. Daniel'ın yeni evi şehrin daha ucuz bir kesimindeydi ve kirasını da kendi ödeyecekti. Bu kez Howard da oğlunun bu talebine karşı çıkmamış, Laura da bu duruma ses çıkarmamıştı. Hatta kendi de daha küçük bir eve taşınıyordu. Yeni evi, sık sık görüşebilecekleri kadar Daniel'ın evinin yakınında, özel hayatları olması için de yeterince uzaktaydı.

Aradan uzun bir süre geçtikten sonra Laura cesaretini toplayıp aşağı indi. Asansörle aşağı doğru inerken aklına haftalar önce Cherry'yi almak için gelen ambulans görevlileri geldi. Aca-

ba nasıl görünüyordu? Onu alıp ambulansa götürmek için ne yapmışlardı? Yetkililer geldiğinde Cherry çoktan ölmüştü. Bunu biliyordu çünkü kaza yaşanır yaşanmaz Daniel ona yardımcı olabilmek için son sürat aşağı inmişti.

Cherry'nin düştüğü yer tabii ki temizlenmişti ama Laura aşağı bakarken aklına gelen görüntü Cherry'nin cansız bedeni değildi. Onun yerine, evinde parti verdiği o geceyi, ikisinin beraber aşağı inip bir süre baş başa kalmalarını hatırladı. Cherry'nin topuklu ayakkabısının zeminde çıkardığı sesi duymayı bekledi. Sonra bunun imkânsız olduğunu kendini hatırlatarak başını yukarı kaldırdı. Cam pencere tamir edilmişti. Laura o an kendini kapana kısılmış gibi hissedip süratle oraya terk ederek eve geri döndü.

Polis hem onu hem de Daniel'ı sorgulamıştı. Ayrıca iki ev aşağıda oturan ve çığlıkları duyarak cama çıkan komşuların da ifadeleri alınmıştı. Cherry'nin düşüşünü gördüğü için Daniel bir numaralı tanıktı. Daniel polise Cherry'nin dengesini kaybederek düştüğünü söylemişti. "Cherry annemin üstüne doğru koştu. Amacı onu iterek delikten aşağı düşmesini sağlamaktı. Bu esnada bahçeye girerek Cherry'ye durması ikazında bulundum. Benim sesimi duyan Cherry arkasına bakmaya çalışırken dengesini kaybetti ve anneme çarparak delikten aşağı düştü," demişti Daniel polise. Laura o gece yaşananları, olayın hemen ardından gördüğünü düşündüğü şeyleri polisleri anlatan oğlunu dikkatli bir şekilde dinlemişti. Daniel'ın büyük bir üzüntüyle verdiği ifade, biraz uzaktaki penceresinden olaya tanıklık eden komşunun sözleriyle örtüşmüştü. Alınan ifadeler savcılığın bunu bir kaza olarak görmesine yeterli olmuştu.

Kimse görmedi. Kimse. Ne büyük bir şans... Her şey ters gitseydi neler olabileceğini düşünmek bile titremesine neden oldu. Bir anlık bir çılgınlık. Tabii ki ne olursa olsun bu olayın bir nefsi müdafaa durumu olarak tanımlanacak olması su götürmez bir gerçektir. Ne de olsa Cherry onu öldürmeye çalışmıştı. Ama yine de hiçbir şey söylemedi. Çok korkmuştu. O boğuşma esnasında

bir an, bir saniyeliğine göz göze gelmişlerdi ve işte o an içinde ilkel bir dürtü uyanmıştı. Cherry'yi kurtarabilirdi. Belki. Kolunu ona doğru uzatmıştı. Ona temas etmişti. Ama bunu onu kurtarmak için yapmamıştı. Her şey o kadar hızlı bir şekilde gelişmişti ki onun bu hareketini görebilmek için çok yakında olmak gerekiyordu. Ama kimse yapılan bu hareketin farkına varmamıştı.

Bu kararı nasıl verdiğine dair bir şey hatırlamıyordu. Onun kanını donduran şey de buydu. Onun kâbuslar görmesine neden olan şey de buydu. O karanlık yere nasıl gittiğini bilmiyordu. Bu kararı veren kişiyi tanııyordu.

Bunu asla unutmayacaktı. Belki en nihayetinde içindeki o karanlıkla yaşamanın bir yolunu bulurdu.

TEŞEKKÜRLER

İyimserliği ve mücadeleci yapısıyla beni doğru yola sevk eden, muhteşem menajerim Gaia Banks'e çok teşekkür ediyorum. Gaia'yla birlikte onun kadar muhteşem Lucy Fawcett'e de çok teşekkür ediyorum. Benim için bugüne kadar yaptığınız ve yapmakta olduğunuz her şeye minnettarım. Sözleri zihnime kazınan Joel Gotler'a, Markus Hoffman'a, dünyanın dört bir yanındaki tüm iş arkadaşlarıma, Melissa Mahi'ye, Alba Arnau'ya ve Matthew Goulden'a teşekkür ediyorum.

Müthiş iç görüleriyle bana yardımcı olan Trisha Jackson'a, beni sıcak bir şekilde karşılayıp aralarına alan ve perde arkasında çalışarak her şeyin yolunda gitmesini sağlayan Pan Macmillan takımına da minnetlerimi sunuyorum.

Alicia Condon'a ve Kensington Books çalışanlarına da çok teşekkür ediyorum.

En başından beri yanımda olan Barbara Heinzus'a çok teşekkür ederim.

Yaptığı araştırmalarla bana çok değerli katkılar sunan Viki Hill'e çok teşekkür ederim.

Aileme; babama, Sally'ye, anneme, Rhys'e, Neil'a, Tina'ya, Leila'ya ve Brandt'e çok teşekkür ediyorum. Sizin desteğiniz ve heyecanınız dünyalara bedeldi. Ayrıca golf dersleri için Ettie'ye de çok teşekkür ederim.

Livi ve Clementine, bana büyük ilham kaynağı oldunuz.

Ve partnerim, bir numaralı destekçim Jonny'ye çok teşekkür ederim. "Şöyle yapsam nasıl olur?" sorularıma karşı gösterdiğiniz sabra minnettarım.

K/2
ARCADE45

MICHELLE FRANCES

MICHELLE FRANCES

Michelle Frances, Bournemouth Film Akademisi'nden mezun olduktan sonra Los Angeles'taki Amerikan Film Enstitüsü'nde yüksek lisansını tamamladı. Londra'da birkaç yıl boyunca film ve diziler için senaryo doktorluğu yaptı. Şu anda BBC'de geliştirme ekibinin başında olan Frances, *Doctor Who*, *Savaş ve Barış*, *Sherlock* gibi dizilerin yapımcılığını üstlendi. Aynı zamanda kitap uyarlamaları da yöneten yazarımızın dünya çapında bir çoksatan olan çıkış kitabının film hakları alındı.

BİR *Kadın*. BİR *Erkek*. BİR *Anne*.
VE ASLA SÖYLENMEMESİ
GEREKEN BİR *YALAN*.

Laura, bu hayatta isteyebileceği her şeye sahip olduğunu düşünüyordu. Zengin, dışarıdan görüldüğü kadarıyla mutlu ve başarılı olmasının yanı sıra oğlu Daniel'la da mükemmel bir ilişkisi vardı. Ta ki Daniel'in aklını başından alan kadınla tanışana kadar. Zekâsı ve güzelliğiyle ışık saçan Cherry gerçek olamayacak kadar mükemmeldi.

Cherry kendini Daniel'in hayallerindeki kadına dönüştürürken, içgüdülerinden başka güveneceği bir şeyi olmayan Laura'nın da en kötü kâbusu başlamış oldu. Çünkü bu kadının artık tek bir hedefi vardı: Onun mükemmel hayatını ele geçirmek.

Yaşanan büyük trajedi ve söylenen affedilmez bir yalanın ardından çıkan soğuk savaşta, iki kadın hamlelerini yaparken herkesin ağır bedeller ödemesi gerekecekti.

"Kötülük, tüyler ürpertici biçimde gerçekçi işlenmiş.
Çocuklarımla müstakbel eşlerini sıkı bir geçmiş
taramasından geçirmek zorundayım sanırım!"

—KAREN ROSE

